
KAOS
TANRISI

@ayisigikitap

KAOS TANRISI

D.S. YON

İNDİGO KİTAP

KAOS TANRISI

D. S. YON

Baskı: Mayıs 2026
ISBN: 978-625-8642-79-7
Yayınevi Sertifika No: 43362

Copyright © 2026, Deniz Simge Yön
Bu kitabın yayın hakları İndigo Yay. Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yayıma Hazırlayan: Seda Durdu
Editör: Zeynep Karadeniz
Son Okuma: Nur Sarıoğlu
Kapak İllüstrasyonu: Ekin S. Koch

Baskı
Yıldız Mücellit Mat. ve Yay. San Tic. A.Ş.
Maltepe Mh. Gümüşsuyu Cd. Dalıç İş Merkezi No: 3
Kat: 2 Topkapı-Zeytinburnu / İSTANBUL
Sertifika No: 46025

İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.
Skyport Residence Yakuplu Mah. Hürriyet Blv. No:1
İç Kapı No: 177 Beylikdüzü / İstanbul
Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84
www.indigokitap.com • info@indigokitap.com
İNDİGO YAY Bir İndigo Kitap Yayın Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti. markasıdır.

@ayisigikitap

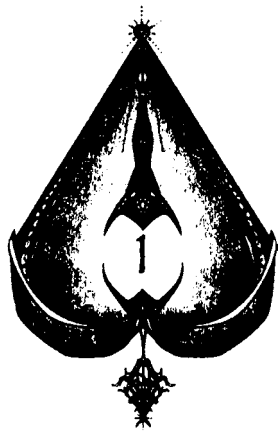
KAOS TANRISI

D.S.YON

İNDİGO KİTAP

Elbis'e kişiliğini ödünç veren kız kardeşime.
Sen olmasan çok sıkılırdım.

Çevrene uyum sağlayamadığını mı düşünüyorsun? Güldürme beni.

Artık bu absürt hikâyeyi okuyan her kimsen, selam olsun! Ben Elbis. Genç canavarların eğitilmesi amacıyla kurulmuş Nyxhaven Akademisi'nde öğrenciyim.

Sorun ne mi? Canavarlardan bahsetmem dışında? Ben onların en sevdiği öğün, yani bir insanım. Karşılaşabileceğin en sıradan oğlan.

Neden beni Akademi'den atmadılar? Veya daha önemlisi, neden hâlâ hayattayım?

İlkini öğrenmek için ben de can atıyorum. İkincisiyse aslında *canavar hikâyeleri* size anlatıldığı gibi değil. Benim hikâyemde kötüler çok daha farklı...

En iyisi her şeyin tepetaklak gittiği o günden başlayalım.

Bundan birkaç mevsim öncesine kadar, Kosyna şehrinin güneyindeki minik bir köyde yaşayan bir şifacının çırağı ve evlatlığıydım.

Odama kadar gelen pis kokudan, köyün şifacısı olan çatlak kadının kazanının başında bir karışım hazırladığını biliyordum. Şu ana kadar birkaç merheminin dışında işe yarayan bir karışımını görmemiştim ancak köyün doktora en çok benzeyen kişisiydi.

Oro Ana insanlardan para almamaya çalışır, merhemlerini çoğunlukla kıyafet ve erzak ile takas ederdi. Herkesin şifaya ulaşmaya hakkı olduğunu savunurdu, insanlığı kurtarmak ona kalmış ya! Sağ olsun bu da beni fakir bir çocukluğa mahkûm etmişti. Buna rağmen köylüler; onun yanlış zamandaki doğru laflarından, karışımlarının üzerine sinen pis kokusundan, uyumsuz renkli kıyafetlerinden ve gözlerindeki parıltının sebebinin zekâ mı delilik mi olduğunu anlayamamalarından dolayı ondan çekinirdi. Bazıları olayı iyice abartır, sokakta yürürken arkamızdan cadı diye fısıldarlardı. Bu da beni bir cadının çırağı yapardı...

"Elbis!"

Beni çağırdığını duydum elbette ama saat daha sabahın altısıydı, tanrılar aşkına!

Oro Ana günün ilk saatlerine kadar çalışırdı. Ayışığının buruşuk cildine iyi geldiğini iddia ediyordu. Öğlense akşama kadar horul horul uyurdu. Benim de aynı şartlarda yaşamamı bekliyordu.

Yatağın kenarından sarkan uyuşmuş kolum, ters bir şekilde yere düşmüş kitaba değdi. Dün gece zifiri karanlıkta, mum ışığının yettiği yere kadar Aşk Tanrısı'yla ilgili çılgın hikâyeler okumuştum. Aşk Tanrısı'nın maceraları, neredeyse yetişkin sayılan benim, hatta tek ayağı çukurda Oro Ana'nın bile yaşını aşan bir kitaptı. Ancak kulübemizdeki kitapların çoğunu bitirmiştim. Zaten çoğu zehirlerle ilgili bilgi içeren kitaplığını, okumayı söktüğüm andan itibaren ezberletmişti çatlak kadın. Bana şifa vermek dışında her şeyi öğretiyordu.

"Sebebini bilmediğin yarayı iyileştiremezsin, çocuğum."

Köyde de kitap bulabileceğim pek yer olmadığından yerdeki bu kalın ciltli romanı sahile gelen soylulardan birinin at arabasında *tesadüf* eseri bulmuştum.

Bir dakika, size yalan söylememe gerek yok, değil mi? Ne de olsa Kosyna'da yaşamıyorsunuz.

Madem açık olacağız, beni yargılamayacağınıza söz verin.

Verdiniz mi? O zaman, başlıyorum.

Sıklıkla Kosynalı soylular, sahil köyümüze özgü pembe kumlarda güneşlenmeye gelir. Köyümüz derken aşağı yukarı seksen kişilik, çoğunluğu yaşıyor diyemeyeceğim kadar yaşlı olan insan topluluğundan bahsediyorum. Tek tük olan yaşıtlarım da gün boyu kuzeye, birkaç saat uzaktaki Kosyna şehir merkezine okula gider. Oro Ana, okulda öğretilenlere inanmadığı için beni göndermedi. E benim de kendimi oyalamam gerekiyordu yoksa bu sıkıcı, düzenli, sıkıcı, güzel -sıkıcı demediysem tekrar ekleyeyim- yerde sıkıntıdan kafamı taşlara vuracaktım.

Farklı kasabaların tüccarları, her tatil günü köyümüzün meydanında bir tezgâh açar, yerel lezzetleri abartarak sunup zenginleri kazıklamaya çalışırdı. Böyle bir fırsatın da sıkılmış bir genç için oldukça cezbedici olduğu konusunda hemfikir olduğumuzu umuyorum. Sesi henüz kalınlaşmamış, yanakları tombul bir oğlanken güler yüzüm ve ancak iyi bir gözlemcinin uydurabileceği şakalarımla soylu kadınları güldürür, ellerini sıkarken zarif kollarından daha da zarif -ve değerli- bileklerini sıyırıverirdim. Üstüne üstlük kadınlar paçoz halime bakıp bu tatlı çocuğa acır, kocalarına harçlık bile verdirirdi.

Yıllar boyu *biriktirdiğim* mücevherlerin bazılarını kitap almak için kullandım. Size mantıksız gelebilir belki ama ne kadar sıkıldığımı tekrar vurgulamak isterim. Uzaklara gidemeyen bir çocuk ancak kitap okuyarak kaçabilir. Birkaç mücevheri de saklıyorum tabii, ne zaman ihtiyacım olur bilemem.

Son iki senedir sesim kalınlaşmış, elmacıkkemiklerim belirginleşmiş, boyum da tatlı sayılamayacağım kadar uzamıştı. Bu

sebepten artık sevimlilik kartını oynamıyor; genelde soylular sahilde güneşin altında, şoförleri de sıcaktan at arabalarının önünde uyuşmuş haldeyken arabalarına sızıp ilgimi çeken eşyaları topluyordum. Odamın zemininde ters duran bu kitapla da böyle tanışmıştım. Sadece para ve altın değildi aradığım. Herhangi bir şeydi. Bu, benim dünyayı gezme şeklimdi.

Mırıldanılan bir melodinin kısık sesi kulağıma gelmeye başladı.

"Elbis!"

Ne kadar garip bir isim.

Oro Ana, neredeyse on altı yıl önce kapısının önünde beni bulduğunda, yanımdaki mektupta sadece "Elbis" yazdığını söylemişti. Nereden geldiğim, ailem, başka hiçbir şey yazmıyormuş. Yaygın bir isim olmadığından adımı soran herkese en az iki kere tekrarlamam gerekiyordu. Bu sebepten -ve anlatmayı pek sevmediğim başka bir olay yüzünden- ismimi soranlara "El" demeye alışmıştım, insanlar da Elliot veya öyle bir şeyin kısaltması olarak düşünüp sorgulamıyordu.

Sadece Oro Ana, bana ismimin tamamıyla seslenirdi. Yeniden duymak isterseniz üç saniye beklemeniz yeterli, sabırsız kadın...

Üç.

İki.

Bir.

"ELBİS SAREN, DERHAL UYAN!"

Demiştim.

"Geliyorum!"

Hızlıca kalkıp yerdeki kitabı bez çantama koydum; bol, kahverengi pantolonumu ve daha da bol, giyilmekten rengi sararmış gömleğimi kafamdan geçirdim. Her tarafa dağılmış kestane rengi

saçlarımı hızlı bir el hareketiyle düzeltmeye çalıştım. Gözlerimdeki çapaklardan kurtulmak amacıyla yüzüme biraz su çarptım.

Yakışıklı görünmek umurumda değildi ama yaş aldıkça *cadı çırağı* diye benden uzak duran kızların arkamdan kıkırdamaya başlaması gözümden kaçmıyordu. He beğendiklerinden mi yoksa dalga geçtiklerinden mi bilemem. Onlardan biriyle konuşup öğrenecek kadar umursamıyordum açıkçası. Derdim kızlarla değil, yanlış anlamayın lütfen, köydeki yaşıtım oğlanlar da aynı derecede sıkıcı.

Aynaya bakıp göz altımdaki morluklar ve uykusuzluktan donuk bakan yeşil gözlerim dışında idare eder bir görüntüm olduğuna ikna olduktan sonra odadan çıktım.

Oro Ana her zamanki yerinde, dağınık salonun ortasındaydı. Pis işlerini mutfak yerine salonun ortasında yapmayı çok severdi zaten. Kulübenin mutfağı ve salonunun iç içe olduğu düşünüldüğünde çok da fark etmiyordu sanırım. Kırlaşmış uzun saçlarını, ona geçen gün hediye ettiğim siyah, ipek şalın altına sokuşturmuştu. Uyumsuz renklerdeki hırkası, şalvarı ve tuniği henüz ayılamamış gözlerimi acıtıyordu. Boğumlu bacaklarını koca vücudunun altına almış, küçükken geceleri bana söylediği tanıdık bir şarkıyı mırıldanarak kötü kokulu sıvıyı karıştırıyordu. Şarkı, çocukluğuma dair bazı anıları aklıma getirince gülümsedim. Huysuz kadınla son zamanlarda birbirimize tahammülümüz azalmış olabilirdi ancak tek ailem oydu. Yıllar önce biyolojik ailemi sorgulamayı bırakmıştım. Çok meraklılarsa onlar beni bulsun.

Sessizce, Oro'nun şarkısını daha iyi dinlemek için salonun köşesine doğru ilerlemeye karar vermiştim ki yanlışlıkla gıcırdayan tahtaya bastığımda zıplayarak bana döndü.

"Seni zehir gözlü velet, ne diye ses çıkarmadan yaklaşıyorsun?"

"Harika şarkınızı bozmak istemedim, Oro Prenses," dedim, yerlere kadar abartılı bir reverans yaparak. Prenses dememden, iltifat etmemden, sesini beğendiğimi söylememden çok rahatsız olurdu. Ben de seve seve her fırsatta onu övmeye çalışırdım, aslında sesiyle ilgili kısımlarda da ciddiydim. Ancak bunu onun bilmesine gerek yoktu. Bana tüm yerli Kosynalılarda bulunan, neredeyse simsiyah gözleriyle ters ters baktıktan sonra yırtık bir kâğıt uzattı.

"Bugünkü alman gerekenler listede yazılı," dedi ve yüzünü karıştırdığı bulamaca geri çevirdi. "Paran var mı?"

Kâğıdı aldım, yine saçma sapan bir alınacaklar listesiydi.

"Var tabii. Şalını nasıl aldım sanıyorsun?" dedim imalı bir ses tonuyla.

Gözlerini devirdi ve kafasını onaylamadığını belirten bir şekilde salladı.

"Gerçekten çalmadım. Alın terimle kazandığım parayla satın aldım." Cebimdeki para kesesine vurup şıngırdattım.

Bugünlerde şansımıza köyde bir nezle salgını vardı, bu yüzden Oro'nun işe yaramayan nezle şuruplarından bayağı satmıştım. Ayrıca normal şişeler yerine, geçen haftalarda ilk defa yolu köyümüze düşen bir tüccardan sattığı tüm minicik tüp şeklinde cam şişeleri satın almıştım. Oro Ana neredeyse tüm paramı serçeparmağım kadar tüplere harcadığım için kızmıştı ama baksanıza, salgında yaptığımız ilaçtan bir kere alan, hemen ertesi gün bir doz daha şifa için kapımıza geliyordu. Tüccara verdiğim paranın karşılığını çoktan çıkarmış; yastıklarımın içini bakır ve altın sikkelerle ağırlaştırmıştım.

"Bir gün tanrılar bu huyun yüzünden seni cezalandıracaklar, Elbis Saren."

"Bir gün beni bu sıkıcı hayata mahkûm ettikleri için ben tanrıları cezalandıracağım."

Oro Ana bu lafımın üzerine aniden ayağa kalkınca irkildim. Gözümü kaparken mühim tanrılarına laf ettiğim için kafama terliği yiyeceğimden emindim. Ah, bir de yüzümden şu sırıtışı silebilsem...

Kadının kollarının ağırlığını omuzlarımda hissettiğimde bir adım geriledim. Yaşlı vücudunun bu kadar hızlı hareket edebileceğini kestiremediğimden hazırlıksız yakalanmıştım. Beni kollarıyla iyice sıktıktan sonra bir adım geri çekilip saçlarımı karıştırdı.

"Dikkatli ol evlat, bugün yağmur yağacak gibi hissediyorum. Pelerinini unutma," diye uyardı.

Karışımın kadının saçlarına sinen kokusu yüzünden midem ağzıma geldi. Şaşkınlığımı gizleyemeden kendimi uzaklaştırmak için ben de bir iki adım geriledim. Bana nadiren sarılırdı. Bugün tersinden kalkmış olmalıydı.

"Listene gül kokulu yağ da yazmışsındır umarım," dedim yüzümü buruşturarak.

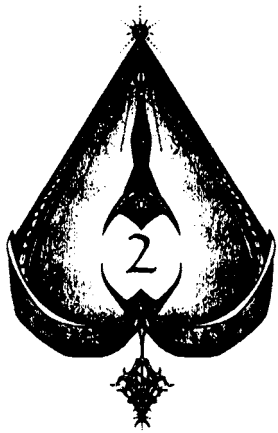
Kaba olduğumu biliyorum ama birinin sarılmasına hiç alışkın değildim. Panik yapmıştım, ne yapayım! Oro Ana lafımı duymazdan gelip omuzlarımdan tutmaya devam etti. Siyah gözleri kor gibi parlıyordu. Bu sefer delilik veya zekâdan değil, sanki gözyaşları kendine yol açmak istediğinden.

"Neyin var senin? Garip davranıyorsun," diye mırıldandım.

Kadın gözlerimin içine bir an daha baktı, gözyaşlarına karşı savaşı kazandı ve muntazam dişleriyle sıcacık gülümsedi. Geçmişinden bahsetmekten hoşlanmıyordu ama sadece zengin çocuklarının sahip olduğu, güçlü ve güzel bir diş yapısı vardı. Gülümseyince solgun yüzündeki tüm kırışıklıklar daha da belirginleşmişti. Saçlarımı eliyle hızlıca düzeltip hiçbir şey demeden yerine geri oturdu.

Normalde benim uyuz laflarımın asla altında kalmazdı. Laf sokmak, aramızdaki sevgi ve saygı diliydi âdeta. Oysa bugün, ben kapıya doğru giderken o mırıldandığı şarkısına çoktan geri dönmüştü bile.

Gerçekten tersinden kalkmış olmalıydı.

Kapının dışına adım atar atmaz kabarmış denizin tuzlu kokusuyla karışık sonbahar esintisi yüzüme çarptı. Oro Ana yağmur konusunda her zaman haklı çıkıyordu, yine de bugün yanıma bana bir beden büyük gelen kalın pelerini almak içimden gelmemişti. Belki şanslıysam köyün merkezine yine bir soylu uğrardı ve kendime mevsimlik bir pelerin yürütebili... *öhöm* tesadüf eseri denk gelebilirdim demek istedim.

Merkeze doğru acele etmeden yürümeye başladım. Kulübemiz, köyün en ücra köşesindeydi. Köy meydanına yaklaştıkça dar sokaklar yavaştan işe güce başlayan insanlarla dolmaya başlıyordu. Balıkçılıkla uğraşmayan bazıları öküzlerin çektiği arabalara doluşmuş, kuzeydeki tuz madenine gidecekti. Başımla selam verdiğim köylülerin yüzünde hep aynı ifade vardı: Boş.

Çok zengin bir köyümüz yoktu. Neredeyse beş yüz yıl boyunca tüm Khalkera kıtasına hüküm süren Athil İmparatorluğu'na karşı verilen Özgürlük Savaşı'nda, çarpışmaların en ağır geçtiği söylenen Kosyna şehri yerle bir olmuştu. Zaferle sonuçlanan bu mücadelenin üzerinden yaklaşık elli yıl geçmişti ve savaşın evvelinden beri vahşetle yönetilen bu şehrin toparlanması için en az bir o kadar daha geçmesi gerektiğini düşünüyordum.

"Hey El!"

Sesin sahibine döndüğümde Demirci Kunra'nın oğlu Aryan'ın, koşturarak şehir merkezindeki okula giden at arabasına yetişmeye çalıştığını gördüm. Babası gibi yapılı ve atletik olduğundan yakalaması zor olmayacaktı. Parçalanmaya yüz tutmuş, köyün tek at arabasından arkadaşları da kafalarını uzatmış, tezahürat ediyordu. Aryan, tek sıçrayışla at arabasının arkasındaki çıkıntıya tutunduğunda arabanın içinde alkışlar koptu.

Diğer sesleri bastırmak için bağırarak, "Akşam yemeğinden sonra ateşin oradayız!" dedi.

Ardından bakarken, "Bir davet," diye mırıldandım.

Diğer gençler mesafeli dursa da benden birkaç yaş büyük olan Aryan, beni sık sık toplantılara davet ederdi. Köyün en popüler genci için "cadı çırağı" olmam önemli değildi, yeter ki hikâyelerimden birini anlatıp onları eğlendireyim. Kitap okumanın sosyal hayatıma tek faydası buydu.

Yedi Tanrı'nın Destanları ve canavarların korku hikâyeleri, Aryan'ın dinlemeyi en sevdiği hikâyelerdendi. Gençler gece yarılarına kadar, *mükemmel* Aryan tarafından yakılan *mükemmel* ateşin etrafında canavarların zalimlikleriyle birbirlerini korkutmaya çalışırdı. Bazen akşamları anlatacak hikâye olmadığında okulda askerlerin erkeklere gösterdikleri kılıç hareketlerini tekrar etmelerini izlerdim. *Mükemmel* Aryan her işte olduğu gibi bunda da diğerlerine üstünlük sağlar, kızlar da iç çekerek güçlü genci izlerdi. Kötü çocuklar değillerdi, köydeki kimse kötü değildi. Sadece sıkıcıydılar. Yine de, "Okul başarısızlar içindir," diyen bir kocakarıyla yaşamıyor olsam gitmeyi tercih ederdim. Belki arkadaşım bile olurdu... Çok da ihtiyacım olduğundan değil gerçi. Yetişkinler Oro Ana'yı nasıl görüyorsa yaşıtlarımın da beni öyle gördüğünü hissediyordum. Ben

onları sıkıcı ve sınırlı, onlar da beni yaşlı bir cadıyla yaşayan garip biri olarak görüyorlardı.

Belli belirsiz el salladıktan sonra bu akşam nasıl bir hikâye anlatabileceğimi düşünerek yürümeye devam ettim. Çantamdaki kitabın ağırlığını sanki bir cevapmış gibi omzumda hissettim bir an. Yok canım, Aşk Tanrısı'nın dudak uçuklatan maceralarını anlatacak değildim! Belki geçen geceki gibi yine vampirli, korkunç bir Drakmor Efsanesi uydurabilirim; yan köylerden birinde, vampirler tarafından kaçırılmış küçük bir çocuk mesela...

Arada sırada açıklanamayan kaybolma olayları, batıl inançlılar tarafından hâlâ vampirlerin suçuymuş gibi anlatılırdı. Evet ciddiyim, bu devirde bile! Bence insanlar kendi işlediği suçlardan sıyrılmak için her şeyi efsanelerdeki vampirlere dayandırıyordu, bir nevi insanlığın günah keçisi olmuşlar. Yine de bana akşamları gençleri korkutmak için hikâye malzemesi sağlıyorlardı, sağ olsunlar.

Dedelerimizin dedelerinin ve onların dedelerinin bile daha doğmadığı dönemlerden, kulaktan kulağa anlatılanlara göre canavarlar ve insanlar arasındaki savaş; Vampir Kral Drakmor'un, İnsan Kral Athillius'un en büyük erkek torununu kaçırmasıyla başlıyordu. Tabii o zaman kuzeydeki küçük bir insan şehrinin kralıymış sadece Athillius. Çocuk yaştaki yaramaz torunu da sık sık daha alt tabakadaki arkadaşlarıyla oynamak için kılık değiştirir ve saraydan kaçarmış.

Ancak bu hikâyede bizim küçük prens yanlış zamanda, yanlış yerde, yanlış kişiymiş.

Kralın yaramaz torununun hikâyesi, canavarların Kral Athillius tarafından kökünün kurutulduğu söylenmesine rağmen annelerin çocuklarına gece geç saatlere kadar dışarıda kalmamaları için anlattığı bir hikâyeydi.

Eğer yaramazlık yaparsan gece Drakmor seni kaçırır.

Varlığı meçhul bir vampir kralın, yüzlerce yıl sonra yaramazlık yapan çocukları kaçırmaya tenezzül edeceğine inanılması saçmalıktı gerçekten. Ama ne yalan söyleyeyim, küçük bir çocukken ben de korkar, akşamları yatmadan battaniyemi boynuma kadar çekerdim.

"Bir insan, kral dahi olsa canavarları nasıl yenebilir?" dediğinizi duyar gibiyim.

Tek başına değil elbette. Kitaplarda her zaman mor cüppesinin kukuletası yüzünün yarısını kapatacak şekilde resmedilen Kral Athillius, intikam için yedi büyük Tanrı'ya yakarır. Ve içlerinden biri krala cevap verir. Hangi tanrının olduğunu tahmin edebilir misiniz? Kim durup dururken insanların işine karışır?

Evet doğru, cevap Kaos Tanrısı'nın ta kendisiydi.

Kaos Tanrısı'nın güçlerinin bir kısmını bahşettiği Kral Athillius ve daha sonradan Athiller olarak anılacak takipçileri, Tanrı'nın da gücüyle birlikte yenilmez hale gelmiş. Zaman içerisinde güçten zehirlenen Kral Atillius'un amacı halkını korumaktan çıkmış ve tüm canavarları, hatta kendisini eleştiren insanları bile katletmeye başlamış. Athiller, zenginliğe zenginlik demezken alt tabakadaki insanlar, canavarlarla olan savaşlarda büyük kayıplar vermiş. Büyük Athil İmparatorluğu'nun yükseldiği ilk yıllarda yüzlerce canavar, on binlerce insan öldüğü rivayet edilir.

Tabii burada bitmemiş. Her zaman daha fazlasını arzulayan Athillius ve sayıları gitgide artan destekçileri, canavar veya değil, onlarla ters düşen herkese terör estirmeye başlamış. Savaşla fakirleşen ve büyük kayıplar veren insan halkında da krala karşı ayaklanmalar başlamış. Hatta canavarlar ve insanların bazı cephelerde omuz omuza çarpıştığı bile söylenir. Tabii bu kısım, yani insanların canavarlarla birlik olup savaşması; isyancıların kötü gözükmesi, halkın

gözünde düşmanla işbirliği içindelermiş gibi gösterme aldatmacasından başka bir şey değil bence.

Devamı neredeyse uzun yıllar boyu süren bir savaş, kıtlık, hastalık... İşte beş asır önce yapıldığı yazılan bu mücadelede canavarların soyunun tükendiği söylenir. Tanrı'nın da gücüyle isyanları kanlı bir şekilde sonlandıran Kral Athillus'un kurduğu Athil İmparatorluğu, Khalkera'daki her bir toprak parçasını bünyesine katmıştır. Büyü gücü de canavarlar da sadece kitaplardaki korku hikâyelerine malzeme olarak kalmıştır.

Kral Athillius'tan sonra tacı giyen her adam aynı mor cüppeyi giymiş, kendine Athillius demeye başlamıştır. Böylece Athillius bir insandan çok, Kaos Tanrısı tarafından seçilenlerin tanrılaştırılmış rütbesi olarak var olmaya devam etmiştir. Yanlış hatırlamıyorsam Athil İmparatorluğu yıkılana kadar yirmi civarı Athillius başa geçmiş, son Athillius ise elli yıl önceki Özgürlük Savaşı'nı kaybedince yakılarak infaz edilmişti.

Kaçıncı olduğunu bilmediğim Kral Athillius, vahşi hükümdarlığı yüzlerce yıl süren altın çağının bir noktasında, diğer tanrıların tüm ibadethanelerini yıktırıp yerlerine ihtişamlı boynuzlarıyla Kaos Tanrısı'nın heykellerini yaptırmış. Bunun üzerine güçten düşen kalan altı kardeşin, dünyanın düzenini bozduğu için Kaos Tanrısı'nı sürdükleri söylenir. Aman efendim, başımızdan eksik olmasınlar, hemen de harekete geçmişler, zahmet etmeselerdi keşke. Neyse...

Sürülen Kaos Tanrısı'nın nereye gittiği hiçbir kitapta yazmıyor. Ancak Tanrı ortadan kaybolduğunda Athiller de güçlerini kaybetmiş, bir zaman sonra da Athil İmparatorluğu çöküş dönemine girmiştir. Güney şehirlerinin önderliğindeki Özgürlük Savaşı'nın sonucunda Athillius'un imparatorluğu dağılmış, bugünkü gibi

dokuz farklı şehre ayrılmıştır. Kral Athillius'un mor cüppeli resimleri yırtılmış, Kaos Tanrısı'nın tüm heykelleri bir zafer sembolü olarak yerle bir edilmiştir.

Tabii tanrılar da işin hep efsane kısmı. Özgürlük Savaşı, insanlığın verdiği en büyük mücadelelerden biridir ve bu başarı, hiçbir doğaüstü güce sahip canavara veya tanrıya atfedilemez. Elli yıldır her sene bu dokuz şehir, aralarındaki politik anlaşmazlıkları bir kenara bırakıp Özgürlük Bayramı'nı kutlar. İyi insanların, kötü insanlara karşı zaferini...

Ben şu an kıtanın en güneyinde bulunan, efsanelerde insanların canavarlarla omuz omuza Athiller'e karşı en kanlı savaşları verdiği söylenen Kosyna'da yaşıyorum. Buraya üç yıl önce geldik ve en uzun kaldığımız yer oldu. Burası aynı zamanda Oro Ana'nın doğduğu şehirmiş, ancak nedense pek o konudan bahsetmekten hoşlanmaz. Arada sırada geçmişine dair anlattığı hikâyelerden yakaladığım kadarıyla şehir merkezinde doğmuş ama ne bir aileden ne de arkadaşlardan bahseder. Kadının son zamanlardaki yerinde duramaz, huzursuz tavırlarından burasının da vadesinin çok yakında dolacağını ve bu küçük köyün de anılara karışacağını hissediyordum.

Kök salmamanın eksileri olduğu gibi artıları da vardı; mesela gezerken öğrendiğim her bilgi, duyduğum her hikâye, kendine zihnimde sağlam bir yer ediniyordu. Kaos Tanrısı'nın başına gelenleri öğrendiğim günü dün gibi hatırlıyordum.

"Kaos Tanrısı şimdi nerede peki, Oro Ana?"

Göçebe hayatımızın çok eski bir döneminde, ayak izi oluşmamış patikalarda yolculuk ederken yerle bir edilmiş küçük bir Kaos Tanrısı şapelinin önünde mola vermiştik. O kadar uzun zamandır kimse uğramamıştı ki taştan duvarlarının her yerini sarmaşıklar,

yabani otlar ve çiçekler kaplamıştı. Bahçesinde yan yatmış heykelin üzerine oturup kısa bacaklarımı aşağı doğru sallandırmış, Oro Ana'nın benim için kestiği elmaları yiyordum.

"Bilmiyorum."

"Neden?"

Gülümsedi. "O bir gizem işte, çocuğum. Kimse bilmiyor."

"Ben büyüyünce onu bulacağım ve yaptıklarının hesabını soracağım."

Bana doğru atılan elma parçasını ağzımla tutmaya çalışırken yere düşürdüm. Yerden alıp üfledikten sonra bütün olarak ağzıma attım. Ağzım doluyken etrafa tükürük saçarak konuşmaya devam ettim.

"Yine de benim kardeşim olsaydı asla *sükmezdim.* Önce konuşmaya çalışırdım."

"Sürmezdim. Sürmek. Sükmek değil."

Kelimenin anlamını bile bilmiyordum, ancak kardeşe yapılmaması gereken bir hareket gibi gelmişti. Yıkılmış, yılların etkisiyle sararmış tanrı heykelinin yüz hatları iyice silikleşmişti. Toprağa bakan kısmı tamamen yosun kaplamıştı. Boynuzlardan biri kırılmış, ancak diğeri tüm heybetiyle yerde yatan kafanın üzerindeydi. Tereddütle boynuza doğru uzandığımda Oro Ana anlatmaya devam etti.

"Kardeşlerinin ihanetinden gözü dönen Kaos Tanrısı, sürülmeden önce intikam alabilmek için son bir büyü yaptı. Hepsinin ismini tüm kitaplardan, hafızalardan sildi. İnsanlar tarafından Aşk Tanrısı, Zaman Tanrısı, Doğa Tanrıçası, Tilki Tanrıça, İkiz Tanrılar gibi sıfatlarla anılmaya başladılar."

"Onların başka isimleri de mi varmış eskiden, insanlar gibi?"

"Her var olanın bir ismi vardır."

"Kaos'un ne o zaman?"

Oro Ana sonu bitmeyen sorularımdan sıkılmış olacak ki derin bir iç çekti. "Kendi büyüsünün de etkisiyle Kaos Tanrısı'nın gerçek ismi de silinmiş, unutulmuş."

"Salak!" demiştim gülerek. Artık çekinmeden elimdeki mermer boynuzu okşuyordum. Salak Kaos, kendi tuzağına düşmüş. Oro Ana kafama hafifçe vurdu ve azarladı.

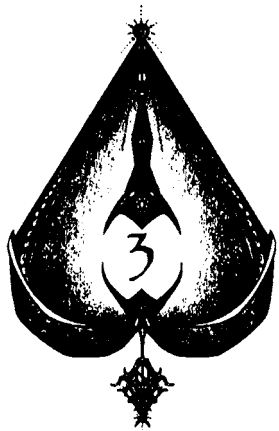
"Tanrılarla dalga geçersen başımıza şanssızlıklar gelir!"

"Niye ki? Unutulmuşlar..."

Sonuçta tanrılara verebilecek en büyük ceza budur: Unutulmak.

Oysa günümüzde isimleri olmasa da hâlâ yedi tanrılı dine inanılır. Aşk için Aşk Tanrısı'na, bilgelik için Tilki Tanrıça'ya, ana koynundaki bebekler ve ölümün koynundaki insanlar için İkizler'e, bereket vermesi için Doğa Tanrıçası'na, acıların hızlı atlatılması ve mutlulukların uzun sürmesi için Zaman Tanrısı'na dua edilir. Nadiren beladan korunmak için gizli gizli Kaos Tanrısı'na dualar edildiğine denk gelmiştim. Sanki yeteri kadar belayı başımıza sarmamış gibi.

Ben mi? Ben kimseye dua falan etmezdim. Hikâyelerdeki o bencil tiplerin dua edilecek bir başarı gerçekleştirdiklerini henüz görmemiştim. Baksanıza, efsanelerde bile Kaos'a ancak kendi tapınakları yıkıldığında müdahale etmişler.

Küçük köyümüzün tek odalı, denize bakan tarafı yosun tutmuş taştan evlerini ağır adımlarla geçiyordum. Dar toprak yolların hepsi, köyün ortasındaki su kuyusunun bulunduğu meydana çıkıyordu. Manzaram sonbaharın etkisiyle turuncuya bürünmüştü ve her adımımda kelleşmeye başlamış ağaçlardan düşen kurumuş yapraklar çatırdıyordu.

Meydanın ortasındaki kuyunun etrafına her gün yerliler bir pazar kurardı. İşte ben de son bir haftadır şurupları burada satıyordum. Oro Ana'ya kalsa nezle şuruplarını geçen yıllarda yaptığı gibi takas edecekti. Ancak paraya ihtiyacımızın olduğunu söyledim ve uyurken hepsini meydana götürüp satmakla tehdit ettim. Haklıydım da şuruplar beklediğimizden çok daha hızlı satıldı ve ilk defa elimize ciddi miktarda para geçti. Bu paranın bir kısmıyla gidip ona güzel bir eşarp aldığımdaysa Oro Ana yenilgiyi kabul etmiş, şık eşarbı takmış ve bu sabah bahsettiğim şurupların yenilerini yapmayı kabul etmişti. Bana da tatil fırsatı doğmuştu, yani erzak getir götür işleri dışında.

Birkaç tezgâhta taze meyveler, el yapımı ürünler, mis gibi kokan ekmekler satılıyordu. Dumanı üzerinde ekmeklerden birini alıp karşılığında ederinden fazla sikkeyi döküldüm. Adam minnetle bana baktı, geçmişte acıkıp birkaç ekmeğini yürüttüğüm

düşünülürse hak etmediğim bir bakıştı bu. Adamın ruhunun bile duymadığı borcumu kapatmanın rahatlığıyla diğer tezgâhları gezmeye devam ettim. En sevdiklerim gerçekten gezgin olan tüccarlardı. Bir gün onlardan birinin peşine takılıp dünyayı görmeyi düşlüyordum. Oro Ana ile yıllardır yaptığımız gibi insan görmeyen patikalardan, bilinmeyen ucuz hanlarda kalarak yapılan bir yolculuk değil. Gerçekten görmek, deneyimlemek istiyordum. Soylular gibi en pahalı ipekleri giymek, balolara katılmak, at yarışlarına girmek, en egzotik tatları tatmak... Mesela ada şehirlerinde seni uçurabilecek takılabilir kanatlar üzerine çalışıldığını duydum. Ah uçmak!

Bugün hava güzel olduğundan *kesin birkaç tane gezgin tüccar gelmiştir*, diye düşündüm gülümseyerek. Keyfim meydana ulaşıp cebimdeki buruşuk listenin içeriğine baktığımda kaçıverdi.

Listedeki kargacık burgacık yazılmış maddeleri anlayabilmem için üç kere okumam gerekmişti.

-Kabak

-Balık beyni

-Meyankökü

-Adaçayı

-Karataç çileği. Tüccar gelmediyse ormandan topla. Eldiven kullan.

-Tilki. Tilki?

-İkizler, Kunra'da.

Sonuncu madde Oro Ana'nın standartlarına göre bile o kadar çirkin bir yazıyla yazılmıştı ki *İkizler* yazmadığına yemin edebilirdim. Neyse ki Kunra kısmı rahat okunuyordu, demirci bana ne almam gerekiyorsa verirdi.

Daha önce canlı keçi gibi garip istekleri olmuştu. Köyün çobanı uyuklarken gizlice bir tanesini çalmak, inatla otlamaya devam

etmek isteyen keçiyi kucağımda kulübeye taşımak zorunda kalmıştım. Tilkiyi nereden bulayım be kadın?

Sefil görünümlü başka bir satıcıdan kolay olan malzemeleri aldıktan sonra köydeki sevdiğim nadir yerlerden birinin kapısını açtım. "Günaydın El!" Babacan bir gülümsemeyle Kunra beni karşıladı. Kol kasları kafam kadar olan dev gibi bir adamdı, bronz teni ve neşeyle bakan siyah gözleriyle oğlu Aryan da aynı ona benziyordu işte. Boş zamanlarımda demiri döverken onu izlememe izin verir ancak asla ateşe yaklaştırmazdı. On altı yaşıma geldiğimde çırağı olarak başlayabileceğime söz vermişti. Geriye kaldı birkaç hafta.

"Günaydın Kunra," dedim, içten bir gülümsemeyle.

Kunra, dükkânın arka tarafına gidip Oro Ana'ya aldığım siyah, ipek şallardan birine sarılmış bir paket getirdi. İçindeki hançerlerden birinin siyah kabzasını bana doğru uzattı. "Hançerlerin muhteşem bir işçiliği var. Daha önce böyle bir metal görmedim. Oro Ana bunu nereden bulmuş?"

Hançeri hayatımda ilk defa görüyordum. Gerçekten... gözalıcıydı. Siyah, parlak kabzasının üzerine altın renginde ince şekiller oyulmuştu. Belki de bir yazıydı, anlamını bilmeyince ne olduğunun önemi olmuyordu. Bıçağı normal hançerlerden uzundu. O kadar keskindi ki yanlışlıkla elimden kaysa bir parmağıma veya daha önemli bir yerime veda etmem gerekebilirdi. En ucunda tırnağımın gireceği kadar çentiği olan kabzasının nerede bitip bıçağın nereden başladığını anlamak için güneşe tuttum. Bıçağı da oniks taşı* gibi simsiyahtı, güneşe tuttuğumda çeşitli renklerle parıldıyordu. Belli

* Kuvars grubuna ait yarı değerli bir taştır; genellikle siyah renkte olup beyaz bantlı çeşitleri de bulunur ve tarih boyunca takı ile süs eşyası yapımında kullanılmıştır.

ki çok değerli bir hançerdi ve varlığından haberdar değilmişim gibi davranmak doğru olmayabilirdi. Suratımda her daim tuttuğum umursamaz ifadeyi, bu sefer biraz zorlanarak korumaya çabaladım.

Omuzlarımı dikleştirdim ve gür bir sesle, "Evet, isim günü hediyem," diyerek öteki hançeri de Kunra'dan adım.

Aslında isim günüme birkaç hafta daha vardı ancak hızlıca bulabildiğim ilk yalan buydu. Oro beni yeni doğmuş bir bebekken kapısının önünde bulduğunda karların yeni serpiştirmeye başladığını söylemişti.

Kunra'nın tebriklerini söyleyerek kapıya yönelmesinden benim de gitme vaktimin geldiğini anladım. Demirciyle vedalaştıktan sonra ikiz hançerleri belime taktım ve Karataç çileği toplamak için Deliyürek Ormanlarına doğru yürümeye başladım. Oro beni bitkiler ve zehirler konusunda oldukça iyi eğitmişti. Şu an toplamaya gittiğim tür ise en zehirli, en garip halüsinasyonları gösteren bir çilekti. Oro Ana'nın şifa merhemleri konusunda bu kadar kötüyken zehirler konusunda bu kadar bilgili olması beni hep şaşırtmıştı zaten. Sanki yanlış bir kariyer yolu seçmişti kendine.

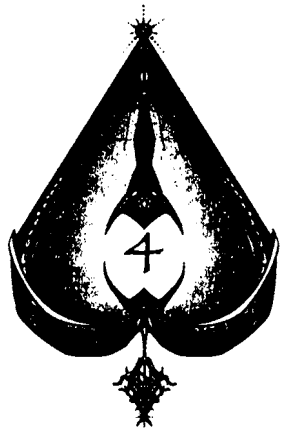
Hani insanların gidip geri dönmediği, çocukların girmemesi için uyarıldığı, ağaçların gökyüzüne doğru yükseldiği korkutucu orman tasvirleri vardır ya.

Hah, işte hepsinin Deliyürek Ormanlarından esinlendiğini düşünüyordum. İnsanlar bu orman için, "Oraya gitmek için deli olmalısın!" ve "Yürek mi yedin?" tepkilerini verdiklerinden ormanın isminin Deliyürek olduğu söylenirdi. İçinde canavarların gezdiğinin söylendiğini bile duymuştum. Korkutucuydu ama aslında kimse derinliklerine girememiş ve korkutucu olduğuna karar verilmişti. Zaten biz insanlar, tehlikeli olandan çok bilinmeyenden korkmaz mıydık?

Ormanda muhtemelen bir sürü hayvan olmasına rağmen köylüler, korkularından ormanın derinliğine gidip avcılık yapmaz, çoğunlukla uzak köylerden gelen satıcılardan et alırdı. Bense buraya yerleştiğimizden beri canım sıkıldıkça kaçardım Deliyürek Ormanlarına. İnsanlardan uzak, Oro'dan veya farklı birinden aldığım bir kitapla saatlerimi geçirmişliğim çoktu. Ne kötü bir canavar gördüm ne de iyi. Sadece bir sürü hayvan, kuş, böcek ve ağaç... Bildiğin sıkıcı orman işte.

Tırnaklarımla hançerlerin kabzalarındaki çentiklerle oynayarak kimseye göstermeden incelemeye çalışırken, ormanın girişine ne zaman vardığımı anlamadım bile. Yaprakları yavaştan dökülen ve dalları ortaya çıkan devasa ağaçlar bu sefer cidden ürkütücü bir hava veriyordu ormana. Ormandaki her zehirli meyvenin, çiçeğin, mantarın nerede yetiştiğini ezbere bilirim. Hangilerinin zararlı olduğu, hangilerinin küçük cüceler ve garip dünyalar göstereceğini, hangilerinin seni iki dakika içerisinde nakavt edeceğini... Oro'nun kaç kere beni baygın bir halde ormanda bulduğunu söylesem inanmazsınız.

"Sersem çocuk! Her gördüğün şeyi niye yiyorsun!" diye söylenirdi beni eve doğru sürüklerken. Yine de... Denemeden zehirli olup olmadığını nereden anlayacaktım ki?

Deliyürek Ormanlarının içine adımınızı atar atmaz hava aniden serinlerdi, yazın en kavurucu günlerinde bile. İşte bu, benim bile çözemediğim bir gizemdi. Tamam, devasa ağaçlar gökyüzünü kaplıyor ve güneşin rahatça dolaşmasını engelliyor olabilirdi ama bu kadarı da fazlaydı. Sanki ormanın kendine ait bir iklimi vardı. Adımlarımı hızlandırırken sırtıma vuran esintiden hafifçe titredim. Sanırım Oro Ana'yı dinlemeli ve kalın pelerinimi almalıydım.

Düşmüş bir dal parçasını ayağımla ikiye böldüm ve yeni sopamın yardımıyla çalılıkları ittirerek yürümeye devam ettim. Ormanın biraz daha derinlerine ilerleyip birkaç tanıdık ağaç gövdesinin yanından geçtim. Ağaçların her birini, sık sık yaptığım keşiflerin sonucunda üzerlerine kazıdığım işaretlerden ayırt edebiliyordum. Yolumu kaybetmemek için aklıma bellediğim farklı türde ağaçlar da vardı. Karataç çileklerine eldivensiz dokunmamam gerekiyordu ancak evden Oro Ana'nın elime sıkıştırdığı listeyi okumadan çıktığım için eldivenlerimi yanıma almamıştım. *Zaten çok az miktar toplasam yeterli olur, ellerimi ağzıma götürmezsem bugünü atlatırım*, diye düşündüm.

Ağaçlarda yetişen yenilebilir dağ çileklerinin aksine Karataçlar çalılarda yetişiyor, azıcık bile güneş görmemesi gerekiyordu. Siyah ve üzerinde sarı benekleri olan çileklerin yetiştiği çalılığı,

daha önceki ziyaretlerimde işaretlemiş olduğum kırılmış bir ağaç kütüğünün alt taraflarına doğru buldum. Küçük, parlak ve tatlılardı. *Beni ye* diye bağırıyorlardı resmen ama doğada *beni ye* diye bağıran şeylerin göründüğünden çok daha tehlikeli olduğunu birkaç zehirlenmede öğrenmiştim.

Sopayla çalılığın üzerini kapamış yaprakları temizledikten sonra dikkatlice çilekleri yerinden söküp çantama atmaya başladım. Şak diye alamazsın öyle çilekleri, hepsinin tutulması gereken belli noktalar vardır. Öyle en yumuşaklarını da toplayamazsın. Fazla olgunlaşmış çileklerden yapılan merhem, temas eden kişiyi öldürebilirdi. En genç, en diri çilekleri dikkatlice toplamak tecrübe gerektiriyordu. Günümün tek eğlenceli kısmı ormanda zehirli bitkiler toplamaktı. Ne hayat ama!

Bu esnada Oro'nun sabah söylediği şarkıyı mırıldanmaya başladım.

"Karanlığın dibinden sirenlerin sesi,
Yetmez seni kurtarmaya âşığının sesi,
Gitme derine, duyma, aldanma,
Boğulanların şarkısı bu, kaybolma."

Ormanda şarkı söylemenin bela getireceğini söylerdi, her eğlenceli etkinliğe bela diyen yaşlılar. Bazen sırf başıma bela, iyilik, *herhangi bir şey* gelsin diye bağıra çağıra şarkı söylediğim oluyordu bu ormanda.

Kötü haber, şimdiye kadar başıma hiçbir şey gelmedi.

Daha da kötü haber, müthiş bir titizlikle çilekleri toplamaya devam ederken sesimi *fazla* iyi duyduğumu fark ettim. Orman, dikkat çekecek derecede sessizleşmişti. Sessizlik kötüydü, sessizlik tehlike demekti. Sanki tüm orman durmuş beni dinliyordu. Elim çileklere uzanmış bir şekilde kaskatı kaldım. Kımıldamadan, nefes

bile almadan, sadece gözlerimle görüş alanıma giren manzarayı taradım. Hiçbir hareketin olmadığını görünce derin bir nef...

Aha! O da ne?

Gözümün kenarını bir parlaklık yakaladı. Çok küçük hareketlerle kafamı oraya doğru çevirdim. Tuttuğum nefesim, gördüğüm şeyle birlikte ağzımdan kaçtı.

Yok artık, bir tilki!

Ya hayattaki tüm şansımı şu an kullanmıştım ya da Oro Ana bugün ormanda bir tilki göreceğimi biliyordu.

Bu kadar güneyde yaşamasalar da hayatımda daha önce birkaç tilki görmüştüm. Ancak bu, denk geldiğim en minik tilkiydi. Tilkiyle ilgili ilginç olan kısım sadece boyutu da değildi. Pasparlaktı, minik bir ışık topu gibi gözüküyordu. Tüylerinin bu kadar parlaması için altın tozunda yuvarlanmış olması gerekiyordu. Hayvan, siyah ıslak burnunu tepeye dikmiş, bir şey arıyormuş gibi etrafı kokluyordu.

Tilkiyi pürdikkat izleyerek açıklık bir alana gelmesini bekledim.

Eğer yakalarsam Oro'ya götürmek yerine belki saf köylülere bu tilkiyi altından diye satabilirdim. Kürk veya et, iyi para ödedikleri müddetçe ne için aldıkları pek de umurumda olmazdı.

Kemerimdeki hançerlerden birini kavradım, amacım zarar vermeden yakalamaktı. Hançerin keskin olmayan kısmıyla vurup yanımdaki çantaya koyabilmeyi umuyordum. Çantama sığacak kadar küçüktü. Nefesimi yine tuttum, tüm vücudum avına gözünü dikmiş yırtıcı bir hayvanmışım gibi gerildi. Çilekleri ve ormanın garip sessizliğini... her şeyi kafamdan sildim. En uygun anı beklemeye başladım.

Tilki, bir an benim tarafıma doğru baktıktan sonra diğer yöne doğru yürümeye başladı. Mesafemi koruyarak temkinli adımlarla parmak ucumda tilkiyi takip etmeye başladım. Yanağımı çizen dal-

lara veya üstümün başımın toprak olmasına aldırmadan eğilerek sessizce ilerliyordum. Sanki tilki bendim, o ise hiçbir şeyin farkında olmayan ürkek bir tavşan. Onu dikizleyen bir insanın varlığından bihaber, arada durup havayı koklayarak ilerliyordu.

Tilkiyi gözden kaçırmamak için o kadar odaklanmıştım ki ustaca gizlenmiş kapanı son anda fark edebildim. Demek Kosynalıların girmeye korktuğu ormanda başka birileri de avlanıyordu, işte bu ilginçti. *İlginç ve işime yarayabilir...* Sonuçta avcı olduğumdan çok daha iyi bir hırsızdım. Tilki de kapanı son anda fark etti ama çok geçti. Bacağından yakalandığında acı dolu bir ciyaklama çıkardı zavallı hayvan. İçim hiç acımadı değil inanın, o kadar duygusuz değildim. Yani aslında olabilirdim ama hayvanlara karşı değildim. Yine de köylülere sattığımda alacağım paranın düşüncesi duygularımı bastırmaya yetti.

Tilkinin yakalanmasıyla birlikte ormanın sesleri de geri gelmişti. Hemen ileriden gelen insan seslerini yakaladı kulaklarım. Kapanı kuran avcılar olmalıydı. Uzakta olmayan bir taşın arkasından iki kişi çıktığında kendimi çoktan çalılıkların arasına saklamıştım. Kısa boylu olan, av kıyafetleri giymiş bir kadındı.

Kadın!

KADIN.

Hemen göz devirmeyin, tabii ki daha önce kadın gördüm. Sadece buralarda kılıç derslerini bile sadece erkeklere verirlerken insanların girmediği bu ormanda avcı bir kadına rastlamak şaşırtmıştı. Hele üzerinde sayabildiğim en az on bıçakla...

Boyu uzun değildi ancak benden kaslı gözüküyordu. Ormanda rahatça ortama karışabilmesini sağlayan koyu yeşil bir pantolon ve boynundan el bileklerine kadar kapatan dar bir üst giyiyordu. Başarılı bir avcı olduğu belliydi; gizlediği kapan, burayı avucumun

içi gibi bilmeme rağmen az daha beni bile aldatacaktı. Arkasından çıkan adamsa avcılığa hiç uygun olmayan uzun ve çamurdan katılaşmış, koyu renkli bir cüppe giymişti. Elinde yürümesine yardımcı olan, neredeyse kendi boyunda tahta sopaya dayanarak söylene söylene çalıları aşıyordu. İkisinin de kapüşonu yüzlerini net bir şekilde görmemi engelliyordu.

"Ormanda elbise giyersen olacağı bu," diye homurdandı kadın. Aksanı buraya uzaklardan geldiğini gösteriyordu.

"Sana avlanman için para veriyorum, Doryli. Dırdır etmen için değil." Aksanı buraya daha da uzaklardan geldiğini gösteriyordu.

"Eğer peşimde dolanacağını bilsem daha fazla ücret isterdim," dedi kadın.

"Siz canavar avcıları, it sürüsü gibi gezmeye alışıksınız."

"Hiçbir lanet yoldaşım, lanet bir ormanda, lanet bir tilkiyi avlamak için, lanet bir elbise giyip beni yavaşlatmıyor."

"Paranızı ben ödüyorum, it. Dediklerine dikkat et." Cüppesinin eteklerini kaldırarak birkaç çalıdan kurtuldu. "Elbise değil bu, en güçlü Tanrı..."

Kadın, ne dediğini çıkaramadığım bir şekilde adamın sözünü kesip homurdanınca adam da ne dediğini çıkaramadığım bir şekilde homurdanarak karşılık verdi. Kadın, önünde uzanan, tehlikeli bir çıkıntı yapan ağaç kökünün üzerinden atladı. "Şuraya dik... neyse."

Ardından homurdanarak gelen adamın cüppesinin etekleri ağaç köküne takıldı ve dengesini yakalayabilmek için kollarıyla havada geniş daireler çizmesini gerektirecek kadar sendeletti. Kadın, gülümsemesini saklamaya çalışmadı bile. Sonunda birtakım küfürler ve söylenmeler eşliğinde tilkinin önünde duran adam ayağıyla tilkinin kafasına bastırdı, "Kapanın bıçaklarının Moldavit olduğu-

na eminsin, değil mi?"

Tilki hırlayarak ısırmak için hamle yaptığında iki adım geri çekildi.

"Onu yakaladık ve hâlâ hayattayız, değil mi? Ne yaptığımı biliyorum," diye tersledi kadın. Başlığını arkaya atıp bir ağacın altına çömeldi. Kalın bir örgüyle ehlileştirilmiş siyah saçını sararak tepesinde tutturmuştu. Akılda kalacak bir yüzü yoktu, sağ gözünden sol yanağına kadar inen yara izini saymazsak. İşte o bayağı akılda kalıcıydı. Sırt çantasından iki dilim ekmek ve bir su matarası çıkarıp, "Dönüş yolumuz uzun, hem bu..." Çekinen gözlerle tilkiyi işaret etti. "Canavarın bizi ısırmaması için biraz sakinleşmesini beklememiz gerekiyor. On dakika mola verelim, sabahtan beri pusudayız." Cebinden kıvrık bir boynuz çıkardı ve dudaklarına yerleştirdi. Boynuzu üflediğinde çıkan ses, bir kuş sürüsünün ciyaklayarak havalanmasına sebep oldu.

"Ötekiler de birazdan gelir," dedi boynuzu yerine takarken.

"Bir tane it yetmezmiş gibi." Adam, karşısına çömeldiğinde kadın çoktan ekmeğini mideye indirmeye başlamıştı.

Bir anlığına tilkiyi fark ettirmeden çalabilecek özgüveni bulamayarak geri dönmem gerektiğini düşündüm. Ancak nedenini bilmediğim bir şekilde kımıldayamıyordum, sanki içimden bir ses gitmemem için vücuduma emir vermişti. Ağlama sesleri çıkarmaya devam eden tilki, gözlerini benim saklandığım çalılığa dikmişti. İri, kehribar rengi gözlerinde acının yanında başka bir şey daha vardı. Bir umut ışığı.

Ah, içimdeki bu hissi biliyorum... Birazdan yanlış bir karar vereceğimin hissi...

Evet, tilkiyi çalacaktım.

Hem önce ben görmemiş miydim? Sırf daha iyi avcılar diye til-

kimi onlar alacak değil ya!

Kadının kemerinden şıngırdayan bıçakları yetmezmiş gibi sırtındaki kılıcın keskinliği gözle görülebiliyordu. Adam ise cüppesinin başlığı yüzünün çoğunu kapatmasına rağmen içimi ürpertiyordu. Nedenini bilmiyordum, görünürde yürürken dayandığı sopası dışında bir silahı yoktu. Yine de içimdeki ses adamın, avcı kadından daha tehlikeli olduğunu söylüyordu. Bense bir elimde Oro Ana'nın siparişleri, diğer elimde nasıl kullanacağımı bile bilmediğim hançerlerimi tutuyordum.

İzle, dinle, odaklan El.

Dur bir dakika, çilek!

Hışırtı çıkarmamaya çalışarak çantayı açtım. Hâlâ orada olduklarından emin olmak ister gibi topladığım Karataçlara dokundum. Eğer bu çilekleri ağızlarına atmayı bir şekilde başarabilirsem onları çok fantastik bir yolculuk bekliyor olacaktı. İki tane çilek bana istediğim zamanı kazandırmak için yeterli olurdu, bir kadına bir de adama. Avucuma çilekleri alıp çantayı yere bıraktım. Bir yılan kadar sessiz bir şekilde ağaçların arasından ilerleyerek yemek yiyen kadın ve adama yaklaştım.

Hiç konuşmadıkları gibi birbirlerinin tarafına bile bakmıyorlardı. Kadının arkasında kalan su matarasına gözlerimi diktim. Yaklaşmaya devam ederken çilekleri elimde hafifçe ezmeye başladım. Hayatımda ilk defa kendim dışında birini zehirleyecek olmanın heyecanını midemde hissediyordum.

Hah! İşte şimdi gör zehir gözlüyü Oro Ana!

İşte bu andan sonra ellerimi asla ama asla ağzıma götürmemem gerekiyordu. ASLA.

Kadının sırtını dayadığı ağacın oradaydım artık, tanrılara şükür,

karşısındaki adam yere bakarak kemirdiği ekmeğinden başını kaldırmadı. Titrememi kontrol altına almaya çalışarak elimi mataraya doğru uzattım. Dediğim gibi fakirlik ve can sıkıntısı, bazı isteklerimi el hızıyla elde etmeyi öğretmişti ve ben de bu konuda mütevazı olamayacak kadar iyiydim. Mataranın içine ezdiğim çilekleri ekledim. Yine aynı el çabukluğuyla matarayı geri koydum.

Tam vaktinde koymuştum ki kadın, bir saniye sonra arkaya doğru dönmeden suyundan içmek için uzandı. Donmuş bir şekilde izliyordum, birazcık yüksek sesle nefes alsam beni duyabilirlerdi. Avcı, metal matarayı ağzına götürdü ve koca bir yudum aldı. Bir an sonra tükürüp, "Bu ne be!" diye bağırarak ayağa fırladı. Gözleri kocaman açılmıştı, boştaki elini boğazına götürdü. Diğer elinde tuttuğu matarayı sertçe yere fırlattı. Adam da neredeyse aynı hızla ayağı fırlamış, sorgulayan gözlerle bir mataraya bir kadına bakıyordu.

Muhtemelen onlara birkaç saniye, bana bir ömür gelen bir süre boyunca sessiz kaldıktan sonra kadına bir kıkırdama geldi. Kıkırdama gülümsemeye, gülümseme kahkahaya, kahkaha neredeyse boğulmaya dönüştü. Bu açıdan yüzünü daha iyi görebildiğim adam, ağzı açık bir şekilde kadını izliyordu. Sonra yavaşça eğilerek kadının fırlattığı matarayı yerden aldı ve içini kokladı. Burun deliklerinin genişleyip daralmasını izledim. *Evet, hepsini içine çek, seni tilki hırsızı.*

Kadından bile sert bir şekilde matarayı uzağa fırlatan adam, etrafında dönerek, "Çık ortaya!" diye bağırdı. Tek eliyle sopasını yukarı kaldırdı.

Uzun tahta sopanın üzerine yerleştirilmiş ışık saçan küreye bakakaldım, daha demin orada olmadığına yemin edebilirdim. Kapüşonunu indirdiğinde, kel kafasının üzerinde şekillerini çıkaramadığım dövmeleri gördüm. Artık adamın kireç gibi solgun yüzü, kavisli

kulakları, teniyle tezat koyu renk dudakları ortadaydı. Asasından, sol tarafıma doğru parlak bir ışık attı.

Has... Büyü!

"Ortaya çıkmazsan tüm ormanı yok ederim!" diye gürledi sesi.

Ama bu doğru olamazdı. Büyü, canavarlarla birlikte dünyamızdan tamamen yok olmuştu.

Adam artık çok yakınımdaydı. Eğer bu bilgiyi acilen sindirip vücudumu harekete geçmeye ikna etmezsem tilkinin yanına meze olacaktım. Ağacın içine girercesine kütüğe yapışıp saklandım. Çok uzak olmayan bir noktaya kör edici, mor bir ışın daha düştüğünde sıçradım. Işınların değdiği noktadan duman çıkmasına rağmen yapraklar alev almıyordu.

Tamam, buraya kadarmış. *Bildiğim tüm duaları okusam iyi olur* diye düşünürken hiçbirini bilmediğim gerçeği suratıma tokat gibi çarptı.

Tanrılar, bana yardım ederseniz hepsini ezberleyeceğime söz veriyorum.

İki büklüm saklandığım için kabzası belime batan hançeri, beceriksiz bir şekilde elime aldım. Elim hâlâ ezilmiş çileğin sıvısıyla yapış yapıştı. *Hmm, evet. Neden olmasın?*

Hançerlerden birinin bıçağına, kendimi kesmemeye çalışarak elimdeki yapışkan sıvıyı iyice sürdüm. Sonra bekledim.

Bekledim.

İstediğim noktaya gelene kadar bekledim.

Artık dövmelerle dolu kafasının arkasını iyice görebildiğim adama doğru bir anda atıldım ve hançeri savurdum. Hançer -tamamen şansıma- adamın kolunu hafifçe çizdi. Benim için yeterliydi. Karataç'ın zehri için yeterliydi.

Hâlâ kahkaha atan kadın, kıvrıldığı yerden ayak bileğime ani-

den sarılınca öne doğru tökezledim. Bir yandan bacağımı kurtarmaya çalışırken bir yandan kadının kafasına hançerlerden birini ters çevirip tokmak gibi vuruyordum. Zehir, sudan az miktarda içmiş kadını yavaşlatmasına rağmen kurtulmam beklediğimden uzun sürdü. Sonunda kadının kıskacından bileğimi kurtarabildiğimde dengemi son anda sağlayarak geri sıçradım ve çığlık atarak tekrar bana hamle yapan elini beceriksizce tekmelemeye çalıştım.

Kendi bağırışlarımın arasından büyücünün kolunu tutup tekdüze bir sesle mırıldanmalarını duyabiliyordum. Avucu, asasındaki küreyle aynı renkte, mor bir ışıkla aydınlandı. Büyücünün neşeli ifadesinden halüsinasyon mu görüyor yoksa büyü mü yapıyor, anlaşılmıyordu ama durup öğrenecek kadar aptal değildim tabii. Tüm gücümle hançerden çok tokmak olarak kullandığım kabzasıyla onun da kafasına vurdum. Bağırarak yere düştü ama hâlâ mırıldanmaya devam ediyor, sesi acının da etkisiyle gitgide daha gür çıkıyordu. Kafasındaki dövme parlamaya başlamıştı. Sonra bana doğru baktı ve durdu.

Durdu ve gülümsedi.

Ardından yerde kahkaha atan yoldaşı gibi kahkahaya boğulmaya başladı. Mor ağzının yarık gibi gülümsemesi ensemdeki tüyleri hazır ola geçirdi.

Gözlerinde zafer ışıltısı gibi bir ifade, bir sıcaklık vardı. Sanki beni, uzun zamandır görmediği bir tanıdığı sanmıştı. Karataç'ın ona kimi gösterdiğini tahmin etmek imkânsızdı.

Adamla kadın yerde kahkahalar atarken ağlamayı kesmiş ve sanki etrafındaki olayların farkında olan tilkiyle bakıştık. Bacağını derinden kesen yeşilimsi renkli kapana baktım. Belki bunu da satabilirdim, ne kadar verimli bir gün.

Kapanın iki çenesini, yapış yapış olmuş ellerimle baskı yaparak

açmaya çalışırken dişlerimi sıktım. Kahkahaların yerini öfkeli hırıltıların aldığını fark etmemiştim. Kapanı açmamla birlikte sırtımdaki eli hissetmem bir oldu. Çileğin etkisinden nasıl bu kadar hızlı çıkabilmişlerdi ki? En son yanlışlıkla bir tanesini ağzıma attığımda Oro Ana, beni gecelerce odama kilitlemek zorunda kalmıştı. Son bir gayretle serbest bıraktığım tilki, yerinden fırlayarak beni tutan adamın bacağından ısırdı. Acıyla geri sıçrayan adam omzumu bırakmak zorunda kalmıştı.

Bana kaçmam için fırsat veren tilkiye içimden teşekkür ederek yerimden fırladım. Nereye gittiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama mümkün olan en hızlı bir şekilde bu ikiliden uzaklaşmalıydım.

Yere devrilmiş kütük, zıpla.

Tehlikeli bir şekilde patikaya eğilmiş dal parçası, eğil.

Ortada duran oynak kaya, üzerinden atla.

Ben gözüm kapalı bile bu yolları koşabiliyorken arkamdakilerin hepsine takıldığını küfürlerinden veya öfke dolu haykırışlarından anlayabiliyordum. Yine de ayak sesleri peşimi bırakmıyordu. Bir sonraki adımımı atacağım yere büyücünün ışını düştüğünde, ağzımdan bir çığlık kaçarak yana düştüm ve bayır aşağı yuvarlanmaya başladım. Çalı çırpı ağzıma doluyor, üstümü başımı dikenler kesiyordu. Çaresizce bir yerlere tutunabilmek için çırpındım ama çamur olmuş parmaklarım hiçbir şeyi tutamadı. Sonunda yüzüstü bir düzlüğe yapıştığımda öldüğüme, en azından bir yerlerimi kırdığıma emindim.

Ama hayır, bayır aşağı daha yavaş da olsa inen ayak seslerini hâlâ duyabiliyordum. Ya Ölüm Tanrısı'nın diyarına kadar beni takip etmişlerdi ya da ölmemiştim. Kollarımdaki son güçle kendimi kaldırdım ve yönüme dikkat etmeden koşmaya başladım. Artık or-

manı avantajıma kullanamayacağım kadar derinindeydik.

İlla şarkı söylemen gerekiyordu, değil mi? Al sana bela.

Bir an kendime acıma ve kızma karışımı küfürlerimi sıralayarak koşarken bir an tilkiyle birlikte koşmaya başladım.

Tilki, zıplaya zıplaya yanımda depar attı ve onu takip etmemi istermiş gibi önüme geçti. Tüm bu zahmete onu yakalamak için katlandığım düşünülürse beni düzgün bir yere götürse iyi olurdu.

Dalların, yaprakların ve sarmaşıkların arasından rüzgâr gibi koşan tilki ara ara gözden kayboluyordu ancak yol ayrımlarında beni bekliyordu. Arkamdan koşan ayak sesleri hâlâ kulağımda çınlıyordu. Eğer harcayabilecek nefesim olsaydı, "YUH!" diye bağıracaktım, tilkiyi bu kadar istediklerini bilsem hiç bulaşmazdım. Aklım bana oyun oynamıyorsa iki kişinin çıkarabileceğinden daha fazla ayak sesi var gibi geliyordu.

Ne kadar koştuğumu bilmiyordum ancak bir noktada tilkiyi kaybettim.

Yağmur da çiselemeye başlamıştı. Tilki neredeydi? Ben niye tilkinin teki için başımı belaya sokmuştum? Kafamda deli sorular vardı. Daha da önemlisi NEREDEYİM?

Çığlık çığlığa geçen kovalamaca yerini yağmurun usul usul çarptığı yaprak hışırtısına bırakmıştı. Buradaki hiçbir ağacı tanımıyordum. Sanki sonbahar buraya uğramamış, tam tersine ilkbaharın ortasındaymışız gibi yapraklar capcanlı, yeşilin her tonundaydı. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Nefesimi toparlamak için dizlerimin üzerine çöktüğümde midem ağzıma geldi. Neyse ki ekmek dışında bir şey yememiştim ama bu birkaç kere öğürmeme engel olmadı. Kesik kesik nefes vererek çevreme bir kere daha baktım. Kimsenin daha önce girmediği kadar ormanın derinliklerindeydim.

Avcılardan kaçarken çantamı almaya fırsat bulamamıştım. Ya-

nımda sadece, birini tüm koşturma boyunca eklemlerim beyazlaşana kadar elimde tuttuğum, diğeri de belimde sallanan hançerler vardı.

Yağmur da hızlanıyordu.

Yağmur iyiydi çünkü çok ama çok susamıştım. Ağzımı yukarı açarak bekledim, denk gelen birkaç damlayı yalamaya çalıştım.

Yağmur kötüydü çünkü diğer tüm sesleri bastırmaya başlamıştı. Olur da beni gözetleyen bir yırtıcı varsa duymamı engelleyecekti.

Geldiğim yönden dönebileceğimi düşünerek etrafımı iki tur atıp bir yönde karar kıldım, yürümeye başladım. Mantıken herhangi bir yönde yürürsem ne kadar sürerse sürsün buradan çıkacaktım, değil mi?

Tabii ağaçların gölgesi uzadıkça ve ışık yavaştan azalmaya başladıkça mantık yerini endişeye bıraktı. Her ağaç birbirine benziyordu. Bu ağacın önünden geçmiş miydim?

Yorgunluktan gözlerim kapanıyordu. Üstümdeki yırtılmış gömlek çamurdan kahverengi olmuştu. Çizmemin tekinin altı açılmış, bacaklarımı çizen dikenler pantolonumun bazı yerlerini delmişti.

Gözlerimi ovuşturdum. Daireler çiziyor olmalıydım. Kalbim asla yorulmadan gümleyerek atmaya devam ediyor olsa da dizlerim protesto ediyordu. Gözlerim ani bir acıyla yanmaya başlayınca yaptığım hatayı fark ettim.

Çilek.

"Geldiğin yön bu kadar iyi miydi ki oraya geri dönmeye çalışıyorsun?"

"Hı!?" Gaipten gelen kız sesiyle olduğum yerde sıçradım. Sağıma, soluma, arkama bakındım. Deli gibi etrafımda döndüm durdum ancak upuzun ağaçlar dışında hiçbir şey yoktu.

"Kim var orada?" Sessizlik.

"Hey!.." Harika, kendi kendime konuşuyorum.

Avcılarla dövüştükten sonra çileğe buladığım ellerimi, hiç ağzıma götürüp götürmediğimi hatırlamaya çalıştım. Daha deminki göz ovuşturmam dışında bir olay aklıma gelmedi.

"Tık tık."

Yok hayır, bunu duyduğuma emindim. Korkudan kalbim fırlayacak gibi oldu. Odaklan El, dinle. Beynimden bunları geçirirken vücudum sadece donakalmayı tercih etti.

"Tık tık," dedi bu sefer kıkırdamaya başlayan ses. Cevap vermeden, yavaşça kendi çapımda dönmeye başladım.

"Tık tık!"

"K-kim o?"

"Hımm kim olsam." Sessizlik. "Buldum! Bana Kitana diyebilirsin."

Sesi sanki kafamın içinde duyuyordum ve sahibini hâlâ göremiyordum. Gitgide artan bir hiddetle ağaçların arkalarına bakmaya, çalılık öbeklerini tekmelemeye başladım.

"Gerçek misin yoksa halüsinasyon mu?" diye boşluğa bağırdım. Ne kadar zekice!

Çığlık atar gibi gülmeye başladı ses. Gülme krizinin arasında anlayabildiğim kadarıyla, "En az senin kadar," dediğini seçebildim. "Belki biraz daha bile fazla..."

"Ortaya çıkar mısın?" Elimden geldiğince dik durmaya, sesimin titremesini kontrol altına almaya çalışıyordum. Yağmur azalmaya başladı, elimin çileğe bulanmamış tersiyle gözlerime akan damlaları sildim.

"Ortadayım, sen farklı ortadasın," dedi ses.

Evet, çileğin etkisi olduğuna emindim.

El Saren, deli Oro Saren'in deli çırağı diyecekler bundan sonra. Oro Ana! Saat geç oluyordu ve yokluğumu fark etmiş olmalıydı.

Artan yağmur görüş mesafemi kısaltsa da ileride parlayan bir ışık huzmesini yakaladım. İçgüdülerim tam tersi yöne doğru çığlık atarak kaçmamı bağırıyordu ama dinlemedim -her zaman yanlış kararı verdiğimi söylemiş miydim?- ve ışığa doğru yürüdüm. İşte oradaydı.

Minik tilki.

Karanlık bastırmaya başlamış ormanda sık ağaç yapraklarının arasında oturuyor, oyuncu bir şekilde salladığı kuyruğundaki turuncu kürkü yağmur damlalarıyla daha da parıldıyordu. Kehribar gözlerini gözlerime dikmişti. Kafasını hafif yana eğerek, "Ortaya çıktın sonunda, meraklanmaya başlamıştım," dedi. Kedilerin mırlamasını andıran, gırtlaktan gelen bir sesle konuşuyor, R harfini bastırıyordu.

Ben deli değildim. Karşımdaki tilki deliymiş. Bunu sesli söylediğimi son anda fark ettim.

Burnundan güler gibi bir ses çıkardı. "Sen de bir tilkiyle konuşuyorsun. Nyxhaven Ormanlarının derinliğinde. Hem de karanlıkta. Senin için önemi bile olmayan bir tilki için iki kişiyle dövüştün. Sıcak kulübene, *Aşk Tanrısı'nın Maceraları*'nı okumaya dönebilirdin. Sanki sen de normal sayılmazsın, Elbis Saren," dedi.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Bir müddet bir sessizlik oldu çünkü ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Tilki de bir şey demiyor, sadece gözlerini üzerime dikmiş tepkimi bekliyordu. Sessizlik artık rahatsız edici derecede uzadığında psikolojik savaşı çoktan kaybetmiştim.

"Deliyürek Ormanları," diye düzelttim. Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırma sırası ondaydı. Kafasını merakla diğer yana eğdi. "Nyxhaven değil, Deliyürek."

"Orayı geçeli çok oldu, çocuk."

Geriye doğru birkaç adım attım. Elimi belimdeki hançerlerin durduğu kemere götürdüm. "Adımı nereden biliyorsun?" diye sordum, kendimi bile zor duyacak kadar kısık bir sesle. Hançere yeltendiğimi gören tilki umursamazca patisini yaladı. Sonra dikleşti ve "Tahmin oyununda çok iyiyim. Şimdi sıra sende, benim gideceğim yeri tahmin et," dedi kuyruğunu sağa sola sallayarak. Dedi diyorum ama sadece gözlerini bana dikiyor, sesini kafamda duyuyordum.

"Bunu nasıl yapacağım?"

"Takip edebilirsin." Arkasını dönerek yaydan çıkmış ok gibi fırladı.

"Takip etmek oyunun kurallarına aykırı olmaz mı?" diye bağırdım arkasından koşarken.

"Hangi kurallar?" diye yankılandı beynimin içinde tilkinin sesi.

Kapanın verdiği acı geçmiş olmalı yoksa böyle bir hızda koşması imkânsızdı. Nereye gittiğimi, ne yaptığımı bir an düşünmeye vakit bulamadan tilkiyi takip etmeye çalışıyordum. Onu kaybetmem, bu ormanın derinliklerinde sonsuza kadar kaybolmam anlamına gelirdi. Kendimi bir an, ormandan korktukları için üstten baktığım cahil köylülere hak verirken buldum. Kitana bazen sık çalılıkların arasından geçiyor, ona yetişebilmek için dalların altından sürünmem gerekiyordu. Görkemli ağaçlar gitgide sıklaşıyor, otlar zaman zaman boyumu aşıyordu. Şırıl şırıl akan bir derenin, hatta belki de bir şelalenin sesini duymaya başladım. Haritalarda bu ormanlarda herhangi bir su kaynağı olduğunu hatırlamıyordum. Gerçi haritacıların daha önce girmediği kadar derinliklere girmiştim veya bunların hepsi aklımda yaşanıyor olabilirdi. Aslında gerçekte çileklerin yanında ağzımdan salya akıtarak gökyüzüne bakıyor olabilirdim. Kendimi ikinci seçeneğe ikna etmeye çalışsam da daha önce hiçbir insanın yürümediği topraklarda yürüme düşüncesiyle titredim.

"Hey çocuk, bu taraftan!"

"Aynı tarafa gidiyoruz işte," diye söylendim nefes nefese. Aynı tarafa gidiyorduk ama aynı hizadan gitmiyorduk. Kitana, belli ki aralarından geçmemi istediği iki büyük ağacın arasında kuyruğunu sallayarak bekliyordu. Ağaçlar, geçtiğim yüzlerce ağaçtan farksız olmasına rağmen doğru olmayan bir şeyler vardı. Sanki elle çizilmiş gibiydi. Gerçekten de dikkatli incelediğimde tilkinin iki tarafındaki ağacın da birbirinin tıpatıp aynısı olduğunu fark ettim.

Büyükçe ofladım ve yönümü Kitana'nın özellikle belirttiği aralığa doğru çevirdim. Hava kararıyordu, nerede olduğumu bilmiyordum ve konuşan bir tilkiyle yol kavgası yapabilecek durumda değildim. Ben tereddütle yaklaştıkça minik tilki neşeyle etrafında döndü ve iki ağacından arasından geçip koşturmaya devam etti.

Sanki kötü bir şey olmayacağını ve o aralıktan geçmenin güvenli olduğunu göstermeye çalışır gibi ileride zıplamaya başladı. Derin bir nefes alıp adım attım. Daha deminki yerimden iki adım ötede olmak dışında hiçbir şey değişmemişti. İki ağacın arasından geçmiştim işte, ne vardı yani.

Çok zaman geçmemişti ki bir dağın yamacına ulaştık. Dağ, evet. Gökyüzünü kaplayan, güneş ışığını bile zar zor geçiren ağaçlardan ve konuşan bir tilkiyi takip etme çabamdan koskoca bir dağa yaklaştığımı fark etmemişim. Derede yanılıyor olabilirdim, kabul ama bu bölgede dağ olmadığına adım gibi emindim. Hatta neredeyse on altı yıllık ömrüm üzerine yemin ederim ki dağ falan yoktu, alayına düzlük ve ormanlık bir yerdi Kosyna. Yine de Kitana'nın peşinden dağın eteklerinde koşmaya devam ettim.

Tilki, geniş bir mağara ağzına geldiğimizde durdu ve taşlara sürünmeye başladı. Girişin tavanında muntazam bir şekilde oyulmuş bir amblem vardı. En basit tabiriyle ters bir kalbi andırıyordu. Sonunda vücudumun sınırına dayanmıştım. Nefes nefese, "Lütfen dur artık!" diye yalvardım ve sırtımı taşa yaslayarak yere çöktüm.

"Eve dönen yol her zaman kolay olmaz," dedi Kitana gülümser gibi sivri dişlerini göstererek içeri girdi.

Hava kararsa da henüz güneş tamamen batmamıştı. Yine de ışık, mağaranın ağzından baktığın anda yok oluyordu. Güneşin biraz olsun yansıması gerekmez miydi?

Bir müddet mağaranın ağzında durarak içeri girip girmemenin ne kadar akıllıca olacağını düşündüm. Yağmur tekrardan başlamıştı. Mağaranın içine yansımayan güneş, bana son ışıklarını bahşediyordu. İşte ben, saçma kararların kralı, içimden şansıma okkalı bir küfredip geçitten geçtim.

"Eve dönen yol her zaman kolay olmaz."

Bu ne demekti, tanrılar aşkına? Neyse, konuşan bir tilkinin söylediği anlamsız sözlerden daha önemli problemler vardı başımda. Konuşan bir tilkinin varlığı gibi.

Devasa girişten geçtikten sonra tek ışık kaynağı Kitana'ydı. O önde, ben arkada, dar tünellerde yürümeye başladık. Bir müddet sonra sanki gitgide aşağı gidiyormuş gibi hissetmeye başladım ama yolda ne bir kavis ne bir merdiven vardı. Nemli toprak kokusu burnumu doldurdu. Uzaklarda bir yerde damlayan su yankılanıyor, sesin nereden geldiğini anlamanı imkânsız hale getiriyordu.

Git git bitmeyen tüneller, önümde minik bir tilki, iki hançerim sıkı sıkı elimde...

Meh... Sanki harika bir savaşçıymışım gibi. Okuduğum şu kalın kitabı alsaydım yanıma keşke, en azından daha rahat savururdum. Sahi ya...

"Şey... Tilki." Kızarmaya başladığımı hissettim. "Aşk Tanrısı'nın şeyini... ıı... maceralarını okuduğumu nereden biliyorsun?"

"İyi bir hikâyeyi asla kaçırmazsın."

"Bu soruma cevap değil."

"O zaman cevabıma soru sor."

Ağzımı açtım ancak bununla mücadele etmek için fazla yorgun olduğuma karar verince protestomu göstermek için oflamak dışında bir ses çıkarmadım.

Ne kadar süre o şekilde yürüdüğümüzü bilmiyordum. Açlıktan karnım guruldamaya başladı. Tabanı çıkan çizmesiz ayağımı da koşarken kanatmıştım, her adımımda sızlıyordu. Mağaranın girişinden itibaren başta kaç kere sağa, kaç kere sola döndüğümüzü takip edebilsem de bir müddet sonra takip edilmesi imkânsız hale geldi. Asla buradan tek başıma dönemeyeceğimi fark ettiğimde açlığın yerini mide bulantısı aldı.

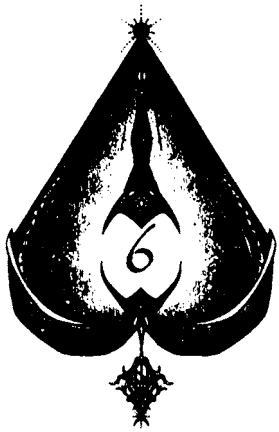
Az daha kenara çömelip ağlamamı veya bayılmamı sağlayacak kadar uzun süren bir yolculuğun sonunda tünelin sonundaki genişçe bir alana vardık. Bir an uzun süre karanlıkta kalan gözlerim ışığa alışamadığı için kapadım ve ovuşturdum. Lanet olsun! Çilek!

Yeniden sulanan gözlerimi açtığımdaysa gördüğüm manzaradan dolayı ağzım açık kaldı.

"Yok artık," dedim Kitana'ya dönmeden.

"Nyxhaven Akademisi'ne hoş geldin, El."

@ayisigikitap

Önümde neredeyse Khalkera İç Denizi kadar büyük bir göl duruyordu. Tamam, biraz abarttım ama yanlış okumadınız... Dağın içinde bir göl!

Gölün ortasında kayalıklardan oyulmuş bir kale yükseliyordu. Sis bulutları kalenin uzun kulelerini sarmış, üst kısımlarının sadece siluetinin seçilmesine izin veriyordu. Burası hikâyelerdeki prenseslerin kalesi değildi, hayır. Burası prensesi kaçıran kötülerin kalesine benziyordu. Dağın iç çeperindeki taştan katlar, zirveye doğru spiral bir şekilde çıkıyordu. Onlarca köprüyle birbirine ve kaleye bağlanan odalarla birlikte dağın içi bizim köyü bırak, yıllar önce yaşadığımız Sykai Vadisi'nden bile daha büyüktü.

"Çok geç kaldın çocuk. Herkes odalarına yerleşti bile," diye homurdandı ayaklarımın oradan ince bir erkek sesi.

"Hass..." İki adım geri sıçrarken ağzımı son anda tutabildim.

Belime kadar gelen bir figür, ayaklarımın hemen yanında kollarını birleştirmiş; kaşları çatık bir şekilde bana bakıyordu. Yeşilimsi teni, kocaman, sarkık bir burnu vardı. Kafamı biraz yana eğdim. Başka açıdan bakınca küçük pantolonu, küçük ayakkabıları ve orantısız kafasıyla çirkin bir oyuncak bebek gibiydi.

Çileklerin yan etkisiyle cüceler görülebilirdi ama benim başıma daha önce hiç gelmemişti. Açıklama bekleyerek Kitana'ya döndüm. Kayıtsızca patisini yalamaya devam ettiğini görünce kafamı geri çevirip işaretparmağımı adamın suratına tuttum. Küçük adam gerçek gibiydi. Elimle burnuna dokunup yoklarken, "Seni görmemişim minik adam, pardon," dedim.

"Minik adam?" Elime sertçe vurdu ve yüzünü buruşturdu.

Cücenin yeşil cildi anında morarmaya başlamıştı, gözleri alev alev bakıyordu. Belli ki minik adamı sinirlendirmiştim. Ellerini sıklattığı gibi tüm vücudum karıncalanmaya başladı. Dünya etrafımda son hızla dönüyordu. Her şey o kadar hızlı oldu ki çığlık atacak zaman bile bulamadım.

Daha demin tepesinden baktığım cücenin bir anda gözlerinin içine bakmaya başladığımda anladım ki dünya dönmüyormuş, büyüyormuş.

"Şimdi rahat görebiliyor musun?" dedi kendinden memnun bir şekilde. Sipsivri üçgen şeklindeki dişleri artık çok daha net gözüküyordu.

Kendimi yokladım, iki yanımdan kılıç gibi sarkan hançerler dışında paramparça kıyafetlerim bile küçülmüştü. *Hançerler büyü geçirmiyor.* Aklımın köşesine not ettim.

İnanılmazdı, bu çilek inanılmazdı.

Gülümsedim. "Muhteşem!"

Tek kaşını kaldırıp beni izleyen cüce, "Zamane çocukları," gibi bir şey homurdanarak arkasını döndü ve gölün üzerinden kaleye bağlanan, gri mermer köprüden yürümeye başladı.

Kaleye yaklaştıkça sis dağılmaya başladı. Dağın tepesi gökyüzüne açılıyordu. Devasa dolunay, sanki hemen tepemizde yuva yapmış gibi kraterden gözüken tüm alanı kaplıyordu. Karanlık gecede

tek bir yıldız dahi yoktu. Kafam çilekten kaynaklı hafif bulanıktı ama yine de beynimin içindeki bilgileri yokladım, bugün dolunay vakti değildi. Neyse, mantık aramayı ve sorgulamayı bırakalım hadi. Sonuçta her zaman bu kadar iyi bir halüsinasyon görmüyordum. Tadını çıkarmak gerekirdi.

Yukarı baktığımı gören Kitana, "Burada sadece dolunay görürsün," dedi. "Ya da hiç. İki gün arasında gecenin farkı çok."

Bir anda benim boyutlarımda olan tilkinin sesini duyunca korkudan göle düşecektim az daha. Küçüldüğüm için şimdi onu çok daha yakından inceleyebiliyordum. Elimi kızıl, parlak tüylerine uzattığımda kaskatı kesildi ancak geri çekilmedi. Yumuşacıktı. Şu an cesaret edebilseydim belki ona binebilirdim bile. Kanayan ayak tabanlarıma ne de iyi gelirdi taşınmak. Düşüncelerimi duymuş gibi Kitana'nın genzinden tehditkâr bir hırıltı çıktı. Belli ki düşüncelerime dikkat etmem gerekiyordu. Ancak her şey o kadar nefes kesici ve benim kafam o kadar hafifti ki ne söylediğimi veya düşündüğümü kontrol edemiyordum. Ağzı dişlerini gösterecek kadar yukarı kalktığında tüm irademi toplayarak ellerimi geri çektim ve ceplerime tıktım.

Sayabildiğim kadarıyla dağın duvarlarındaki odalar beş kat boyunca yükseliyordu. Bu asma katlara çıkan kayalık merdiven de duvara oyulmuştu. Yine koridorlar, taştan sütunlar ve kemerler tarafından tutuluyordu. Gölün ortasındaki adada bulunan kalenin her katından, bu katlara giden köprüler yapılmıştı.

Tek başına parlayan büyük dolunayın, etrafı bu kadar aydınlatabiliyor olması inanılmazdı. Kalenin pencerelerinden, birilerinin o odalarda olduğunu gösteren hafif ışıklar geliyordu. Ama esas ışık kaynağı sadece ay değildi. Aydan düşüyormuş gibi küçük ışık öbekleri havada uçuşuyordu. Yıldızlar, bu dağın içine inmişti sanki.

Elimi uzatıp dokunmaya çalıştığımdaysa parmaklarım ışığın içinden geçti.

"Peri ışığı," diye sormadığım soruyu cevapladı Kitana.

Cüce, iki yanı göl olan daracık bir kara parçasından adaya doğru koşarcasına yürüyordu. Bu kadar kısa bacaklarla bu kadar hızlı yürümesi şaşırtıcıydı. Düşmemek için âdeta bir cambaz gibi dikkatlice adımlarımı atıyordum.

Tombul parmağıyla kaleyi gösterdi. "Kalede sınıflarınız bulunuyor." Sonra da dağ duvarı boyunca tam bir tur yapan ilk katı işaret etti. "Öğretmen odaları birinci katta bulunur. İkinci kat, sığınmaya gelen özeller için ayrılmıştır."

"Özeller derken?" Hiçbir şey anlamıyordum. Cüce beni ya duymadı ya da duymazdan geldi.

"Özel ırk olanlar. İnsan dışılar. Çok soru soruyorsun," diye çınladı kafamda Kitana'nın sabırsız sesi.

"Üçüncü katta son sınıf öğrencilerimiz, dördüncü ve beşinci katlardaysa ara sınıf öğrencilerle çömezler bulunur," diye bilgi vermeye devam etti cüce. "Yani sen."

Arkasını dönüp yüzüme doğru konuşma zahmetine bile girmiyordu.

Cüce aniden durduğunda az daha duramayıp üzerine yuvarlanıyordum.

"Sen nesin? Kulakların sivri değil, kanatların, boynuzun veya kuyruğun yok. Büyü yapabildiğinden de emin değilim." Yürüdüğümüzden beri ilk defa yüzünü bana dönmüştü. "İnsana benzer leş bir kokun var ayrıca," dedi yüzünü buruşturarak.

"Ben ne miyim?" Ben neydim? Nasıl bir soru bu? "İsmim El, belli ki şu an bir cüceyim. Tahminen kokumla da cüceleri temsil ediyorum," dedim küçülmüş vücudumu göstererek.

"Cüce değil, goblin. Seni cahil," dedi ters ters, gerçekten edebileceğim en büyük küfrü etmişim gibi alınmıştı. "Cüceler farklı bir dağda yaşar, beline beceriksizce tutturduğun hançerlerin cüce yapımı olduğu aşikâr ancak belli ki farkı anlayamayacak kadar cahilsin. Şimdiki aileler çocuklarını hiç eğitmiyor." Şov olduğu belli olan derince bir iç çekerek arkasını döndü.

Hançerlerin kabzasını okşadım. *Demek cüceler tarafından yapıldı* diye düşünürken kendi kendime kıkırdadım. Oro Ana'yı cücelerden hançer alırken hayal edince kıkırdamam iyice arttı. Artık çileği gözüme sürdüğüm için bunları yaşadığımdan adım gibi emindim.

"Ne gülüyorsun çocuk?"

"Cüceler," dedim tekrardan ve kahkaha atmaya başladım. Sesim dağda yankılandı. Uzaklarda yürüyen birkaç pelerinli durup bizim tarafa baktı.

O esnada dar yolun sağ tarafından kocaman bir balık atladı. Beni ve goblini sırılsıklam bırakarak tepemizden uçtu ve sol taraftan daldı.

Bu, gülmemin kontrolünü tamamen kaybetmeme sebep olan son olaydı.

Suyun derinliklerinden bir sesin kahkahama eşlik ettiğine yemin edebilirdim. Goblin kulaklarına kadar kızardı. Sirenlerle ilgili bir şeyler mırıldanarak -küfürlü bir şeyler ama kibar biri olduğumdan sansürlüyorum- yürümeye devam etti.

Ortadaki büyük adaya vardığımızda kalenin ihtişamından bir kere daha nutkum tutuldu. Yakından çok daha güzeldi. Büyük taş blokların aralarını sarmaşıklar sarmış, yer yer göle yakın kısımlar yosun tutmuştu. Çevresindeki sahilden yürüyerek geniş taş merdivenlere ulaştık.

"Odan beşinci katta. On üç numara," dedi goblin.

Çevreme baktım, Kitana toz olup kaybolmuştu.

"Sen yukarı gelmiyor musun?" Nedense halüsinasyon da olsa burada tek başıma kalma düşüncesi hoşuma gitmemişti.

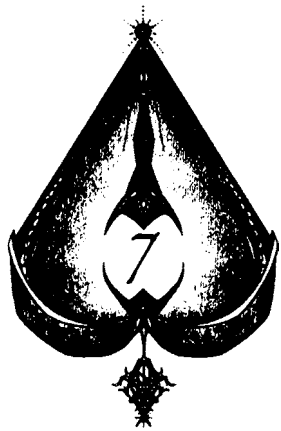
"Bu küçük bacaklarla yukarı çıkmam ne kadar zor olur biliyor musun? Biri görmeyip üzerime basıverir, tanrılar korusun," dedi hınzır bir gülümsemeyle.

Oh hayır, başıma ne geleceğini anlamıştım. Yıllardır ustalaştığım masum ifademi yüzüme yerleştirdim. Ellerimi yalvarır gibi birleştirdim. "Kabalık ettiğim için üzgünüm. Eski halime çevirebilir misin beni?"

Goblin ise tıslamaya benzer bir hırıltılıdan yüksek oktavlara doğru çıkan bir kahkaha attı. Sabırla sakinleşmesini beklerken garip kaçmasın diye ben de gülümsedim. Goblin odağını tekrar bana verdiğinde başını sanki bu soruyu sorduğuma inanamıyormuş gibi sağa sola salladı.

"Odana girdiğinde kendi boyutuna dönebilirsin, minik adam," dedi ve puff...

Kayboldu.

Hiç yorgunluktan tüm hislerinizi kaybettiğiniz oldu mu? Olmadıysa çok şanslısınız.

Artık bacaklarım bana ait değilmiş gibi hareket ediyordu. Her adımımda zonklayan ayak tabanlarımın ağrısını benimseyemiyor, sanki farklı biri acı çekiyormuş da ben uzaktan onu izliyormuşum gibi hissediyordum. Üçüncü kattayken bu merdivenlerin trabzanı olmamasının bir sorun olabileceğini fark ettim. Kesin aşağı yuvarlanan zavallılar oluyordur, mesela az daha ben. Devasa spiral merdivenden çıkarken -sürünerek tırmanırken- kaleyi her açıdan görebiliyordum.

Diğer yollarda yürüyen başka insanlar da vardı. Gerçi insan dışında her şey olabilirlerdi. Kanatlı, ciltleri çok farklı renklerde, saçları yerine yılan olan, simsiyah gözleri olan, hiç gözü olmayan, başkasının kuyruğuna basmamaya çalışarak yürüyen, kendi kuyruğuna basmamaya çalışarak yürüyen, konuşurken ağzından kertenkele dili gözüken birçok farklı kişi gördüm.

Yaşıma yakın olanların hepsi aynı üniformayı giymişti. Kızlar, koyu lacivert bellerine kadar inen bir pelerin, altlarına aynı renk kısa bir etek giyiyordu. Erkekler ise aynı pelerinin dize kadar

uzun versiyonunu giyiyorlardı. Lacivert kumaş pantolonları şık ve rahat gözüküyordu. Herkes içinde beyaz, sade bir gömlek giymişti. Üniformaların üzerindeki tek süs, pelerinlerin kenarlarındaki altın rengi işlemelerdi. Eğer gerçekten altınsa ipliği çok iyi paraya satılabilirdi. Pelerinin iki yakası, yine altın rengi parlak düğmelerle boyun hizasından birbirine tutturulmuştu. Göğüs tarafında, giyenlerin isimlerinin hemen altına mağara girişinde gördüğüm ters kalbe benzer amblem işlenmişti. Herkes, ayaklarına taş zeminde kolayca yürüyebilecekleri, dizlerine kadar gelen uzun çizmeler giymişti. Kız öğrencilerin saçları sıkı sıkı arkadan toplu, erkek öğrencilerin de taralı ve düzgündü, en azından saçı buna uygun olanların. Sanki bir dağın içerisinde değilmişiz gibi düzenli üniformalar ve saçlar...

Tek tük siyah, uzun cüppeli kişileri de görüyordum ancak onların yaşının çok daha büyük olduğu belliydi. Çoğunlukla kale ve ilk kat arasında yürüyorlardı. *Öğretmenler olmalı*, diye düşündüm. Düşüncelerimin komikliğine bak; konuşan tilki, dağın içinde devasa bir kale, beni azarlayan bir "goblin" ve öğretmenler... Oro Ana bu seferki rüyamı anlattığımda kulaklarına inanamayacak ve muhtemelen zehirleri not ettiği defterine, bu gördüklerimi yan etki olarak ekleyecekti.

Kendi kendime olayın saçmalığına gülümserken merdivenler bitiverdi. Sonunda beş katı da tırmanmıştım. Artık en üst kattaydım ve daha yukarıya çıkan herhangi bir merdiven veya köprü bulunmuyordu. Gözlerimi dolunayın parlak ışığından korumak için elimi siper ederek taş koridorda yürüdüm. Odaların kapılarının üzerinde sayılar kazılmıştı.

On üç numaranın önünde durdum ve kapıyı açtım. Kapıyı açar açmaz yine çığlık atabilecek zaman bulamadan vücudum karıncalanmaya ve dünya dönmeye başladı. Goblin doğruyu söylemişti, kendi boyutuma dönmüştüm.

İçeride iki tane tekli yatak vardı. Odanın sol tarafına biri çoktan yerleşmişti. Kıyafetler dikkatlice katlanmış, dört adet koyu lacivert pelerin askılığa asılmıştı. Sol taraftaki çalışma masasının üzerinde bir sürü kitap, muntazam bir şekilde dizilmişti. Kitapların arasında bugünkü adamın sopasındakine benzer küçük bir küre, etrafa hafif mor bir ışık saçıyordu. Küreye kitlendim, gözlerimi farklı bir tarafa çeviremiyordum. Çevreme bakınmam gerektiğini biliyordum ama vücudum sözümü dinlemiyordu. O kadar sıcak, o kadar tanıdık hissettiriyordu ki... Farkında olmadan ellerimi küreye doğru uzatmışım. Ormanda koşturmaktan çamur içinde kalmış ellerimi küreye yaklaştırınca içindeki ışıklar, parmaklarımın olduğu tarafa doğru toplandı, küre daha da fazla parlamaya başladı. Bu, büyü müydü?

"Bilmediğin sihirli eşyalara dokunmanı önermem," dedi arkamdan bir ses.

Kimbilir kaç dakikadır küreye odaklanmıştım ki kapının pervazında duran genci fark etmemiştim. Kapıdaki siluet, içeri girmeye tereddüt ediyordu. Benim tehlikeli olup olmadığımı anlamaya çalışıyor gibi tek ayağı dışarıda, kolay kaçabileceği bir pozisyonda hareketlerimi dikizliyordu. Görebildiğim kadarıyla kıvırcık saçlarını saymazsak benimle aynı boydaydı.

Biz sessizce birbirimizi tartarken yatağımızın ortasında duvara monte edilmiş bir meşalenin alevi tembel tembel çatırdıyordu.

"Üzgünüm," diye mırıldanıp sağ taraftaki dokunulmamış yatağa geçtim. Zaten tek eşyam hançerlerimdi, yerleşmeye gerek yoktu. Çileğin zehrini, göz temasıyla az miktarda almış olduğum için en fazla bir gece etkisinin süreceğini hesapladım.

"Acaba uyusam, uyandığımda Oro beni bulmuş olur mu?" diye düşündüm. Bulması için dua ettim çünkü yağmur yağacaktı ve kimbilir ormanın hangi köşesindeydim.

"Hep kendi kendine konuşur musun?" diye soran genç çocuk hâlâ içeri girmemişti. Kirli ve bitkin görüntümün davetkâr olmadığını tahmin ediyordum.

Bir türlü çocuğun sorularına cevap vermediğim için gerilmişti. Deli olduğumu düşünüyor olmalıydı.

"Kimse gelmeyince dönem boyu odada tek başıma olacağımı düşündüm," dedi.

"Hayal kırıklığı için üzgünüm," dedim, zayıf bir gülümsemeyi çok görmeyerek. Elime artık neredeyse yapışacak hançerlerimi yatağın uzak kısmına doğru iteledim.

Bir müddet daha hareketlerimi gözlemleyen ürkek genç, herhalde ona zarar veremeyecek kadar perişan gözüktüğüme karar vermiş olacak ki ağır adımlarla odaya girdi.

Meşale ışığı yansıdığında daha net bir şekilde önümdeki üniforma giymiş öğrenciyi inceleyebildim. Siyah kıvırcık saçları ve kuzeylilere özgü koyu teni, küreden çıkan parlak mor ışığı emiyordu sanki. İri gözlerinin kahveliğini ortaya çıkaracak altın sarısı bir far sürmüştü. Yüzü bir heykeltraşın elinden çıkmış gibi muntazamdı, çıkık elmacıkkemiklerine de biraz altın tozu serpmişti. Boynunda en az dört tane irili ufaklı kolye vardı. Kulaklarından da küpeler sarkıyor, her adımında şıngırdıyordu. Kosyna'daki soylu hanımlar bile bu kadar takıya sahip değildi.

Siyah ojeli elini uzattı; parmaklarının her birindeki büyük, parlak taşlı yüzükler birbirine çarpınca tiz bir ses çıktı.

"Viktor Dukhanes, büyücü."

"El Saren, sıradan insan," dedim elimi uzatarak. Genç adamın bakımlı elleri karşısında benim çamur banyosundan çıkmış gibi gözüken kaba ellerim çok komik duruyordu.

Bir an şaşırmış gibi gözlerini kırpıştırdıktan sonra elimi sıkan Viktor sırıtarak, "Ne olduğunu ilk günden söylemek istememeni

anlayabilirim ama bu karanlık şakayı başkalarına yaparsan iyi karşılamayabilirler," dedi. İlk baştaki gerginliği gitmiş gibiydi. Kendini derin bir nefes vererek karşımdaki yatağa bıraktı, omzundan indirdiği çantasını boşaltmaya başladı. Gözüm istemsiz olarak ellerini hareket ettirdikçe parıldayan yüzüklerine takıldı.

Bunu fark eden Viktor gülümseyerek, "Yakından bakmak ister misin?" diye sordu.

İsterdim. Hatta belki birkaçını alabilirdim bile. Uzattığı elindeki yüzükleri incelemeye başladım. Birkaç tanesi hafif gevşek duruyordu, harika. Uyurken parmağından sıyırmam zor olmayacaktı. Bu kadar yakından incelememi, beğenmemden kaynaklandığını düşünen Viktor açıklamaya başladı.

"Biliyorsun, büyücüler enerjilerini daha rahat kontrol edebilmek için Moldavit taşı* taşımak zorunda. Genelde ortalama büyücüler tek bir yüzük veya kolye taşısa yeterli oluyor." Parmaklarını gözümün önünde sallayarak yüzüklerdeki hafif parlayan taşları gösterdi. Sonra da boynundaki kolyeleri, küpelerini ve hatta gömleğini hafif aralayarak vücuduna sarılmış ince zincirlere bağlı parlak taşları gösterdi.

"Ben tek bir büyük taş yerine minik taş parçalarını tüm vücuduma yaydığımda enerji kontrolünü daha kolay buldum."

"Yani diyorsun ki diğer büyücülerden daha güçlüyüm?"

"Ne? Asla!" Şangırdatarak iki elini deli gibi sallamaya başladı. "Hâlâ acemi bir büyücüyüm ve öğreneceğim çok şey var."

Yanakları kızarmıştı ama arada sırada parlayan taşların sayısı gerçeği hafiflettiği, mütevazı olmak için çaba gösterdiğini gösteriyordu. Bu ürkek mütevazı büyücü maskesinin altında daha

* Yüksek frekanslı enerjisiyle ruhsal dönüşüm, şifa ve kişisel gelişim sağladığına inanılan, göktaşı kökenli bir tektit taşı.

büyük cevherler olduğundan şüphelendim ancak şimdilik üzerine gitmedim. Sonuçta gerçek bile değildi.

"O nedir?" Elimle küreyi gösterdim. Küre, sanki ondan bahsedildiğini duyabiliyormuş gibi daha güçlü parlamaya başladı.

"Şu eski şey mi? Sıradan bir büyücü küresi. Bazı büyücüler yedek enerji depolamak için kullanır, bazıları geleceği görmek bazıları da dekorasyon olarak."

Gözlerimi küreden çevirmeden başımla onayladım. Bugün beni kovalayan adamın bir büyücü olduğunu teyit etmiştim.

Viktor, kendini yeterince sergilediğine karar getirmiş olacak ki ellerini kucağına koydu ve hızlıca oryantasyon gezisi dışında kaçırdığım bir şey olmadığından, akşam yemeğinin harika olduğundan ve neler yediğinden bahsetti. Bir de yıl sonu balosu mu varmış, aşırı popülermiş... Açıkcası benim aklım hâlâ küredeydi. Ara sıra dinlediğimi gösteren küçük sesler çıkarırken kendimle ilgili soruları ustaca geçiştirdim.

"Neden bu haldesin?" Viktor tek kaşını kaldırmış, parmağıyla üstümü gösteriyordu.

"Düştüm."

Bir açıklama bekler gibi yüzüme bakmaya devam etti. Ben de benden alabileceği tüm bilginin bu olduğunu söyler gibi yüzüne sessizce bakmaya devam ettim.

"Pek konuşkan değilsin sanırım?" dedi pes edip içine içine söylenerek. "Çok eğlenceli bir sene olacak."

Cevap vermek için tam ağzımı açmıştım ki...

Gümm...

O esnada gök gürledi. Deprem oldu. Dünya yıkıldı...

Keşke bunları söyleyebilseydim ama yanlış alarm, sadece karnımın gurultusuydu. Viktor'un kaşlarının ikisinin de kalkmasına

sebep olacak kadar yüksek bir ses çıkmıştı. İnsan rüyasında bile bu kadar utandırılmaz!

"Zor bir gündü," dedim elimi mideme koyarken.

Viktor ise sadece anlayışlı bir şekilde gülümseyerek, "Yemek salonunda belki bir şeyler kalmıştır. Hadi, seni götüreyim. Eşyalarını sonradan mı gönderecekler? Şimdilik benim pelerinimi ödünç alabilirsin," dedi hızlı hızlı ve üzerime diğerlerinde de gördüğüm uzun koyu lacivert bir pelerin attı. Kalın kumaşı yumuşacıktı. Pelerinin göğüs kısmında *Viktor Dukhanes* ismi işlenmişti.

Belki gerçekten karnımın gurultusundan dolayı kendi düşüncelerimi duyamadığımdan veya rüyalar diyarında yemek yersem neler olacağını merak ettiğimden enerjik bir şekilde, "Hadi!" dedim ve hayali oda arkadaşımın peşinden odadan ayrıldım.

Koridor boyunca yan yana, Viktor'un Nyxhaven mimarisini ve tarihini anlatmasının eşliğinde yürüdük. Arada sırada sorularına yarım yamalak cevap veriyordum. Kosyna'da annemle yaşadığımı duyunca oldukça heyecanlanmıştı, burada yeryüzünde yaşayan pek bir özelle tanışma fırsatı bulamıyordu anlaşılan. Bana arada yönelttiği soru bombardımanından, önümüzdeki kaleyle ilgili sadece tarih tutkunlarının bilebileceği detayları sorarak kolaylıkla kaçınıyor ve konuşmaya devam etmesini sağlıyordum. Viktor'un işaret ettiği noktalara ağzım yarı açık şekilde bakınıyor, o esnada bedenimi saran pelerinin yumuşaklığıyla sarhoş oluyordum. Tabii önümü tamamen iliklemiştim ki perişan kıyafetlerim gözükmesin. Viktor, kibarlık yapıp bana bir çift çizme de ödünç vermişti.

Duvar kenarından ikinci kata inip kalenin ikinci katına köprüden geçiyorduk ki yolumuz ikimizden de uzun ve yapılı bir çocuk tarafından kesildi. Benzer yaşlarda olmasına rağmen omzundan arkaya attığı pelerini dışında simsiyah giyinmişti. Omzuna kadar

uzanan siyah saçlarının üst kısmını arkadan tutturmuştu ancak yarısı tokadan kurtulmuş, gözlerini gölgeliyordu. Pelerinini arkaya attığı için ismini okuyamıyordum. Çocuğun arkasında yine kıyafet yönetmeliğine başkaldıran beş kişi daha duruyor, avlarını kenara sıkıştırmış sırtlanlar gibi gülüşüyorlardı. Hepsinin kırmızı gözleri ayışığında parlıyordu. Liderleri olduğu belli olan genç, yerde duran kitabını göstererek, "Kitabımı kaldır, melez," dedi Viktor'a gözlerini dikip. Melez kelimesini tükürür gibi vurgulamıştı.

Viktor irkildi. İrkildiğini fark eden arkadaki tipler daha yüksek sesle gülüşmeye başladı.

Sanırım bu, akademinin zorbasıyla tanışma anımdı.

"B-ben d-düşür... düşürmedim," dedi Viktor titremesini kontrol etmeye çalışarak. Bu tipler kimdi de büyü yapabilen birini bu kadar korkutabiliyordu? Gizemli zorba gülümsedi, o zaman dişlerini gördüm.

Bir vampir.

İşte şimdi olaylar daha da ilginç bir hal alıyordu.

Viktor sırf benim için odasından çıkmıştı. Dünyanın en sevgi dolu insanı olmayabilirdim ama kimsenin benim yüzümden zorbalığa uğramasına göz yumamazdım. Ayrıca da kusura bakmayın, kimse gelip kendi halüsinasyonumda beni zorbalayamazdı.

İleri doğru bir adım atıp Viktor'un önüne geçtim. "İzin ver ben kaldırayım, özür dileriz," dedim kibarca başımı eğerek. Vampir, yüzüne düşen saçlarının arasından soğuk bir gülümsemeyle bana baktı, yüz ifadesinden hayal kırıklığını okuyabiliyordum. Aradığı eğlenceyi bizden bulamayacağını anlamıştı. Dizlerimin üzerine eğilerek kitabını yerden kaldırdım.

Hâlâ yerde çömelmiş vaziyetteyken kitabı vampire doğru uzattım. Burnunu buruşturdu ve elime doğru iğrenerek uzandı.

"Kokun insana benziyor," diye homurdandı. "İğrenç."

Tam o anda var gücümle kitabı aşağı fırlattım. Vampir, beyhude bir çabayla ileri atılsa da kitabının gölün dibine inmesini seyretmekten başka bir seçeneği yoktu. Bir anlığına hepimiz kitabın katlar boyu düşüşünü izledik. Sert kapağının suya temas ettiği anda çıkardığı *şlap* sesini duyduğumda kollarımı iki yana açtım.

"Tüh."

Ah, keşke bu an, size zorbayı nasıl patakladığımı anlattığım havalı bir anı olsaydı. Hayal kırıklığı için şimdiden üzgünüm.

Ortam buz kesmiş, arkadaki gençler çıldırmıştı. Bazıları cesaretimle, bazıları aptallığımla dalga geçiyordu.

"Ooooo!"

"Azel öldür onu!"

"Çok büyük bir hata yaptın!"

"Bir portal açılsa da içinde kaybolsam," diye mırıldandığını duydum Viktor'un.

"Bence tadı çok lezzetlidir," dedi gruptaki kızlardan kıvırcık saçlı olanı çapkınca göz kırparak. Düz saçlı olan kız da gülerek arkadaşına dirsek attı.

Azel'in yüzündeki ifade bir anda şaşkınlığa döndü, sonra yavaş yavaş solgun teninin kulaklarına kadar kızardığını izledim. Viktor bile donup kalmış, nereye bakacağını bilemiyordu. Vampir, kırmızı gözlerini kitabının düştüğü ve hâlâ su daireleri çıkan gölden bana çevirdi, saniyesinde köprünün en kenarından sarkarken buldum kendimi.

Beni pelerinin boyun kısmından tutmuş, aşağı doğru sallandırıyordu. Uzun tırnakları tenimi kesiyordu. Demek buraya kadarmış, bir vampirin kitabını göle attım diye ölmek varmış kaderimde. *En azından ölümüm hayatımdan daha eğlenceli olacak* diye düşünürken

kayıtsızca gülümsedim. Belki bu rüyada öldüğümde uyanabilirdim ya da... Hayır... Belki de gerçek hayatta ölürdüm. Son düşüncemle birlikte paniğin vücudumu ele geçirmeye başladığını hissettim. Gülümsemem suratımda dondu. Ellerimi Azel'in bileklerine doladım ve çaresizce havayı tekmeledim.

"Yarın bana kendi kitabını getirmezsen seninle sirenleri beslerim," dedi gereğinden yüksek bir sesle. Göl sanki bu teklife heyecanlanmış gibi kitabın düştüğü yerde köpüklenmeler başladı.

"Kendin alamıyor musun? Yoksa vampircik yüzemiyor mu?" Suratıma sahte bir gülümseme yerleştirmeye çalıştım ama çığlık atmamak için zor duran dudaklarım buna izin vermedi.

Bu kadar yakından dikkat ettiğimde Azel'in parlak kırmızı gözlerinin çevresi hafif kızarıktı, sanki o da daha demin ağlamış veya kaşımış gibi. Gözlerini gereğinden fazla incelediğimi fark eden Azel, bir an elini bırakır gibi yaptı ve son anda tekrar tuttu. Ağzımdan küçük bir çığlık kaçtı. Herkesin beni nasıl tehdit ettiğini görmesini ister gibi bir müddet daha orada sallandırdı.

Dişlerimin arasından, "Yarın kitabı getireceğim," dedim. Yarın ben çoktan çileğin etkisinden çıkmış, ormanın ortasına kusuyor olacaktım.

Vampir, yeteri kadar korktuğuma kanaat getirdiğinde beni taş zemine fırlattı. Bir an tepemde dikilip bana yukarıdan baktıktan sonra Viktor'a sert bir omuz atıp, "Çekil önümden melez," dedi ve yürümeye devam etti. Çetesi de papağan gibi tehditlerini tekrarlayarak ardından gitti.

Bir müddet ikimiz de hareket etmeden olduğumuz yerden birbirimize baktık. Artık güvenli olduğunu düşündüğünde Viktor, bana doğru koşarak kalkmama yardım etti ve azarlayan bir tavırla, "Vampirlerle dalaşmaman gerektiğini annen sana hiç anlatmadı mı?" dedi.

"Gerçekten portal açabiliyor musun?"

Omuz silkti. "Biraz."

Olanlara rağmen kahkahamı engelleyemedim. Bu halüsinasyonda herkes ayrı komikti. "Biraz portal ne demek? Girişi açıyorsun ama çıkışı yok mu?" Kendi şakama karnımı tutarak gülmeye devam ettim.

Viktor gülmedi. "Evet."

Yolun kalanında sessizdik. En alt kata inip başka bir köprüden geçerek ana adaya geldik. İhtişamlı kalenin girişinde durduk. Kalenin kapıları yoktu, direkt iç avluya açılıyordu. Girişteki sütunların tepesinde iki tane korkutucu gargoyle* heykeli bulunuyordu. Her sütunun tepesine ters duran bir kalp amblemi oyulmuştu.

İncelediğimi gören Viktor sessizliği bozarak, "Nyxhaven'ın, arayan herkese açık olduğunu, buraya sığınan birinin zarar görmeyeceğini gösteren sembolik bir şey. Kapı kullanılmıyor," dedi.

Girişten geçerken yaratık heykellerinin beni takip ettiklerine yemin edebileceğim gözleri, *sığınanların zarar görmeyeceği* bilgisinin sadece sembolik olduğunu kanıtlayacak kadar korkunçtu.

"Peki ya şu ters kalp? Cüppeler dahil her yere işlenmiş."

"Nyxhaven Akademisi'nin amblemi. Kalbin ters ucu içinde bulunduğumuz dağı simgeler. Tüm amblemse dağın bir kalbi olduğu ve İlk Tanrı'nın kalbinin burada attığını anlatır. Daha önce görmemiş olman çok ilginç, bayağı popülerdir aslında."

"İlk Tanrı'nın kalbi derken?"

"Zaman dahi oluşmadan önce tek Tanrı vardı: Yalnkı. Ancak yedi farklı diyardan, yedi farklı savaşçı Yalnkı'ya karşı geldi.

* Çirkin bir yaratık veya baş şeklindeki taş oymacılığı anlamına gelir ve genellikle eski kilise ve diğer binaların çatılarında bulunur. -ed.n.

Yalnkı'yı yedi farklı parçaya böldüler ve bildiğimiz yedi Tanrı'ya dönüştüler."

"Bu hikâyeyi tabii ki biliyorum. Kalp durumunu anlayamadım."

Viktor, geçirdiğimiz kısa zaman boyunca neredeyse onuncu kez *cahilliğin midemi bulandırıyor* bakışından attı. Yine de sabırla anlatmaya devam etti. "Aralarından birinin, Yalnkı'nın kalbini buraya gömdüğü söyleniyor. Hangisi ve neden böyle bir şey yapıldığı bilinmiyor. Bu dağın, Yalnkı'nın ebedi mekânı olduğu söylenir. Ondan açıklanamaz bir enerjiye sahiptir, hissedemiyor musun?" Bana dönüp soruyu sorduğunda bir anlığına takılarındaki taşlar parladı. Dağ, Viktor'a katılıyordu sanki.

"Odaklanıp kendini açarsan enerjinin sana fısıldadığını duyabilirsin."

Duyamam valla. Karnımın gurultusundan başka hiçbir şey duyamam şu an.

Geniş avlunun zamanla aşınmaktan yamulmuş taşları üzerinde yürümeye devam ettik. Avlunun ortasındaki çeşmede neredeyse iki metre boyunda, beyaz mermerden yapılmış bir Doğa Tanrıçası heykeli vardı. Kadın figürü, bir elinde açmış bir gül tutarken diğer elinde ileri doğru meşale uzatıyor, saçları güçlü bir rüzgârla arkaya doğru uçuşuyordu. Heykelde rüzgârı bile gösterebilmeyi nasıl başarmışlar, hiçbir fikrim yoktu. Tanrıça'nın ayakları balık puluyla kaplıydı. Çeşmenin yanındaki mermer bankta, saçları yerine bir sürü yılan olan iki kız kendilerini öyle bir dedikoduya kaptırmıştı ki yılanları bile birbiriyle tıs tıs konuşuyordu.

"Gorgon ikizlere onlar izin vermediği müddetçe direkt bakmamalısın. Bunları nasıl bilmezsin? Tanrılar aşkına," diye yine azarladı Viktor.

Avlunun hemen ilerisinde bir dizi basamaktan ve koridorlardan geçtik. İçeride bile tüylerimi diken diken eden taştan canavar

heykelleri vardı. Birini yakından incelemek için durdum. Yüzlerinde sinirli bir ifadeyle ileri bakıyor, altçenesinden neredeyse burnuna değecek uzun dişleri gözüküyordu. Kaslı vücutları ve pençeleriyle bulunduğu sütuna tünemiş gibi iki büklüm duruyorlardı.

"Gargoyle denir bunlara. Taş Muhafızlar. Zararsızlardır," diye seslendi Viktor. "Yani genel olarak."

Yutkundum ve adımlarımı hızlandırarak Viktor'a yetiştim. Arkamı dönüp baktığımda incelediğim Taş Muhafız'ın kafası doksan derece bana dönmüştü. Korkuyla inleyerek kafamı hemen önüme çevirdim ve bir daha asla ama asla ama asla arkama bakmamaya yemin ettim. Taş heykeller bir halüsinasyon için bile korkutucuydu. Bak işte, önümde ne güzel duvar boyu parlak zırhlar vardı! Ne diye hareket eden canavar heykellerle bakışayım ki? Duvarlara dizilmiş parlak zırhları hayatım buna bağlıymış gibi incelerken köşeden sağa döndüm ve bir duvara tosladım. Dengemi kaybederek kıçüstü yere oturdum.

Oflayarak kafamı ovaladım. Pardon, bir oduna toslamışım.

Gözlerimi yavaş yavaş yukarı kaldırdım. Bir bacağa mı toslamışım?

Gözlerimi en yukarı kaldırdığımda boğazımdan tekrar korku dolu bir inilti kaçtı. Bir deve toslamıştım.

Duvardaki iki zırhın arasına heykelmiş gibi kımıldamadan kendini sokuşturmuş Viktor, gözlerini kocaman açmış, eliyle yoldan çekilmem için beni kışkışlıyordu. Tüm koridoru kaplayan koyu yeşil canavar, ayaklarının dibindeki bana baktı. Ben de miğferli kafası, yüksek tavanda asılı şamdanla aynı hizada olduğu için mumların korkutucu bir şekilde aydınlattığı deve baktım.

"Bunlar gerçek değil." Gerçek olmadığını kendime söylediğimde korkunun hareketsiz kapanı vücudumu serbest bırakmaya başladı. Parmağımla devi gösterdim. "Sen gerçek değilsin."

"Şşş Elbis, yoldan çekil!" Viktor, girdiği delikten artık bağırmaya kayan bir şekilde fısıldamaya çalışıyordu.

"Bunlar gerçek değil." Ellerimi gözlerimin üzerine kapadım. Açtığımda karşımdaki dev yok olacaktı. Üç... iki... bir!

Yerin sarsılmasıyla gözümü açtığımda karşımdaki dev gerçekten yoktu. Üzerimden sekerek atlamış, yoluna devam ediyordu. Devin önüne çıkan tüm talihsizler duvarlara kaçışıyor, geçmesi için yol açıyordu.

"Senin neyin var?" Viktor saklandığı yerden çıkmış, artık sadece bağırıyordu. Devin miğferinin ucunun da merdivenlerden aşağı kaybolduğu ana kadar ardından bakakaldım.

"İlk defa mı dev gördün?" Viktor, beni koltuk altlarımdan tutarak ayağımın üzerine doğrulttu.

"Evet," diye fısıldadım. "EVET!" Neşeyle çınladım. "Devler!" Bir dev gördüm ya, daha önce hiçbir halüsinasyonda bu kadar canlı, bu kadar yaratıcı görüntüler görmemiştim. Viktor ellerini koltuk altımdan çekti, burnunun direğini ovuşturup derin bir iç çekti.

"İlk defa bir dev gördün ve önünde paspas gibi serilmeye mi karar verdin?"

Omuz silktim. "Adım genelde doğru kararlarla anılmaz."

"Muhafız başı Telith'i ben de ilk defa gördüm gerçi. Nyxhaven zindanlarında devlerin çalıştığı gerçekmiş demek."

Başımla, devler iki genç erkeğin her zaman konuştuğu konularmış gibi umursamazca onayladım ve Viktor'dan ödünç aldığım pelerinin yere sürülen tarafındaki tozları silkeledikten sonra koridordan yürümeye devam ettim. Burnuma çok leziz kokular gelmeye başlamıştı. Karnımdan gelen sabırsız gurultu bile bu sefer neşeli gibiydi. Devler, goblinler, vampirler, büyücülerle dolu bu yerde çıkan yemekler nasıl olabilir diye düşündüm...

Bir dakika.

Zindan mı? Zindan da mı var?

Yemekhaneye vardığımızda büyük, taş şöminedeki alevin çıtırtıları dışında bizi kimse karşılamadı. Uzun, ahşap masalar ve yanlarına banklar sıralanmıştı. Duvarlardaki raflarda envaiçeşit içecek mevcuttu. Tavandan sarkan büyük şamdandaki mumların çoğu eridiği için ortama loş bir hava hâkimdi. Odanın uzağındaki kapı mutfağa açılıyor olmalıydı, içeriden hâlâ çalışan görevlilerin sesleri duyuluyordu.

"Sen otur, ben senin yorgunluğunu giderecek bir yemek hazırlatacağım," dedi Viktor minnettar olduğum bir incelikle ve teşekkür bile edemeden mutfak kapısında kayboldu.

Bir müddet geniş yemek odasını incelerek zaman geçirdikten sonra Viktor elinde ekmek, su, garip bir bulamaç ve kurutulmuş et ile içeri girdi. Bulamaç kötü kokuyordu ancak midem sanki özellikle onu istiyordu.

"Bu nedir?" Kokusu, bulamacın içeriği hakkında bir ipucu vermemişti.

"Annemin hasta olduğumda yaptığı bir yemek. Süt, mısır unu, yumurta, Hamro karışık baharatları, bir damla Can İksiri, Dornokuşu kıyması ve yabanmersini."

Sırf Viktor'u dinlerken bile midem bulandı ancak bulamaç beni içine çekiyordu. Karnımın gurultusu, benim yerime Viktor'a cevap verdi. Sonumu düşünmeden kaşığımı daldırdım. Bunca yaşadığım olayın arasında bu yemek en normalleri kalıyordu. Taneliydi ve o an hangi taneyi çiğnediğimi düşünmek istemiyordum. Dokusu

hem yumuşak hem de sertti. Ağır ağır çiğnerken gözlerimin önündeki perde kalkıyor gibi hissettim.

Tadı... MUHTEŞEMDİ.

Ne ara tüm tabağı süpürdüğümü hatırlamıyordum, başımı kaldırdığımda Viktor'un dikkatlice beni izlediğini gördüm.

Ağzımdaki lokmaları bitirmeden, "Melez ne?" diye sordum.

Kıtlıktan çıkmış gibi tıkınmama burnunu kıvıran Viktor, bir müddet yüzünü buruşturarak beni izledi. O an aşırı hızlı yemekten boğazıma sert bir şey takıldı. Öksürüklerimin arasında Viktor, endişeyle bana doğru uzandı.

"İyi misin? Yutamadın mı?"

"İyi mi? Harikayım," dedim ağzımı şapırdatarak. Az daha boğulmadıkça ne yapayım iyi bir yemeği!

"Ağzındaki bitmeden konuşma lütfen. Ayrıca annen seni gerçekten eğitememiş, melezleri bile bilmiyorsan."

Şapır şupur yeme seslerimin arasından, "Hı hı," diyebildim. Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey yememiştim. Bulamaç ağzımda dağılıyor ve hem tatlı hem ekşi hem acımsı tadı aynı anda hissediyordum. Sanki yeniden doğmuştum. Tüm ağrılarım, yorgunluğum, hepsi gitmişti. Ayak tabanlarımdaki sızı bile yok olmuştu.

Biraz daha lokmalarımı izleyen büyücü, iç çekip, "İnsanlarla üremiş olan özellerin çocuklarına melez denir," dedi.

Kâsemin dibini kafama dikip yalarken Viktor'un sesiyle sorumu hatırladım. Ayıp olmasın diye kâseyi indirip dinlemeye başladım.

"Babam fey, annem de senin deyiminle *sıradan insan*," dedi. Kıvırcık saçlarını aralayıp birden fazla küpe taşıyan kulaklarını gösterdi, "Bu yüzden kulaklarım bu sivrilikte. Fey melezlerini genelde bu şekilde anlayabilirsin." Gerçekten de kulakları, burada gördüklerim

kadar keskin ve kavisli değildi. Sıradan insan kulağının bir tık sivri hali gibiydi. Ormanda Kitana ile kaçtığımız büyücünün kulakları da bu şekildeydi sanki.

"Pek hayranınız yok galiba?"

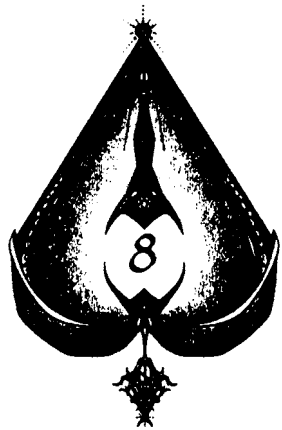
"Melezlere çok uzun zamandan beri önyargıyla bakılır, sanki olmaması gereken bir birleşmenin ürünüymüş gibi. Hatta insanlardan bile daha az kabul görürler. Babamın ailesi de beni ve annemi hiç kabul etmedi. Ben de annemle birlikte Pinebay'de büyüdüm." Pinebay kuzeyin en zengin şehirlerinden biriydi. "Ailesine rağmen babam, bizim refahımızı sağlamak için hep destek olmuştur. Her sene de isim günümde bir büyü kitabı gönderdi. Yine de on altıncı isim günümde kapımıza dayanıp beni Akademi'ye götürmek için gelene kadar onu hiç canlı görmemiştim," dedi tek nefeste. Gözleri, var olmayan bir şeyi arıyormuş gibi kırıntılı masaya kitlenmişti.

Keşke beni de tilkinin teki yerine hiç tanımadığım babam gelip okula götürseydi, demek isterdim ama herkesin travmaları kendine. Masadaki kırıntıları parmağımı ağzımla ıslatıp toplamaya devam ederken düşüncemi kendime sakladım. Kibarlıktan kırılan Viktor'un bu hareketim karşısında beni azarlayacağından emindim.

Onun yerine beni şaşırtarak, "Arkamı kolladığın için teşekkür ederim," dedi. "Vampirler çok zalim olabiliyor."

Gözlerimi sonunda masadan kaldırdığımda Viktor'un altın farlı gözlerinin dolduğunu ve bana hafifçe gülümsediğini gördüm. Uyanıp gerçek hayata döndüğümde, sıkıcı bulmadığım bir arkadaşa sahip olmanın güzel olabileceğini düşünerek hayali oda arkadaşıma gülümsedim.

"Her zaman."

"Hadi, derse geç kalacağız!"

"Hı?" Sertçe sarsılarak uyanırken gözlerimi kırpıştırdım. Sanki günlerdir uyuyor gibi uyuşuktum. Başımda da dayanılmaz bir ağrı vardı. Ellerimi şakaklarıma götürüp bastırırken hâlâ gözlerim kapalıydı, kafamı kaldırmaya çalıştım. "Oro Ana?"

Kahkaha atan Viktor, "İlk defa biri beni annesi sanıyor. Kalk evladım, geç kaldık," diye yaşlı kadın taklidi yaparak dalga geçti. Karşımdakine bir süre boş boş baktıktan sonra gözlerim sonunda odaklanmaya başladı. Oro Ana neredeydi? Ben neden mağaraya benzeyen bir odadaydım?

Aniden dün yaşadıklarım her detayıyla gözlerimin önünden geçti. Lanet olsun, bunların hepsi gerçekti! Beynim her yaşananı tekrar tekrar oynatırken çığlık atmak istedim.

Çığlık atmalıydım ama dün. Bugün, seçimlerimin sonuçlarıyla yüzleşecektim.

İçimde fırtınalar kopmasına rağmen hiç kımıldamadan karşımdaki büyücü çocuğa dik dik bakmaya devam ettim.

"Hayalet görmüş gibisin El, korkuttuysam üzgünüm," dedi kibarca Viktor, ellerini buklelerinin arasından geçirdi. Çoktan

üniformasını giymiş, siyah kumaştan çantasını omzuna almıştı. Bugün gözlerindeki yeşil far, taktığı diğer yeşil taşlı takılarla uyumluydu. Diğer elinde ağır görünümlü bir kitabı taşıyordu.

"S-sen git, ben gelirim. Pek iyi hissetmiyorum."

"Kalabilirim istersen?"

Karnımı tutarak, "Tuvalete gitmem gerek, hepsi bu," dedim. Gözlerindeki endişeli bakışa rağmen başıyla onayladı.

"Sana sınıfta yer ayırırım."

Çıkmadan önce dün bana ödünç verdiği Nyxhaven Akademisi'nin haritasında dersliğin yerini işaretledi.

Viktor kapıyı çektikten sonra kımıldamadan beş veya otuz beş dakika daha tavana baktım. Oda arkadaşımın küresinden yayılan tembel ışık çeşitli şekillerde taş duvarlara yansıyordu. Uyumak, dünkü zihin bulanıklığımı geçirmişti. Sadece başım çok ama çok ağrıyordu.

Tamam El, şimdi sakinleşip yaşadıklarımızı gözden geçirelim:

1- Gördüklerim Karataç zehri değil, gerçekmiş.

2- Canavarlarla dolu bir yerde mahsur kaldım.

3- Dün bir goblin ve vampirin düşmanlığını kazandım.

4- İnsanlardan nefret ediyorlar, yani insan olduğumu belli edemem.

5- BURADAN ÇIKMAM GEREKİYOR.

Derin bir nefes aldım ve kalp atışım normalleşene kadar bu listeyi baştan saydım.

Öncelikle çevremi keşfetmem gerekiyordu çünkü dönüş yolunu hatırladığım kadarıyla asla tek başıma bulamazdım. Ah evet, konuşan bir tilki vardı dün! Acaba ona tekrar nasıl ulaşabilirdim?

Aniden yataktan fırladığımda başım öyle bir döndü ki hemen geri oturmam gerekti. Göz ucumla dün akşam geldiğimde burada

olmayan ancak nasıl olduysa şu an odada bulunan eşyaları taradım. Masamın üzerinde yeni üniformam jilet gibi katlanmış bir şekilde duruyordu. Birkaç sıra kitaplar, defterler ve kalemler dizilmişti. Üniformalarımın üzerlerine altın renkli Nyxhaven amblemi, altına da *El Saren* yazısı işlenmişti. Sandalyenin arkasına Viktor'un bugün taktığı aynı çantadan asılmıştı.

Hazırlandıktan sonra çantanın içine hançerlerden birini de atıverdim. Odadan çıkmadan Viktor'un küresine son bir bakış attım. Nereden aldığını sormalıyım, *belki büyücü taklidi yapabilirim*, diye düşündüm. *Tamam, işte böyle, çalıştır o beynini!* Çok geç kalmamış olmayı dileyerek kalın cüppemi üzerime sarıp sabah ayazında Özel Irklar dersinin işleneceği sınıfa doğru yola çıktım. Sınıfa en son girip tüm o canavarların ilgisini üzerimde toplama düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyordu.

O kulaklar.

O dişler.

O boynuzlar.

O kuyruklar...

Hepsinin gerçek olmasına imkân yok, değil mi? İlla bazıları çileğin yan etkisidir.

Dünkü devasa dolunayın yerini devasa bir güneş almıştı ve dağın içini turuncuya boğuyordu. Kendi nefesimin görüntüsü eşliğinde yürürken güneşin sıcaklığa pek bir etkisi olduğunu söyleyemezdim.

Yola çıktım diyordum çünkü kale tam bir labirentti. Beşinci kattaki odaların bulunduğu koridordan, kalenin beşinci katına giden köprüden geçtim, sonra da kalede üç kat merdivenden indim. İçeri girmemle sıkı sıkı sarındığım pelerini çantamın arkasına sıkıştırmam bir oldu. Etrafta bir şömine de göremiyordum, büyüyle ısıtılıyor olmalıydı. Taş duvarlara asılmış resimlere bakarak

yürürken birkaç kere kaybolma tehlikesi geçirdim ve haritadan tekrar tekrar kalenin koridorlarını incelemem gerekti. Kalenin ilk katının aksine dersliğin olduğu katı kaplayan ahşap zemin, ayaklarımın altında gıcırdıyordu. Çevrede birçok üniformalı kişi elinde kitaplarla derslerine veya ne işleri varsa artık ona gidiyordu. Kısacası, kimse gezgin gibi haritayla ortalıkta dolanan bana dikkat etmedi. Çaktırmadan elimde ardına saklanırmış gibi suratımın önünde tuttuğum haritanın kenarından canavarları gözetliyor, koridor boşalınca da hızla gideceğim yere ulaşmaya çalışıyordum.

Özel Irklar dersinin, tüm birinci sınıfların alması gereken ortak bir ders olduğunu dün Viktor'un beynime bir anda bıraktığı onlarca bilgi arasından hatırlıyordum. Çoğu birinci sınıf dersi ortaktı. Öğrencilerin büyü gücüne göre seçmeli dersler de vardı.

Bazı alanlarda üstün başarı gösteren öğrenciler özel izinle bir üst sınıfların derslerine girebilirdi. Mesela Viktor, Temel Elemental Büyüleri dersini atlayarak üst sınıflarla birlikte İleri Seviye Elemental dersine girecekmiş. Babasının yıllarca verdiği kitapları durmadan çalışmasının meyvesi olarak dört yaşından beri elementleri gayet iyi kullandığını söylemişti. Hay tanrılar, dün keşke Viktor'u can kulağıyla dinleseydim.

Şimdilik ondan başka hiçbir büyü kullanıcısının ileri seviye derslere girmemesi, dün şüphelendiğim gibi asıl potansiyelini sakladığı gerçeğini destekliyordu. Belki mütevazılık, belki özgüvensizlik, belki de bilerek... Sebebi önemli değildi, bu çocukla olan arkadaşlığım işime yarayabilirdi.

Sınıfa nefes nefese vardığımda neredeyse herkes ikili bir şekilde sıralanmış, tahta sıralara oturuyordu. Sınıfın şeklinin, köydeki çocukların anlattığı sınıflarla olan benzerliği şaşırttı. Öğretmen için bir tahta, sıralar... Kalede olmamız gereği odanın taştan olması,

tavandan düşse hepimizi biçecek kadar büyük bir şamdanın onlarca mumuyla aydınlanmamız ve duvarların boydan boya kitaplarla dolu olmasını saymazsak insan veya canavar, herkes aynı şekilde eğitiliyordu.

İçeri adım atmadan kapının ardından sınıftakilere göz attım.

O kulaklar.

O dişler.

O boynuzlar.

O kuyruklar...

Hepsi gerçekti. Hatta çileğin etkisiyle dün az bile görmüştüm.

Viktor hiç şaşırtmadan en önü kapmış, yanındaki yeri de çantasıyla doldurarak bana tutmuştu. Her şeyi bilen tavrından sınıfın ineği olduğunu anlamıştım zaten. Yılan kızlar yan yana oturmuş, hâlâ daha hararetli bir tartışmanın içindeydiler.

Bembeyaz bir çocuk kanatları sıraya sığmadığı için tek başına iki kişilik yer kaplamıştı. Çocuğun çevresinde görsel bir kırılma yaşanıyor gibiydi. Sanki çocuğun hareketleri bizden birkaç dakika daha geriden geliyordu. Veya ileriden. Belki de tek başına oturma sebebi sadece kanatlarının çok yer kaplaması değildi.

Sıradan görünümlü bir çocukla sivri kulaklı bir kız önlerindeki kitapla ilgili bir şeyler tartışıyordu.

Cam kenarında minik, turuncu, kedi gibi kulakları olan kızıl saçlı kız ise önündeki kâğıda bir şeyler karalıyordu. Sınıfta üniforma giymeyen tek kişiydi.

Fey olduklarını düşündüğüm birkaç kişi, Viktor gibi yeşilimsi taşı andıran tek tük yüzükler takıyordu. Daha fazla büyücü. Vampir çetesiyse sınıfın en arkasındaki sıraları kapmış, kendi aralarında bir kâğıt tomarıyla oynuyorlardı.

Azel'in yanından geçerken genzinden hırlamaya benzer, tehditkâr bir ses çıkardı. Soğuk bakışlarının sırtımı delip geçtiğini hissedebiliyordum. Elimde tuttuğum, dün fırlattığım kitabının aynısından olan ders kitabımı biraz daha sıktım ve kesinlikle o tarafa bakmamaya özen göstererek Viktor'un yanına doğru ilerledim. İşimi iki dakikada bitirebilecek bir vampir olabilirdi ama rüya veya değil, zorbalığa tahammülüm yoktu.

İşte tam da o esnada hayatımda gördüğüm en güzel kız yanımdan geçerken zaman durdu.

Köyümüzde de güzel kızlar vardı elbette ama... belki de yoktu. Belki de bu kız yüzünden bir daha baktığım hiçbir yüzde güzellik göremeyecektim! En az okuduğum kitaplardaki Doğa Tanrıçası kadar güzeldi. Diğer kız öğrenciler gibi sıkı sıkı tepeden topladığı saçları, toplamasına rağmen beline kadar dalgayla iniyordu. Saçları sarının en açık tonuydu, beyaza çalıyor ve yer yer gümüş gibi parıldıyordu. Kulakları... ilginçti. Yani burada gördüğüm tüm diğer kulak türlerini düşünürseniz gerçekten ilginçti. Dalgalı bir balık yüzgecini andırıyordu. En üst kısmı zarifçe yukarı doğru kıvrılıyordu. Gözbebekleri dipsiz bir kuyu gibi simsiyahtı.

Viktor ve görüş açımdaki her erkeğin de yanaklarının kızardığını, kız öğrencilerin de şaşkınlık ve imrenmeyle yeni gelen kıza baktığını gördüğümde dumura uğrayanın tek ben olmadığımı anladım. Arkamdaki vampir çetesi bile gürültü yapmayı kesmişti. Kız, hepimizin bakışlarını üzerinde topladığının kesinlikle farkındaydı. Gözlerinin içine baktığı herkes önünden çekilmeye ve ona yol vermek için birbirini itmeye başladı, utanarak söylüyorum ben dahil. Viktor'un yanındaki boşluğu gözüne kestirdiğini anladığımda hayal kırıklığıyla ofladım. Yerimi kaptırdığımdan değil, Viktor yerinde olamadığımdan. Viktor'la göz göze gelen kız, nefes kesici

bir biçimde gülümsedi ve melek gibi yumuşak bir sesle, "Boş mu?" diye sordu.

Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştıran ama ilginç bir şekilde sesini kayıtsız bir şekilde çıkarmayı başaran büyücü, alelacele benim için ayırdığı koltuktaki çantasını ve defterlerini çekti. *Her şeyi yere fırlattı*, daha doğru bir anlatım olabilir. Kız, hâlâ herkesin gösterisi olduğunun farkındalığıyla ağır hareketlerle pelerinini çıkardı ve sandalyesine astı. Sanki herkesin kendisine bakması için yetiştirilmişti ve sadece işini yapıyordu. Bir müddettir ayakta dikildiğimi ve Viktor'un yanının artık bir seçenek olmadığını fark ettiğimde ilk gördüğüm boş yere yerleştim. Kedi kulaklı kız, yanına oturduğumu fark etmemiş gibi bir şeyler karalamaya devam ediyordu.

Kapı gürültülü bir biçimde açıldı ve içeri gayet insan görünümlü -kulağı, kuyruğu, kanadı veya uzun dişleri olmayan- sarışın bir adam girdi. Kaç yaşında olduğunu tahmin etmem zordu; dimdik ve sağlıklı bedeni, yıpranmış yüzüyle tezat oluşturuyordu. Saç diplerinden başlayan büyük, eski bir yara izi alnının ortasına doğru uzanıyordu. Dikkatli baktığımda kulağı Viktor gibi az kıvrımlıydı. Bir melez daha! Şu ana kadar gördüğüm herkesi incelememe rağmen başka melez saptayamamıştım, belli ki Nyxhaven'da çok yaygın değillerdi.

Adam çenesine kadar kapalı, simsiyah bir öğretmen cüppesi giymiş, ellerindeyse yine siyah, deri eldivenler vardı. Boynunun altından hiçbir şekilde teni gözükmüyordu. Kosyna'daki tapınaklarda çalışan rahipler gibiydi bu öğretmen kıyafetleri.

Ayaklarını yere vurarak tahtanın ortasına kadar yürüdü ve elini iki kere çırptı. Herkes anında sustu ve öğretmene odaklandı. Sadece yanımdaki kedi kız, umursamazca karalamaya devam ediyordu.

Öğretmenin gözleri konuşmaya başlamadan herkesin üzerinde teker teker durdu. Sonra tekdüze bir sesle konuşmaya başladı.

"Ben Hanz Demari. Özel Irklar dersi öğretmeninizim. Ayrıca birinci sınıfların danışman öğretmeniyim, yani bir sorunuz olursa doğrudan bana gelmenizi istiyorum."

Durdu ve gözleriyle tüm sınıfı tekrardan taradı. Hepimizin yüzünü ezberlemeye çalışıyor gibiydi. "Dersimizde yıl boyunca tüm özel ırkları tanıyacağız. Her öğrenciden de zamanı geldiğinde kendini tanıtmasını, güçlerini ve yeterli cesareti var ise zayıflıklarını göstermesini bekliyorum."

Tüm sınıf çıt çıkarmadan, mavi gözlerini hiç kırpmadan konuşan adamın bu sene için derste öğreteceği içeriklerin özetini dinledik.

"Bugünkü konumuz sınıfımızda oransal olarak çoğunluk olan vampirler. Ancak konuya geçmeden önce Müdür Jakit, dün aramıza geç katılan arkadaşlar için tekrardan kuralların üzerinden geçmemizi rica etti."

Son cümlesini söylerken gözümün içine bakmıştı.

"1- Gece ... sonra ... dışında olmanız ..."

"2- Eğer ... yüzmeye ..."

Bay Demari, o sihirli kelimeyi söylediği an dikkatimi kaybetmiştim: Kurallar.

Yanımdaki kıza döndüm ve ne çizdiğini daha iyi görebilmek için biraz eğildim. Kızın değişik bir suratı vardı, güzel bile denilebilirdi ama alışıldık bir güzellik değildi. Parlak kızıl saçlarını diğer kız öğrenciler gibi sıkı sıkı bağlamıştı. Dümdüz bir şekilde omuzlarından inen saçının uçları, beyaza dönüyordu. Badem şeklinde büyük, hafif kalkık gözleri; bronz, parlak bir teni vardı. Sarımtırak gözlerinde bir ışıltının tanıdık olduğunu düşündüm ama burada herhangi birini daha önce tanıyor olmak çok saçmaydı.

Çizimde gerçekten kötü olmalıydı çünkü üç yaşındaki bir çocuk çizimine benziyordu. Anlayabildiğim kadarıyla beceriksizce bir yuvarlak çizmişti, önünde başka bir yuvarlak daha vardı. Yuvarlağın da önünde de bir erkek ve bir kız duruyordu. Çöp adam çizmişti sanırım ama gerçek bir çöp de olabilecek kadar başarısız bir çizimdi. En alttaysa kargacık burgacık bir şeyler yazmıştı. Daha iyi görebilmek için biraz daha eğildim.

"3- ... dışında birbirinize zarar vermek... Tüm enerjinizi oraya saklayın."

Kâğıtta, "*Oyunu kaybettin,*" yazıyordu. Yıldırım çarpmış gibi sıçradım.

"Sen! Sen osun!" Biraz fazla sesimi yükseltmiştim. Herkes dönüp bana baktı. Mahcup şekilde kafamı aşağı indirirken Bay Demari bana hoşnutsuz bir bakış fırlatıp kuralları saymaya geri döndü.

"4- Dönem bitene ... ayrılmanız ... dileyenler bir aile ... kadar Akademi'den ayrılabilir."

Kız bana her yeri aydınlatan, vampirler kadar olmasa da yeterince sivri köpekdişleriyle sıcak bir gülümseme attı ve kulaklarını oynattı. Sıra arkadaşım beni buraya sürükleyen minik tilkiydi.

"5- ... yazılı ve fiziksel gelişiminizi ... Sınavlarınız..."

Hâlâ şaşkın bir şekilde Kitana'ya bakıyordum. İnsan hali de tilkiye benziyordu zaten, bunu nasıl görememiştim...

Ada şehirlerinde giyilen, kırmızı kumaş üzerine beyaz çiçek çizimleri bulunan uzun elbiselerden vücuduna sarmış, belini de beyaz bir kuşakla bağlamıştı. Uzun saçlarını topladığı tokanın çevresini, çiçeklerle süslemişti.

"Saren!" diye seslendi Bay Demari. Soyadımı duyunca yerimde sıçradım. "Beş kuralı sayabilir misin? Kendi kendine konuştuğuna göre ezberlemiş olmalısın."

Daha sarışın güzel kıza bakakalmanın yanaklarıma getirdiği renk gitmemişken bir de üzerine azarlanmanın utancıyla yine kızardım. Tüm sınıf dönmüş bana bakıyordu. Viktor endişeli, yanındaki güzel kız meraklı bir şekilde arkasını dönmüştü. Kitana'nın ise hâlâ umurunda değildi, resim çizmeye devam ediyordu. Azel dudağının kenarıyla pis pis gülümsüyordu. Pislik, şu durumda olmamdan çok zevk alıyor olmalıydı.

Yüzüme artık geleneksel maskem olan umursamaz ifademi yerleştirmeye zorladım.

"1- Gece saat on olduktan sonra odalarımızın dışında olmamalıyız.

2- Eğer siren değilsek yüzmeye gidemeyiz.

3- Dans dersleri dışında birbirimize zarar vermemeliyiz. *Bu ne demekse?*

4- Dönem bitene kadar Nyxhaven Akademisi'nden, bir aile üyesinin eşliği dışında ayrılmamız yasak.

5- Yıl sonunda sınavlarımız olacak. Geçmezsek atacakmışsınız," dedim neredeyse tek nefeste.

Ne sanıyordu bunlar, aynı anda iki farklı şeye odaklanamayacağımı mı?

Viktor ve güzel kıza doğru bakıp göz kırptım. Viktor, dalga geçer gibi gözlerini devirdi ama dudaklarındaki memnuniyeti saklayamadı. Kız ise hiçbir ifade göstermeden önüne geri döndü.

Bay Demari gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle kafasını salladı ve ellerini çırparak odağı yine kendinde topladı.

"Herkes vampirlerin olduğu bölümü açsın," dedi. Sayfa çevirme hışırtıları geniş derslikte yankılandı. Gözleri tekrardan hepimizi taradıktan sonra vampir çetesinin üzerinde durdu.

"Kitabın nerede, Drakmor?" diye sordu Azel'e. Azel'in soyadı söylendiğinde sınıfı bir fısıltı uğultusu doldurdu.

"Drakmor mu? Kraliyet ailesi..."

"Prens Azel sınıf arkadaşımız mı?"

İnsanların hikâyelerinde bile dehşet verici acımasızlıkları anlatılan bir Drakmor vardı, tabii tek bir vampir kral olarak. Demek bir ailenin ismiymiş. Birden fazla dehşet verici Drakmor...

Azel, en önde oturan platin saçlı kızın aksine ilgi bombardımanından rahatsız olmuş gibi kımıldandı ve başını öne eğdi. Demari boğazını temizlediği an sınıftaki uğultu yerini uzun bir sessizliğe bıraktı. Başını kaldırdığında Azel ile göz göze geldik. Kaşlarını çattı ve sandalyesinde doğruldu, sesinde hafif mahcup bir tonla, "Göle düşürdüm," dedi.

Vampir çetesinden şaşkınlık dolu mırıltılar geldi ancak kimse bu beyaz yalana karşı çıkmadı. Anlaşılan ispiyonculuk, bu mücadelenin dışında tutulacaktı. Viktor'un uzaktan derin bir nefes bıraktığını duydum.

Bay Demari sanki Azel'e inanmamış gibi bir süre daha baktı. Sonra aniden geri dönüp tahtanın önüne doğru yürüdü.

"Evet, gelelim ilk özel ırkımıza: Vampirler, ölümsüzlük bahşedilmiş arkadaşlarımız. Fiziksel benzerlikleri yüzünden ilk insanlardan türediği söylenilmektedir."

İnsan kelimesini vurguladığı anda vampirlerin yüzünü buruşturduğu gözümden kaçmadı. Vampirlerden Rafi isimli, aralarındaki tek sarışın oğlan parmak kaldırıp, "Atalarımızın insan olduğuna dair bir kanıt bulunamadı," diye itiraz etti.

Bay Demari hiç istifini bozmadan çocuğu görmezden gelip dersi anlatmaya devam etti. "Aslında ikiye ayrılırlar. Orijinaller ve dönüştürülmüşler. Orijinal vampirlerin nereden geldiği bilinmiyor

ancak büyür, dilerlerse yaşlanabilir, üreyebilirler. Dönüştürülmüş vampirlerse onu dönüştüren orijinalin gücü kadar güçlüdür. Yaşlanmazlar. Üreyemezler. Her canlıyı dönüştürebilirsiniz, lakin bu uzun süredir yasaktır."

"Peki mesela bir siren dönüştürülse hibrit mi olur yoksa vampirizm ağır mı basar?" diye sordu, Viktor'un yanında oturan kız. Bay Demari bile kıza cevap vermeden önce birkaç saniyeliğine gözleri kamaşmış gibi kirpiklerini kırpıştırdı.

"Harika bir soru Bayan Zigra'ell. Eski hayatından bazı özelliklerini taşımaya devam etse de iki özel ırkın birleşiminde olduğu gibi baskın olan özellik ortaya çıkar ve vampir olarak sayılır."

"Kan, her şeyden baskındır," dedi çete aynı anda.

Demari sınıfa döndü. "Vampirler neyle beslenir?" Kolay bir soruydu. Yılan kızlardan biri atlayıp kan diye cevap verdi.

Hızlıca vampirlerle ilgili tüm anlatılanların sabah masamın üzerinde bulduğum deftere not almaya çalışıyordum. Okula göndermese bile her gün bana okuma yazma dersi veren Oro Ana'ya sessiz bir dua yolladım.

Kanla beslenirler. Bir vampirin ayda otuz ml kan içmesi yeterlidir. Daha fazlası gösteriş ve cinayettir. Kral Athillius'tan önce insanlara yönelik hiçbir kanun yoktu, ancak Özel Irklar Koruma Antlaşması ile birlikte yeraltı şehirlerine sığınan vampirler, kan ihtiyacını sentetik kan çiftliklerinden ve anlaşmalı insan manastırlarından sağlamaktadır.

Kosyna şehir merkezindeki manastıra kaydı aklım.

Günümüzde bir vampirin, gönüllü veya değil bir insanı öldürmesi cinayet sayılıp Drakmor ailesinin liderliğindeki kurul tarafından güneşte kurutulmaya kadar giden ağır cezaları vardır.

"Hah..." Azel'in ağzından dalga geçer gibi bir gülme kaçmıştı.

Omzundan zar gibi ince, zarif kanatlar çıkan mavi, kısa saçlı bir kız parmak kaldırdı. "Kral Atillius'un torununu neden kaçırdılar?"

"Asmadian'a cevap vermek isteyen var mı?"

İmparatorluğun dağılmasından bu kadar zaman geçmişken bile Athillerden bahsedildiğinde ortam geriliyordu. Sınıfı tekrar uğultu kapladı. Buradaki her canavar, Athillius yüzünden saklanmak zorunda kalmıştı belli ki. İnsan-Kral Athillius'un imparatorluğunu yıkan yine insan halkının olmasını umursamıyorlar, tüm insanları kötü görüyorlardı.

"Küçük prens asla bulunamadı. Bir vampirin kaçırdığı da asla kanıtlanamadı. Bizim kayıtlarımızda bu durumun büyük bir iftiradan ibaret olduğu yazıyor," dedi Azel. Genel suratsız halinden bile daha çatık kaşları hikâyeden bariz bir şekilde hoşlanmadığını gösteriyordu.

"Evet olabilir, ancak beş asır önce yaşayan insanlar buna inanmış," diye devam etti Bay Demari sakince. "Tarih, yaşanan değil, anlatılandır, Prens Drakmor."

Rahatsız olduğunu saklamak için çaba göstermeyen Azel, içinden bir şeyler mırıldandı ama Bay Demari'ye sözleri ulaşmadı. Sanırım bu konuda zorba vampire hak verecektim. Kanıtlanmamış bir şey uğruna bir savaş çıkarmak akıl kârı mı, tanrılar aşkına?

"Athillerle olan kanlı savaşlarından sonra sayıları tükenmeye giden vampirler, cücelerin yardımıyla yapılan yeraltı şehri Anofela'ya çekilmiştir. Tüm Özel Irk Loncaları gibi *Özel Irklar Koruma Antlaşması'na* göre hain insanoğluyla bir daha asla aynı toprak üzerinde yürümemek, varlıklarını unutturmak üzere yemin etmişlerdir."

Hain insanoğlu denildiğinde sınıftaki tüm özeller onayla mırıldandı.

Şüphe çekmemek için Kitana'nın bana bakıp kıkırdamasını dikkate almamaya çalışarak ben de bir onay mırıldadım.

Athilleri yenmek veya onlarla barışmak mümkün olmadığında vampirler de diğerleri gibi kendi ırklarının soyu tükenmiş gibi davranıp yeraltına çekilmişti. Dünyayı ve zamanında hem düşman oldukları hem de yeri geldiğinde omuz omuza çarpıştıkları insanlığı tek başına Athillerin ellerine bırakmışlardı. Ayrıca nasıl yani, şu an vampirler çocukları kaçırmayı seven canavarlar değil de kimseye zarar vermemek için sentetik bir besin sistemi kurmuş bir medeniyet miydi? İnsanların hikâyelerinde hiç öyle anlatılmıyordu.

"Güneş ışığında kalamazlar. Uçabilirler ve güçlülerdir. Şimdi bana biraz kendinden bahsedebilecek ve bu güçlerini sergileyebilecek bir öğrenci lazım," dedi Demari, gözleri en arka sırada oturan çeteyi tarıyordu.

Çeteden hiç kimse tahtaya çıkmak için gönüllü olmadı.

Azel başıyla yanında oturan düz saçlı kıza işaret verdi. Kız ayaklarını sürerek tahtaya doğru yürüdü. Vampirlerin çoğunluğu gibi siyah saçlara ve parlak kırmızı gözlere sahip olan solgun kız, tahtaya çıkarken sahte bir özgüvenle dik durmaya çalıştı. Sahte özgüveni diğerlerini kandırabilirdi ama tırnaklarını avuçlarına batırması gerginliğini ele veriyordu. Bugün de simsiyah giyinmişlerdi. Çeteye üye olmak için siyahtan başka hiçbir renk giymemeye yemin ediyor olmalıydılar.

Demari, kıza demir bir çubuk uzattı. "İkiye böl," diye emir verdi.

Çıt.

Kız sanki kürdan kırıyormuş gibi demir çubuğu ikiye böldüğünde istemsiz olarak irkildim. Kemiklerimin bu demir çubuktan ne kadar daha zayıf olduğunun farkındayım. Buradan acilen ayrılmalıyım.

"Aferin Ellanore, şimdi hızını göster."

Ellanore o kadar hızlı koştu ki ne zaman sınıfın diğer ucuna gittiğini anlayamadım bile. Sınıftakilerin etkilenmiş bakışları sahte

özgüvenini, yavaştan gerçeğe dönüştürüyordu. Sırtını döndü ve pelerinini boş bir masaya çıkardı. Sırtı açık siyah, dar bluzunun sardığı ince bedeni ortaya çıkmıştı. Sırtında iki tane derin kesik vardı ama kanamıyorlardı. Bir anda inler gibi bir ses çıkardı ve o kesikten siyah, İĞRENÇ deriler çıkmaya başladı. Herkes şok içerisinde Ellanore'un ne yaptığını izliyordu, sadece çete ve Bay Demari rahat bir şekilde gülümsüyordu.

Sırtından çıkan deriler gerilmiş, etrafını güçlü kemikleri sarmıştı. Devasa bir yarasaya benzeyen gergin ve tüysüz kanatlarını sergiler gibi sağa ve sola doğru oynattı. Herkesin daha iyi görmesi için etrafında döndü. Sonra masalardaki kâğıtları havalandıracak bir şekilde çırpıp tahtaya geri uçtu.

Evet, uçtu, yanlış okumadınız.

Canavarları sadece hikâyelerde okuyan biri için bu durumun ne kadar akılalmaz olduğunu tahmin edersiniz.

"Ellanore'a cesareti için alkış," dedi Bay Demari. Gerçekten tüm sınıf -özellikle de çete- biraz abartarak alkışlamaya başladık. Kızın gerginliği iyice gitmişti, uzun siyah saçlarını kulağının ardına sıkıştırdı ve şımarıkça bir reverans yaptı.

Ellanore zor anlaşılan bir aksanla çocukluğundan, savaş sonrası doğan vampirlerin genel olarak nasıl yetiştiğinden ve kültüründen bahsetti.

"Athil İmparatorluğu'nun ilk yıllarında vampirlerin sayısı tükenmeye yaklaştığından çözüm olarak savaş meydanlarından esir alınan insanları dönüştürüp kendi sayımızı fazlalaştırmaya çalıştık, ancak planlar beklediğimiz gibi gitmedi."

Gerçekten kan donduran bir hikâyeydi. Bu dönem dönüştürülmüş vampirler de hâlâ insan olan aile ve arkadaşlarına karşı savaşmakta tereddüt edince onları da öldürmüşler. Öldürülmemiş

olanlarsa savaş sonrası orijinal vampirlere, sahiplerine hizmet etmeye başlamışlar.

"Kölelik yani?" dedim inanamayarak. Bizdeki soyluların da hizmetlileri vardı ancak kimse kimsenin sahibi değildi.

"Onları biz dönüştürdük, güçlerini biz bahşettik. Hizmet etmek zorundalar," dedi erkek vampirlerden biri.

Ellanore'un ailesinin neredeyse yüz adet dönüştürülmüş vampiri varmış. Artık vampir yaratmak yasak olduğundan bu dönüştürülmüş vampirler -köleler- çok pahalılarmış. Sonraki konuşmalardan buradaki her gencin hem orijinal vampirlerden hem de çok zengin olduğu sonucuna vardım.

"Toplumumuzda soylu orijinal vampirler, soylu kana sahip olmayan orijinal vampirler ve dönüştürülmüş vampirler bulunur," diye devam etti Ellanore.

Viktor elini kaldırdı. "Melezler?" Cevabını bildiği bir soruydu.

Ellanore, Viktor'un kıvırcık buklelerinin arasından hafifçe gözüken kulaklarına bakıp yüzünü buruşturdu.

"Bizim ırkımızın melezleri yoktur. Melezlerin yaşam hakkı yoktur. Bir insanla ilişkiye girmiş olanların dölü de kendisi de... imha edilir."

Viktor'un omuzları gerildi. Bay Demari ise melez olmasına rağmen incinmemiş gibi gözüküyordu, Ellanore'a devam etmesi için eliyle işaret etti. Kız büyük bir kibirle konuşmaya devam ediyordu ki Demari'nin elindeki cam prizmadan parlak bir ışığı koluna tutmasıyla acı dolu çığlığının odayı doldurması bir oldu. Azel, bir anda neredeyse sınıfın en önüne gelmiş, gözlerinden alev saçarak Bay Demari'ye doğru eğilmişti. Kalan dört arkadaşı da ayağa kalkmıştı. Genizlerinden gelen hayvani, hırıltıyı andıran bir ses çıkardılar. Öğretmene saldıracak halleri yok herhalde, değil mi? Azel'in

duruşunun gerginliğine ve en önde oturan Viktor'un sırasından aldığı kalemi saplayacakmış gibi kavrayışına bakınca çok da emin olamadım. Hayatının tehlikede olduğunun hiç farkında değil gibi mimiği bile oynamayan Demari, sadece birkaç saniye süren gösterisinin ardından Ellanore'un elini havaya kaldırdı. Kızın kolunda hafif bir yanık izi vardı ancak gözlerimizin önünde hızlıca iyileştiğini gördük.

Demari, duygusuz bir sesle, "Bizim sadece tek bir üniformamız var, bir daha başka renkte bir şey giydiğini görmeyeyim," diyerek hıçkıran kızı uyardı. Gerçi bunu söylerken hiç kırpmadığı gözlerini Azel'e çevirmişti. O kadar korkutucuydu ki vampir çetesinden, hatta Azel'den bile çıt çıkmadı. Ellanore, Azel'in ardına geçerken yanaklarından akan gözyaşlarını saklamaya çalıştı.

Viktor ise kızın ardından bakarken hafifçe gülümsemesini saklayamadı. Hocasının ve sınıf arkadaşının melez olduğunu bilmesine rağmen yaptığı ırkçı yorumun cezasını ödetmişti Bay Demari. Tabii çete de bunu gördüğünde *iyi ki Viktor'un yanına oturmamışım* derken buldum kendimi. Azel, elinde tuttuğu kalemi öfkeyle Viktor'un masasına saplayınca yanında oturan kız ayağa kalkarak iki adım geriledi. Kitana, karaladığı kâğıdı bırakmış ve kulaklarını dikmişti.

"Eğer her ders böyle eğlenceli olacaksa okulu sevebilirim," diye fısıldadı kulağıma.

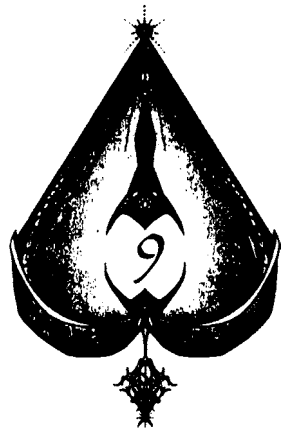
Kalem yarısına kadar Viktor'un elinin durduğu yerin bir milim yanında, ahşap masaya gömülmüştü. Arkadaşımın yüz ifadesini göremiyordum ancak yüzükleri güçle parlayan elini yavaşça çekti. Parlayan taşlar bir an sonra eski haline döndü ve Viktor başını yere eğdi.

"Öfke krizin bittiyse yerine geç Drakmor," dedi Demari omuz silkerek. Kızgın, korkmuş veya herhangi bir şekilde umursuyor gibi

gözükmüyordu. "Davranışlarınızla ilgili *ailenizi* bilgilendirmemi istemezsiniz."

Azel'in öfke krizi geçmemişti, hayır, ancak Drakmor ailesinin bahsiyle yumruk yaptığı ellerini gevşetti. Seçeneklerini gözden geçirir gibi biraz daha Demari'ye baktı ama Ellanore, canının acımadığını, artık yerine geçmeleri gerektiğini söyleyerek Azel'i omzundan çekiştirdi. Sonunda vampir çetesinde mantıklı davranan biri! Bir an sonra gösteri bitmiş, herkes yerlerine oturmuştu.

Yine de intikam için veya sadece gösterişli bir ders işlemek için başkasının canını yakan Bay Demari hakkında hükmümü vermiştim, bu adam buradaki herkes gibi tehlikeliydi.

Üç saat süren ve vampirlerin tüm özelliklerini öğrendiğimiz dersin ardından öğle yemeğinin sonuna ucu ucuna yetişebilmiştik çünkü Demari, Viktor'a fazladan proje verebilmek için sınıfta kalmasını rica etmişti. Oda arkadaşım belli ki gözde öğrenciliği şimdiden kapmıştı. Gözlerim, sınıf dağılırken Kitana'yı aradı ama tilki sanki yer yarılmış da içine girmişti. Ona dünden beri aklımda dolaşıp duran, buradan kaçabilmem için hayati sayılabilecek bir sözünü sormam gerekiyordu.

Viktor'u beklerken iki tarafında derslikler sıralanan koridorda, kapılarını açabildiklerime bakıp tilkiyi aramaya karar verdim. Çoğu normal sıraların ve önlerinde bir kara tahtanın oluşturduğu sınıflardandı.

Bir tanesini açtığımda duyduğum korkunç bir çığlık koridorda yankılanınca içine bakmaya cesaret edemeyip kapattım.

Başka birini açtım, fazla karanlık.

Bir başkasını açtım, fazla aydınlık.

Hemen yanındaki, fazla bulanık.

Bir tane de tamamen ters duran bir derslik vardı. "Sandalyeler tavandan sarkıyor" derecesinde ters.

Sıkıca kilitlenmiş olan son bir kapıyı zorladıktan sonra Kitana'nın belki de ben fark etmeden yemek salonuna indiğini düşünmeye başladım.

Şimdiyse yemek salonunda, karşımda uzanan yemek dolu masayla bakışıyorduk. Burada Kosyna'da görmediğim o kadar çeşit yemek vardı ki! Tabağıma her şeyden doldurdum ve tabağımın yetmediği yerde Viktor'un tabağındaki boş yerleri işgal ettim. Bir noktada saydam gibi gözüken bir görevlinin *limonkalbinin* sadece süs olarak masaya konulduğunu, yenilemeyeceğini söylemesi gerekti.

Benim heyecanla yemek seçme ve Viktor'un burun kıvırma seansı sonunda bittiğinde en yakındaki boş masaya doğru yöneldim. Dersteki kanatlı çocuk masanın ucunda tek başına yemeğini yiyordu. Viktor, adımlarını hızlandırıp kulağıma fısıldadı.

"Horae çocuğun çok yakınına oturmasak? Başımı döndürüyor da."

"O ne ya?"

"Sam." Başıyla tek başına yemek yiyen genci gösterdi. "Kendi çapının zaman akışını değiştiriyor, çevresine bak. Tuzu çoktan kullandı ancak şu açıdan bakarsan..." Beni hafifçe döndürdü. "Baksana tuzluk hâlâ orada. Henüz yerinden oynamadı yani."

Muhtemelen Viktor'a döndüğümde bakışlarım, en az Sam'in masası kadar boştu.

Viktor derin bir nefes aldı ve sanki sorun anlamamam değil, duyamamammış gibi kelimelerin üzerine bastırarak daha yüksek bir sesle anlattı. "Etki alanında her şey yavaş veya hızlı akıyor. Rahatsız edici bir his."

"Durduramıyor mu?"

"Sanmıyorum, büyüdükçe etki alanı da genişliyor aksine. Ayrıca Zaman Tanrısı'nın hediyesine hakaret olarak gözükebilir bu."

"Daha çok Zaman Tanrısı'nın laneti gibi."

Viktor, cık cıklarken beni ilk defa görüyormuş gibi duraksadı. Bakışlarında eğleniyormuş ama tanrılara saygısızlık etmek istemediğinden kendini tutuyormuş gibi gizli bir pırıltı vardı.

Böylece zamanın çevresinde farklı işlediği horaeden mümkün olan en uzak noktadan geçip salonun köşesindeki boş masaya karşılıklı oturduk. Ben Kitana'ya ait olabilecek herhangi bir kızıl kafa veya kuyruk ararken Viktor da buraya yürüyene kadar konuştuğumuz Athiller konusunda bir şeyler anlatmaya devam ediyordu.

Kitana hiçbir yerde gözükmüyordu. Sanırım kaçmak için şansıma güvenmem gerekiyordu.

"Gözlerin yine fıldır fıldır. Birini mi arıyorsun?"

Viktor'un sesiyle kendime geldim.

"Hayır, sadece düşünüyordum." Bu bir yalan değildi, kaçmayı düşünüyordum. Ayrıca Viktor'u şüphelendirmemem gerekiyordu. Tüm odağımı tekrar genç büyücüye verdim.

"Annenin adı Oro mu?"

Başımı yana yatırdım. "Oro Ana'yı nereden biliyorsun?"

"Sabah bana Oro Ana dedin ya..." diye açıkladı Viktor, şaşkın bakışlarım karşısında. Doğru ya.

"İnsanların içine karışmış bir cadı... Uzmanlığı ne demiştin?"

Şey... Dün Viktor'a annemin bir cadı olduğunu söylemiş olabilirdim. Oro Ana'nın zaman zaman tam bir cadaloz olabildiğini göz önünde bulundurursak yalan söylemiş sayılmazdım.

"Şifa."

"Hmm. Bir cadı için ilginç bir seçim. Peki ruh şifası mı, vücut dokuma mı yoksa kozmik mi?"

"Iı... Dokuma?" Tamam, bu acilen konuyu dağıtmam için bir işaretti. "Sahi Bay Demari'nin dersiyle ilgili aklıma yatmayan bir soru var."

Viktor'un gözleri parıldadı. "Gönder gelsin."

"Eğer o zamanlar da canavarların şimdiki gibi sentetik bir kan sistemi veya farklı kuralları olsaydı, Athillerin yükselişi tamamen önlenebilirdi, değil mi? Atillius'ın torunu kaçırılmazdı. Ne katliama ne de tanrıların karışmasına gerek kalırdı." İnsanlığın günah keçisi olan vampirler belki gerçekten canavarların günahkârlarıydı.

"Canavarlar?" dedi Viktor, tek kaşını kaldırarak. "Irkçı bir insan sempatizanı olduğunu bilmiyordum, El."

Sıçtık, insanlardan cidden nefret ediyorlardı.

"Yok! Pardon... Özeller demek istedim. Çok uzun zamandır Kosyna'da insan köyünde yaşadığım için dilim sürçtü."

Viktor etrafımızı gözleriyle kolaçan ettikten sonra bana doğru eğildi.

"Eğer dilinin yerinde kalmasını istiyorsan bir daha sürçmemesine dikkat etmelisin," diye fısıldadı. Sonra da kafasının belli belirsiz bir hareketiyle iki masa ötede oturan vampirleri işaret etti.

Tamam, bu acilen konuyu dağıtmam için bir işaretti.

Yutkundum ve başımla onayladım. Arkama yaslanırken, "Sence Kaos Tanrısı'na ne oldu?" diye sordum.

"Rivayete göre yarattığı yıkımı yaşaması için diğer tanrılar tarafından lanetlenip insan olarak dünyaya gönderildi. Gücünü mühürlediler. Ancak sevgiyi ve affetmeyi öğrendiğinde güçlerini geri alabileceği söylenir," dedi bir anda arkamızda beliren, derste Viktor'un yanına oturan kız. "Birkaç rivayetten biri bu en azından. Bence en saçması bu hatta. Size katılabilir miyim?"

Her beklenmeyen olayda ürkekçe sıçrayan Viktor, bu sefer karizmatik bir şekilde gülümseyerek, "Tabii ki," dedi ve kayarak yanında yer açtı. Bense kızarmamı engellemeye çalışırken sadece başımla selam verebilmiştim.

"El, Lenora. Lenora, El," diye ikimizi birbirimize tanıttı.

Kız, atkuyruğu şeklinde topladığı saçlarını hızlıca tepede bir topuza çevirirken, "Len diyebilirsin," dedi, kalpleri tekletecek bir gülümsemeyle. "El, bir şeyin kısaltması mı?"

"Hayır, sadece El."

Demek istedim ama kızın karadelik gözlerine kilitlenmişken yalan dilimin ucundan dökülmedi.

"Elbis ama kullanmıyorum."

"Ne kadar farklı bir isimmiş. Neden?"

Ah, kaçınmak için tüm fırsatları zorladığım o soru. Sırtımı dikleştirdim, derin bir nefes aldım. "Çünkü..."

Yaklaşın dostlarım, aramızda sır kalacak bir hikâye vakti...

Bundan tahminen yedi-sekiz yıl önce, şu anki kulübemize nazaran çok daha geniş bir evde, kıtanın kuzeyindeki Sykai Vadisi'nde yaşardık. Bir gün tedaviye bir gezgin gelmişti. Yüzü kıpkırmızı bir halde, ağır ateşten şikâyetçi olarak Oro'nun kapısına gelen hırpani görünümlü yaşlı adam, bana gözlerini dikmiş ve adımı sormuştu.

"Elbis," dediğimdeyse yüzünün şeytani bir gülümsemeyle aydınlandığını hatırlıyorum.

"Elbis," diye fısıldamıştı adam. "Elbis Elbis Elbis Elbis Elbis..."

Durmasını söylememe rağmen sanki transa geçmiş gibi gözlerinin akı çıkmış, kafasını geriye doğru iterek adımı tekrarlıyor, ağzının kenarından iğrenç koyulu renkli salyalar akıtıyordu. En sonunda susması için Oro Ana, adamın burnuna sakinleştirici buhar

üflemişti. Adam bir daha benim adımı söylemedi ancak ben bu yaşımda bile bazen kâbuslarımda o görüntüyü görürdüm.

Oro Ana'nın adamdan hoşlanmadığı ve beni asla aynı odada yalnız bırakmadığını fark etmiş, ben de odamdan çok çıkmamaya çalışmıştım. Adam salondaki sedyede kalıyordu ve koridordan geçerken göz göze geldiğimizde bile ürperiyordum. Arada titreyen elleriyle beni yanına çağırmaya çalışsa da hızla odama kaçıyor, kapıyı kilitleyip ardına sandalyemi çekiyordum. Kabuk tutmuş dudakları, titremekten bir su bardağını bile zor tutan elleri ve günlerdir çıkarmadığı çamurlu cüppesini aklımdan çıkaramıyorum hâlâ.

Sonunda iyileşip defolup gittiğinde gerçekten çok rahatlamıştım.

Aradan ne kadar gün geçti, bilmiyordum ama bir gün, arka bahçemizde oynarken çıkageldi. Ağzının kenarından yine koyu renk salyalar akıyordu. Tüyler ürpertici ağzını bir yarık gibi aralayarak gülümsemiş ve bana ağzıyla aynı renkte bir şeker uzatmıştı. Çocuk aklımla bana zarar vermemesi için adamın istediğini yaparak şekeri ağzıma götürmüştüm. Tadı acıydı ve hayatımda yediğim en iyi şekerdi! İstemsizce adama gülümseyerek karşılık vermiştim. Şimdi düşünüyordum da adam belki de bir iksir bağımlısıydı. Yaşım büyüdükçe Oro'nun kitaplarında kısa süreli mutluluktan sonra bağımlılık yapacak birçok karışım okumuştum.

Şekeri çiğnediğimde ağzımın, adamınki gibi boyanacağını düşünüyordum ama ne ellerim ne de ağzım boyanmış, sanki içinden çıkan tüm o leziz sıvıyı sünger gibi emmiştim.

Adamın suratının benim gülümsememle aydınlandığını ve gözlerinin hoşuma gitmeyen bir şekilde parladığını görmesem birkaç tane daha şeker yiyebilmek için yalvarabilirdim. Buna gerek kalmadan adam, bir anda kolumu o kadar sıkı tutmuştu ki parmak

izleri sıska kollarımda çıkmıştı. Korkudan başta donakalmıştım, neyse ki beni çekiştirmeye başladığında içimden bir ses savaşmamı söylediği için çığlık atmaya başlamıştım. Tabii bu çok uzun zaman önceydi, bazı hayal ve gerçeği karıştırdığım detaylar eklemiş olabilirim.

Hikâyenin ilginç tarafı ertesi gün yatağımda uyanmıştım ve Oro Ana'ya garip adamın nerede olduğunu sormuştum.

"Kim? Ah küçüğüm, adamın korkunç suratı seni çok etkilemiş. Ormanda uyukluyordun, ben de seni yatağına taşıdım," demişti. "Hayal gücün hep renkliydi zaten."

Gerçekten de ağzımdaki o mükemmel tat veya kollarımda parmak izleri yoktu. Belki de bir rüyaydı.

Yine de bu olaydan sonra ismimi söylerken hep gerilmeye başlamıştım. Sanki herhangi biri o adamın tanıdığı çıkacakmış, beni götürmeye çalışacakmış gibi hissediyordum.

O günden beri adımı sorduklarında sadece, "El," demeye alışmıştım.

Oro Ana hiçbir şey olmamış gibi davranırken ertesi gün Sykai Vadisi'nden apar topar farklı bir yere taşınmamızı garip bulduğumu hatırlıyorum. Tamam, sık sık taşınıyorduk ama Sykai'a yerleşeli çok olmamıştı ve o evdeki odam şu ana kadar yaşadığım her yerden daha büyüktü!

Oro Ana ise her yer değiştirmemizin sebebi olarak *dünyaya tek bir yerde yaşamak için gelmediğimizi* savunurdu.

Yaşım büyüdükçe Oro'nun özgür bir ruhtan çok, kaçak bir ruh olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Kızın kapan gibi gözlerinden bakışlarımı kaçırıp kendimi toparladım. Canavarlara hayat hikâyemi anlatacak değildim.

"... fonetiği hiçbir zaman hoşuma gitmedi."

Viktor sessizce yüzükleriyle oynarken gözlerine bir gölge düştü. Sonra sanki kafasındaki düşünceleri kovalar gibi başını sallayarak bana döndü. Tam bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açmıştı ki...

"Memnun oldum El," dedi başını sallayarak Lenora. "Konumuza dönersek... Bence böyle bir şey olmadı bile, tanrılar insanların işine karışmaz. İnsanlar Tanrı'nın gücünü kullanamaz. Bence bazı fey büyücüleri veya melezler yardım etti. Lütfen üzerine alınma Viktor, savaştan önce insanlar ve feylerin özellikle çok yakın olduğu biliniyordu."

Sonunda mantıklı bir açıklama! "Bana da bir grup insanın Tanrı'nın gücünü elinde tutabilmesi biraz uçuk geliyor," dedim.

Vampir ekibinin neden melez olduğu için Viktor'a zorbalık yapmaya çalıştığını açıklıyordu bu durum. Hem de bir fey melezi. Davranışlarını açıklayabilirdi ancak zorbalığa bahane olamazdı. Viktor'un gözlerinden alındığı anlaşılıyordu, yine de sakin bir sesle, "Sorun değil, bu da olasılıklardan biri ama Tanrı'nın, güçlerini insanlarla paylaştığı Kral Athillius'un kendi ahitlerinde yazılı," dedi.

"O ahitlerde tanrılara sesini duyurmak için kendi kulaklarını kurban ettiği de söyleniyor. Sence orada yazan her şey mantıklı mı?" dedi Len.

Ne ahdi diye sormak istedim ancak bu dünyadan olmadığımı çok belli etmemek için yemeğime odaklanmış gibi yaptım. Acaba kitaplarda ilk Kral Athillius'un, kocaman bir başlıkla resmedilmesinin sebebi kulaklarının olmaması mıydı?

Ben, pudinge benzer tatlının son lokmalarını yerken Viktor ve Len konudan konuya atlayarak tartışıyordu. Bazı yerlerde anlaşmaya varıyor, bazı yerlerde sinirlenerek birbirlerinin hipotezlerini çürütüyorlardı. İkisinin de sınıfın en gözde öğrenciliğine

oynayacağını şimdiden görebiliyordum. Üç sene sürecek muhteşem bir rekabetin doğuşuna tanıklık ediyordum.

"Kaos Tanrısı'nın neden insanlara yardım ettiği konusunda birçok rivayet var. Bunlardan en aklıma yatanı güç kazanma aşkı. Ona ne kadar çok tapılırsa o kadar güçlü olacaktı. Bence tamamen göklerdeki politika meselesi," dedi Lenora.

Bu hararetli tartışma sürerken, "Belki de sadece sıkılmıştı," diye mırıldandım.

"Pardon?" Aynı anda bana döndüler.

"Bana sorarsanız Tanrı sadece çok sıkılıyordu, bir aksiyon fırsatı görünce bunu değerlendirdi ama insanoğlu gücünü kötüye kullandı ve işler kontrolden çıktı."

Bazen insan, canavarın aslında kim olduğunu sorgulamıyor değil.

"Sıkıldığı için mi yüzyıllar süren bir vahşetin başlamasına sebep oldu sence?" diye bir anda üzerime gelmeye başladılar. Sınıfın en inek ikilisine birleşmeleri için bir konu vermiştim ve ben de kurbanlarıydım. Aferin El, aferin.

"Sonuçlarının farkında mıydı, bilmiyorum ama merak etmiş olabilir. Sıkılan insanların ne kadar tehlikeli olabileceğini bilemezsin. Hele bir tanrıysa..."

Beklenen üzerine ikisi de düşünceme katılmayıp tanrıların çok daha ulvi bir amaca hizmet ettiklerini savundular. Özellikle Lenora, aşırı hararetli bir şekilde karşı çıkarak tam bir Tanrı fanatiği olduğunu göstermişti.

İnsanlar şöyle kötü, insanlar böyle acımasız... Yetmişti artık.

"Peki, merak ediyorum, güçle gözleri kör olmuş bir organizasyon neden tüm insanlığa atfediliyor?" İkisi de sanki ağız dolusu küfretmişim gibi afallayarak suratıma baktı.

Tamam, bu acilen konuyu dağıtmam için bir işaretti. Bu sefer dilim, beynimi dinlememeyi tercih etti.

"Kral Athillius'un altında ezilen insanlar, bazı yerlerde özellerle omuz omuza çarpışmış denilmiyor mu? Neden canav... özellerce Tanrı'nın gücünü, tüm insan ırkı kullanmış gibi davranılıyor? Athillius İmparatorluğu yüzyıllar boyu insanoğluna işkence ederken neredeydiniz? Elli yıl önce, yüzlerce insanın adalet için öldüğü Özgürlük Savaşı'nda neredeydiniz?" diye sordum. Sonra aniden, "Neredeydik?" diye son kelimemi düzelttim. Neyse ki karşımdaki ikili ortaya attığım konuya o kadar dalmıştı ki hatamı dikkate almadı.

"Herkes çok kayıplar verdi El, bizi yeraltında saklanmaya zorladılar," dedi Viktor.

İnsan sempatizanı diye yaftalanabilme riskini çoktan göze almıştım ama cidden, bu ikiyüzlülük nereden geliyordu?

"İnsanlar, bu yıkıma kendileri sebep oldu. Kendi aralarında yaptıkları zalimlikler bizi ilgilendirmez," diye canavarları savundu Len, ancak sesi eskisi kadar özgüvenli gelmiyordu.

"En büyük yıkımı da insanlar yaşadı. Aralarında masumlar, çocuklar, iyiler de var."

Ortamın tansiyonu yükselmeye başladı ama şansımıza üçümüz de dilimizi tuttuk. Garip bir sessizlik oluştu. Kimse okulun ilk gününden birileriyle tersleşmek istemiyordu anlaşılan. Onları anlamıyor değildim. Athillius dönemi ataları katledilmiş ve insanlığa küsmüşlerdi. Ancak herkes kötü değildi ki! Kunra değil, köydeki çocuklar değil, Oro Ana değil...

Ben değilim... yani bence.

Sessizlik devam ederken Lenora'yı yakından incelemeye başladım. Gözleri... O gözlerinin karanlığını nasıl anlatabilirdim bilmiyordum. Onu incelerken nefes almaya bile odaklanmakta

zorlanıyordum. Yanlış anlamayın, böyle âşık gibi değil, sadece içimden gelen bir şarkı kendimi ona bırakmamı söylüyor; sanki gözlerinden, saçlarından, gülümsemesinden mıknatıs gibi bir büyü fışkırıyordu. Sanki kapkaranlık gökyüzünde parlayan tek yıldız oydu.

Gözlerimi zorla kaçırmaya çalışırken Lenora anlayışlı bir şekilde gülümsedi.

"Kusura bakma, siren ışıltısı bu. Yetişkinliğe doğru ortaya çıkıyor ve birkaç senemizi manyetik gücümüzü kontrol etmeyi öğrenerek geçiriyoruz. Tahminen on yedi yaşımıza girdiğimizdeyse bu aura daha durağan bir hale geçiyor ve kontrolü kolaylaşıyor." Konuşmanın daha güvenli bir limana çekilmesinden rahatlamış görünüyordu. "Beraber zaman geçirdikçe bana bakmaya alışırsın. Diğer taraftan sen..." Viktor'a döndü. "Sen hızlı adapte oldun. Işıltımın ilk defa biri tarafından bu kadar hızlı aşılması konusunda alınmalı mıyım bilemedim."

"Şey... yok canım... yani alınma lütfen... ben sadece... sanırım büyülerle aram iyi," diye geveledi Viktor, kulaklarına kadar kızararak. Bu sefer kızarmasının sebebi siren ışıltısı falan değildi.

"Tüm sirenlerde aynı ışıltı var mı?"

"Evet ama kişinin gücüne göre ışıltısı artıyor. Kız kardeşimi bir görseniz... Adına şarkılar yazılacak kadar yüksek bir ışıltısı var."

Lenora'nın gülümsemesinin kenarı hafifçe soldu. Ona hüzün veren bir anıyı hatırlamış olmalıydı.

Ortamı neşelendirmek için, "Viktor güçlü bir büyücü, bazı dersleri üst sınıflarla okuyor," dedim. Viktor, buklelerinin arkasına saklanmak istermiş gibi kafasını salladı.

"Abartmayalım," dedi, bana susmam için kaş göz yaparak.

"Cidden mi? Harikaymış! Belki birbirimize dersler konusunda yardım edebiliriz," dedi Lenora. "Gerçekten çalışkan birini geçmek

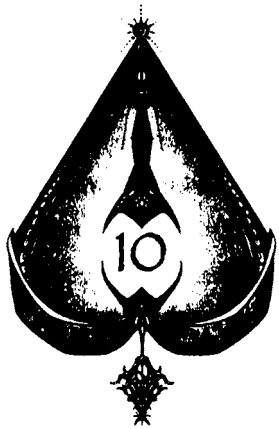
kadar keyiflisi yok." Gözlerindeki hüznün yerini muzip bir ışıltı almıştı. Viktor'un da bu meydan okuma karşısında yüzü aydınlandı.

"El'in annesi de bir cadı ve insanların arasında yaşıyormuş. İnsanların dokuz şehrini ve yaşamlarını bize anlatabilir," dedi Viktor.

"Bazı cadıların yeryüzüne karıştığını duymuştum gerçekten. Demek o yüzden insanlarla ilgili bu kadar bilgili ve..." dedi Len, meraklı gözlerini uzun süre sonra bana çevirerek. "Önemsiyorsun."

Viktor ve Lenora'nın arasında dersler, Nyxhaven tarihi ve vampirler konusunda hararetli bir tartışma yaşanırken fark ettim ki insanların kitaplarıyla canavarların kitapları aynı olayı çok farklı noktalardan anlatıyordu. İkilinin tartışma konusu geçmiş savaşlara yöneldiğinde ben kaçışımı kafamda planlamaya başlamıştım bile.

Yüzyıllar önce kim haklı veya haksız umurumda değildi, buradan çok acil tüymeliydim.

"Burada sadece dolunay görürsün ya da hiç. İki gün arasında gecenin farkı çok." Kitana'nın dünkü sözü, Karataç'ın yarattığı bulutların arasında aklımda kalmakla kalmamış, kaçış planımı oluşturmaya başladığımdan beri zihnimde dönüp duruyordu. *İki gün arasında gecenin farkı çok.* Dün, devasa dolunay geceyi aydınlatıyordu. Bir gün geçti, bugün ay olmayacak mı demekti bu? İşte dersten sonra tilkiyi bulabilsem bunu soracaktım. Zira her yeri aydınlatan dolunayın ışığında kaçmam oldukça zor olurdu.

Viktor'un nefesini dinleyerek hâlâ derin bir uykuda olduğundan emin olduktan sonra yatak yaylarının gıcırdamasına engel olmak için yavaşça yataktan kalktım.

Parmak ucuna basarak kapıya doğru ilerledim. Yatmadan önce pijamalarımı değil, buraya gelirken giydiğim kıyafetlerimi giymiş, ayakkabılarımı da hemen yatağın altına koymuştum. Çamurlu yırtık kıyafetleri ilk günün sonunda odamda tertemiz, katlanmış halde bulmuştum. O berbat kıyafetleri yıkamak ve dikmek zorunda kalan görevli umarım beni affederdi. Nyxhaven pelerinimi ve ikiz hançerlerimi çantama sıkıştırdım. Gözüm Viktor'un yatağına sarkan elindeki yüzüklere takıldı. Yolda paraya ihtiyacım olabilirdi. O kadar çok takısı vardı ki bir tanesini alsam Viktor fark etmezdi bile.

Sessizce gözüme önceden kestirmiş olduğum hafif bol yüzüğü, uyuyan büyücünün parmağından sıyırıverdim. Kapıyı, menteşelerinden ses çıkmaması için aralayarak dışarı süzüldüm ve usulca kapattım.

Tanrılara şükür gerçekten de dünkü dolunayın yerini... hiçlik almıştı. Gökyüzünde çok uzaklardan bana cesaret verir gibi göz kırpan birkaç yıldız dışında hiçbir şey yoktu. Etrafa dün geceden çok daha ağır bir karanlık çökmüştü, sadece uçuşan peri ışıkları etrafı görmemi sağlıyordu. Durduğum beşinci kattan Nyxhaven Kalesi, etrafını saran sisin içinde yine kaybolmuştu.

Ayakkabılarımı giyerken derin bir nefes aldım.

İlk aşama başarılıydı.

Neredeyse duvara yapışarak merdivenlerden inmeye başladım. Her katta ikişer tane kanatlı canavar devriye geziyordu. Bunların, kalenin sütunlarına tünemiş taştan muhafızlar olduklarını anlamam birkaç dakikamı aldı. Gerçekten canlılarmış!

Dik durduklarında pusmuş heykel hallerinin üç katı büyüklükteydiler. Her adımlarında kat sarsılıyordu. Sütunların arkasına saklanarak ayak seslerinden ve genizlerinden gelen hırıltılardan nerede olduklarını anlamaya çalıştım. Arada taş kanatlarını ağır ağır çırparak köprülerin yanından uçuyorlardı.

Kendimi duvardaki bir oyuntuya atarak kalp atışlarımı normal düzeye indirmeye çalıştım. Belli ki kaçış planımı, keşif planı olarak değiştirmem gerekecekti. Bu kadar korunan bir yerden sadece şansıma güvenerek kaçmam imkânsız! Planı yeniden gözden geçirme vaktiydi.

1. ~~Kaç~~. Muhafızların sayısını öğren.
2. ~~Ardına bakmadan kaç.~~ Devriye alışkanlıklarını çöz.
3. ~~Var gücünle koşarak kaç.~~ Geldiğin geçide ulaş.

Dağın içindeki tünellerin ne kadar karanlık olduğunu hatırlıyordum tabii ama duvarda geçtiğim yerleri hançerle işaretleyebilirdim. Her gün tünellerde biraz daha ileri gidersem illaki çıkışa ulaşabileceğimi düşünüyordum. Eksik olan tek şey bir ışık kaynağıydı. Gerçi o yarının sorunuydu, bugün kaçış planında ters gidebilecek tüm maddelerin listesini yapsam yeterliydi.

Ayak seslerinin uzaklaştığından emin olduğumda harekete geçtim.

Merdivenlerin başına geldiğimde aşağı katın güvenli olup olmadığını görmek için başımı uzattım ve az daha yakalanıyordum. Hızlıca yakındaki sütunun arkasına çömelip nefesimi tuttum, taş muhafızın uzaklaşmasını bekledim.

Üçüncü kata indiğimde sol tarafta iki normal -taş olmayan- muhafızın birbiriyle konuştuğunu gördüm. Elinde ötekine bir şeyler anlatırken meşaleyi savuran muhafızın geyik gibi boynuzları vardı. Diğerininse teni, siyah zırhının tam tersi kar beyazıydı. Sivri kulakları gür yeşil saçlarının arasından sıyrılıyordu. Yanlarından fark edilmeden geçmem imkânsız olacağından uzak köşedeki merdiveni kullanmam gerekiyordu.

Sütunların ardına sığınarak görünmeden merdivenin başına ulaşmayı başardım. Tanrılara tekrar şükürler olsun, kalan üç kattaki muhafızlar hep en uzak köşedeydi. En alt merdivenin birkaç basamağını atlayarak inip kendimi kalenin yanında buldum. Gargoyle heykellerinin yerlerinde yeller esiyordu.

Kale ile geçidi birleştiren, mermer yola doğru ilerledim. Dolunayın ışığı yokken katlarda gezen muhafızların sadece peri ışıklarının yardımıyla beni görmesine imkân yoktu. Yani... eğer gece görüşü iyi olan bir muhafız yoksa.

Ya aralarında vampir olan varsa? Artık bu noktadan dönüş yoktu, koşmaya başladım. Her adımımda gölde, benimle aynı yönde

bir hareketlenme oluyordu ama durup inceleyecek kadar vaktim yoktu.

Tünellere giden geçide vardığımda nefes nefese kalmıştım. Nefes nefese ama tek parça! Demek taş muhafızlar sadece katlara özen gösteriyor, kaleye giden mermer köprünün öte tarafıyla ilgilenmiyordu. Acaba neden?

"Uyku mu tutmadı, küçük adam?" *Acaba nedenmiş, al sana neden El!*

Homurdanan sese doğru aşağı baktığımda goblinin huysuz, yeşil suratıyla karşılaştım. Goblin ya! Nasıl da bir an aklımdan çıktı.

"Ben... şey... beni buraya getiren bir tilki vardı, hatırlar mısın?"

Goblin gözlerini kıstı.

"Hani şu boyutta." Elimi onunla aynı hizaya indirdim. Goblin gözünü daha da kıstı. "Onu arıyorum. Belki dışarı çıkmıştır," diye aklıma ilk gelen ilk şeyi söyledim. *Lanet olsun El, nasıl goblini unuttun?*

"Nyxhaven Akademisi zamanın başından beri buradadır, bense bin yıldır bu geçidin gardiyanıyım. Buraya ait olmayan hiçbir şey giremez, buraya ait olan hiçbir şey de zamanı gelmeden çıkamaz," dedi göğsünü kabartarak.

"Senin korumadığın başka geçitler de var o zaman," dedim soru mahiyetinde. Goblinse sadece omuz silmekle yetindi.

"Ya buraya ait olmayan biri yanlışlıkla girdiyse?"

Parmağıyla sislerin ardında kalan katları işaret etti. "Sesi duyuyor musun?" Ağır ağır çarpan Gargoyle kanatlarının sesini dinlemem için duraksadı. "Buraya ait olmayan birini onlara söylemem gerekir. Onlar da buraya ait olmayanı yer," dedi büyük bir ciddiyetle.

Başımdan aşağı soğuk terler akmaya başlamıştı.

"Gitmeme izin vermen için ne gerekiyor?"

"Ailenin izni. Aile üyesi. Eğitim döneminin sonu."

"Hiçbiri elimde yoksa?"

"Elindekine anlaşırım," diye parmağımda takılı yüzüğü gösterdi. "Hiç büyücü yüzüğüm olmamıştı."

Viktor'a ayıp olacaktı ama öncelik kendi kıçımı kurtarmaktı valla. Bir daha görmeyeceğim birine ayıp olup olmamasını niye takacaktım hem? Lafını ikiletmeden yüzüğü parmağımdan çıkarıp gobline uzattım. Bir kartal gibi kaptı elimden. Isırdı, sağa sola çevirip inceledi. Sonra kendinden memnun bir halde kafasını kaldırdı.

"Şakadan da anlamıyorsunuz, zamane çocukları. Buraya ait olmayan kimse bu geçitten giremez," diye kahkaha patlattı bir anda. "Ayrıca kimse buradan kurallar dışında çıkamaz."

Uyuz canavar benimle dalga geçiyordu. "O zaman yüzüğümü geri ver."

"Benim yüzüğüm yani, bunu ben kazandım. Saf ve korkak olman benim suçum değil."

Sakın boyuyla dalga geçme. Ne dersen de boyuna laf etme.

Boyuyla dalga geçilince sinirlendiğini, dün gece acı bir şekilde keşfetmiştim ama içimden, "*Sakın boyuyla dalga geçme*," diye bağıran ses, öfkemi bastırmaya yetmiyordu.

Sakın boyuyla dalga geçme.

Sakın...

"Bana mı öyle geliyor yoksa..."

Boyuyla...

"Kişiliğin de..."

Dalga geçme...

"Boyun kadar küçük mü?"

Al işte.

"Ooo tilki gibi küstah hem de. Kimi aradığını bilmiyorum ama ben burada yalnızca bir tilki görüyorum," dedi ve tombul parmaklarını şıklattı.

YİNE Mİ? HAYIR!

Tüm vücudumun karıncalandığı o artık tanıdık gelen his her yerimi sardı. Saniyeler sonra ayaklarıma baktığımda ayakkabımın içinden minik turuncu patiler bana geri bakıyordu. Sırtımdaki çantam şangırtıyla yere düştü, pelerinimin ve kıyafetlerimin içinde küçücük kalmıştım.

"Beni geri çevir!" diye bağırdım ancak ağzımdan sadece bir hırıltı çıktı.

Goblin, eserinden memnun bir şekilde kahkaha atıp arkasını döndü. Bir kez daha bağırmaya çalıştım. Nafile bir çaba...

Derin nefes alıp vererek sakinleşmekten başka çarem yoktu.

Tilki olmuştum.

Benim başıma gelmeseydi komik bile sayılabilirdi.

"Tamam El, odaklan. Sakin ol. Evet, böyle sağ patini at önce."

Pata küte yuvarlandığımda goblin bir kez daha bana döndü ve daha da şiddetli bir kahkaha koyverdi.

"Takma onu. Bu hayvanlar doğdukları andan itibaren yürüyor. Sen de başarabilirsin," diye kendimi motive etmeye çalışıyordum. Kitana nasıl yürüyordu? Görsel hafızam beni yanıltmazsa... Sağ ön sol arka, sol ön sağ arka.

Beceriksizce patilerimle birkaç sarsak adım attıktan sonra kafam yine karıştı ve karnımın üstüne düştüm. Ağzımdan bir ciyaklama kaçtı. Bir süre sonra titreyen bacaklarla yürümeye başladığımda goblin çoktan bana olan ilgisini kaybetmişti.

Öncelikle yere saçılan eşyalarımı ortadan kaldırmalıydım. Saklamak için uygun bir alan aramaya başladım. Birkaç taşın etrafına bakındıktan sonra arkası oyuklu, genişçe bir taş buldum. Çantamı, hançerleri ve kıyafetlerimi ısırıp çekiştirerek sürükledim. Üzerlerini toprakla iyice örttükten sonra gobline yalvarmak için geri döndüm.

Goblini arkası dönük, kendi kendine söylenirken buldum. Viktor'un yüzüğünü yeni oyuncak almış çocuk merakıyla inceliyordu. Onun itici tipini görünce bir anda içimi hayvani bir dürtü kapladı. Sinirimin midemden kafama, geçtiği yeri yakarak yükseldiğini hissettim. Kendimi, öfkemi durduramıyordum. Tüm medeni düşüncelerimi, insanlığıma ait sağduyumu kaybettim.

Daha on beş dakika önce adım atmakta zorlanırken şimdi rüzgâr gibi koşup -tilki olmanın böyle bir avantajı vardı- ağzıma gelen ilk kısmını ısırdım.

Poposunu.

Tadı... garip bir şekilde lezzetliydi. Goblinden acı dolu bir feryat kopuverdi. Dengesini kaybeden goblinin elinden fırlayan yüzük, yerde birkaç kere sekti.

Oturup kahkaha atmayı çok isterdim ama goblinin bana döndüğündeki bakışları "son kahkaham" olacağını söylüyordu. Yeni kazandığım hayvansal içgüdülerim harekete geçti. Yüzüğe atılıp ağzımla tuttum.

Goblinin yeşil rengi yavaş yavaş morarmaya, kolları ve bacakları birbirinden uyumsuz şekilde büyümeye başlamıştı. Buradan kaçmazsam henüz ikinci günüm bitmeden bir goblin tarafından ezileceğimin bilgisi tilki beynime dank ettiğinde yerimden fırladım.

Gitgide insan halimin boyuna gelen ve daha büyümeye devam eden goblin, "Bunu ödeyeceksin çocuk!" diye bağırdı arkamdan.

Saniyeler geçtikçe arkamdan daha yüksek gelen ayak seslerini duyabiliyordum. Yaptığımız gürültü taş muhafızların da dikkatini çekmiş olmalı ki ileriden bize doğru uçmaya başladılar. Neyse ki hızlı ve küçüktüm, bir an *keşke yarasaya çevirseydi* diye düşünmedim değil ama tilki de işime yarardı. Arada kafam karışıp tökezlesem de elimden geldiğince hızla merdivenlere koştum.

İkinci kata varabildiğimde hâlâ beni arıyorlardı. Goblinin boyutu dün gördüğüm devi bile geçmişti ve neredeyse birinci kata kadar uzamıştı. Gürültüye öğretmenler odalarından çıkmıştı ve odalardan çıkan öğrencileri içeri sokmaya çalışıyorlardı.

"Bir daha bir goblini poposundan ısırmamaya yemin ederim, Tanrım lütfen beni yakalamasınlar!" diye hangisine olduğu fark etmeksizin bir dua fısıldadım. Şu tanrılıktan menedilen Kaos bile cevap verse olurdu. Ancak beni sadece kendimin kurtarabileceğinin farkındaydım.

Bu katta taş muhafız kalmamıştı, hepsi sahilde sinir krizi geçiren dev gobline doğru gitmişti. En yakındaki merdivene doğru koşmaya başladım. Tilki kulaklarım, gittikçe yaklaşan kanat çırpma seslerini yakaladı. Saklanacak hiçbir girinti yoktu. İkinci kat buraya sığınan veya ziyarete gelen canavarların misafir odaları ve depo olarak kullanılan birkaç odadan oluşuyordu. Depo olduğunu ümit ettiğim bir kapıyı panikle tırmaladım.

Açılmadı. İkinci ve üçüncü kapıyı da denedim.

Kanat sesleri iyice tepemdeydi artık.

En son denediğim bir kapı öyle hızlı açıldı ki içeri takla atarak yuvarlandım. Dört patimin üzerinde dengede durmayı başardığımda dondum kaldım.

Yüzük? Yüzük!

YÜZÜĞÜ YUTTUM!

Ürkekçe çevreme bakındım. Bir köşede geç olmadan kusmaya çalışabilirdim ama öncesinde güvenli olduğunu kontrol etmem gerekiyordu. Burnumla ittirerek kapıyı kapattım.

İçerisi kocaman bir depoydu. Sıralar, masalar, iksir kapları, kılıçlar ve oklar düzensiz bir şekilde tahta kutularda duruyordu.

Odanın içerisinden bir gölgenin hareket ettiğini görebiliyordum. Hızlı ve kesik kesik nefes alma sesi geliyordu ve duvarlara titreşen mum ışıkları yansıyordu. "Bu saatte kimin, ne işi var?" diye söylendim kendi durumuma bakmadan. Oradan çıkmam akıllıca olacaktı, biliyordum ama taş muhafızlar gidene kadar bir yerde saklanmam gerekiyordu.

Sürünerek kutuların arasından geçtim. Odanın ortasındaki kutular kenara sürüklenmiş, genişçe bir alan oluşturacak şekilde düzenlenmişti. Sırtı dönük, güçlü yapılı biri tahta bir kılıçla antrenman yapıyordu. Sırtı, omzundan beline kadar derin bir yara iziyle bölünmüştü. Siyah saçlarını kafasının üzerinde gevşek bir şekilde toplamıştı, her hamlesinde birkaç tutam serbest kalıyordu. Birkaç kere kılıcını savurduktan sonra olduğum tarafa döndü.

Antrenman yapan Azel'di.

Dışarıda yarattığım kaos ve gürültü belli ki konsantrasyonunu bozmamıştı. Sırtını tekrar döndüğünde daha net görebildiğim yara izleri içimi kaldırdı. Muhtemelen çok uzun yıllar önce yapılmıştı ancak iyileşme gücüne sahip bir vampirde bile iz bırakabiliyorsa acısını tahmin dahi edemiyorum.

Bir müddet, odanın ortasına diktiği iki adet tahtadan insan figürünü vahşice dövmesini izledim. Her vuruşun sonucunda havaya kıymıklar ve küçük tahta parçalarının sıçramasıyla irkilsem de hamlelerinin pürüzsüzlüğüne imrenmeden edemedim. Elinde kılıçla doğmuş kadar rahat hareket ediyordu.

Hipnotize olmuş gibi vampiri izleyerek zaman geçirirken göz-kapaklarım ağırlaştı. Tabii ki burada uyuyamazdım. Goblinin yatışması için yeteri kadar zaman geçmiş olmalıydı. Son bir gayretle büzüştüğüm yerden kendimi kaldırdım ve kapıdan çıkmak için arkamı dönerke...

Hay tanrılar! İşte neredeyse on altı yıl sonra bir anda kuyruğunuzun olmasının zararları...

Dik olarak yerleştirilen kılıçlardan birkaçını devirmemle Azel, tepemde bitiverdi. Sertçe boynumdan tutup göz hizasına kadar kaldırdı. İnsan olsam kesin korkudan altıma işerdim ama belli ki tilkiler korkudan altına işemiyordu. Yine de titrememi kontrol edemiyordum.

Beni öldürecekti.

Kanımı içecekti.

Parçalayacaktı... Drakmor soyadına yaraşır bir vahşet yaşanacaktı işte.

Gözlerimi son çare olarak Kitana'nın yaptığı gibi şirin bir şekilde Azel'e kaldırdım ve hafifçe dilimi çıkardım. Azel ise ensemdeki tutuşunu sıkılaştırarak biraz daha havaya kaldırdı. Kırmızı gözleri kısıktı ve beni baştan sona inceliyordu.

Kuyruğumu salladım.

Kaşlarını çattı.

Daha şiddetli salladım.

Kaşlarını daha çok çattı.

Siktir, dedim içimden. Kitana'nın kapana bacağını kaptırdığındaki gibi bir ciyaklama çıktı ağzımdan.

Azel'in suratındaki gergin ifade bir an sonra dağıldı ve benimki gibi sivri dişleriyle gülümsedi.

"Burada ne işin var, ufaklık?"

Beni bir bebek gibi kucağına yatırıp göbeğimi okşamaya başladı. İşte buna hazırlıksız yakalandım. Şaşkındım... ve hayattaydım.

Hayatta olduğum için ayrıca şaşkındım.

İyi ki goblin beni bir yarasaya çevirmemiş, diye tanrılara dua ederken kendimi genizden gelen, yumuşak bir hırlama sesi çıkarırken buldum. Bir müddet sonra Azel beni nazikçe yere indirdi ve varlığımı umursamadan çalışmasına devam etti.

Okulun zorbası demek ki geceleri yasak olduğu halde antrenman yapıyordu. Azel'e karşı bir koz elde ettiğimin bilincinde bu gece macerasının tamamen verimsiz geçmediğini düşünerek kendi kendime sırıttım. Bir tilki ne kadar sırıtabilirse artık.

Odaya çıkarken ortalık yatışmış, kimse gölgelerde sürünen bir tilkiye dikkat etmemişti. Beşinci katın on üç numaralı kapısının önüne vardığımda derin bir iç çekip vücudumun yanıyla güç uygulayarak ağır kapıyı ittirdim. İçeri girer girmez, o tanıdık gıdıklanma ile birlikte eski halime döndüm. Bu odaların hiçbir büyüyü geçirmediği böylelikle iki kere kanıtlanmış oldu. Sırtımı kapıya yaslayıp derin bir nefes verdim.

Her şey yolundaydı.

Gargoyleler beni ezmemişti.

Goblin beni ezememişti.

Azel beni ezmemişti.

Ve Viktor hâlâ mışıl mışıl uyuyordu.

Tabii ki çırılçıplak kalmıştım ama kabul edilebilir bir zayiattı. Güvende olduğuma kendimi ikna edene kadar içimden *her şey yolunda* diye geçirmeye devam ettim. Bıraktığım gibi dağınık duran yorganım bu sefer fazlasıyla davetkârdı. Parmak uçlarımda

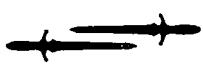
yatağıma doğru gitmeye başladım. Bir anda iki bacakla yürümeye alışamayıp dengemi kaybettim ve masaya çarptım.

Viktor gözlerini aralayıp beni o şekilde odada sekerken görünce çığlık atarcasına, "El? Neler oluyor?" diye bağırdı.

"Ben... Beni bir anda ter bastı, seni de basmadı mı? Çok sıcak hava," diye gevelemeye başladım. "Üstümü değiştiriyorum."

Ortada terli kıyafetlerim yoktu, hava da gayet güzeldi.

Viktor bunu sorgulamayacak kadar uykuluydu belli ki. Homurdanıp geri yattı.

Ertesi günü sırf çok merak ediyorsunuz diye hızlıca özet geçiyorum. Bu sayfadan sonra bir daha bu konu üzerine konuşulmayacak, anlaşıldı mı?

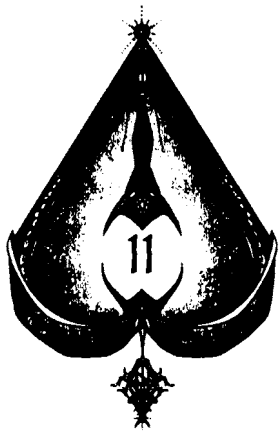
Evet, Viktor tüm gün yüzüğünü aradı, ben de utanmadan aramasına yardım ettim.

Evet, akşama doğru yüzük sonunda *elime geçti.*

Evet, hayatımda başka hiçbir şeyi temizlemediğim kadar temizleyip sahibine yatağın altında bulduğumu söyleyerek geri verdim.

Evet, bir daha çok hayati olmadıkça çalmamaya yemin ederim.

Konuyu değiştirebilir miyiz şimdi?

Sonraki günlerimi gobline gözükmemeye çalışırken Tarih, Özel Irklar ve beceriksizliğimle ün saldıktan sonra almayı bıraktığım Temel Elemental derslerine girerek ve Nyxhaven Akademisi'nin her yolunu, her köşesini aklıma kazıyarak geçirdim. Kaçış planları yapmadığım zamanlarda Viktor ve Lenora ile zaman geçiriyor, hatta bazı keşif gezilerime onları da davet ediyordum. Birbirimizi yavaş yavaş tanıyorduk, daha doğrusu ben Viktor ve Len'i tanımaya çalışırken insan olduğumu öğrenmemeleri için şüphe çekmeyecek şekilde küçük yalanlarla oyalıyordum. İnsan gibi gözüküyor, insan gibi kokuyordum. Sınıfta veya koridorlarda canavarların meraklı gözlerini üzerimde hissediyor, kimsenin karşıma çıkacak kadar cesaretlenmemesini umarak başım aşağıda yürüyordum. Viktor ısrar etse de kurallara aykırı olduğunu söyleyerek hiçbir "özel gücümü" kullanmıyordum. Viktor yine de pes etmiyor, durmadan Kosyna'daki hayatım ve şu ana kadar aldığım eğitimler hakkında arkası kesilmeyen sorular soruyor, tahminler yürütüyordu. Neyse ki Len ile arasındaki amansız akademik rekabet yüzünden sık sık ilgileri birbirlerine kayıyor, varlığımı unutuyorlardı.

Lenora ise ne olduğumu öğrenmek için zorlamıyordu. Ara sıra Viktor'un Bay Demari'den veya ileri seviye derslerden ek projeler

alması sebebiyle Len ile baş başa zaman geçirmeye başlamıştık. Kibar, eğlenceli, akıllı bir kızdı. Sanırım sirenlere özgü görüntüsüne alışmaya başlamıştım ki saydığım özellikleri arasında güzelliği, aklıma bile gelmemeye başladı. Tek sıkıntısı, her Doğa Tanrıçası heykelinin önünden geçtiğimizde bir müddet durup dua okumasıydı. Tanrıça'sından bahsetmeye bayılıyordu.

Bu süreçte Kitana'yı hiçbir derste görmedim. Kime sorsam, tilki kulakları olan bir kızın varlığından haberdar değilmiş gibi davranıyordu. Belki de ilk dersten sonra okuldan ayrılmıştı.

Bugün ilk defa gireceğim İksir dersi hocası, Oro Ana'dan bile ilginçti. Kendisine Bay İskelet diyeceğim. Hem ismi ezberlemeye üşendiğim kadar karmaşıktı hem de gerçekten bir iskelete benziyordu. Sanki dokunsam kemikleri ufalanıp yere saçılacak kadar yaşlı bir adamdı. Saçlarının ve çenesini çalı gibi kaplayan beyaz sakallarının gürlüğü, iskelet suratına fazla geliyordu. Kavisli kulakları uçlarına doğru aşağı eğikti. Ya farklı türden bir feydi ya da yaşlılıktan kulakları bile sarkmıştı.

Kalenin zemin katında olan sınıf, sanki terastaymışız gibi güneş ışığını alıyordu. Hava güneşli bile değildi ki? Nyxhaven Akademisi'nin her sınıfının kendine has bir hava durumu vardı. İksir sınıfının duvarları boydan boya bitkiler, çeşitli sıvılar, ufak böcekleri hapsetmiş kavanozlarla doluydu. Bazı şişeler sanki durmadan olduğu yerde kaynıyor, bazılarının rengi de her baktığımda değişiyordu.

Herkes üç kişilik sıralara ayrılmıştı. Tabii ki Viktor ve Len ile aynı gruba girmiştim. Sınıfın en çalışkanlarıyla takım arkadaşı olduğum için de haliyle en önde oturuyordum.

Bay İskelet'in ne zaman içeri girdiğini görmedim bile. Fazla kırılgan duruyordu. Tahtaya o kadar yavaş hareketlerle çıktı ki sınıftaki gevezeler bile sessizleşip yaşlı adamı izlemeye başladı. Her zamanki gibi arka sırayı kapan vampirler, adamcağız tahtaya çıkana kadar dersin biteceğine dair espriler yapıp gülüştüler. Adamın belli ki kulakları da duymuyordu, zorbalara hiç tepki vermedi.

Bay İskelet, kürsüye sonunda varabildiğinde gözlerini kısarak bize baktı. Sanki bizi görebilmek için tüm gücünü harcıyordu. Sonra titrek ellerle, uzun siyah cüppesinden küçük cam bir şişe çıkardı. Şişenin içindeki sıvı, beyaz ve kıvamlıydı.

Ve canlı.

Şişenin içinde bir hortum varmış gibi durmadan dönüyordu. Bay İskelet'in elleri yaşlılıktan o kadar çok titriyordu ki şişeyi asla ağzına götürmeyi başaramayacağından korktum. Adam, beni şaşırtarak ağzını bulmayı başardı ve ağır ağır sıvıyı içti. Hareketli sıvının son damlasını da yuttuğunda arkasını bize döndü. Hafif bir şekilde titremeye başlayınca Lenora endişeyle ayaklandı. Adam hâlâ arkası bize dönük, elini Lenora'ya "dur" ikazı yapmak amacıyla uzattı.

Artık titremeyen, üzeri yaşlılık lekeleriyle dolu olmayan elini.

Doğruldukça sırtındaki cüppeyi doldurmaya başladı. Dimdik hale geldiğinde omuzlarını arkaya atarak silkelendi, hâlâ sırtı dönükken tahtaya bazı şeyler yazmaya başladı.

Dört adet diri Karataç

Bir ölçü unicorn boynuzu tozu

İri bir damla gözyaşı

Karataç mı? Bunlar benim çileklerdi!

Tahtaya bu üç maddeyi yazdıktan sonra neredeyse zıplayacak kadar bir enerjiyle bize döndü. Karşımızda dimdik duran, sağlıklı, genç bir adam vardı! Siyah gür saçları ve sakalları, aralara kaçan

hafif beyaz teller dışında, canlı bir şekilde parıldıyordu. Çökük şakakları dolmuş, yanakları pembe, berrak bakan gözleri ışıl ışıldı. Kulakları hâlâ aşağı doğruydu, yani yaşlılıktan değilmiş.

Önlerindeki iskelet adamı dipdiri karşılarında gören sınıftakiler şoka girmişti. Kimseden çıt çıkmıyordu.

"Yürüyen bir ölü mü gördünüz, ne bu haliniz? Hadi not alın," dedi adam, sanki önümüzde yaptığı gösteri çok normalmiş gibi umursamadan kendini tanıtmaya başladı.

"İsmim *bıdı bıdı* -dediğim gibi ezberlemeye tenezzül etmeyeceğim, o yüzden bundan sonra kendisinden bahsederken Bay İskelet demeye devam edeceğim- ve sizin iksir dersi öğretmeninizim."

Adamın zoruyla hepimiz kendimize geldik ve sınıf, defter kalem hışırtıları ile doldu. Bay İskelet teker teker, daha deminki gibi yüzlerimize baktı ama bu sefer bizi görebildiğine emindim.

Bakışları ona en yakın oturan Lenora'da durdu. "Genç bir sireni dersimde görmeyeli bir iki sene olmuştur."

Lütfen beni görme. Lütfen beni görme.

Gözleri Lenora'dan Viktor'a geçti. Yüzüne yayılan gülümsemesi samimiydi. "Bir meleziyse benim dönemimde hiç görmemiş olabilirim, aramıza hoş geldin."

Sırada ben varım. Lütfen beni görme. Niye en önde oturuyorum ki?

Arka sıralardaki vampirlerin Viktor'un melezliğiyle ilgili ağza alınmayacak bir laf etmelerinin üzerine, Bay İskelet'in gözleri tam benim üzerimde gezinirken yerinden fırladı. Vampirleri azarladığını duyduğumda derin bir nefes verdim.

Böylelikle sınıftaki farklı ırkları en arka sıralardan ön sıralara doğru tanımaya başladı.

"Bu sene çok vampirimiz var, *ne mutlu bize*. Hem de biri prens." Bir sıra ilerledi. "Kurtlar da aynı şekilde."

Bir sıra daha ilerledi.

"Ah gorgonlar. Hem de ikiz! Hoş geldiniz kızlar." Bir sıra daha ilerledi. "Bir cadımız ve bir perimiz varmış burada da. Orman elfleri, sizi görmek her zaman bana neşe getirmiştir." Gözleri başka bir sıraya geçti.

"Feyler, takılarınız ışıl ışıl bakıyorum."

Bir sıra daha...

"Ah." Bir şey demedi. Sadece bu, "Ah."

Beni görmesin diye büzüştüğüm yerden, Bay İskelet'in susup kalması sebebiyle başımı kaldırdım ve arkaya baktım.

"Affedersiniz, uzun zamandır bir horae ile karşılaşmamıştım." Onu şaşırtan ne olduysa hızlıca toparlayıp sınıfın kalanını teker teker saymayı es geçerek en öne geldi. Tek bir hamlede ahşap öğretmen sırasına oturdu.

"Bazılarınız kendini çok güçlü sanıyor. Bazılarınız gerçekten de çok güçlü, ancak bu derste öğrendiğiniz bilgiler gücünüzün yetmediği noktada hayatınızı kurtarabilir."

Neşeli ve dinç sesi bir anda ciddileşti.

"Bu derste hayatınızın her döneminde ihtiyaç duyabileceğiniz temel savunma iksirleri üzerinden ilerleyeceğiz. Can İksiri, Hissizlik İksiri, su altında nefes alma ve Sakinleştirme İksiri gibi örnekleri öğreneceksiniz. Tabii ki bir de çeşitli zehirlere panzehir yapımını."

Elim havaya kalktı. Buradan kaçana kadar çok da dikkat çekmemeye karar vermiştim ama elim ve merakım bu kararıma katılmıyormuş belli ki.

Oro Ana bana okumayı ve yazmayı, sahip olduğu çeşitli kitaplarından öğretmişti. Hatta bazı kitaplarının, büyülerden bahsetmesi sebebiyle okunması yasaklı olduğuna emindim ama hem yaşım çok küçüktü hem de çılgın kadını sorgulamayı çok önceleri bırakmıştım. Büyülerden ve antik iksirlerden bahseden kitapları, hikâye kitabı gibi önüme koymuş, hatasız yazmayı öğrenene kadar önümdeki boş kâğıda kopyalamamı söylemişti. Altı yaşında sokaklarda koşturmak yerine sabah akşam iksir tarifi not ederseniz siz de hikâye diye okuduğunuz efsanevi, tanrıların gücünü içeren iksirleri bir mil öteden tanırdınız. Sorun da buradaydı ya, efsane.

"Ooo ilk soru, isminiz?"

"El Saren," dedim başımı hafifçe eğerek ve soruma devam ettim. "Gençlik Pınarı İksiri'nin üç yasaklı iksirden biri olduğunu okumuştum." Bakışlarımı hâlâ diğer elinde tuttuğu, artık boş olan cam şişeye diktim. Sınıfı meraklı fısıltılardan oluşan bir uğultu doldurdu. Demek böyle bir iksir görmek, canavarlar için de olağan bir durum değildi.

Bay İskelet, hiç beklemediği bir soruymuş gibi gözlerini kırpıştırdı, ancak başka bir şaşkınlık emaresi göstermedi. Kayıtsızca elindeki boş şişeyi çevirip, "Ah, bu tatsız şey mi? Bunları bir iddiadan kazandım, kendim yapmadım."

Hızlıca başını çevirip sınıfı taramaya başladı. Sanki başka bir soru sormamı istemiyor gibiydi. Benim dışımda herkesin yüzüne bakıp, "Başka soru var mı?" dediğinde fısıltılar da kesildi.

Elimi tekrar kaldırdım. Sınıftan ses çıkmayınca ve Bay İskelet de inatla bana söz vermeyince kendi kendime söz verdim. "Zehirlerin yapımını da öğrenecek miyiz?"

Ders gerçekten ilgimi çekmişti ama panzehirler sıkıcıydı, bana daha fazlası lazımdı. Gençlik Pınarı İksiri'yle ilgili sıkıştırmayacağımı anlayan Bay İskelet, yanıma yaklaşıp gülümsedi.

"Her derste panzehirden çok zehirlerle ilgilenen mutlaka bir öğrencim olur. İleriki sınıflarda eğer seçmeli dersimi alırsanız, zehirleri öğrenebilirsiniz. O zamana kadar da bizlerle birlikte temel iksirleri öğreneceksiniz."

"O zaman malzeme listesinde Karataç olması biraz ilginç, değil mi?"

Bay İskelet'in gözleri heyecanla parladı.

"Evet, bazı zehirli bitkileri, hiç beklemediğiniz iksirlerin yapımında kullanacağız. Karataç'ın az dozunun getirdiği mutluluk, unicorn boynuzu tozunun etkisini artırmakta ve hücrelerin yenilenmesini hızlandırmaktadır, El."

Demek bu yüzden Oro Ana, nezle salgını şurupları için toplamamı istemişti. Oro'yu düşününce içim burkuldu. Ona ihtiyacı olan malzemeleri götürememiştim.

"Grup arkadaşlarınızla tahtadaki malzemeleri toplayın. Yüzeysel yaraları iyileştirebilen Can İksiri ile başlıyoruz."

Viktor, bizim için kazan, küçük şişeler ve karıştırabilmemiz için büyükçe bir kaşık almaya giderken ben de Lenora ile malzemelerin olduğu rafa doğru gittim.

"Zehirler ve iksirlerle ilgili niye bu kadar bilgili olduğunu sorgulamalı mıyım?" diye sordu Len, önüne düşen sarı bir saç tutamını arkaya üflerken.

"Aileleri diğer çocuklara kahramanlık hikâyeleri okurken Oro Ana bana her akşam *Zehirler ve Tarifler* defterini okurdu." Len'in gözüne gelen uzun saç tutamını elime aldım. "Saçlarını iyice toplamalısın, bu çileğin ufak bir kısmının bile bulaşmasını istemezsin."

Bir an dediklerimi tartan kız, masasına dönüp çantasından bir toka daha çıkardı ve hızlıca bir topuz yapıverdi.

"Hadi tüm günümüz yok! Burada durdukça gençleşmiyorum."

Bay İskelet'in neşeli sesi sınıfta yankılandığında Lenora'yı izlemekten malzemelere bakmayı unuttuğumu fark ettim. Yine kanın yanaklarıma hücum ettiğini hissederek önümdeki kaptan küçük bir unicorn boynuzu aldım.

Yanındaki kazanda berrak bir su duruyor, sınıftakiler oradan bir kaşıkla yerlerine su taşıyordu. Sıra bana geldiğinde doldurduğum kaşığı bir anda başkası kapıverdi.

"Hatırladığım kadarıyla kitabımı hâlâ getirmedin," diye fısıldadı kulağımın arkasından Azel. Elinde gözyaşı damlası bulunan kaşığı, içindekini dökmeden havada iki tur çevirdi.

"Dilersen bu konuda biraz ağlayabilirsin. Kazandaki gözyaşları kendi kendine dolmuyordur," diye fısıldasam da önüme geçebilmesi için kenara çekildim. En ilgilendiğim ve muhtemelen tek başarılı olacağım dersin ilk gününde kavga çıkarıp Bay İskelet ile aramı bozamazdım. Azel üzerime doğru bir adım atarken tekrardan müthiş bir dengeyle kaşığa takla attırdı.

"Yavaşsınız! Hadi!" diye sızlandı Bay İskelet bizim tarafa doğru.

Bay İskelet'in uyarısıyla beni rahat bırakan vampir, kaşığını düz tutarak arka sıraya doğru yürüdü.

Tam yerine oturacakken kaşıktaki su damlası havalandı ve yere düştü. Onca havalı jonglörlüğü* kolaylıkla yapan Azel'in son anda bir damla gözyaşını yere dökebilmesi komikti. Vampir çetesinin kahkahaları yükselirken Azel küfrederek gözyaşı kazanına doğru geri geldi.

Gözlerim, hâlâ sıramızda saçıyla uğraşıyormuş gibi yapan ama aslında gözlerini Azel'in her hareketine odaklamış Lenora'ya kaydı.

* Birden fazla nesneyi (top, halka, sopa vb.) havaya atıp belirli bir ritim ve düzen içinde yakalayarak yapılan, el becerisi ve koordinasyon gerektiren gösteri sanatıdır.

Dudağının kenarı belli belirsiz, zalim bir gülümsemeyle yukarıya doğru kıvrılmıştı.

Azel pes edene kadar -yani Lenora su damlasıyla oynamaktan sıkılana kadar- üç kere daha gözyaşı taşıması gerekti. Sonunda Ellanore, Azel'in yerine geçip kolayca damlayı taşıdı.

Viktor hiçbir şeyden habersiz iksirin bazını hazırlamaya başlamış, kokusuz ve renksiz bir sıvıyı karıştırıyordu. Len'in toz haline getirdiği boynuzu ve bir damla gözyaşını da ekledik. Karışımın rengi, malzemelerden herhangi birinin rengi olmamasına rağmen canlı bir kırmızıya dönmeye başlamıştı.

Sonrasında kazanın altını yaktık ve bir müddet hiç durmadan karıştırdık. Her on yedi dakikada bir tane çileği içine atmamız gerekiyordu. Bir saatin nasıl geçtiğini anlamadık bile ancak yaşlı bir adam sesi duyunca hepimiz olduğumuz yerde sıçradık.

"Yaptıklarınızı cam şişelere doldurun ve dışarı bırakın. Sonraki derse kadar demlenecek."

Kazandan dokuz şişeyi dolduracak kadar iksir çıkmıştı. Ağızlarını sıkı sıkı kapatarak balmumuyla mühürledik ve isimlerimizin baş harflerini yazdık. Artık kitaplarda okuduğum maceracılarınki gibi bir Can İksiri'm vardı!

"El!"

İşini bitiren herkes sınıftan teker teker çıkarken Bay İskelet adımı seslendi ve onu takip edip etmediğime bakmadan geniş bir ahşap kapıdan içeri girdi. Viktor ve Len'e gitmeleri için işaret verdikten sonra öğretmenin odasına doğru yürüdüm. *Dikkat çekmemek yerine koca çenemi tutmazsam olacağı buydu işte! İlla Gençlik Pınarı'nı sormam gerekiyordu!* Kendi kendime söylenirken ağır ahşap kapıyı iteledim.

Adam masasında uyuyor gibi kapanmış, başına siyah cüppesinin başlığını geçirmişti.

"Beni mi çağırmıştınız?"

İyice yanına yaklaşana kadar kafasını kaldırmadı.

"Bay İskel... iii... Hocam?"

En sonunda elimle dürtmem gerekti. Kendine yeniden birkaç beden büyük gelen cüppesinin içinde küçücük kalmış yaşlı adam, gözlerini bana çevirdi ve bir müddet neden orada olduğumu anlamaya çalışır gibi yüzüme baktı.

"Ben yaşlı bir ruhum El."

Sadece bunu söyledi. Sonra da sessizce önüne döndü. Acaba tekrardan uyuya mı kaldı? Devamını getirmesini bekledikten sonra, "Fark etmemiştim hocam," dedim.

Eliyle havada bir şeyleri silkeler gibi bir hareket yaptı. "Aynı onun gibisin. Dilin de bakışların gibi zehir." Sonra gülümsedi, galiba. Ağzında tek bir sağlam diş yoktu.

"Kimin?"

Sorumu duymadı veya önemsemedi.

"Derslerde artık bir yardımcıya ihtiyacım oluyor. Senin de diğer çocuklardan daha ilgili olduğunu gözlemledim."

"Kim benim için zehir dedi?" diye tekrar sordum ve yaşlı adam, güçsüz bir kahkaha atarak, "Ve komik," dedi.

Sorumun peşini bıraktım, belli ki aklı gidikti. Zaten buradan kaçmaya çalışıyordum, bir de asistan öğrenci olarak dikkat çekemezdim.

"Viktor seve seve yardımcınız olur," diye önerdim, adamın yaptığı teklifi anlamamış gibi salağa yatarak.

"Sen neden olmuyorsun?"

"İyi bir öğrenci değilim."

"Sık sık yasaklı iksirleri tek bakışta tanıyan birinci sınıf öğrencilerim olmuyor," derken sarkmış gözkapaklarının altından yaşlanmamış tek yeri, gözleri parlıyordu.

"Ben..."

"Şöyle anlaşalım. Sana müfredat dışı istediğin üç adet iksir öğreteceğim. Sen de bana yardım edeceksin."

Bir sürü tehlikeli canavar arasında mahsur kalmış bir insandım. Herhangi bir büyü gücüm, iyileşme gücüm, hızım veya kabiliyetim yoktu. Uçamıyordum. Elementleri kontrol edebilme dersinde o kadar çuvallamıştım ki esas gücümü saklıyorum sandılar. Kimse bu kadar başarısız olabileceğime inanmadı. Büyü gücü olmayan vampirler, kurtadamlar bile benden daha iyi elementlerin enerjisini kontrol edebildiler. Sanki sıfır bile değildim, eksiydim.

Kısacası, acı bir gerçek o an yüzüme çarptı. Elimdeki tek şey iksirlerdi.

"İstediğim her şeyi mi?"

"Yasaklı olanlar dışında, evet."

Tüh. "Anlaştık."

Çeşitli et ve sebzelerle dolu lezzetli bir öğle yemeğinden sonra kalenin sahilinde oturup dağın iç duvarlarını seyrederek Viktor ve Len ile muhabbet ediyorduk. Birkaç gün içinde gerçekten iyi beslenmiş ve dinlenmiştim. Yüzüme renk gelmişti. Kendini beğenmiş gözükmek istemem ama gece laciverti pelerin ve üniforma da bana gerçekten yakışıyordu. Son zamanlarda kendimi *keşke canavar olsaydım* diye düşünürken bulduğumu itiraf edeceğim. Buraya ait olmak fena bir hayat sayılmazdı.

Uzakta vampirlerin gülüşmesi kulağımıza geldi. Oturduğumuzdan beri Azel'in ara ara bize bakışlarını yakalıyordum. Drakmor soyadlı birinin düşmanı olmak, harika bir plan, tebrik ederim El. Neyse ki Len ve Viktor da en az benim kadar uyuz oluyorlardı ona.

"Sizce bizi öldürmek mi istiyor, yoksa öpmek mi?" diye sordu Viktor, neredeyse tutkulu bir nefretle bizi izleyen Azel'i göstererek.

"Belki tadımızı merak ediyordur," dedim.

"Nyxhaven Akademisi'nde kimse kimseyi öldüremez, Dağ buna izin vermez," dedi Lenora. "Gerçi kendimizi, böyle kadim bir güce ihtiyacımız olmadan da kollayabilecek kadar güçlüyüz."

"Evet, kesinlikle," derken kendi lafıma inanmak istiyordum.

Lenora hepimize okulun ilk günü dağıtılan sırt çantasından, hafif kırışmış bir parşömene not alınmış ders programını çıkardı. "Aha! Şimdi dans dersi var."

"Dans dersi mi? Cidden dans dersi mi verilecek?" diye şaşkınlıkla sordu Viktor.

"Ohoo, cahil dostumuz El'in bilmiyor olmasına şaşırmam ama sen de mi Viktor?"

Viktor'a karşı kazandığı minik zaferle hınzırca gülümseyerek ayaklandı ve tepeden topladığı saçlarını arkaya savurdu. "Hadi giyinelim. Geç kalmak istemem, iyi bir dans partneri bulmak istiyorum."

Len'in ardından oyalanmadan odamıza çıktık ve ilk günlerde hepimizin odasına bırakılan deri zırh, beyaz tunik ve rahat pantolonları giydik. Viktor'un deri bilekliklerini geçirmesine yardım ettikten sonra aynada kendimize baktık.

Biliyor musunuz, hiç de fena olmamıştım.

Saç rengimle uyumlu kahverengi deri zırh, ön kısmından metal halkalarla sabitlenmişti. Sade ve hafifti. Göğsümü ve mide kısmımı koruyordu. Kollarımsa önkolumun ortasına kadar gelen deri

bileklik dışında boştaydı. İçimdeki beyaz tunik, Kosyna'da asla görmediğim kadar kaliteli bir kumaştan yapılmıştı. Terletmediğine de bahse girerdim.

Viktor ise aksime, çok gülünç duruyordu. Bu kadar ilgi çekici stili olan birini böyle basit zırhlara koyamazdınız. Ayrıca ders programında yazılan not çok netti, herhangi bir büyülü takı derse getirilmeyecekti. Viktor'un küpeleri, kolyeleri, yüzüklerini ve vücudunu saran ince zincirleri çıkarana kadar neredeyse geç kalıyorduk.

Aynanın karşısında kendi görüntüsüne burun kıvırarak bakan Viktor, eksik hissettiğine dair ağzının içinde söylenirken daha fazla geç kalmamak için arkadaşımı kapıdan dışarı sürüklemem gerekti.

Kale avlusunun ortasında tüm birinci sınıflar çoktan toplanmıştı. Lenora, kenara geçmeden önce Tanrıça heykelinin önünde durup başını eğdi. Hızlı bir dua mırıldandı.

Lenora'yı tanıdığım kadarıyla garip kuralları ve ritüelleri yüzünden, sirenlerin en bağnaz ırk olduğuna ikna olmuştum. Doğa Tanrıçası'na; sanki Selymbria'yı buz, Philae'i kum, Ada Şehirleri'ni hortumlar, Prusa'yı sarsılan topraklar, Zigra ve Dorylaion'u denizden taşan sular kaplamamış gibi tapıyordu. Güya bu felaketlerin suçu da Kaos'un düzeni bozmasıymış. E hani o Tanrı sürülmüştü? Doğa Tanrıçası'nın her şeyi eski haline getirecek gücü mü kalmadı?

Herkes benimle aynı zırhı giymişti, küçük bir asker bölüğü gibi dersin başlamasını bekliyorduk.

"Yeni dansçılarım buradaymış!" diye seslendi, yüksek kale duvarlarının üzerinden gür bir ses.

Hepimiz tek bir vücut gibi kafamızı kaldırdık. Kale duvarlarından birinin tepesinden bir Gargoyle bize sesleniyordu. Güneşin ışıklarından tepeye bakmaya çalıştıkça gözümüz kamaştı. Siluet ayağa kalkınca anladım ki taş muhafız değildi bize bağıran.

Heykelin üzerinde... Bir anda heyecandan dilim tutuldu. Sadece bir anlığına.

Tabii ya.

Heykelin üzerinden biri yükseliyordu. Ne bekliyordum, normal insanlar gibi yürüyerek sınıfa girecek biriyle tanışacağımı mı?

Bir an tepeden bize seslenirken sonraki an yer sarsıldı, ancak olan bir deprem değildi. Uzun, kaslı ve bayağı bir kıllı bir adam avlunun ortasında dizinin üzerine kalktı.

Hakkını vermem gerekirdi, havalı giriş diye buna derdim.

"Yaklaşın, korkmayın. Bana Garen diyebilirsiniz. Bayım, öğretmenim veya hocam demenizi istemiyorum. Ben sizin dans eğitmeninizim."

Burnu birkaç kere kırılmış gibi gözükmese aslında yakışıklı sayılabilirdi. Kafasının alt tarafı kazılmış; üstünde kalan kahverengi, uzun saçlarını ise kalın bir şekilde örmüştü. Tüm dişlerini ortaya çıkaracak şekilde gülümsemesi sayesinde bronzlaşmış yüzünün tam ortasından geçen kılıç şeklindeki dövme bile sevimli gözüküyordu.

Sırayla tüm öğrencilerden kendini tanıtmalarını istedi. Hiç silah kullanmış mı, temel dövüş hareketlerini biliyor mu, haftada ne kadar antrenman yapıyor...

"Dövüşmeyi, kendinizi kollamayı ve zorunda kalırsanız saldırmayı öğreneceğiniz bir ders olacak bu. Adına neden dans dersi dediğimizi tahmin eden var mı?"

"Çünkü dövüş ve dans aynı temellere sahip?" diye mırıldandım. Adamın kulaklarının titrediğine yemin edebilirdim.

"Doğru, aferin minik kuzu!" dedi ellerini çırparak.

Tamam. Mırıldanmayı bile duyabiliyordu. Not edildi.

Garen, devasa vücudundan beklemediğim bir hızla havada takla attı ve şınav pozisyonunda sadece iki parmağının üzerinde durdu. "Beden kontrolü."

Sonra elleriyle vücudunu, yerçekimine meydan okuyarak dümdüz bir şekilde amuda kaldırdı. "Koordinasyon."

Havada kalan bacaklarını, yüzümü buruşturmama sebep olan bir açıyla ikiye ayırdı. "Esneklik."

Kendini kollarıyla yukarı fırlatıp havada takla atarak ayaklarının üzerine kondu, hızlı bir tekme kombinasyonu yaptı. "Ve ritim."

Tekrar bizlere döndü.

"Bu yüzden dans dersi demeyi tercih ediyorum çünkü kendini savunmak bir sanattır. Saf güç, yanında bir tutam yaratıcılık olmazsa hiçbir işe yaramaz."

Hepimizi, avlunun ortada büyük bir çember oluşturacak şekilde yerleştirmeye başladı.

"İlk yılın dans derslerinde hepinizi, en az kendinizi koruyabileceğiniz seviyeye getirmek istiyorum. Bazılarınızın buna daha yatkın olduğuna eminim. Onlar benim *kurtlarım* olacak ve farklı türden bir eğitim görecekler." Yerleştiğimiz yerlere baktı ve çemberi biraz daha genişletmek için hepimize geriye gitmemizi işaret etti.

"Biraz tecrübesi olanlar ve hiç tecrübesi olmayanlar ikiye ayrılsın. Herkesten kendini bilmesini bekliyorum çünkü henüz sizi tanımıyorum. Tecrübesiz kuzularım hiç merak etmesin, aranızda potansiyel kurtlar olduğunun kokusunu şimdiden alabiliyorum." Şeytani sayılabilecek bir gülümsemeyle, "Aranızda zaten kurt olanlar varsa tanrılar şimdiden yardımcısı olsun çünkü güzel bir rekabeti çok severim," dedi.

Öğrenciler, dövüş yeteneklerine göre ikiye ayrılmaya başladı.

"Kuzular, oturun. Kendilerine kurt diyenler, sıraya geçin. Hepiniz benimle dövüşeceksiniz. Bana dokunabilirseniz siz kazanmış,

yere düştüğünüzdeyse ben kazanmış sayılacağım. Büyü veya özel güç kullanmak yasak, sadece bedeninizle ne yapabileceğinizi gösterin bana."

Her zaman hızlı olduğumu düşünürdüm. Bana ait olmayan şeyleri hızlıca alabilmeyi ve ortadan kaybolmayı bildiğimi zaten az çok biliyorsunuz. Ancak Oro Ana asla şiddete yönelik bir yeteneğimi geliştirmeme izin vermemişti. Yani gerçek bir kuzudan bile daha kuzuydum anlayacağınız.

Vampir ekibi ve kurt-insan halkından olduğunu öğrendiğim, Kosyna'daki köylülere benzeyen iki çocuk, birkaç fey ve minik tilki dışında herkes oturdu. Kitana'yı o ana kadar görmemiştim bile. Göz göze geldiğimizde başını eğerek bana selam verdi. Tilki görünümünde olduğu için oturuyor mu ayakta mı anlayamadım. Bu sefer dersten sonra onu kaçırmamalıydım.

Kendini kurt olarak sınıflandıranlar, Garen'le kapışmak için sıraya geçti. Garen, kollarını göğsünde birleştirdi ve başıyla hazır hissedenin başlayabileceğini işaret etti.

İlk çıkan genç fey, Garen'e doğru koşmaya başladı. Garen pozisyonunu değiştirmeye bile tenezzül etmedi ve tek bir adımla geri çekildi. Fey çekildiğini görse de duramadı ve öteki tarafta koşarak müsabakayı izleyen birkaç öğrenciye çarptı. Çemberin ortasına geri gelen fey, utançla veya hırsla kızarmıştı, hangisi olduğunu söylemek zordu. Bu sefer daha kontrollü bir hızla Garen'e doğru atıldı ve yumruğunu savurdu. Garen yüzünde gülümsemesiyle beklerken son anda eğilip çocuğa çelme taktı.

BAM!

Çocuk yerde yatıyordu.

Ve Garen, göğsünde birleştirdiği kollarını bile çözmemişti.

"Tekrarlıyorum: Sizlerin sırtı yere gelene kadar veya bana bir kerecik vurabilene kadar ringdeyiz kurtlarım, sıradaki!"

Vampirlerden Rafi ileri çıktı. Feye göre bir tık daha uzun dayandı.

Garen'den en az bir kafa uzun ve çok daha kaslıydı ancak bu, çenesine yediği sağlam bir kroşeyle iki büklüm yere serilmesine engel olmadı. Çocuğun nefesi kesilmiş, Garen ise terlememişti bile.

Tırnaklarını temizlerken, "Sıradaki," diye bağırdı.

Vampirler yerde baygın yatan Rafi'yi sürükleyerek alandan çekerken Azel özgüvenle çemberin ortasına yürüdü. Çocuktan hiç hoşlanmasam da itiraf etmem gerek, bu basit zırh en çok ona yakışmıştı. Sanki anasının karnından zırhla çıkmış gibi, içinde rahatça hareket ediyordu. Dik duruşu, zırhı taşıyışı ve birazdan dayak yemeyeceğine eminmiş gibi rahat tavırları zaten vampirlere özgü yakışıklılığa sahip prensi daha da gözde yapmıştı. Arkamızdaki kızlar sesli gülüşünce Azel, başını diğer tarafa çevirdi. Belli ki onun özgüveni şov için değil, savaş meydanı içindi.

Çemberin çevresinde dolaşıp gözlerini Garen'den ayırmayarak daire içine almaya başladı. Garen'e ilk iki rakibi kadar yakın durmuyordu. Hatta neredeyse izleyen öğrencilerin arasındaydı. Garen'in bize zarar vermeyi göze almayacağı için rahat saldıramayacağını düşünmüş olmalıydı. Çevresini kullanıyordu, akıllıca.

Her zaman ağlamış hissi uyandıran hafif kızarık, kırmızı gözleri yüzüne düşmüş saçlarının gölgesinde bordo gibi gözüküyordu. Garen'in omuz silkme veya saçının örgüsünü geriye atma gibi en ufak hareketlerini bile not ettiğini görebiliyordum. Saldırmadı, onun kendisine gelmesini bekliyor gibiydi. Garen, Azel'in bakışlarını karşıladıktan sonra beklemekten sıkılmış olacak ki yerinden fırladı. Birkaç seri hamleyle Azel'i sıkıştırmaya çalıştı. Azel yumrukları doğrudan karşılamıyor, mümkün olduğunca hızlı bir şekilde kaçınıyordu. Azel geri kaçtıkça Garen çok daha sert bir şekilde

saldırmaya başladı. Azel bir anda yön değiştirdi, şimdi Garen'in arkasındaydı. Rakibi, tam ona vuracakmış gibi yumruğunu kaldırdığında Garen'in boğazından neşeli bir kahkaha kaçtı. Yönünü değiştirmeden, tersten attığı dirseğini, vampirin boynuna geçirdi. Azel'in nefesinin kesildiğini duydum. Bir anlık sendeledikten sonra hızlıca toparlandı ve geri geri Garen'den en uzak noktaya gitti.

Garen, sonunda eğlenebileceği birini bulduğu için keyiflenmişe benzeyen bir hırıltı çıkardı.

"Garen bir kurtadam. Eskiden kurt insan ordusunun alfasıymış ama emekli olmuş. Şimdi Nyxhaven Akademisi'nin güvenliğinden sorumlu. Gargoyleler bile onun emrinde," diye kulağıma fısıldadı Viktor.

"Nasıl rahatlıkla o korkunç heykellerden birinin tepesine çıktığını açıklıyor."

Bir kurt ordusunu yönetmiş emekli bir adamın daha ciddi ve yaşlı olmasını beklerdin, ancak karşımızdaydı işte. Kahkahası avluda çınlıyordu.

Garen, istese bu dövüşü çoktan bitirirdi ancak Azel'e soluğunu toparlaması için iki kalp atışlık bir süre verdi. Yarı topuz yaptığı saçları dağılmış olan Azel, bu sefer duruşunu değiştirdi. Sol tarafı daha açıkta, sağ tarafı daha geride duruyordu. Acaba yediği darbeden dolayı mı, yoksa bu bir tuzak mıydı?

Garen fark etmedi. Azel yine her darbeyi mümkün olduğunca savuşturuyor ve her seferinde Garen'le arasında bir mesafe bırakmaya çalışıyordu. Sağ gösterirken sol vuruyor, çelme takar gibi eğilip bir anda zıplıyordu.

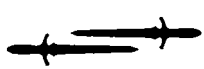
Garen'in nefesinin sıklaşmıştı. Boğazından tekrar minik bir hırıltı çıktı ancak kızgın gibi değil, oyun oynar gibiydi. Göğüskafesi hızlıca inip kalkıyordu. Sanırım... Yorulmaya mı başlamıştı?

Azel de aynı şeyi düşünmüş olacak ki sonunda saldırıya geçti. Hızlı olmasına hızlıydı, ancak Garen yılların da verdiği tecrübeyle kolaylıkla kolunu yakaladı ve dizinin tersine attığı tekmeyle ayağını yerden kesti. Düşmeden önce Azel, boşta olan havaya kaldırdığı ayağıyla havada dönerek son bir tekme attı. Garen'in son anda geri çekilmesi ve yüzünü yan çevirmesiyle tekmesi, saçlarını ve kulaklarını yalayıp geçti. Ancak ten tene değmişti.

İkisi de nefes nefese kalmıştı. Devasa dans hocası, yerde yatan vampire elini uzattı ve ayağa kalkmasına yardım etti.

"Hareketini planlıyorsun ancak gücünü planlayamıyorsun. Kontrolsüz vuruyorsun, bu da seni yavaşlatıyor." Gözlerinden ne kadar eğlendiği okunuyordu. "Aferin, kurt."

Lenora yanımda büyük bir nefes bıraktı. Bir anda sanki zaman akmaya devam etmiş, herkes heyecanlı bir şekilde konuşmaya başlamıştı. Diğer kurt adayları da sırasıyla ortaya çıktı ancak kurt olmayı sadece bizim zorba ve yeşil tenli bir orman elfi başardı.

Dersin kalan kısmında öncelikle kondisyonla başlayacağımızı ve kaslarımızı güçlendirmemiz gerektiğini öğrendik. Hepimiz adanın etrafında beş tur koşacaktık ve her mola vermek için durduğumuzda bir tur daha fazla koşmamız gerekecekti.

Beşinci turumu atarken Azel koşarak yanıma geldi. Ben nefes nefeseydim, o ise henüz terlememişti bile. Kurtlara on tur, kuzulara beş tur vermişti Garen. Benim, bize verilen tahta kılıca takılmadan koşmaya alışmam bile iki turumu almıştı.

"Son turun mu?" dedi gülümseyerek.

"E-evet," dedim, nefes nefese.

Gülümsemesi büyüdü. "O zaman düşmen çok kötü olur," dedi ve öyle bir omuz attı ki arkamdaki Viktor'la birlikte üç kişiyi de devirerek yere kapaklandım.

"El ve yerdekiler, artı bir tur daha!" diye uzaktan bağırdı Garen.

"Ama bu haksı..."

"Eğer orada durmaya devam edersen bir tur daha eklenecek!"

O sırada düşürdüğüm sınıf arkadaşlarım beni öldürmek ister gibi bakışlar atarak koşmaya başlamıştı bile. Kalçamı ovuşturarak ayağı kalktım ve yerde kanayan dizini inceleyen Viktor'a elimi uzattım.

"Pislik," dedim dişlerimin arasından, Azel'in ardından bakarak. Ancak o çoktan ilerlemişti. Yine de dediğimi duymuş olacak ki sadece bizim görebileceğimiz şekilde bir el hareketi çekti. Her adımımda şansıma, güçsüz düşen bacaklarıma ve en çok da Azel'e lanet okuyarak fazladan eklenen turu koşmaya başladım.

Akşam buraya ait olmadığımı, Kitana'yı bulmam gerektiğini veya sınıf arkadaşlarımdan birinin -kurt ya da kuzu- beni anında öldürebileceğini düşünecek enerjiyi bulamadan yatakta bayılmıştım. Viktor'un hafifçe bana seslenmesini duyarak uyandığımda akşam yemeği vakti bile geçmişti. Huysuzca homurdanarak büyücüyü başımdan kovalamaya çalıştım ama gitmedi.

Fısıldayarak, "Duydun mu? Ellanore kaybolmuş," dedi.

"Ellanore kim?" dedim, uyku sersemi.

O sırada odanın köşesinde duvara yaslı bir şekilde durduğunu yeni fark ettiğim bir siluet, rahatsızca kımıldandı. Lenora!

Tüm kanın yanaklarıma hücum ettiğini hissederek hızlıca toparlandım. Ağzımın kenarından akan yorgunluk uykusu salyasını elimin tersiyle sildim. Kimbilir şimdi nasıl kötü gözüküyordum.

"Kaybolmuş mu, yoksa kaçmış mı?" diye sordum gözlerimi ovuşturarak.

"İzin verilmeyen saatlerde dışarıda gezebildiğine göre senin cevaplamanı bekliyorum," dedi Lenora.

Bu imayla yattığım yerde doğruldum. Yardım için Viktor'a baktım ama o da kollarını birleştirmiş, bir açıklama bekliyordu.

Kafamda binbir türlü tilki dönüyordu, düzgün ve sürdürülebilir bir yalan uydurmaya çalışıyordum. Yakalanırsam ne yaparım kısmını daha iyi planlamalıydım belki de. Ağzımı bir bahane söylemek için araladım ancak daha sesim bile çıkamadan Lenora tarafından baltalandım.

"Hiç palavra sıkmaya çalışma Elbis Saren, birkaç gün önce gölde çıkışa doğru koşarken gördüm seni."

Tam ismimi söylemesi iyiye işaret değildi. Gölün içinde beni takip eden su hareketlenmesini hatırladım. Ama kendisi de o saatte dışarıdaysa beni nasıl suçlayabilirdi?

"Beni görmek için senin de o saatte gölde olman lazım, Lenora Zigra'ell," dedim geri adım atmayarak.

Lenora duruşunu dikleştirdi. "Yüzmeye çıkmıştım. Sirenlere yüzme izni var."

"Ama o saatte olduğunu sanmıyorum."

Kaşlarını çattı ancak sinirlense de başka bir mimiğine yansıtmamayı başardı.

"Evet yasak ama ben karada uyumaya alışamadığım için geceleri gizlice suya giriyorum. Ailem bu sularda yaşıyor," dedi. "Benim açıklamam bu kadar, şimdi seni dinliyoruz."

Sanırım tartışmanın bir anlamı yoktu. Yakalandığımı kabullenir gibi boynumu eğdim.

"Oro Ana'ya veda edemeden geldim. Buraya geldiğimi bilmiyor ve en azından onu son bir kez görmek istedim. Sadece iyi olduğumu söyleyecektim."

En iyi yalan, gerçeğe en yakın yalandır arkadaşlar, bunu sakın unutmayın.

Len'in bakışları yumuşadı. "Herkesin ailesine buraya ulaştığında kuzgunla haber gidiyor."

"Bunu bilmiyordum," dedim içime içime. Gerçekten de bilmiyordum. Oro Ana, benim dağın dibinde canavarlarla olduğum bilgisini taşıyan bir kuzgun gördüğünde korkudan kalp krizi geçirmiş miydi?

Viktor tatmin olmamış bir yüz ifadesiyle beni inceliyordu. Lenora ise aksine tatmin olmuş olsa gerek, gelip yatağımın ucuna oturdu ve saçlarının uçlarını çekiştirmeye başladı.

"Ellanore, kaybolmadan hemen önce korku içinde Azel'e gelmiş ve odasında, zemine çizilmiş birtakım işaretler göstermiş," dedi.

"Azel sizden mi yardım istedi?" Bu, Ellanore'ın kaybolmasından bile ilginçti.

"Viktor'dan aslında." Kıstığı gözlerini derslerdeki en büyük rakibine çevirdi. "Her şeyde bilgili olması başına bela."

Viktor hafifçe kızarıp gözlerini kaçırdı.

"Umarım yardım etmeden önce pisliğin teki olduğu için özür diletmişsindir," dedim Viktor'a gülümseyerek. En azından ben öyle yapardım.

Viktor kekeleyerek, "Yardım etmeye çalıştım..." dedi ama devamını getirmeyince Lenora anlatıcılığı üstlenmeye devam etti.

"Azel'in kulaktan dolma çizimlerinden bir anlam çıkaramadık."

"Çizim sizde mi? Belki kütüphanede araştırabiliriz."

"Maalesef, Bay Demari kâğıdı kapıverdi. İşaretlerin hiç tanıdık gelmediğini ve Azel'e başka bir şeyler hatırlarsa mutlaka yanına uğramasını söyledi."

"Sen Bay Demari ile yakın değil misin? Kâğıdı istememiz mümkün değil mi?" dedim, tekrar Viktor'a bakarak.

"Denedim ama beni geçiştirdi."

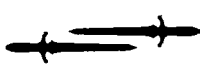
Viktor'un, çizimi alamaması onun suçuymuş gibi omuzları çökmüştü, gözlerini ayaklarından ayırmıyordu.

Lenora, elini Viktor'un omzuna koydu. "Senin suçun değil, zaten ne çizdiği anlaşılmıyordu." Genç büyücü, sirenin elinin temasıyla sırtını dikleştirdi ama gözlerinden hüzün silinmedi.

Aha, burası daha da çılgınlaşıyor! İlk girdiğim Özel Irklar dersinde Ellanore'un ne kadar güçlü ve hızlı olduğunu anımsarsınız. Onu kaçıran her neyse, muhteşem bir güce sahip olmalıydı.

Hem canavarlardan hem de canavarları kaçıranlardan kaçmak çok zor olacaktı. Hele arkadaşlarım benden şüphelenmeye başlamışken... Açlıktan veya stresten, midemin kasıldığını hissettim.

Bir an önce buradan uzaklaşmalısın diyen iç sesim tekrar yüzeye çıktı.

Ertesi sabah kahvaltıda Ellanore'un kendi isteğiyle eve gittiği açıklaması yapıldı ama herkesi sakinleştirmek için yaptıkları bu girişim kimseyi kandıramadı. Azel derslerde sessiz kalıyor, eksik kalan vampir çetesi kimseye sataşmıyordu. Geceleri de kaçışım için keşif yapma umuduyla odamın kapısını açtığım anda o kadar çok taş muhafız görüyordum ki anında geri kapatıyordum.

İlk birkaç gün vampir kızın kaybolması fısıltıların ortak konusuydu. Zaman geçtikçe canavar gençler de insan gençlerinden farklı olmadığını kanıtlamış, Ellanore'un kayboluşu hakkındaki heyecanlarını daha güncel dedikodu malzemeleriyle doldurmaya başlamıştı. Tabii ortalık sakinleşmiş gözükse de her akşam odamın kapısını açıp dışarı göz atan ben, taş muhafızların geceleri devriyeyi çok sıkı tutmaya devam ettiklerini biliyordum.

İksir derslerinin ardından sınıfta oyalanıp Bay İskelet'in etrafı düzeltmesine, iksirleri doğru yere yerleştirmesine, sıralardaki toz

ve dağınıklığı toparlamasına yardım ediyordum. Sıralardan birinin altında biriken tozu almak için eğildiğimde kalınca bir kitabın öylece durduğunu gördüm. Üst sınıflardan biri sınıfta unutmuş olmalıydı. Muhtemelen sahibinin yakın zamanda kitabı almaya geleceğinin bilincinde toz almaya devam ettim.

Hah! Çok beklersiniz.

Tabii ki tüm işi gücü bırakıp kitabı ortalığa çıkardım. Bizim başlangıç seviye iksir kitabımıza, biraz daha kalın versiyonu olması dışında bayağı benziyordu. Sıralardan birine çökerek sayfaları karıştırmaya başladığımda temizlik işi çoktan yatmıştı.

Bu kitaptaki iksirler daha farklıydı, daha... Nasıl diyeyim. Agresif. İlk sayfasının kenarı siyah mürekkeple karalanmıştı.

"El, tembellik vaktin bittiyse gel de bu tohumları ayıklamama yardım et," diye seslendi içeriden Bay İskelet. Odasının kapısı çok az aralıktı, tembellik yaptığımı görmesi neredeyse imkânsızdı.

"Geliyorum!" dedim ve kitabı çantama sokuşturuverdim. Sahibi çok önemseseydi kitabı unutmazdı.

Bu, çalmak sayılmazdı. Bence.

Gün doğduğunda ve odamızdaki meşaleler kendiliğinden yandığında kitabı karıştırarak sabahı ettiğimi fark ettim. Viktor'u rahatsız etmemek için küresini almış, zayıf mor ışığında gözlerim acıyana kadar okumuştum. Tüm gece avucumdaki sıcak küreyse sanki bana enerji vermiş, kitabı bitirebilmem için yardım etmişti. Uykusuz geçen bu saatlerin sonunda kafamdaki kaçış planını da resmi olarak oluşturmuş bulunuyordum. Bay İskelet'ten öğretmesini isteyeceğim ilk iksiri de...

Viktor, meşaleler yandığında huzursuzca uykusunda söylendi. Yattığı yerden tek gözünü aralayarak, "Hâlâ mı kitap okuyorsun? Lenora gurur duyacak," dedi.

"İkinciye okuyorum," dedim ağırlaşan gözkapaklarımı açık tutmaya çalışarak.

Yavaşça yataktan doğruldu. Gözlerini ovalayarak, "O benim kürem mi?" diye sordu.

"Meşaleleri yakıp seni uyandırmak istemedim," diye uzattım küreyi.

"Sende kalsın, ben öğlene kadar uyuyacağım," diyerek sırtını döndü.

"Teşekkürler."

Benim de aklımda iki dakika gözlerimi dinlendirip sonra da Bay İskelet'i ziyaret etmek vardı.

Uyandığımda Viktor çoktan gitmişti. Bugün benim boş günümdü ama onun İleri Elemental dersi vardı. Viktor öğlene kadar uyuyup derse gittiyse saatlerdir uyuyorum demekti.

Hızlıca hazırlanarak kitabımı sırtlayıp İksir dersliğine doğru yola çıktım.

Ferah dersliğe girince kendimi çok rahat, evde gibi hissediyordum. Sanırım en kendim gibi davranabildiğim yer burasıydı. Bay İskelet, dersliğin arkasındaki geniş odasında, rahatsız sandalyesinde yine uyuklar pozisyondaydı. Bu yaşlı adam boş zamanlarında ne yapıyordu?

"Efendim, gelebilir miyim?"

Adamı korkutmamak için yumuşakça sordum. Yaşlı adam başını kaldırmadı, nefes bile almıyordu. Ya öldüyse? Koşar adım sandalyesine gidip sarsmaya başladım. Kemikleri parmaklarımın arasında ufalanacak gibiydi.

Bay İskelet de benim korkuma eşlik edercesine zıplayarak uyandı ve "Kim öldü?" diye bağırdı.

"Siz?"

Umursamazca omuz silkti. "Evladım, ben zaten arada sırada yaşıyorum. Bir daha bu şekilde korkutma beni."

Arada sırada yaşamak, ne demek diye sormaya çekindim açıkçası. Onun yerine, "Geçen istediğiniz mantarlardan çürükleri ayıkladım," dedim korkunç kokan bir çöp torbasını göstererek.

"İyi iyi." Kafası yine aşağı düşmeye, elleri güçsüzleşmeye başlamıştı. Benim hâlâ başında dikildiğimi görünce, "Ne istiyorsun?" diye homurdandı.

"Gereksiz gözlerden uzak durmak istiyorum."

"Hmm..." Bir an düşünürken kafası aşağı doğru tekrardan düşmeye başladı.

"Bulanıklık İksi..." Duyabilmesi için daha yüksek sesle, açık açık söyleyecektim ki elinin tersiyle kesti sözümü.

"Eeh biliyorum, o kitabı ben yazdım. Sadece malzemeleri hatırlamaya çalışıyorum."

Bir müddet o düşünürken ve ben de öldü mü kaldı mı diye merak ederken titrek ellerini kaldırıp odasının köşesinde, daha önce orada olduğunu fark etmediğim bir kapıyı gösterdi. Kapının kolu yoktu. Duvarla aynı renkteydi. Çok dikkatli olmayan bir göz, büyük ihtimalle göremezdi. Sanki kapının kendisi de Bulanıklık İksiri'nden içmişti.

"Kapıyı on bir kere tıklat. Bir kere yavaş, iki kere hızlı, bir kere yavaş iki kere hızlı, dört kere de..."

Başı öne düştü.

"Pardon efendim, iyi misiniz?" Sabrım yavaş yavaş tükenirken adamı parmağımla dürttüm.

Kafasını kaldırıp, "Hı? Ne? Pardon. Ne diyordum; bir kere yavaş, iki kere hızlı, bir kere yavaş, iki kere hızlı ve son olarak dört kere de hızlı kapıyı tıklat," dedi ve yine kendini kapattı. Ağzından hafif bir melodi mırıldanmaya başladı ancak gözleri kapalıydı. Sanki enerjisi o kadar azdı ki gözünü açarsa mırıldanamayacaktı. "*Dımm dırı dımm dırı dımm dımm dımm dımm dımm...*"

Adamı yumulduğu pozisyonda bırakıp kolsuz kapının önünde durdum. Kaç kere, nasıl vuracaktım şimdi?

Toplam on bir. Anladığım tüm kombinasyonlarda vurmaya çalıştım.

Olmadı.

Kapının farklı noktalarında denedim.

Olmadı.

Yaşlı öğretmenime döndüm ama çok uzaklara gitmiş, uykusunda mırıldanıyordu.

Son bir kez, ilk söylediği şekilde tekrar denemeye çalıştım. Bir kere yavaş, iki kere hızlı, bir kere yavaş, iki kere hızlı, dört kere de... Bir dakika, toplam on bir demişti. En sonda bir kere daha tıklatacaktım o zaman.

İstemsizce yaşlı adamın melodisiyle aynı ritimde vurmaya başladım.

"*Dımm dırı dımm dırı dımm dımm dımm dımm dımm...*"

Kapı, gözlerimin önünde uyandı. Resmen uyandı ve silkelendi.

"Sonunda!" dedi genç Bay İskelet'in sesi. Küçük bir çığlıkla geri zıpladım. "Bu kadar zeki olmana rağmen bunu halletme yavaşlığın hayal kırıklığıydı, El."

Kapının yüzeyini ellemeye başladım. Ağzı neredeydi, gözleri neredeydi. Kapının konuştuğuna emindim, üzerinde bir yüz ifadesi var gibiydi ama bildiğimiz ağzı, burnu, gözü yoktu.

"YÜZÜMÜ ELLEMEYİ KES!"

"Siz, ama nasıl?"

"Ölümlü bedenim artık ruhumu taşımaya yetmiyor. Ben de boş kaldıkça bazı ölümsüz nesneler arasında geziniyorum."

Ağzım yarı açık bir haldeyken farkında olmadan elimi konuşan kapıya yeniden götürecektim ki...

"Demek Bulanıklık İksiri... Hmm... Hadi içeri gir," diyerek sonuna kadar açıldı Bay İskelet Kapı.

Kalenin ilk katında siyah camlarla kaplı, dışarıdan göremediğim büyük bir alan vardı. Orada olmalıydık ve önümde devasa bir sera uzanıyordu. Sera demeye bin şahit isteyebilir gerçi; hareket eden sarmaşıklar, havadan tam ters bir şekilde uzamış salınan ağaçlar...

Temkinli bir biçimde içeri ilerledim. Uzun tahta masalarda yüzlerce çeşit değişik bitki vardı. Arkamdan Bay İskelet'in bana seslendiğini duydum.

"Sis kelebeği yakalaman lazım." Etrafıma bakındım ancak bitkiler dışında hiçbir şey yoktu. "Seranın alt katındadır," dedi. Bir de alt kat mı vardı?

Gerçekten de biraz dolandıktan sonra sık ağaçların arasında kaybolmuş merdivenleri görebildim. Aşağısı bodrum kat olması gerekiyordu ancak sanki güneş oradan doğuyormuş gibi aydınlıktı. Geniş kafeslerde birçok böcek uçuşuyordu. Kafeslerin önünde isimler yazılıydı.

Karumar Böceği

Kum Sıçratan

Burun Kurdu

Sis Kelebeği

Kafesi en köşede olan kelebekler simsiyah, kadife gibi kanatlara sahipti. Üzerlerinde başka hiçbir desen yoktu. Küçük, siyah kumaş parçaları gibiydiler. O kadar zarif, o kadar güzellerdi ki... Ahşap kafesi açıp yarı belime kadar içeri uzandım. Kelebeklere elimi attıkça kayboluyorlar, bir an sonra tekrar görünür oluyorlardı. Birkaç başarısız denemeden sonra bir tanesini yakalamayı başardım. O da kaybolmuştu ancak elimde hissettiğim karıncalanma, hâlâ parmaklarımın arasında olduğunu gösteriyordu. Sadece görünmez oluyorlardı, yok olmuyorlardı.

Neredeyse koşar adımlarla merdivenlerden geri çıkarken kelebeğe zarar vermemek için nazik bir şekilde avucumda sıkıştırdım.

Yumuşak kanatlı kelebek, elimden kurtulamayacağını anlamış ve pes etmişti. Umarım bu zarif hayvana zarar vermek zorunda kalmazdım.

"Şimdi dördüncü rafta bulunan yuvarlak şişelerden al," dedi Bay İskelet kapı.

Elimde kelebekle dördüncü rafa doğru yürüdüm. Küçük şişelerden bir tanesini boştaki elime aldım.

"Şimdi üçüncü masanın sonundaki Zehribuse çiçeklerinin önünde dur."

"Ne çiçeği?"

"Zehribu... Ay aman, bulduğunda anlarsın," dedi kapı sabırsızca.

Üçüncü masa boyunca ilerlemeye başlamıştım ki onları gördüm. Pespembe, neredeyse gözleri kamaştıran bir şekilde parlak, muhteşem gözüken çiçekler... O kadar çoklardı ki üst üste uzamışlardı. Eğer doğada parlak olan her şey gerçekten tehlikeliyse bu çiçekler tehlikenin anasıydı. Yeşil, canlı yaprakları hafifçe sallanıyordu. Oysa bu odada esinti yoktu.

Dikkatli baktığında çiçeklerin içinden minik, dile benzeyen pembe bir şey dışarı çıkıp hemen içeri giriyordu.

"Geldim," dedim, çiçeklere çok yaklaşmamaya çalışarak. Sanki varlığımı fark etmişler gibi bana doğru sallanmaya başlamışlardı. Tanrılar aşkına, lütfen bunlardan birine dokunmamı istemesin.

"Kelebeği özgür bırakabilirsin."

Hâlâ elimde sıkmadan tuttuğum kelebeğe baktım. İlginin ona döndüğünü fark etmiş gibi çırpınmaya başlamıştı.

Ne beklemem gerektiğini bilmeden kelebeği havaya doğru fırlattım.

Kelebek önce özgüvensizce kanatlarını çırptı, sonra özgür olduğunu anladığında daha bir şevkle çırptı. Rengârenk çiçeklerin üzerinden karanlık bir ruh gibi süzüldü.

Ben hayranlıkla kelebeğin hareketlerini izlerken çiçekler tek bir ağızmış gibi ikiye ayrıldı ve devasa, salyalı, kurbağa dili gibi bir dil göz açıp kapayıncaya kadar kelebeği yakalayıp içine çekti. Bir düzine güzel çiçek, aslında altında yatan korkunç varlığı saklamak için bir maskeymiş! Önümdeki dev ağız, kelebeği yutkunduktan sonra parmağım kadar keskin dişleri olan ağzını açtı ve havaya hafif bir sis üflemeye başladı.

Korkuyla iki adım geri kaçıp küçük bir çığlık attım. Arkamdan Bay İskelet, "Evet evet Zehribuse çok korkutucu ühü ühü... Sızlanmayı kes ve sisi şişeye doldur," diye emir verdi.

Şişeyi sis üfleyen dev yarığa doğru tuttum. Ya yine açılır ve iğrenç diliyle kolumu kaparsa... Tüm irademle yapışkan salyalı bir dil hissini düşünmemeye çalışarak şişeyi doldurup parmağımla ağzını kapatarak hapsettim. Ağız da sis üflemesini bitirmiş olacak ki ağır ağır kapandı. Üzerindeki çiçekler hareket eden ağızla birlikte

tekrardan yerine geldi, çekici bir şekilde salınmaya kaldıkları yerden devam ettiler.

Koşar adım kapıya döndüm ve bezgin bir şekilde şişeyi uzattım. Kapıdan ses kesilmişti. İçeriden genç bir Bay İskelet'in bana seslendiğini duydum.

"En sevmediğim işi hallettiğin için teşekkür ederim. Gel El, malzemeleri hazırladım bile."

Neşeli adam, kaynayan bir kazanın başına birkaç farklı şişe dizmişti. Zıplaya zıplaya hareket ediyor, kapıyı açmak için söylediğim melodiyi mırıldanıyordu.

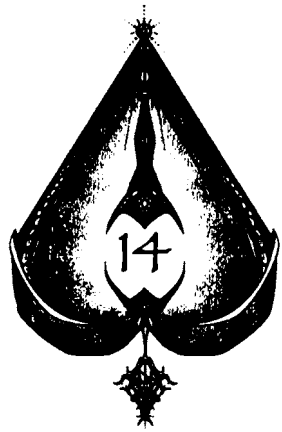
"Sen temel iksir bazını hazırlamaya başla, ben de sisi güvenli bir yere kaldırayım," diyerek elimdeki şişeyi alıverdi.

"A-ama kullanmayacak mıyız sisi?"

"Bunu mu? Hayır tabii ki bu son sınıf dersleri için. Zehribuse, son asistanımın kolunu kaptığından beri sis kelebeği özünü kendim çıkarmak zorundaydım. Hazır sen bana uğramışken aradan çıkaralım dedim." Sonra bana dönüp gülümseyerek, "Bulanıklık İksiri'nin malzemeleri çok basittir," dedi ve daha demin yaşadığım korkutucu olayları umursamayarak kazanın başına gitti.

Tanrılar, buradaki herkes ayrı bir deli.

@ayisigikitap

Eğer bir işi gizli yapmak istersen, kimseye göstermemelisin.

Eğer bir işi çok gizli yapmak istersen, herkese göstermelisin.

Bu, benim köye gelen soylulardan bazı eşyaları araklarken de uyguladığım bir yöntemdi. Eğer sosyal olmamı gerektiren bir durumdaysam insanların gözlerinin içine bakar, en hevesli oldukları konuları öğrenir, onları dinler gibi yaparken tezgâhtan veya çantalarından beğendiklerimi cebe indirirdim. Küçüklüğümdeki kadar şirin olmayabilirdim ama hâlâ bir cazibemiz var canım!

Bu yöntemi kaçışıma da uyarlayacak, hava kararmadan kaçmaya çalışacaktım. Beni gören herkese tatlı bir şekilde selam verecektim. Gün içerisinde kimse göz göre göre kaçmaya çalışacağımı aklına getirmezdi. Ayrıca bir önemi var mı bilmiyordum ama bugün benim on altıncı isim günümdü. İsterseniz batıl inançlı deyin ama tanrılar bugün bana yardımcı olmayacak da hangi gün olacaktı?

Dans dersinin tamamında planımı kafamda çevirip durdum. Artık Akademi'ye başlayalı neredeyse üç dolunay olmuştu -Kosyna'daki dolunay sayısına göre- ve dans derslerinde tüm kaslarımın ağrımasına bile alışmaya başlamıştım. Temel hareketlerde hızlı

ilerlemiştim, biraz fazla hızlı bile denebilir... Bu durum, dans hocam Garen'in dikkatini çekmişti.

Sevgili zorbam Azel'in de.

Her seferinde derste ceza alacağım veya diğerlerinden daha geç çıkmamı sağlayacak bir hıyarlık yapıyordu.

Bir keresinde ayakkabılarımı çalmıştı ve koşu turunda onu yakalayana kadar yalınayak koşmam gerekmişti. Dağın içinde olduğumuzu ve toprağın yumuşacık olmadığını hatırlatmama gerek yoktu sanırım. Tekrar düzgün yürümeye başlayana kadar iki can iksirini bitirmiş, üç gün boyunca her yere Viktor ve Lenora'nın omuzlarından destek alarak gidebilmiştim.

Bu sefer pislik ne planlıyor, bilmiyordum ama kaçış planımı bozmasına izin veremezdim. Tek gözüm hep vampir çetesinin liderinin üzerindeydi.

Arkadaşlarım, sınıfın çoğunluğu gibi hâlâ temel hareketler üzerine çalışırken Garen bana bugün daha ileri seviye hareket kombinasyonlarını göstermeye başlamıştı.

"Bacakların çok dik."

"Sol tarafın açıkta."

Tahta antrenman kılıcıyla acımadan koluma bacağıma vuruyordu. Uzakta antrenman yapan, kurt sınıfındakilere baktım. Bu süre zarfında kurt sınıfına sadece Rafi çıkabilmişti. Vampir olmasından kaynaklı hızlı iyileşme gücüne rağmen her gördüğümde yüzüne eklenmiş yeni morluklar, Garen'in kurtlara çok daha acımasız bir eğitim verdiğini gösteriyordu.

Sol omzumda ani bir acı hissettim.

"Sol tarafın açıkta dedim. Kafanı topla El, yoksa bir sonraki hamlemde yerden toplaman gerekir," dedi Garen. Normalde muzip bakan gözlerinde bu sefer şaka yaptığına dair hiçbir işaret yoktu.

Yutkundum ve dersin başında öğrettiği pozisyonu aldım. Sabahtan beri ezberlediğim saldırı kombinasyonunu artık sırasıyla değil, karışık çalışıyorduk. Garen'in hangi hareketi yapacağını tahmin edip kendimi savunmaya çalışıyordum.

Ve inanın bana dostlarım, kurtların eski liderinin hareketlerini okumak hiç kolay değildi.

Beş duyumu, hatta daha fazlasını her an tetikte tutmalıydım.

Bu çalışmanın tek iyi tarafı partnerim Garen olunca Azel bana sataşacak cesareti bulamamıştı. Gerek de yoktu zaten. Arada Azel'in, aldığım darbeleri seyretmek için keyfi mola verdiği gözümden kaçmıyordu.

Yemekte sanki aklımda kaçmak yokmuş, her şey yolundaymış gibi Len ve Viktor ile oturuyorduk. Lenora yosunlardan bir merhem yapmıştı ve morluklarıma sürmeye başladı. Merhem sürüldüğü yeri yakıyor, bir anlık acı sonrasındaysa ağrımı hafifletiyordu.

"Ağrın geçmezse bana uğra. Odamda merheme dönüştürülmeyi bekleyen çeşit çeşit yosun var."

Viktor yüzünü yaklaştırdı, sonra burnunun ucunu tutup geri kaçtı. "Odan kokmuyor mu?"

"Tek başıma kaldığım için boş olan kısma kocaman bir fanus getirttim."

"Ay!" Yanağımdaki kesiğe sürdüğü merhem çok yakmıştı.

Len, sızlanmam için iki saniye izin verdi, sonra gözümün yaşına bakmadan sürmeye devam etti. "Eğer fanusun temizliğini iyi yaparsan kokmaz. Sen El'le yaşıyorsun. Kendi odanın kokusunu düşün."

"Ben sadece dağınığım! Pis değil... Ah!" Boynumdaki kesik feci yandı.

"Bazen dayanılmaz oluyor." Viktor tiyatral bir biçimde başını salladı. "Benim de düzenli temizliğini yapmam gerek."

"Ya!" diyerek Viktor'a elimi kaldırdım ki Len, merhemi avucumun içinde kesilmiş noktaya sürünce geri büküldüm. Ben orada acı çekerken ikisi birbirine bakıp gülümsedi.

"Of!" diye inledim yana doğru yatarken. Derin olan kesiklerim cayır cayır yanıyordu. Len omzumu okşayıp acının geçeceğine dair bir şeyler mırıldandı ve gerçekten bir an sonra aniden kesildi.

"İyi birisin," dedim, vücudumu parça parça kaplayan yeşilimsi merheme bakarak.

"Sen de iyi bir arkadaşsın, El," dedi Len. Daha önce bana birçok şey söyleyen olmuştu ama arkadaş? Hem de iyisinden?

Viktor boğazını temizledi.

"Sen en iyimizsin Viktor, söylemeye bile gerek yok diye düşündüm. El kadar muallakta değil iyi niyetin," dedi tüm dişlerini göstererek gülümserken.

"Sizin didişmeniz gereken bir ders notu falan yok mu?"

Kaşlarımı çatmaya çalıştım ama Len'in gülümsemesi hepimize bulaşmıştı. Sahi, en son ne zaman gülümsemiştim? Bu ikiliyi geride bırakacağım için suçluluğa benzer bir his mideme oturdu. Cebimde taşıdığım, Bay İskelet ile geçen gün yaptığım Bulanıklaştırma İksiri'ni kavradım. Sanki iksir şişesinden, bugün yapacağım hamle için cesaret ve güç almak istemiştim.

Planım basitti: Kendimi iyi hissetmediğimi söyleyip tarih dersine girmeyecektim. Planlarımda olmamasına rağmen Garen'in beni bu kadar hırpalaması işime yarayacak, rol yapmak zorunda kalmayacaktım.

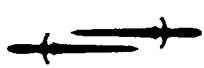
Her gün taktığım ama bugün kitaplar yerine hançerler ve birkaç erzak içeren çantamla birlikte geziniyor gibi yapıp girişe yürüyecektim.

Geçide geldiğimdeyse Bulanıklık İksiri'ni içecek ve gizlice goblini geçecektim.

Bulanıklık İksiri birisinin sizi, özellikle dikkat etmediği müddetçe görememesini sağlamaktaydı. Ayrıca fiziksel bir çatışma durumunda darbelerin size isabet etmesini zorlaştırırdı. Maalesef henüz tam Görünmezlik İksiri keşfedilmemişti, ondan bununla idare edecektim.

Ayrıca çantama sabah Viktor odadan çıktıktan sonra parlayan küresini atmıştım. Biliyorum, başka eşya çalmamak için yemin etmiştim ama bu hayati bir durumdu! Açıkçası o karanlık koridorlarda kullanabileceğim, başka bir sürdürülebilir ışık kaynağı aklıma gelmedi.

Umarım Viktor beni affeder. Dağdan çıkar çıkmaz girişe bir özür notuyla küreyi bırakacaktım, söz!

Geçide kadar beni kimse durdurmadı. Gerçi taş muhafızların gözlerini tepemde hissedebiliyordum ancak akşama kadar canlanmıyorlardı. Artık özgürlüğüme giden koridorlara açılan geçit önümde apaçık duruyordu ve goblinden hiçbir iz yoktu. Yine de cebimde tuttuğum iksiri içtim.

Kıvamlı sıvının tadı, sarımsağı fazla kaçırılan bir yoğurda benziyordu.

Goblinin girdiği lanet delikten çıkmaması için dua ederek geçitten geçtim ve ana tünelde yürümeye başladım. Elimdeki küre, karanlık duvarları hafifçe aydınlatıyordu.

Başta işler kolaydı. Tek bir koridor, hiçbir yol ayrımı yok...

Zamanla yol ikiye, üçe, beşe ayrıldı hatta aşağıya ve yukarıya doğru genişçe deliklere denk gelmeye başladım. Mağara tünellerin labirent gibi dar yolları, yönümü bulmamı zorlaştırıyordu.

Geçtiğim duvarlara hançerle çentik atmaya başladım.

Bir süredir döndüğüm köşelerin, geçtiğim yol ayrımlarının sayısını kaçırmıştım. Her adımımda bunun iyi bir fikir mi olduğunu sorguluyordum. Belki de Kitana'dan yardım istemeliydim.

Son zamanlarda tilkiyi de hiçbir yerde yakalayamamıştım. Kafasına göre derse geliyor, kafasına göre yemekte tek başına oturuyordu. Ne zaman konuşmaya niyetlensem ortadan kayboluyordu. Başkasıyla da konuştuğuna şahit olmadım. Sadece bir kere Bay İskelet'in bacağını dişlediğini görmüştüm. Kemikten adam, tilkinin onu didiklediğinin farkında değil gibiydi.

Pıt. pıt. pıt. Ritmik ses kulağıma geldiğinde neredeyse rahatlamaktan ağlayacaktım. Kaybolduğumu itiraf etmektense burada çürürdüm daha iyi!

Buraya Kitana ile gelirken de bir su damlama sesini duyduğumu anımsıyordum. Adımlarımı hızlandırarak sesin geldiği yöne doğru yürüdüm.

Pıt.

Bir dakika, ses diğer yönden geliyordu. Aksi yöne doğru koşmaya başladım.

Pıt.

Bu tam sağımdan geldi.

Ama sağımda dağın hafif nemli taş duvarından başka bir şey yoktu. Ellerimi soğuk yüzeye dayayıp ittirdim. Hiçbir şey olmayınca küreyi tüm pürüzlü alanlarda dolaştırmaya başladım. Gizli bir geçit olabileceğine dair görünürde hiçbir iz yoktu.

Pıt.

Aha! Tam arkamda! Bu sefer doğru yönü bulduğumdan emindim, yine de içimdeki ses *başın dertte* diyordu. İçimdeki ses hiçbir zaman yanılmazdı.

Pıt.

Su sesi her yerdeydi! Nyxhaven Dağı'nı yaratan İlk Tanrı benimle kafa buluyor olmalıydı.

Pıt pıt pıt pıt pıt pıt PIT PIT...

Kulaklarımı ellerimin arasına alıp kapattım. "Kapa çeneni, Yalnkı!"

Sessizlik.

Ellerimi yavaş yavaş indirdim. Sessizlik o kadar yoğundu ki yapay duruyordu. Boynumun arkasındaki tüyler havaya kalktı. İçinde kötü bir şey olacağını söyleyen o his, midemi bulandırdı.

PIT PIT PIT PIT...

Bu su sesi değildi artık. Birinin bana doğru koşma sesiydi!

Ses her taraftan geliyordu. Etrafımda beş tane koridor vardı. Beşte dört olasılıkla bu sesten kaçabilecektim. Fena değil.

İlk geldiğim yöne dönüp bir müddettir yaptığımın aksine bacaklarımda kalan tüm hızla sesten uzaklaşmaya başladım.

Koştum.

Ayak sesleri hâlâ her taraftaydı.

Hadi El, düşünme sesleri. Bir ayağını at, diğer ayağını at, nefes al. İşte böyle, TEMPOLU!

Koşmaya devam ettim.

Ta ki karşıdan onu görene kadar.

Şansıma tüküreyim, tabii ki yanlış yolu seçmiştim!

Kayarak durdum. O, durmadı.

O neydi ki? Ağzından çıkanlar kıskaç mıydı?

Hızla bana doğru yaklaşırken yaratığın detayları da netleşiyordu. IY. ÖĞ. KISKAÇTI! Aynı Kosyna'da odamda çıktığında terlikle ezdiğim böceklere benziyordu! Yere yatay bir şekilde kıvrılan boğumlu bedeninden çıkan binlerce minik bacağı da *pıt pıt* seslerin sahibiydi.

Hiç hız kesmeden bana doğru gelirken ayaklarının sesi dağın her yerinde yankılandı.

Tehlikeli bir durumla karşılaşılınca yapılması gereken iki şey var:

1. Savaşmak. Çantamda iki hançerim vardı. Sürünen yaratığın da iki tane koyu kırmızı kıskacı vardı. Ayrıca binlerce minik ayağı ve dört tane beni art arda yatırmışsın kadar uzun bir boyu vardı. Tamam, bu mantıklı seçenek değil.

2. Kaçmak. Bu mantıklı. Hadi bunu yapalım. Tercihen boğazımda düğümlenen çığlığı da atabilirdim belki.

Tehlikeli bir durumla karşılaşılınca yapılmaması gereken tek şey var:

1. Donakalmak.

Donakaldım.

Yaratık anbean bana yaklaşıyordu. Küre, tutmayan ellerimden ayağımın ucuna düştü ve azıcık öteye yuvarlandı. Mor ışığın yansıdığı yaratığın suretine bakarken gözlerim yaşarmaya başladı. Biraz korkudan kırpamamaktan, biraz korkudan.

Dizlerim kontrol edemediğim şekilde titriyordu. Yaratıkla burun buruna geldiğimde artık ağırlığımı kaldıramamaya başladılar ve yere çöktüm.

Yaratık tam önümdeydi.

Yaratık tam yanımdaydı.

Yaratık tam arkamdaydı.

Yaratık... geçip gitmişti?

Pıtı pıtı sesler uzaklaşırken yaratık benimle bir an bile oyalanmamıştı.

Boğazımda düğümlenen hıçkırık serbest kaldı ve ellerimle toprak zemine dokundum. Titremem geçene kadar da o şekilde bekledim. Midemdeki muhtemelen her şeyi boşaltmamla birlikte titremem kontrol edilebilir bir hale gelmişti.

Hiçbir zaman en cesur insan olmamıştım. En güçlü kesinlikle değildim. En şanslı? Asla.

En zeki? Belki. Viktor gibi akademik zekâ olmasa da fena olmadığım bir alandı.

Kendime esas güvendiğim alansa hayatta kalma güdümdü. Eğer kaçmam gerekirse kaçar, çalmam gerekirse çalar, yalan söylemem gerekirse gözümü bile kırpmazdım.

Tekrar iki büklüm olup öğürdüm. Ağzımdan bir şey çıkmadı.

Bugün ben donup kalmıştım. Toprağa elimi acıtacak şekilde yumruk yaptığım elimi vurdum. Bu lanet yerde hapsolduğumdan beri paniğin vücudumu ele geçirmemesini sağlayan tek şey, hayatta kalacağıma dair inancım, en az yaratığın bacakları kadar çok sayıda parçaya bölünmüştü.

Ayak seslerinin yankısı uzaklaştıkça tekrardan ritmik bir su sesi gibi duyulmaya başladı.

Sonunda başımı kaldırdım, önümde uzanan koridora baktım.

İtiraf ediyorum, kayboldum.

Yine de çantamdan çıkardığım hançerle duvara bir çektik attım, sonra yerine geri tıkıştırdım. Yere düşürdüğüm küreyi de elime alıp göğsüme bastırdım. Bu soğuk koridordaki tek ılık nesnenin tenime yaklaşmasıyla kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Ne kadar zaman geçmişti? Beş dakika mı, saatler mi yoksa günler mi? Hangi yönden geldiğimi, nereye doğru gideceğimi de hatırlamıyordum. Zaman ve mekân algım, karanlık tünellerde tamamen kaybolmuştu.

İç çekerek duvara çizdiğim çentiğe baktım. Su mataram yarıya inmişti, ayaklarım da sabahki dersin, az daha böcek yemi olmanın ve kendime acımamın yorgunluğuyla iyice ağırlaşmıştı.

Bir müddet dinlenmek için yere oturdum ve sırtımı duvara yasladım. Beş dakika gözlerimi kapatıp sonra yoluma devam edecektim. Bugün dev bir böcek beni yememişti. Biraz dinlenmeyi hak etmiştim.

Derin derin nefes alıp verdim. Gözlerim kapattım, sırtımda dağın soğuk yüzeyini hissetmeye çalıştım. Hayattaydım. Vücudum bir bütündü. Donakalmıştım ama hayattaydım. İyiydim. Kendime buradan kurtulduktan sonra kızardım, şimdi sadece hayatta kalmaya devam etmem gerekiyordu. Hem arada şanslı da olabiliyordum demek.

İşte o anda gözlerimi kocaman açtım, daha yeni yatışan tüylerim tekrar diken diken oldu. Yakınlardan bir yerden, iç gıcıklayan bir sürtünme sesi gelmeye başlamıştı. Sanki biri tünellerin taş duvarlarını birden çok bıçakla kesiyor, inanılmaz bir gıcırtı çıkarıyordu. Yine de beni geren esas şey, aklımdaki son düşünceydi: Ben asla şanslı olmam.

Bir yandan sürtünme seslerini dinlerken diğer yandan ses çıkarmamaya çalışarak çantamdaki hançerleri belimdeki kemere takmaya başladım.

Kosyna'daki böcekler, daha küçük böcekleri yerdi. Ben daha küçük böcektim ve o beni yemedi. Tüylerim artık mümkün olduğunu düşünmediğim bir şekilde daha da diken diken oldu.

Peki ya o, daha küçük böcekse?

Sesin hızla bana doğru yaklaştığını fark etmemle yerimden fırlamam bir oldu. Artık nereye koşuyorum, ne yapıyorum belli değildi. Sadece kaçmamı söyleyen iç sesime kulak veriyordum.

Bedenim daha deminki kendime acıma seansımdan nasibini almış gibi sözümü dinliyordu.

Sürtünme sesi iyice yaklaşmıştı. Ben koştukça elimde tuttuğum Viktor'un küresi duvarlara titrek mor bir ışık yansıtmaya devam ediyordu. Küreyi, yerimi belli etmemesi için pelerinimin içine sakladım ve kendimi dar bir girintiye sıkıştırdım.

Bu sefer donmamıştım. *Eh, bu da bir şey.*

Karanlıkta biraz bekledikten sonra sürtünme sesinin tam yanımdaki duvardan geçtiğini hissettim. Bıçak sürtünmelerine korkunç bir hırıltı eşlik ediyordu. Duvarların titremesinden büyük bir varlık olduğunu çıkarabiliyordum ancak zifiri karanlıkta hiçbir şey göremiyordum.

Bıçaklar, tünel duvarlarını kesmeye başladı. Oradaki her neyse, o da beni göremiyor ancak hissedebiliyordu. Bu girintide beklemeye devam edersem bıçaklardan biri illa ki bana denk gelecekti.

Buradan çıkarsam da bıçaklardan biri illaki bana denk gelecekti.

Neye karar verirsem vereyim, neyle karşı karşıya olduğumu bilmem gerekiyordu. Küreyi pelerinimden kurtarıp tüm gücümle ileri fırlattım.

Tüneli aydınlatan küreye doğru bir şey hızla atıldı.

Burnuyla küreyi itekleyen yaratığı gördüğümde kanım dondu. Beynim deli gibi bir çıkış yolu ararken vücudum zavallı gibi titremekten başka bir şey yapmıyordu ve biliyor musunuz?

Vücudum çok haklıydı.

Tekrar ağzıma gelen midem de çok haklıydı.

Pıtı pıtı koşan sürüngen böcek de çok haklıydı.

Yaratığın tüysüz, yer yer çatlamış kuru bir deriyle kaplı dev gibi vücudu vardı. Uzun, keskin tırnakları dar tünele sığmıyor ve

duvarlarda iğrenç bir sürtünme sesi çıkarıyordu. Gözleri yoktu, yani Bulanıklık İksiri hiçbir işe yaramayacaktı. Burnunun çevresindeki bıyıkları, küreyi koklarken titreşiyordu. Kocaman, tüysüz bir sıçan gibiydi; tabii keskin pençeleri ve dişleri de aynı derecede devasaydı.

Burnuyla küreyi biraz ittirdikten sonra ağzını, normal sayılmayacak kadar genişçe açtı. Her biri hançerlerim kadar keskin dişlerine, küreden ışık yansıyordu.

Eğer yaratık küreye zarar verirse işim biterdi, karanlıkta bu yaratıkla kapana kısılırdım. Belki saklanmaya devam etsem beni bırakır giderdi. İçimdeki ses teslim olmanın getirdiği rahatlığı şiddetli bir biçimde reddetti. Korkunun daha fazla vücudumu ele geçirmesine izin vermeden, hatta sonraki adımımı düşünmeden saklandığım yerden çıktım ve yaratığın arka bacağına hançerimi sapladım. Hançer sanki bir metale çarpmış gibi elimde geri sıçradı.

Böylece derisinin ne kadar sert olduğunu üzücü bir şekilde öğrenmiş oldum.

Anında bana dönen yaratık, bacaklarımı titretecek kadar şiddetle kükredi ve keskin pençesini savurdu. Kafamın uçurulmasından, eğilip sola doğru yuvarlanarak kurtuldum. Ses çıkarmamaya çalışarak çantamdaki meyvelerden çıkarıp ileri attım. Yaratık hızla meyvenin çarptığı yere doğru döndü. Yaratık oraya döner dönmez kulağının derisinin daha yumuşak olduğunu umarak hamlemi yaptım. Duyamazsa ve koku alamazsa beni bulamazdı.

Yaratık, hareketlendiğimi fark edip kulağını korumak için tekrardan bir pençe savurdu ve ben, bu sefer o kadar hızlı değildim. Sağ kolumdan gelen keskin acıyla inledim. Darbenin etkisiyle hançer bir tarafa ben diğer tarafa, yani daha önceden fırlattığım kürenin yanına doğru savruldum. Sağ kolum boydan boya

kesilmiş, her tarafı kırmızı bir ıslaklık sarmıştı. Tek kolumdan destek alarak ayağa kalkmaya çalıştım ama nafile. Başım deli gibi dönüyor, dengemi sağlamakta zorlanıyordum. Kan kokusu, yaratığı da çılgına çevirmişti. Kükreyerek bana doğru koşmaya başladı. Yattığım yerden sağlıklı elimle küreye uzandım. Belki uzağa fırlatabilirsem kaçacak kadar zaman yaratabilirdim. Karanlıkta, tek kolla ne kadar ilerleyeceksem tabii...

"Hayatımda gördüğüm en çirkin şeysin," diyen, tanıdık bir ses duyuldu yaratığın arkasından. Yaratığın kulakları anında oraya döndü.

Viktor.

Viktor anlamını bilmediğim kelimeler mırıldandı ve üzerindeki tüm takılar ışıldadı, kollarından parmak uçlarına aktı. Bir an sonra çıkardığı ışın, yaratığı öteki duvara uçurdu. Duvarda açtığı oyuktan kendini kurtaran yaratık, birkaç taş parçasının duvardan kopup düşürecek şekilde kükredi ve hızla kaçan Viktor'un peşine düştü.

Kalan tüm hayat enerjimi kullanarak ayağı kalktım. Tünellerin etrafımda dönmesine ve her adımımda kanlı ayak izleri bırakmama aldırmamaya çalışarak küreyi sağlam kolumun altına soktum, yerdeki hançerimi aldım ve sesi takip etmeye başladım.

Viktor'u bulduğumda köşeye sıkışmıştı. Etrafına şeffaf bir kalkan oluşturmuş, yaratığın ardı kesilmeyen pençe darbelerinden kendini koruyordu. Kalkanı oluşturan elleri titriyor, alnından ter damlıyordu. Enerji kalkanının çok sık darbe gelen yerlerinde çatlaklar oluşmaya başlaması, daha fazla dayanamayacağını gösteriyordu. Fırsat buldukça attığı kör edici ışınlar, yaratığı sadece kızdırmaya yarıyordu. Canını acıtıyor ancak kalın derisinden içeri işlemiyordu.

Beni fark ettiğinde korkuyla açılmış gözlerinin yerini endişeli bir ifade aldı ve "Kaç!" diye bağırdı.

Tabii ki kaçacaktım. Yapılması en doğru olan şey buydu. Viktor kendini koruyabilecek kapasitede bir büyücüydü. Ben kimdim? Sahtekâr, zayıf, hırsız...

İnsan.

Bu yaratığa karşı nasıl bir şansım olabilirdi ki?

Beynim, parçalanmış kolum ve Viktor aynı anda kaçmam için bağırıyordu.

Ve yanlış kararı vereceğimi anladığımda her şey için çok geçti.

Belki, sadece belki doğru yerlere darbe indirebilirsem... Viktor'a kaçacak alan tanıyabilirdim. Aklımdan hızlıca bir plan yapmaya çalışırken elimdeki mor küre, hiç olmadığı kadar güçlü bir şekilde parlamaya başladı. "Buradayım," diyordu âdeta.

Kesik koluma yaklaştırdığım kürenin sıcaklığıyla enerjimin tazelendiğini, kolumun kanamayı durdurduğunu, nefesimin düzeldiğini hissettim.

Odaklandım. Evet, yaratık büyüktü; evet, derisi hançer darbelerini de büyüyü de savuşturuyordu...

Her şeyin bir zayıf noktası vardır. Küreyi cebime atıp çantamdan diğer hançeri de çıkardım. Garen'le daha bu sabah yaptığımız derslerde çalıştığım gibi bir hışımla yaratığın ön pençelerinin bileklerine doğru atıldım. Zırh gibi derisini kesemesem de hamlenin etkisiyle yaratık, arkaya doğru şaha kalktı. Yaratığın altından eğilip arka pençelerinin arasına hançerlerden birini sapladım.

Parmak arası, zayıf nokta bir.

Yaratık acıyla kükredi, ağzını daha önce gördüğüm gibi anormal bir şekilde kocaman açtı. Diğer pençesine yakalanmamaya çalışarak ikinci hançeri de dik bir şekilde dişlerinin arasına sapladım.

Dişetleri, zayıf nokta iki.

Yaratık tekrardan acıyla kükrese de ağzını, hançeri ortadan ikiye bölmeden kapatamayacaktı. Eğer hançer kırılmazsa hiç tanışmadığım cücelere bir borcum olacaktı.

Kırılmadı.

Küreyi, cebimden çıkararak iyileşmiş elimde sıkıca tuttum.

Derin bir nefes alıp kendimi hançerin araladığı yaratığın ağzından içeri doğru ittim. Sıra sıra, her biri çeyrek kolum kadar olan dişleri, ben ağzından içeri kayarken sırtımı ve kollarımı derince kesti. Kanadığımı görsem de acıyı hissetme eşiğini çoktan aşmıştım. Çırpınan yaratığın dar ve ıslak boğazında sıkışıp kaldım. Elimdeki küre artık büyük bir parlaklık saçıyordu. Bundan sonra yaptığım hiçbir hareket kontrolümde değildi, sanki içimden farklı biri çıkmış, vücuduma yapması gerekeni söylüyordu.

Küreye odaklandım. Enerjinin küreden damarlarıma geçtiğini hissediyordum.

Gitgide daha çok enerji bana aktı veya benim enerjim küreye... Neler olduğunu bilmiyordum ama doğru, tanıdık hissettiriyordu.

Sanki suyun altındaymışım gibi boğuk bir patlama sesi duydum. Morumsu bir ışık gözlerimi kör etti.

Tekrar görmeye başladığımda yaratık çevremde paramparça yatıyordu.

İçorganları, zayıf nokta üç.

Viktor, koruma kalkanının son kırıntısıyla kendini patlamadan kollamayı başarmış, şaşkınlıkla bana bakıyordu. Yaratığın kalıntılarının ortasında elimde hâlâ parlayan küreyi tutarak ben de Viktor'a baktım. Bir müddet kimse ne diyeceğini bilemedi.

Sonra hiç beklemediğim bir şekilde ortam, Viktor'un kahkahasıyla çınladı. Komik olan bir şey mi vardı? Dev bir sıçanın midesinden girip havaya uçurmam dışında? Saçlarımdan bağırsağa

benzeyen bir şeyin sallanması dışında? Elimde olmayan bir şekilde ben de gülmeye başladım. Belki de biraz ağladım. Artık tutamadığım gözyaşlarımın sebebi umurumda değildi.

İyi ki doğdum.

Bir noktadan sonra artık nedenini bile bilmeden, midemize kramp girene kadar gülmeye devam ettik.

Gözyaşlarını silen Viktor, "Moltharın tekinin midesine girdiğine inanamıyorum! Bir an kurtulamayacağını sandım," dedi.

"Kurtulamayacağımı sandım," diye karşılık verdim. Kurtulamamalıydım.

Büyücü küresi hayatımı kurtarmıştı. Enerjisi azalmış, etrafı hafifçe aydınlattığı eski haline dönmüştü. "Beni nasıl buldun, Viktor?"

"Küremi çaldın El, tabii ki enerjiyi takip ettim." Sesi ciddileşmişti. "Bize bir açıklama borcun var."

Suçlulukla başımı öne eğdim. "Önce bu iğrenç yerden çıkalım."

Ayak seslerimiz dışında ses çıkmayan tünellerde ilerlemeye başladık. Viktor'a tam dönüş yolunu nasıl bildiğini soracaktım ki koluna dolanmış belli belirsiz parlayan, şeffaf yumağı fark ettim.

"Örümcek ipliği," dedi dillendirmediğim sorumu duymuş gibi.

İpliği takip ederek gergin bir sessizlikte yürüdüğümüz bir sürenin ardından serin bir esinti yüzümüze çarptığında Nyxhaven Akademisi'ne yaklaştığımızı anladım. Kaybolmam, geri dönmekten çok daha uzun sürmüştü. Anlaşılan o kadar da uzağa ilerleyememiş, çember çizip durmuştum. Üstelik bu yaratıklar, bizim yaşadığımız yerlerden çok da uzakta değildi.

"Goblini nasıl atlattın?"

"Lenora," dedi sadece ve ipi çekiştirdi. İp, belli belirsiz geri çekildi. Öteki ucunu Lenora tutuyor olmalıydı.

Neredeyse batmakta olan güneşin solgun turuncu ışıklarını gördüğümüzde ikimiz de ellerimizi gözümüze siper ettik. Gözlerim alıştığında seçebildiğim ilk şey, yüzünü buruşturmuş bir Viktor'un bana, özellikle hâlâ garip dokularla kaplı saçlarıma bakışıydı.

"Şu haline bir açıklama bulmalıyız." Gözlerini yırtık pırtık, hem

benim hem yaratığın kurumuş kanıyla kaplı kıyafetlerimde oyalandı.

"Gerek kalmaz, Bulanıklık İksiri içtim."

"Bulanıklık İksiri bile bu kokuyu bulandıramaz," derken burnunu tutarak önüne döndü ve çıkışa doğru yürüdü.

Haklıydı. Biraz daha bu şekilde kalırsam kendi kokumdan bayılacaktım.

Viktor, son anda bir şey hatırlamış gibi yerinde sıçradı ve "Şimdi yapacağım şey geçici bir rahatsızlık verecek," diye uyardı. Ardından içine içine bir şeyler mırıldandı. Büyüsü bittiğinde kulaklarımda çok rahatsız edici bir uğuldama vardı. Yüzümü buruşturup ellerimle kulaklarımı kapadım. Viktor, el işaretleriyle onu takip etmemi söyledi.

Tünelin girişinde Lenora'nın sıkıca toplanmış, parlak saçlarını seçebilmeye başlamıştım. Goblin ile karşılıklı bağdaş kurmuş, derin bir muhabbete girmişti. Lenora durmadan bir şey anlatıyordu ancak kulağımdaki uğultudan ne konuştuklarını duyamıyordum. Goblinse bir değişikti, boşluğa bakıyor gibiydi. Lenora geldiğimizi fark etse de yüzünü goblinden ayırmadı. Onda da bazı farklılıklar vardı. Cildi grileşmiş, sıcak gülümsemesi gitmiş, gözleri tamamen siyaha dönmüştü. Viktor'a başıyla gitmemizi söyleyen bir işaret yaptı. Utançla gözlerimi Lenora'dan kaçırarak yere indirdim. İşareti alan Viktor, kolumdan çekiştirerek odamıza doğru yürümeye başladı.

Arkadaşlarım benim için gelmişti. Odamıza doğru utanç yürüyüşü yaparken tırnaklarımı, kanatacak kadar avucuma batırdım.

Benim için...

Artık akşam yemeği vakti olduğundan kalenin çevresi tenhaydı. Kaleye yaklaştığımızda Viktor parmağını şıklattı ve kulağımdaki uğultu anında kesildi. Karşımıza nadiren birileri çıkıyor, Viktor'un

başıyla selam verdiği kişiler daha da nadir kalıyordu. Birkaç tanıdığın biz oradan geçerken başını tam tersi yöne çevirdiğini görmemle ağzımın şaşkınca açılması bir oldu.

"Ne sanıyordun? Sizinle takılıyorum diye bir anda özellerin aralarına bir melezi kabul edeceğini mi?"

"Ben... hiç bu kadarına denk gelmemiştim."

"Siz varken bu kadar olmuyor. Veya oluyor ama siz varken başkaları bana nasıl bakıyor umursamıyorum." Kendi kendine hafifçe gülünce omuzları oynadı. "Lenora'ya bakma istekleri ve beni görmezden gelme istekleri arasındaki mücadeleyi yüzlerinden okumak eğlendirmiyor değil gerçi."

O kadar doğal, o kadar hayatın akışındaki normal bir olaymış gibi söylüyordu ki bunu...

"Dışlanma hissini bilirim Viktor. Üzgünüm."

Viktor'un gülümsemesi soldu, yüzü ifadesizleşti. Alınacak kadar bile enerjisi kalmamıştı şüphesiz.

"Benimle göz göze gelmek istememeleri senin fark edilme olasılığını düşürüyor."

Bu, yine de bu kendini beğenmişlerin kaçırdıkları gözlerini oymak istemediğim anlamına gelmiyordu.

Yolun sonuna kadar gerçekten de kimsenin gözü Viktor'u aşıp bana ulaşmadı. Kimse neden daha demin bir yaratığın midesinde olduğumu sormadı. Yine de içimden birinin beni izlediği hissini söküp atamadım.

On üç numaralı kapımızdan girer girmez Viktor, kendini derin bir nefes alarak yatağa bırakırken ben de hiçbir şey söylemeden duşa girdim.

Aynadaki yansımam, eğer içimde atabileceğim bir çığlık kalmış

olsaydı, o çığlığı hak edecek kadar rahatsız ediciydi. Vücudumdaki kesikler, küredeki enerji sayesinde kapanmış gözüküyordu ama kalan her hücrem pislik içerisindeydi. Ellerimi lavabonun iki tarafına yasladım ve aynaya iyice yaklaştım. Yüzümün tamamı, dudaklarımdan kulaklarıma kadar her yer kırmızı kanla kaplıydı.

"Gözlerin ortaya çıkmış, zehir gözlü."

Sanırım artık şaşırma güdüm o kadar törpülenmişti ki arkamı dönüp Kitana'ya bakmadım bile. Sadece bir gülme geldi. Yüzümü, lavaboya iyice eğdim ve gitgide artan bir şiddetle kontrolsüzce gülmeye başladım.

"Tabii ki ölüm kalım anında değil de tuvaletteyken ortaya çıkacaksın."

"Bana kızgınsın."

Bu bir soru değildi. Ben de cevaplamadım. Musluğu açtım ve ılık suyla yüzümü yıkamaya başladım. Suyla yüzümü ovaladıkça kurumuş kan pıhtılaşıyor, vücuduma daha da yapışıyordu. O daha yapıştıkça ben daha sert ovalıyordum.

"Kan soğuk suyla daha iyi çıkar."

Bu sefer kafamı kaldırdım ve aynanın köşesinden bana kehribar rengi gözlerini dikmiş tilkiye baktım. "Senden yardım istemedim."

"Yardım etmeye gelmedim."

"Niye geldin?"

"İsim günün."

İşte şimdi yüzümü, genç bir kadına dönüşmüş tilkiye döndüm. "Niye geldin?" diye tekrarladım sorumu.

"Sana ihtiyacın olan bir hediye vereceğim."

Banyonun dışından kapı kapanma sesini ve ardından gelen hafif fısıltıları duydum. Lenora odaya gelmişti. Derince bir iç çektim.

"Hediyen beni bu yüzleşmeden kurtaracak mı?"

Kitana, küvetin önünden iki adımda uzaklaştı ve abartı bir hareketle içi su ve köpükle dolu küveti gösterdi.

"Sana banyo hazırladım."

Odaya hafif bir sedir yağı kokusu doldu. Oro Ana'nın kavanozlarında mutlaka bulunan yağ, omuzlarımın çökmesine sebep oldu. *Üzgünüm Oro Ana, biraz daha bensiz kalman gerekecek.*

Aynada nasıl olduysa suyla ovalayarak daha kötü hale getirdiğim tipime baktım. Eh, tilki belki de haklıydı.

"Şuradaki bezle kendini temizleyebilirsin."

Üzerimde yarısı parçalanmış üniformamın gömleğini hafifçe çekiştirerek çıkarmaya çalıştım. Kan, kumaşı bedenime yapıştırmıştı. Sonunda tamamen çıkarabildiğim gömleği, beni yan gözle izleyen Kitana'nın kafasına fırlattım.

"Çıkacak mısın artık?"

Gömleği tek eliyle yüzüne değmeden yakalayan kız, gözlerini kaçırdı. "Bir teşekkür yeterliydi."

"Benimle birlikte Viktor ve Lenora'yla konuşacaksın. Beni buraya nasıl getirdiğini anlatacaksın. Sonra da beni buraya neden getirdiğini anlatacaksın çünkü gerçekten meraktan geberiyorum. Gerçek anlamda az daha geberiyordum," dedim öfkeyle. "İşte o zaman bir teşekkürü hak edersin." Sesim yükselmişti. Sanırım gün içinde birkaç kere ölümden dönünce insan bazı şeyleri önemsememeye başlıyor, ne yapacağı belirsiz bir tilkiye bağırmak çok da korkutucu gelmiyordu.

"El, iyi misin? Bir şey mi dedin?" Viktor, banyo kapısını tıklattı.

"İyiyim. Pardon," diye bağırdım. Yüzümü tekrardan tilkiye döndüğümde güzel kokulu banyo suyuyla baş başaydım.

Parçalanmış pantolonumu da çıkardım ve küvete adımımı attı-

ğım anda çok uzun zaman sonra ilk defa boğazımdan keyifli bir ses çıktı. Su, hangi ayarda bilmiyordum ama tam ayarındaydı. O kadar iyi hissettiriyordu ki. Kosyna'dayken çeşmeden doldurduğum sadece bir kova suyla yıkanma hakkım vardı. Onu da çoğunlukla ısıtmaya üşeniyordum. Bu yüzden buraya geldiğimden beri küveti doldurmaya çok uğraşmadan, tasa su doldukça kafamdan aşağı döküyordum.

Ama bu... Kafamı küvetin başlığına yasladım ve yavaş yavaş su kulaklarıma değene kadar daha derine kaymaya devam ettim.

İşte bu, bir teşekkürü hak ediyordu.

Kitana'nın gösterdiği, beyaz yarı saydam bir sıvıyla nemlendirilmiş bezi alıp kanla kaplı derimi ovalamaya başladım.

Görünürde temizlensem bile temiz hissetmek için cildimi ovalamaya bir müddet daha devam ettim. Üzerimdeki kokuyu tek bir banyo kurtarmazdı ancak bu kadar uzun süre sıcak suda kalmamın esas sebebi, arkadaşlarımla yüzleşmek için cesaretimi toplayamamamdı.

Sonunda üzerime temiz kıyafetler geçirdiğimde bir yatsam en az beş gün aralıksız uyuyabilecekmişim gibi hissediyordum. Aynadan son kez kendime baktım. Suçluluk ve gerginlik omuzlarıma binmişti. Cildim kül gibi beyazdı. Saçlarım her tarafa dağılmıştı. En azından artık baştan aşağı kırmızıya boyalı değildim. Derin bir nefes aldım ve yaptıklarımla yüzleşmeye hazır olmayan bir şekilde buhar dolu banyodan dışarı adım attım.

Lenora ve Viktor, öteki yatakta hararetli bir şekilde tartışıyordu. Beni gördüklerinde anında sustular. Başımı dik tutmaya çalışarak tam karşılarına, yatağıma oturdum ve gözlerinin içine baktım.

Artık kaçış yoktu.

Onların hiçbir şey sormasına fırsat vermeden anlatmaya başladım.

"Ben buraya ait değilim. Gitmem gerekiyor."

"Ne demek buraya ait değilim, El?" dedi soğuk bir sesle Lenora. Onu hiç bu kadar sinirli görmemiştim. Normalde siyah volkan taşları gibi parıldayan gözbebekleri tüm gözüne yayılmıştı. Teni tanrılara şükür normal haline dönmüştü. Belki daha demin mağara girişinin ışığı sebebiyle tenini gri gibi görmüştüm. Ancak her biri köpekbalığı gibi sivri, birkaç sıralı dişini fark ettiğimde tüylerim diken diken oldu. Siren ışıltısı buraya kadarmış.

"Sizin iyiliğiniz için bilmemeniz gerekiyor."

"Peki nereye gitmen gerekiyor?"

"Canavarlardan uzak herhangi bir yere."

Canavar lafını ağzımdan kaçırır kaçırmaz başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Konuştukça batıyordum...

Viktor ve Lenora da şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

"Bize doğruyu söylemen için gücümü kullanmamı mı tercih edersin?" dedi Lenora, başını yana eğerek. Sesi fırtına öncesindeki bir hava kadar yumuşaktı. Ciddi olup olmadığını anlamak için arkadaşımı tarttım ancak tanıdığım nazik kızdan eser yoktu. Yeniden derin bir nefes aldım, içimden bildiğim ve bilmediğim tüm tanrılardan şans istedim ve gözlerimi kapatarak gelecek tepkilere hazırlanmaya çalıştım.

"Ben bir insanım."

Len'in sivri dişleriyle beni parçalaması, Viktor'un ışınlar çıkararak beni buharlaştırmasını bekliyordum sanırım. Bir müddet zaman geçtikten sonra hâlâ tek parça olduğumu fark ettiğimde gözlerimi açtım. Viktor düşünceli bir şekilde yere bakıyordu. Lenora ise tek eli açık ağzında öylece duruyordu.

"Bir şey söyleyin."

Yavaşça birbirlerine döndüler. Onlar da ne diyeceklerini bilmiyorlardı belli ki.

Sonra Viktor oturduğu yerde rahatsız olmuş gibi kımıldandı. "Bu mümkün değil. Nyxhaven Akademisi'ne insanlar giremez."

"Biliyorum. Ne bu dağa ne de canavarla... hay sı... özellerin yanına ait olduğumu sanmıyorum."

Len, saçlarını yolar gibi çekiştirmeye başlamıştı.

"İnsan olduğuna emin misin?"

"Son baktığımda öyleydim."

Viktor elini kızın saçını çeken elinin üzerine koydu ve sonra bana döndü. "Her şeyi baştan anlat."

Altımdaki yumuşak yorgana güç almak istercesine tırnaklarımı geçirdim ve nefes almadan anlamlandırabildiğim her şeyi onlara anlatmaya başladım. Oro Ana'nın bir köyün çatlak şifacısı olduğunu, beni kapısında bulduğunu, avcıları... Avcılardan birinin ışın atabildiğini söylediğimde Viktor büyükçe yutkundu.

"Anlattığın tasvire uyan kimseyi tanımıyorum."

Çıt bile çıkarmadan şok içerisinde dinleyen arkadaşlarıma en son sınıf arkadaşımız konuşan tilkinin beni buraya getirdiğini anlattım. Sonrasını biliyorlardı zaten.

Lenora elini Viktor'dan kurtarmış, saçlarını çekiştirmeye yeniden başlamıştı. Viktor da başını iki elinin arasına almış, tüm bunlar koca bir baş ağrısıymış gibi şakaklarını ovuyordu.

"Bir insanla konuşuyorum," diye fısıldadı Lenora.

"Bir insanla aynı odada uyuyorum," diye geri fısıldadı Viktor.

Sivri dişlere ve büyü gücüne sahip olan bu ikili, sanki canavar olan benmişim gibi konuşuyordu. Sanki masallardaki kötü karakter benmişim de bir anda karşılarına çıkmışım gibi. Yüzümü

Viktor'a döndüm.

Ya sen avucundan ışın atmadın mı birkaç saat önce? Lenora'ya ne demeli, hâlâ gözleri simsiyahtı. Şimdi ben mi var olması imkânsız bir canavar oldum? Kimseye bir şey demeden çekip gidecektim işte. Sanki her gün canım dişimde yaşamaktan zevk alıyorum.

Karşımdaki iki şaşkın surata baktığımda ağzıma gelenleri yuttum. Onları ilk gördüğümde halüsinasyon olmadığını anlamam benim de bir tam günümü almıştı.

"Başkası biliyor mu?" diye sordu titrek bir sesle Lenora.

Başımı olumsuz anlamında iki yana salladım. "Muhtemelen sadece bahsettiğim tilki, Kitana."

"Sınıfta Kitana diye biri yok, El. Ben burada hiç tilki görmedim."

"Ben de," dedi birkaç dakikadır dikkat çekici derecede sessiz kalan Viktor. Ellerinin titrediğini fark ettim. Ölümden döndü tabii, sindirilmesi zor bir şey olduğunu kabul etmek gerekir.

"Nasıl görmediniz? Tamam, her derse katılmıyor ama bazılarında bizimleydi. Hatta daha demin banyodaydı!" Kafam çok karışmıştı. İkisi de endişeyle birbirlerine baktı. Kafayı yediğimi veya onları atlatmak için saçma sapan bir tilki uydurduğumu düşünüyor olmalıydılar.

"Belki... Belki bir kitsunedir?" dedi Viktor ve kalkıp *Özel Irklar* kitabını karıştırmaya başladı.

"Kitsune?"

"Tilki ruhlar. Ama savaştan sonra onların gerçekten soyu tükenmişti. Son kitsune, Tilki Tanrıça'nın tapınağı yakılırken Athiller tarafından avlandı."

Viktor elinde kitapla yerine geçerken ayağa kalkıp volta atma

sırası Lenora'ya gelmişti. Bir müddet ritmik ayak sesleri dışında çıt çıkmayan, gergin bir sessizlik anı oldu. Yerimde huzursuzca kımıldandım. İkisinin de omuzları çökmüş, ne yapacaklarını bilemeyen bir halde öylece bana bakıyorlardı.

Sonunda Lenora konuştu. "Yani bir insansın?" Sanki hâlâ bir anda şaka yaptım dememi bekliyor gibi *insan* kelimesini yavaş, vurgulu söylüyordu.

"İnsanım."

"Buraya nasıl geldiğini bilmiyorsun?"

"Nasıl geldiğimi biliyorum. Neden geldiğimi ve nasıl gidebileceğimi bilmiyorum."

"Ve bize zarar vermeyeceksin?"

İşte şimdi şaşkınlıktan ağzımın açılma sırası bendeydi. Zarar mı? *Sen dişlerinin farkında mısın?*

"Gitmeye çalışıyorsam neden size zarar vereyim?"

"Bilmiyorum El." Derin bir iç çekerek kendini Viktor'un çalışma masasının önündeki sandalyeye bıraktı. Benim sandalyemin üzerine her daim dağınık kıyafetler olduğu için oturulacak başka bir yer yoktu zaten. "İnsanlar çok korkunç anlatıldı hep bize. Böyle bir şey..." Parmağıyla baştan aşağı beni gösterdi. "Çıkabileceğini beklemiyordum."

Bu sefer içimde tutamadım. "Sen dişlerinin farkında mısın?"

"Farkındayım." Kaşlarını çattı ve dudakları ince bir çizgi halini aldı. "Bizi aylardır kandıran arkadaşımın kıçını kurtarmak için böyleler."

Ağzımı muhtemelen aramızın daha fazla gerilmesine sebep olacak bir söz söylemek için açmıştım ki Viktor araya girdi. "İnsan olduğunu öğrenirlerse buradakiler seni yaşatmaz."

Beni durdurduğu için minnettar bir şekilde Viktor'a döndüm.

"Neden tünellerde olduğumun cevabını kendin veriyorsun işte."

"Seni dışarıda gördüğüm gece de kaçmaya çalışıyordun, değil mi? *Anneme haber vermedim*, saçmalığını uydurduğun gece. Ellanore yüzünden güvenliği sıkılaştırdıklarında da gün içinde kaçmayı denedin," diye hikâyemi özetledi Lenora. Gözleri yavaş yavaş eski haline dönüyordu. Artık kızgın veya korkmuş değil, sadece yorgun gözüküyordu.

"Bazen bir şeyi gizlemek için ortalıkta yapmalısın ve bir yalanı, bir gerçeğin ardına saklamalısın," dedim kendimi gülümsemeye zorlayarak. Bakışlarımı karşıladı ama gülümsemedi.

Sorgulama bir müddet daha devam etti. Açıklayabildiğim kadarıyla cevapladım. Kürenin enerjisini nasıl bu kadar patlatıp moltharı havaya uçurduğum gibi *minicik* detaylar cevapsız bir şekilde havada asılı kaldı. Viktor, herkesin enerjiden oluştuğu ve insanların bile belli bir noktaya kadar güç üretebileceğini söyledi ama bu kadar büyük bir patlama onun için de açıklanamaz bir noktadaydı. Zamanla onların soruları seyrekleşti, benim cevaplarım kısaldı. Artık esnememizi tutamayacak noktaya geldiğimizde Lenora, zayıf bir sesle, "Saatlerce gücümü kullanmak beni çok yordu. Dinlenelim, yarın bu durumu sakin bir kafayla çözeriz," dedi.

"Nasıl döneceksin?" diye sordu Viktor.

"Hallederim," dedi ayağa kalkıp pelerinini boynuna asan kız. Sonra artık normaline dönse de ışıltısından eser olmayan gözlerini bana döndü. "Yarın."

Onu geçirmek için ayağa kalktığımda, sözündeki *yarın seni mahvedeceğim* alt metnini okuyup gözlerimi kaçırdım. "Dikkatli git."

Cevap vermeden arkasını döndü ve geceye karıştı. Ardından kapıyı kapattıktan sonra Viktor'a döndüm. Rengi çekilmiş gibiydi. Mükemmel bukleleri birbirine karışmış, üzerindeki kıya-

fetleri çamur içindeydi.

"Amatör bir büyücü için bayağı iyisin," dedim ortamı neşelendirmek için.

Bana sadece donuk gözlerle baktı. "Küremi ver."

İzinsiz aldığım için suçluluk hissederek köşeye koyduğum kanlı pelerinin içinde duran küreyi aldım ve uzattım. "Çıkışa bırakacaktım..."

Hiç tepki göstermeden elimden aldı ve masasındaki yerine yerleştirdi. Sonra da banyoya geçti.

Birbirimize tek kelime etmeden yatmaya hazırlandık. Tavana amaçsızca bakarken Viktor'un da uyumadığını hissedebiliyordum.

"İnsan olmam rahat uyumanı engelliyor mu?" Neden bilmiyordum, sadece bir söz söylemesini, bir tepki vermesini bekledim.

Sessizlik.

"Hava almaya ihtiyacım var," dedi Viktor ve yataktan kalktı.

"Eşlik etmemi ister misin?" diye fırladım yerimden. Bugün yaşadıklarından sonra yalnız çıkmasını istemiyordum.

"Hayır." Sesindeki sertlik beni olduğum yerde durdurdu, yatağa geri oturdum. Viktor daha yumuşak bir sesle, "Kapının önünde oturacağım zaten," diye ekledi.

"Arkamı kolladığın için teşekkür ederim Viktor."

Sessizlik.

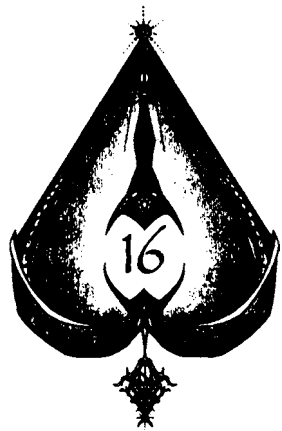
Kapıyı kapatmadan önce, "Her zaman," diye mırıldandığını duyar gibi oldum ama o kadar kısıktı ki emin olamadım.

Viktor yaklaşık bir saat sonra odaya girdiğinden ve hatta uyuyakaldıktan çok sonra bile ritmik nefes alış verişlerinin eşliğinde tavana bakıyordum. Ben buradan kaçmakta haklıydım. İnsan olduğumu saklamakta haklıydım. Giderken haber vermemekte

haklıydım. Yalan söylemekte haklıydım. Kitana'ya beni buraya getirdiği için bağırmakta haklıydım.

Ben haklıydım.

O zaman bu kalbimde ağırlık yapan suçluluk hissi neden dağılmamakta ısrarcıydı?

Yarım yamalak da olsa uyku, hepimizin yüzüne renk getirmişti. Üçümüz de geniş yemek salonunda karşılıklı oturup leziz kahvaltıyı midemize indiriyor, dünün konusunu açmaktan çekiniyor gibi havadan sudan muhabbet ediyorduk. Yemek salonunun sıcak çay ve kızarmış ekmek kokusu, şömineden gelen çatırtıları ve birbirine keyifle karışan sesler, *her şey yolunda* rolünü yapmamıza fazlasıyla yardımcı oluyordu. Kayısı reçelini ekmeğime boca ederken gorgon kardeşlerden biri -isimlerini hep karıştırıyorum- Len'in kulağına eğilerek, "Dün gece Samuel yok olmuş. Oda arkadaşı, odanın savaş alanı gibi olduğunu ama önemli bir şey çalınmadığını söylüyor... Sam dışında," diye fısıldadı. Samuel'i bilirsiniz, hani şu bembeyaz kanatlı horae çocuk.

"Oda arkadaşı Ardo'ydu, değil mi?" diye geri fısıldadı Lenora.

Öteki kardeş ve saçındaki yılanlar, olumlu anlamda başlarını salladı.

Len haberdar ettikleri için kızlara teşekkür edip sonra yanlarına uğrama sözüyle gönderdi.

"Ardo ile görüşelim derim." Len ve Viktor şaşkınca bana baktı. "Niye bakıyorsunuz?"

"Oradan duyabilmene şaşırdım sadece, ben bile zor duydum," dedi Len'in yanında oturan Viktor.

"Demek ki kaçıranlar ana girişi kullanmıyor," dedi Lenora.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Viktor.

Lenora bize doğru eğilip fısıltıyla, "Dün gece kaçak insanımız için saatlerce goblini oyaladım. Samuel ve koca kanatları orada olsaydı bilirdim," dedi bana doğru ateş gibi bakışlar atarak.

İnsan olduğum için saldırmalarındansa laf sokmalarını tercih ederdim, o yüzden durumu kabullenip sessiz kalarak reçele ekmek banmaya devam ettim.

Kahvaltının kalanında dedikoduları dinleyerek yemeğimizi bitirip Özel Irklar dersliğine doğru yola çıktık. Lenora önden topuklarını vura vura, Viktor ve ikimiz de başımız yere eğik yürüyorduk. Kimse dün yaşadığımız olaylar ve benim muhteşem itirafım hakkındaki kaçınılmaz konuşmayı başlatmaya cesaret edemiyordu.

İkinci katın merdivenlerini çıkarken ilk pes eden Lenora oldu.

"Bize yalan söyledin," dedi aniden durarak. Benden iki basamak yukarıdaydı, boyu boyumu birazcık geçiyordu.

Viktor'u da hazırlıksız yakalamıştı belli ki tek kaşını kaldırarak Len'e baktı.

"Bizi haftalardır kandırıyorsun," diye devam etti kız. Suçluluğun ağırlığıyla gözlerimi yerden kaldırmadım. "İnsan olduğun için sana sırtımızı döneceğini nasıl düşünürsün? Buradaki en yakın arkadaşımsın." Neredeyse bağırıyordu. Viktor, Len'i sakinleştirmek için omzuna doğru uzandı ama kız, oğlanın elini silkeleyip üzerime gelmeye devam etti. O bir basamak indikçe ben de duvardan destek alarak bir basamak iniyor, aradaki mesafeyi korumaya çalışıyordum.

Ellerini yumruk şeklinde sıkmış, yüzündeki kaslar gerilmişti. Gözleri beni kavuracakmış gibi bakıyordu.

"Gittiğini fark ettiğimizde ne hissettik, hiç umurunda değil mi? Ya molthar seni öldürseydi? Ya Viktor'u öldürseydi?"

Doğru bir noktaya parmak basmıştı. Viktor benim yüzümden ölseydi... Nasıl hissedeceğimi bile düşünmek istemiyordum. Cevap vermeden bakışlarım ayak uçlarımda Lenora'nın sakinleşmesini beklemeye devam ettim. Şu an ne söylersem söyleyeyim durumu daha kötü yapacaktı. Arkadaşlarım benim için hayatlarını tehlikeye atmış, tünellere girmeme kuralını çiğnemişti ve karşılığında aylardır yalan söylediğim ortaya çıkmıştı. Tabii içimde bazı şeyler kırılmadı değil. Bunca zamandır neler çektiğimi, bu yalanla yaşarken nasıl zorlandığımı hiç düşünmüyordu.

"Bilmeniz sizin için de tehlikeliydi. Sizi koruyordum," diye mırıldandım, artık son basamağı da indiğimde.

"Sen sadece kendini düşünüyorsun!" diye bana doğru birkaç adım daha attı.

Ellerimi zararsız olduğumu göstererek yukarı kaldırdım ve aramızdaki mesafeyi korumak için duvara yapıştım.

"Benim için kolay olduğunu mu sanıyorsunuz? Her gün sizi görmek, her gün gözünüzün içine baka baka başka biriymişim gibi davranmak? Her gün burada yaşama şansımı artırabilmek için tüm o dersleri kutsal kitapmış gibi ezberlemem gerekti. Dans derslerinde herkesten çok çalışmam gerekti. Çok çalışmamın sebebi sizin gibi sınıf birincisi olmak, tatlı bir rekabet maskesiyle flörtleşmek değil. SADECE HAYATTA KALMAK İSTİYORUM!"

Haftalardır içimde tuttuğum korku ve gerginlik sonunda patlamıştı. Birbirimizi parçalayacakmış gibi bakıyorduk. Tek bir hareketim, Len'in üzerime atlaması için yeterliydi.

O esnada görünmez bir gücün etrafı sardığını hissettim. Viktor ikimizi de birbirimizden korumak için etrafımıza kalkan yerleştirmiş,

sakinleşmemiz için yalvarıyordu. Viktor'a korkmasına gerek olmadığını söylemek istedim. Buna gücüm olsaydı bile asla Lenora'ya zarar vermezdim. O bana zarar verse bile...

Dışımdan söylemedim ancak bu gerçeğin farkına varmamla birlikte içimdeki öfke soldu. Sakinleşmek için derin birkaç nefes aldım.

"Kimseye bağlanmadan kaçmayı planlıyordum ama olmadı..." Yutkundum. "Sizinle tanıştım."

Yükselttiğimiz seslerimiz çevredekilerin de dikkatini çekmişti. Olası bir dövüşü kaçırmamak için merdivenin üst ve alt katlarından çaktırmadan izlemeye çalışıyorlardı. Bir anlık sessizlikten sonra Lenora, muhteşem bir hızla yüz ifadesini kontrol altına aldı ve sanki daha demin üzerime yürümemiş gibi sakin bir ses tonuyla, "Sahilde konuşabilir miyiz?" dedi. "Lütfen."

Çevremizde toplaşanlara göz attıktan sonra başımla hafifçe onayladım.

Üçümüz dersi ekip sahilin en tenha kısmına oturduk. Çarşaf gibi gölün, nazikçe sahile vurması ve bulduğum bir dal parçasıyla toprağı eşelemem dışında ses yoktu.

Bu sefer ilk konuşan ben oldum.

"Özür dilerim. Çok korkmuştum." Hâlâ başımı kaldırmadan dalla oynuyordum. "Korkuyorum." Bu itirafı dışımdan dillendirdiğim an, kalbimden ağır bir yük uçup gitti.

"Biz senin arkadaşınız, El. Bize güvenmeni dilerdim ama seblerini anlayabiliyorum," dedi Viktor, sabahtan beri her gerginliği ustaca idare etmiş, soğukkanlılığını bir an bile bozmamıştı. "Senin yanındayız, bu durumu çözmene ve bu yılı bitirmene yardım edeceğiz." Lenora'ya bakıp destek bekledi, gelmeyince dirseğiyle dürtükledi. "Değil mi Len?"

Lenora gözünü göle dikmişti. Bir müddet sonra dizlerini kendine çekti. "Başka sakladığın bir şey var mı?"

"En ilginci buydu. İlk kaçış denememde goblinin beni tilkiye çevirmesini saymazsak."

"Nasıl yani?" Olayın saçmalığından olsa gerek, Lenora'nın sesindeki soğukluğun yerini merak almıştı.

"Bu benim ilk kaçış denemem değil... Ama en başarılı denememdi," dedim sırıtarak.

"İkimiz de ölüyorduk!" dedi Viktor. "Başarılı dediğin buysa, öteki denemenin detaylarını dinlemek bile istemiyorum."

Bakışlarım istemsiz olarak parmağındaki yüzüğe gitti.

Viktor Viktor, özellikle senin duymaman en iyisi.

"Sen tam bir baş belasısın," dedi Len konuşma boyunca ilk defa bana bakarak. "Sana zamanında yetişemeyeceğiz diye korktum."

"Senin yetişemediğin herhangi bir şey var mı?" dedi Viktor şakayla karışık yine dirsek atarken.

Cevap gelmedi. Len'in uzun kirpikleri, birikmiş gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Akmalarına izin vermeden elinin tersiyle gözlerini kuruladı. İşte o zaman verdiği tepkinin sadece bana değil, geçmişten başka birine de olduğunu anladım.

"Kim?"

Len, gözlerini kaçırdı. Viktor şaşkınca bir bana bir ona baktı. "Anlamadım?"

"Daha önce kimi kaybettin, Lenora?"

Kafasını dizlerinin iki yanına iyice sokan Len, derin bir nefes aldı. Tekrar başını kaldırdığında üzüntüsünü yine mükemmel bir oyunculukla maskelemiş, ışıltılı bir gülümsemeyle bakıyordu.

"Burada herkes birini kaybetti, El. Benimki kayıp bile sayılmaz." Elini uzattı. "Sadece bir daha aptalca bir şey yapmadan önce haber ver ki başına gelecekleri keyifle izleyelim."

Tahminimde haklıydım, bu tepki sadece bana değildi. Yine de bugünlük yeteri kadar gergin konular konuşmuştuk. Uzanıp zarif parmaklarını iki elimin arasına aldım. Sahte dahi olsa gülümsemesi bulaşıcıydı. "İyi bir seyir zevki sunacağıma emin olabilirsin."

"Buna şüphem yok."

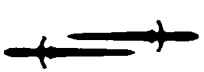
Viktor, bizim aramızın yumuşamasının aksine kaşlarını çatmış bir şekilde Lenora'ya bakıyordu. Sonra uzanıp kızın gözünün kenarında kalan, silinmemek ve akmamak için direnen gözyaşı damlasını parmağının ucuyla sildi. Len, şaşkınca Viktor'a döndü. İlk defa hem kendi hem çevresinin duygularını zorlanmadan manipüle eden sirenin, platin saçlarının arasından uzanan kavisli kulaklarının kızarmasını kontrol altına alamamasına şahit oldum.

Bir an sonra Lenora, başını iki yana salladı ve boşluğundan yararlanan duygularını anında maskeledi, bana baktı ve gülümsedi. "Daha önce hiç insan arkadaşım olmamıştı." Kollarını iki yana açıp ikimizin de boynuna sarıldı.

İtirafımla ferahlamış göğsüm, yeni bir hisle sıkıştı bu sefer. Bu his, öncekilerden farklı olarak sıcacıktı.

Sanırım... Hayatımda ilk defa bir yere ait hissediyordum.

Fena değildi.

Öğleden sonra dans dersi vardı ve biraz hareket, öfkemizi sağlıklı bir şekilde atabilmemize iyi gelebilirdi. Zaten son birkaç gündür, Garen'in bize büyük bir sürpriz hazırladığı dedikoduları ortalıkta dolaşıyordu.

Kale avlusuna çıktığımızda Garen, çoktan erken gelenleri bir araya toplamış, tahta kılıçları dağıtıyordu. Geniş koluna bileklik gibi üzeri siyaha ve beyaza boyanmış, iki tane daldan bozma uyduruk taç takmıştı. Gözlerim, göremeyeceğimi bile bile tilki için tüm avluda dolaştı. Garen'in tüm avluyu dolduran gür sesiyle odağımı derse geri verdim. "Bugün sizlerle masum bir oyun oynayacağız."

Hayır, hayır, hayır. Garen masum diyorsa kesin dehşet içeren bir ders olacaktı.

"Şu ana kadar hep bireysel alıştırma yaptık ancak gerçek bir tehdit karşısında tek başınıza hayatta kalamazsınız. Sürüden ayrılan kuzuyu kurt kapar, sürüden ayrılan kurdu ise..." Elindeki tahta kılıcı çevirerek yaptığı kafa kesme hareketiyle sözünü bitirmesine gerek kalmadı. "Bugün çocuklar, sürü olmayı öğreneceksiniz."

Sıraya dizilmiş sınıfın önünde ağır adımlarla yürüdü. Gözleri hepimizin üzerinde teker teker oyalandı.

"Oyunumuzun adı Taçkapmaca. Kuralları sadece bir kere açıklayacağım, o yüzden iyi dinleyin.

İki gruba ayrılacaksınız. Aranızdan birini kral veya kraliçe seçeceksiniz. Amacınız, kendi liderinizi korurken karşı liderin tacını alıp yine kendi liderinize getirmek.

Eğer lideriniz yakalanır ama tacınızı kurtarırsanız, kendi kafanıza geçirmeniz ve oyuna bir kişi eksik devam etmeniz gerekecek. İki tacı da ele geçiren liderin bulunduğu ekip, kazanmış sayılacak.

Özel güçlerinizi kullanmak yasak.

Orantısız güç kullanmak -sinsice sırıtan Azel'e döndü- yasak.

Eğer yarım saatin sonunda kimse birbirinin tacını ele geçiremezse berabere bitmiş sayacağım."

Garen bize kuralları anlatırken muhafızlar -taş olmayan- avludaki çeşmenin önüne büyükçe bir sandalye taşıyordu. Garen,

keyifle taht olarak kullanacağı belli olan sandalyeye oturup hepimizi gruplara ayırdı. Lenora ile beyaz gruba düşmüştük. Viktor'un karşı tarafa geçerken sessizce attığı yardım çığlığı, ikimizi de gülümsetti. En yakın arkadaşımın karşı takımda olup olmaması umurumda değildi, çok acil moralimi yerine getirecek bir zafere ihtiyacım vardı.

On kişi, alanın bize ayrılan köşesinde toplandık. Muhafızlar tarafından dağıtılan beyaz, patates çuvalı dokusundaki kumaştan yapılmış kolsuz üstü, deri zırhların üzerine giydik. Karşı takım da aynısını siyah kumaştan versiyonuyla giyiyordu.

Çoğunluk kralın, aramızdaki kurt sınıfına yükselmiş iki kişiden biri olan Rafi olmasını istiyordu. Onlar tartışırken avludaki hava da gitgide soğuyordu. Ellerimi ceplerime soktum ve çevreme, kullanabileceğimiz bir şey bulabilmek için bakındım. Çeşmenin üzerinde yükselen Tanrıça heykelinin bile yüz ifadesi gerilmiş gibiydi. Gözüm, Viktor'un yanında somurtan Azel'e kaydı. Viktor tüm ekibe hararetle bir şeyler anlatıyor, Azel ise gözlerini bizden ayırmadan başıyla onaylıyordu. İki tarafın da kazanmak için elinden geleni yapacağını, gerekirse şiddet kullanacağını hissediyordum.

"Olmaz." Ekipteki tüm meraklı gözler, açıklama bekleyerek bana döndü. "Olmaz çünkü her iki takımın da gücü eşit. Sırf güce güvenerek kralı seçemeyiz."

"Tacı çok iyi korurum," diye itiraz etti Rafi.

"Ayrıca Rafi çok yer kaplıyor, bu da kaçmasını zorlaştırır," diye devam ettim Rafi'nin protestosunu dikkate almayarak.

"Seni kim liderimiz seçti?" diye diklendi Rafi. Birkaç kişi de onu destekledi.

Ben seçtim çünkü siz bir stratejide karar verene kadar oyun başlayıp bitecek.

Olmaz, bunu diyemem.

Ben seçtim çünkü kaslarınız maalesef kafanızdan daha çok çalışıyor.

Bu daha beter.

İtirazların gelmesiyle artan gerginliğimi yüzüme yansıtmamaya çalıştım. Bir şekilde sinirimi yutup beni dinlemelerini sağlamalıydım.

"Sen iyi bir kılıç kullanıcısısın Rafi, belki Azel'le bile kapışabilirsin. Cidden çok daha faydalı olabilecekken savunmada kalıp korkak gibi sağa sola kaçmayı mı planlıyorsun?" Elimi genç irisi vampirin omzuna koydum ve gözlerinin içine baktım. "Sen korunacak bir cevher değil, bir savaşçısın."

Yaptığım yıkama yağlamayla Rafi'nin gözleri gururla parlamış, duruşu dikleşmişti. Lenora, güler gibi nefes vererek sadece benim görebileceğim bir açıda gözlerini devirdi.

"Ne önerirsin, El?" Rafi'yi desteklemeyen az kişiden biri olan orman elfi ekip arkadaşım merakla bana bakıyordu.

Sanırım artık resmi olarak lider seçilmiştim.

"Liderin en hızlılarımızdan biri olması gerekiyor." Herkese yaklaşmaları için işaret ettim.

"Lenora, sen kraliçe olacaksın," dedim. Len, tereddütlü bir şekilde ağzını açtı ama itiraz etmedi. "Siyahları oyalayabildiğiniz kadar oyalayın, zayıf görünün ve kazanacaklarını düşünmelerini sağlayın." Artık hepsi pürdikkat bana odaklanmış, başlarını dediklerimi onaylarcasına sallıyordu. "Kazandıklarını düşündüklerinde dikkatsizleşecekler. Krallarını yalnız bırakıp bu işi hızlıca bitirmeye çalışacaklar."

Lenora'ya baktım. "Oyalayabildiğin kadar saldırılardan kaçarken ben de krallarından tacı alacağım." Sesimi özgüvenli çıkması için yükseltmiştim. Aslında içimden titriyordum ama ekibime bunu gösteremezdim. Hele hepsi hırslı bir şekilde gözlerimin içine bakıyorken...

Sonrasında herkesin oyuna başlayacağı konumu ve teke tek sorumlu olduğu rakibi seçtik.

"Çığlık atın, pelerinlerini kafalarına geçirin, yerdeki tozu kaldırın. Doğrudan yenemeyeceğimiz bir ekip var karşımızda ama duyularını yok edersek bir şansımız olabilir."

Rafi elini ortaya koydu. Hepimiz teker teker elimizi ortaya, birbirimizin üzerine koyduk.

Yerlerimizi aldık, oyuna en arka solda, Lenora'nın yanında başlayacaktım. Viktor, buklelerinin arasına siyah tacı gevşek bir şekilde koyduktan sonra bize gülümsedi. Sırf güçle kazanamayacaklarını onlar da düşünmüş olmalıydı. Zaten ekipte Viktor varsa kesin akıllıca bir strateji kurmuşlardır. Viktor, Azel'i dirsekleyerek Lenora'nın başındaki tacı gösterdi. Vampir, başıyla onayladı. Bu, ikilinin ilk defa birbirlerinin boğazlarına yapışmadan yaptığı konuşma olabilirdi. Ah hırs, sen nelere kadirsin...

Lenora kulağıma doğru eğildi. "Gerçek planın ne?" diye fısıldadı. "Benden daha hızlı olduğunu biliyorum. Neden beni kraliçe yaptın?"

"Gerçek planım için çok dikkat çekiyorsun." Ona bakıp masumca gülümsedim. "Dikkatleri dağıtmana ihtiyacım var."

"Kimin?"

Gözlerimi Azel ile Viktor'a diktim. Lenora'nın yanakları hafifçe kızardı.

"Yani narin ve muhtaç davranıp bana diğerlerinden daha yumuşak davranmalarını sağlamamı mı bekliyorsun?" Görevini hızlı kapmıştı ama sesindeki kızgınlığı iliklerimde hissettim.

"Aynen öyle."

Bana bir an öyle bir sinirle baktı ki sanki kafamı koparacak gibiydi. Sabahki tartışmamızdan sonra belki de şansımı fazla

zorluyordum ama gözlerimi kaçırmadım. Lenora'dan başka kimse bu ikiliyi uzun süre oyalayamazdı ve benim zamana ihtiyacım vardı. Sakince açıklamaya devam ettim. Len'in plana harfiyen uyması kazanmamızın tek yoluydu.

"Senin buradaki neredeyse herkesten daha güçlü olduğunu biliyorum. Ama Rafi'ye dediğim gibi güç değil, zamana ihtiyacım var." Kafasındaki taca bakıp, "Saçını açarsan daha da çok dikkat çekersin," dedim.

Lenora biraz düşündükten sonra iç çekti. "Rafi'ye yaptığın gibi beni manipüle edemezsin El ama sana güvenmeyi seçiyorum." Tepeden topladığı saçlarının tokasını açtı ve daldan tacı kafasına yerleştirdi.

"Siren ışıltısını ne kadar kontrol edebiliyorsun?"

"Biraz. Viktor'u etkilemiyor gibi gözüküyor."

"Sorun değil, Azel'i oyundan çıkarsak bile şansımız artar."

"Pekâlâ." Len, yüzüne etkileyici bir gülümseme yerleştirdi.

Herkes artık yerine yerleşmişti. Başlamak için iki ekibin liderinden işaret bekleniyordu.

"Bir dakika!" diye bağırdım ve Lenora işaret veremeden önüne geçip saçlarını tacın çevresine dolamaya başladım. Tacı, gür saçlarının arasından gözükmeyecek hale gelene kadar karıştırdım ve sıkıca bağladım.

"Başlayacak mıyız artık?" diye homurdandı Azel.

"Bitti sayılır," dedim ve ellerimi hızlıca ceplerime sokup geri çekilerek eserimi inceledim. "Tacı almak isterlerse saçını yolmaları gerekecek," dedim ciddiyetle.

Lenora yutkundu. "Benden etkilenseler iyi olur o zaman."

Viktor uzaktan gözlerini devirip, "Yapma El, kazanmak için Lenora'nın saçlarını ortaya koyman çok alçakça."

Azel'in ise gözleri av heyecanıyla parlıyordu. Len gergince elleriyle saçının tepesini kapadı.

Başlangıç düdüğüyle birlikte Azel'in, önüne geçeni ezerek Lenora'ya doğru koşması bir oldu. Belki de Lenora'nın Azel üzerindeki etkisini yanlış yorumlamıştım. Lanet olsun!

Onu durdurmak için tek elimi daha cebimden çıkaramadan, hızlıca öne atıldım. Havada ahşap kılıçların çarpışmasının tok sesi çınladı. Ayaklarımızın kaldırdığı toz etrafı görmeyi zorlaştırıyordu. Rafi, saldırıya geçen Azel'i omuz darbesiyle sarstı ve Lenora'nın önünde savunma yapmaya başladı. Herkesin birbirine girmesi sadece bir anı almıştı.

Bense Len'in güvenli uzaklığı koruduğundan emin olduktan sonra çevrede dolaşıp Viktor'un ufacık da olsa açık vermesini beklemeye başladım. Lenora'nın kılıcını, kızın daha da savunmasız gözükmesi için Rafi'ye vermiştim. Birkaç dövüşen gencin ayaklarının arasından geçtim. Kimin olduğunu görmediğim bir kılıç darbesinden son anda eğilerek kurtuldum. Benim savurduğum kılıçtan karşı takımdaki yılan kız kurtulamadı ve çığlıkla tıslama karşımı bir sesle Lenora'yı kovalayan Azel'in üzerine düştü. O ve yılanları öfkeyle arkasını döndüğünde çoktan toz olmuştum.

Yerde sürünüyor, önüme çıkan her siyahlının ayak bileklerindeki o hassas noktaya darbe indiriyordum. Sola doğru giderken karmaşanın içindeki Len'e işaret ettim. Kraliçemiz, bana doğru koşmaya başladı. O esnada Azel'in, kızı omzundan yakalamasıyla bir çığlık koptu. Lenora çığlık çığlığa kurtulmaya çalışırken tüm mücadelenin odağı oraya çevrildi. Beyazlar kraliçesine, siyahlar Azel'e yardıma koştu.

Lenora, beni gururlandırarak sanki kolu kopmuş gibi acı bir çığlık eşliğinde kendini yere attı. Azel'in gözlerindeki av heyecanı,

bir anda yerini endişeye bıraktı. Odağının tamamını yerde sürüklediği kıza vermişti. Beni son anda fark ettiğinde tepki vermek için geç kalmıştı, kaburgasına ağır bir darbe geçirmiştim bile.

Azel'i iki büklüm yerde bırakan ve beni bayağı keyiflendiren saldırımla herkese yerimi belli ettikten sonra kimseye müdahale etmeden hızlıca alandan uzaklaştım. Rakibim Azel değildi, rakibim her daim uzakta duran ve çevresini izleyen Viktor'du. Ancak Len'in yardıma muhtaç taklidi işe yaramış olacak ki mücadelenin olduğu alana doğru yaklaşıyor, gözleri yere düşen rakip-arkadaşını arıyordu. Kimseye, benim artık ortalıkta olmadığımı fark ettirmeyecek kadar büyük bir kaos çıkmıştı. Lenora yakalanmadığı halde çığlık atıyor, düşmanların ilgisini üzerinde topluyordu. Yakamozlar gibi parıldayan saçları bu savaş alanında bile rahatlıkla bulunmasını sağlıyordu.

Rolünü ne kadar iyi oynarsa oynasın, uzun süre yakalanmadan sürdüremezdi. Zamana karşı yarışıyorduk.

Kendimi avlunun ortasında boğuşan arkadaşlarımın savurduğu darbelerden kollamaya çalışırken dizlerimin üzerinde sürünmeye devam ettim. Tabii arada birkaç kişi üzerime basmıyor değildi ama n'apalım, savaşta her şey olabilirdi. Gözleri uzakta Len'e kitlenmiş hedefimle aramda çok az mesafe kalmıştı.

Yuvarlanarak çemberin dışına çıktım ve soldan siyahların kralına yaklaştım. Elimi, Kosyna'da yıllarca kullandığım gibi bir çabuklukla Viktor'un kafasına doğru uzattım.

Aniden, sırtımdan tüm vücuduma bir acı dalgası yayıldı. Biri çok sert bir şekilde kılıcını geçirmişti. Acıyla inleyerek arkama döndüğümde yüzümün ortasına bir yumruk...

Ah. Yıldızlar.

Gözlerim kararmadan hemen önce vampirin bana zafer gülümsemesiyle baktığını gördüm.

Elim gözümde acıyla inleyerek bir müddet yerde yatarken tepemden *canım* en yakın arkadaşımın sesini duydum.

"Böyle bir dalavere çevireceğini biliyordum, El. Lenora'yı hedef göstererek tüm odağımı ona vereceğimi sandın, değil mi? Seni tanıyorum artık, düşünme tarzını biliyorum," dedi Viktor.

Gözlerimi açtım. Tepemde bana masumca gülümseyen Viktor'u gördüm. Bugün sürdüğü siyah far, sanki bu an için özel olarak hazırladığı savaş boyası gibi gözüküyordu.

"Rakibim başından beri sendin."

İki elimden de destek alarak dizlerimin üzerinde doğrulmaya çalıştığımda Azel, iki omzumdan aşağı doğru bastırdı. Ağzıma gelen kanı ayaklarına tükürdüm. "Henüz oyun bitmedi."

Birkaç manevrayla Azel'in elinden kurtulmaya çalıştım ama nafile. Bir anlık dikkat dağınıklığı yeterli olacaktı. Sadece bir an.

Başımın dertte olduğunu gören Len, yerde bulduğu tahta kılıçlardan birini Viktor'a fırlattı. Neredeyse... Eğer Azel, tek eliyle havada yakalamasaydı, Viktor'un kafasında eğreti duran tacı vuruyordu. Vuramadı ama benim ihtiyacım olan anı yarattı.

Azel'in tutuşu zayıflamışken dirsek atarak kurtulup kendimi kaosun ortasına attım. Azel peşimde koşup krallarına yaklaşmamı engellerken Viktor hem beni güvenli bir uzaklıktan gözlüyor hem de Lenora'yı sıkıştırmaları için takım arkadaşlarına emirler yağdırıyordu.

Durum gerçekten hiç iyi gözükmüyordu. Lenora kaçmak için elinden geleni yapsa da o kadar sert saldırıyorlardı ki bizimkiler kraliçelerini korumaktan Viktor'un olduğu alana dahi yaklaşma fırsatını bulamıyordu.

Eh, belli ki kaçınılmaz olanı daha fazla ertelemeyecektik.

Siyah takım, beni tekrar Azel'den kurtarmak için güvenli bölgeden çıkan Lenora'yı yakaladı. Artık saçı dağınık bir kuş

yuvasını andıran kızı Viktor'un ayaklarına sürüklediler. Lenora'dan iç dağlayan, hafif hafif hıçkırık sesleri geliyordu. Azel ise artık ilgisini çekmeyen bir oyuncakmışım gibi beni yerde bırakıp Lenora'nın başında beklemeye başladı.

Viktor'un gözlerinde acıma ve samimiyet vardı. Yavaşça yerde sürüklenmiş arkadaşının yanına çömeldi.

"Len, çok üzgünüm. Keşke kraliçe sen olmasaydın, umarım canını acıtmamışızdır."

Lenora yarısı yüzüne düşmüş dağınık saçlarının arasından Viktor'a gözlerini kaldırdı. Hafif ağlama hıçkırıkları, korkutucu bir gülüşe dönmüştü.

"Belki de acıtmalıydınız."

Bir anda yerde dönerek Viktor'a, Garen'den bile onay ıslığı alan bir tekme attı. Tekme, Viktor'un kafasına gelmeyecek yükseklikte ayarlanmıştı ama ürkmesine ve geri sendelemesine yetti. Azel yerinde bir küfür savurup Lenora'nın kollarını doğal olmayan bir açıda kıvırarak yere mıhladı.

Viktor, biraz geri sendeledikten sonra birkaç arkadaşının desteğiyle doğruldu.

"Bana tacını getirin." Gözlerindeki tüm acıma gitmiş, yerini vahşi bir pırıltı almıştı. "Gerekirse saçlarını yolun." Bak sen! Viktor, sinirlendiğinde acımasız olabiliyormuş demek. Sonunda birbirlerinin gerçek yüzlerini gören kral ve kraliçe, bu durumdan memnun bir şekilde birbirlerine sırıttı.

Viktor'daki bu ani değişikliğe şaşıran Azel, ilk defa onaylayarak meleze gülümsedi ve ellerini kızın saçına daldırdı. Bu sefer Len'den gelen acı dolu inleme gerçekti. Azel, Lenora'nın kuş yuvası saçının merkezinde olan dal parçasını çekiştirmeye başlamıştı ki...

Bir düdük sesiyle oyun bitti. Herkes, tahta doğru döndü.

Kanlı dişlerimle tahtımdan, saçlarında hâlâ Azel'in eli olan Lenora'ya gülümsedim.

Viktor sendelediğinde, Lenora'nın yakalanmasıyla birlikte oyunun bittiğini düşünüp rahat davranan birkaç siyahlının arasından geçerek, sendelemenin etkisiyle kafasında iyice gevşek duran daldan tacı kapıvermiştim. Lenora'nın beyaz tacını da kafama yamuk bir şekilde tutturmuş -cebimde ortadan ikiye ayrılmış olsa da tacın ne durumda alınacağına dair bir kural yoktu- Viktor'dan kaptığım siyahların tacını da parmağımda döndürüyordum.

"Kazanan beyaz takım!"

"Ama... Nasıl?" Viktor ve Azel kafa karışıklığıyla birbirlerine baktı. Azel, elleriyle yere mıhladığı kızın dağınık saçlarını tekrar bir hışımla karıştırdı.

"Canımı acıtıyorsun!"

Lenora vampirin eline vurduktan sonra Azel'inkinden bile daha sert bir şekilde kendi kafasını karıştırdı. Saçlarından, bu sabah sahilde konuşurken oynadığım dal parçasını çıkarmasıyla birlikte olayı anlaması, birkaç saniyesini aldı.

"Kral her zaman sendin," diye şaşkınlıkla bağırdı Lenora, gözleri kocaman açılmıştı. "Ben... ben gerçekten sadece bir yemdim o zaman?"

Omuz silktim. "Hem de en iyisinden."

"Şu dalı kafama sabitlemek için saçlarımı karıştırırken gerçek tacı cebine mi attın peki?" Hâlâ inanamayan bir ifadeyle kafasını yokluyordu. "Taç başından beri sendeydi!"

"Kendi takımından birini, sırf kazanma uğruna harcayacak kadar kötü müsün?" dedi Viktor, şaşkınlıkla bana bakıyor, o da eliyle hâlâ eski tacının durduğu boşluğu yokluyordu.

"Bu kadar şaşırma lütfen, düşünme tarzımı bildiğini sanıyordum."

Oturduğum yerde rahatça yayıldım, bacaklarımı uyduruk tahtın sallanan tek kolundan uzattım. "Ayrıca Lenora'nın saçını yolun diye emir verdin."

Viktor, mahcup bir şekilde Len'e döndü ve bir özür mırıldandı. Len, eliyle önemli olmadığını belirten bir işaret yaptı, yüzündeki şaşkınlık devasa bir gülümsemeye dönmüştü. Koşarak boynuma atladı. Sevinç çığlıkları arasında arkadaşımı belinden tutup bir tur etrafımda döndürdüm. Azel ve Viktor'un öfkeli bakışlarını ensemde hissetsem de Len'in, "Kazandık!" diye neşeyle çınlayan sesi kısa sürede onları unutturdu.

"Üzgünüm Len. Her şeyini verebilmen için kraliçe olduğuna inanman gerekiyordu ki diğerleri de inansın."

Boynuma doladığı kollarını çözmeden önce kulağıma, "Saçımı bozmanı ödeteceğim, Elbis Saren," diye fısıldadı.

Kaybeden siyah takım, Garen, hatta çevrede toplanan diğer öğrenciler bile alkışladı. Avluda bu kadar insanın bizi izlediğini fark etmemiştim bile. Beyaz takım tahta sandalyemin dört yanından tutup beni havaya kaldırdı. Lenora bile sabahki kavgamızı unutmuş, neşeyle tezahürat yapıyor, surat asan Viktor'a dil çıkarıyordu.

"Çok yaşa Kral El!"

Taçkapmaca Kralı süksem birkaç gün daha devam etti. Özellikle takımımda olanlar yanımda oturmaya çalışıyor, ders aralarında bir şeyler yapalım diye tekliflerde bulunuyordu. Ben hâlâ tüm vaktimi Lenora ve Viktor'la geçiriyordum. Yine de bir anda sınıfın insan gibi kokan, garip çocuğundan popüler çocuğa dönüşmek hoşuma gitmedi diyemezdim.

Bugün kahvaltıda üçümüz yalnız değildik. Kaybolan Samuel'ın oda arkadaşı Ardo'yu tek başına yerken bulup çevresini sarmıştık. Ardo bir kurtinsandı ve sınıfın en makul kişilerindendi. Muhabbeti hoş, popüler, yakışıklı, başarılı... Normal şartlarda her ay birkaç gün kurt olarak gezen bu ırk, Nyxhaven'daki açıklayamadığımız onlarca büyüden biri sayesinde dilediği kadar insan suretinde kalabiliyordu. Böyle olmasa Garen dahil hepsinin, iki günde bir kraterin ucundan gözüken geceyi kaplayan dolunay yüzünden çıldırmaları gerekirdi.

"Vay Kral El, biz köylülerle oturur muydunuz?" diye sordu Ardo neşeyle.

"Bugün tebaamla görüşmem gereken özel bir konu var," dedim, insan soylulardan duyduğum kibar tonlamayı taklit ederek.

Elindeki pastırmanın yarısını ısırıp ağzına atan Ardo hafifçe gülümsedi. Sonra gözleri Lenora'ya kaydı. Uzun sayılan bir müddet de gözleri orada takıldı kaldı. Viktor boğazını temizleyince gözlerini zar zor Len'den alıp bana çevirdi.

"Konu, Sam."

Bir anda ifadesi sertleşen Ardo, elinde kalan pastırmayı yavaşça tabağına koydu. "Sam iyi hissetmiyordu. Eve gitti. Ailesi geldi aldı."

"Aynı Ellanore gibi," dedim.

"Detay için Müdür Jakit ile görüşebilirsin."

Kimsenin hiçbir zaman görmediği şu müdür.

"Sam ailesiyle gitmeden önce herhangi bir şey söyledi mi?"

Olumsuz anlamında başını salladı Ardo. O kadar rahatsız duruyordu ki bayılmasından endişelendim. Alnından boncuk boncuk ter akmaya başlamış, suratı kızarmıştı.

"Odada herhangi bir sembol çizilmiş miydi?" diye sordu Len, Azel'in çizimini hatırlayarak.

Ardo ağzını açtı ama bir şey diyemeden kapattı. Yardım dileyen gözlerini bir müddet sonra kaçırdı ve olumsuz anlamında başını salladı. Ağzı bir kere daha açılıp kapandı.

Viktor, Lenora ve ben aynı anda birbirimize baktık. Bir şeyler Ardo'nun konuşmasına engel oluyordu.

"O zaman şimdi dediğim doğruysa sadece sabit dur." Önce çevremizi bizi izleyen var mı diye kolaçan ettim. Herkes kendi arkadaş grubuyla muhabbetteydi. Yine de işimi sağlama almak için masanın üzerinden hafifçe Ardo'ya eğildim. "Sam kaçırıldı ve Akademi, senden bunu saklamanı istiyor."

Ardo, nefes bile almadan gözlerini bana dikip baktı. Kılı kımıldamadı.

"Sessizlik büyüsü yapıldıysa eğer bunu bozacak bir şey yaparsa sonsuza kadar konuşamama ihtimali var," dedi Viktor, elini omzuma koyup beni banka geri oturttu. Ardo'nun korku dolu bakışları bu bilgiyi destekledi.

Sınıf arkadaşımızı daha fazla sorgulamamız işkence olacaktı.

"Sam iyi hissetmiyordu. Eve gitti. Ailesi geldi aldı." Tekrar aynı ezberlenmiş cümleyi söyledi.

"Sam ile yakın olduğunuzu biliyorum. Çok üzgünüm," dedi Len, masadan kalkarken. Bu kadar sorgu yeter demeye getirmişti. Ardo başıyla teşekkür etti ve sessizce yemeğine döndü. Yeteri kadar uzaklaştığımızdaysa hızla yerinden kalkıp yemek salonundan uzaklaştı.

"İlginç," dedik üçümüz aynı anda. Öğrencilerden saklamak için bu kadar çaba...

Bugün önce Bay Demari ile sonrasında da Garen ile dersimiz vardı. Dans dersinden sonra sahildeki yerimizde buluşmak için sözleştik. Viktor üst sınıflarla birlikte Ada Şehirleri'nden gelen bir cadının vereceği İleri Derece Element Kullanımı atölyesine girecekti. Bay Demari bunun için arkadaşıma özel izin vermişti, notları ona sağlamamız şartıyla tabii. Birinci sınıflardan, bu atölyeye katılmaya hak kazanan tek büyücüydü. Melez olmasına rağmen bu kadar iyi olması inanılmaz geliyordu ama Nyxhaven tünellerinde, molthar denildiğini öğrendiğim korkunç yaratıkla gösterdiği performansa bakınca çok da şaşırmamam gerekirdi.

"Of." Benim yazımı benden başkası okuyamıyordu. "Şimdi Viktor için düzgün yazmam gerekecek."

Hemen arkamdan merdiveni çıkan Lenora'nın dudaklarından bir gülücük kaçtı. "Notları senden isteyeceğini düşünmen çok tatlı."

Aniden durdum ve ona doğru döndüm. "Belki de bugünün konusu sirenler olduğundan özel ders verirsin," dedim göz kırparak.

Parmağını alnıma dayayıp arkaya doğru itekledi. "Kes şunu." Yine de sırıtışını gizlemedi.

Özel Irklar dersliğinin kapısının önünde vampir çetesi, geçişi engelleyecek şekilde yayılmıştı. Azel kapıya yaslanmış, yeni ders kitabının sayfalarını çeviriyordu. Kimbilir hangi zavallının kitabını zorla elinden almıştı.

"Pardon," dedi Len, sırıtışı hâlâ yüzündeydi. Azel, kitabından başını kaldırmadı ancak adı Harinoth olan uzun boylu vampir pozisyonunu değiştirdi.

Şimdi iyice yolumuz kapanmıştı.

"Bugün balıklardan bahsedecekmişiz derste. Buharda mı yoksa ateşte mi daha lezzetli oluyorlar, onu tartışacağız," dedi, yerde oturan ve her olayda en çok gürültüyü çıkaran öteki vampir.

"Kes şunu Damien," dedi Rafi.

"Hadi ama Raf, Ellanore gittiğinden beri eğlence anlayışını da kaybettin," dedi grupta tek kalan kıvırcık saçlı dişi vampir. Dizlerinin üzerine çöküp Rafi'nin omzuna başını yaslamak için eğildi. Rafi sert bir omuz silkmeyle kızdan kurtuldu.

"Sen de kes, Shona."

Kitabını şak diye kapatan Azel, "Kaç kere söyleyeceğim. Ella gitmedi, kaçırıldı," dedi dişlerinin arasından.

"O hain ailesi isyancılara katıldığı için kendi de bir deliğe saklanmıştır," dedi tükürür gibi Shona. Harinoth ve Damien tiksintiyle Shona'ya eşlik eden onaylar mırıldanırken Rafi ve Azel sadece

birbirlerine baktı. Azel *şimdi sırası değil* bakışı atıp başını hafifçe oynatınca Rafi gözlerini yumdu ve önüne döndü. Aynı anda biz de Len ile birbirimize baktık, aynı şeyi düşündüğümüzü bilmek için konuşmamıza gerek yoktu. Belki de vampirler gözüktükleri kadar birbirlerine yakın değildi.

"Burada durup problemlerinizi dinlemeyi çok isterdik ama sınıfa geçmemiz gerekiyor," dedim bir adım daha atarak.

"Tabii ama parlak kız hâlâ sorumuza cevap vermedi," dedi Damien. Ayağa kalkıp Harinoth'un önüne geçti.

"Çekilir misin önümden?" Lenora'nın sesinden sinir olduğunu anlayabiliyordum ama mükemmel gülümsemesini bozmadı.

"Acaba balık halin nasıl kokuyor?"

Tamam. Buraya kadar. Lenora olmaz.

Yüzüme en aşağılayan gülümsememi yerleştirdim, duruşumu dikleştirdim ve Lenora'yı iki adımda aşıp Damien'in üzerine yürümeye başladım.

Elimi çantama sokarken Azel'in bana ve karşısına çıkan çoğu zavallıya yaptığını gözlemlediğim şekilde, başımı hafif eğerek gözlerimi Damien'a diktim. Oro Ana umarım sadece yeşil olduğundan gözlerime "zehir" demiyordur.

Tam burnunun ucunda dikildiğimde çantamın içindeki hançerimin kabzasını sıkıca kavramıştım.

"Sivrisinekleri ezdiğimde emdiği tüm kan ortaya saçılıyor." Gülümsememi kontrollü bir şekilde soldurdum. "Acaba sen de ezilince onlar gibi duvarda iz bırakır mısın?"

Zehri saldık. Şimdi kımıldamadan sabit dur El.

Deliyürek Ormanları veya Nyxhaven, sonuçta bu hayvanlar için orman kanunları hep aynıydı. Ses çıkar, korkunu yansıtma, kendini büyük göster.

Birbirlerine gergin bakışlar atan vampirler sustu ve tahmin ettiğim gibi, Damien bir adım geriledi.

İçimden derin bir oh çektim, zira hançerlerim yanımda falan değildi, defterimin kenarını kavramıştım sadece. Yine de bunu onların bilmesine gerek yoktu.

Henüz Garen, bizi birebir kapıştırmamıştı ama derslerdeki hızlı gelişimim kimsenin gözünden kaçmıyordu. Ayrıca benim hangi ırktan olduğum hepsi için muammaydı. Damien'ın, bu kadar bilinmezliklerle dolu bir mücadeleye girmekten çekinmesine güveniyordum açıkcası. İnsanlar bilinmeyenden korkuyorsa vampirler neden farklı olsun?

Biri dışında...

Tabii ki Azel doğruldu, yaslandığı yerden kalktı ve tam önümde durdu. Taklit ettiğim vücut dili, benden bir kafa uzun olduğu için onda çok daha korkutucu duruyordu ve orman kanunları gereği şimdi benim kuyruğumu kıstırıp kaçmam gerekiyordu.

Onun yerine elindeki kitabı işaret ettim. "Bugünlük zorbalık kontenjanını doldurmadın mı?"

"Senin için her zaman boş yerim var."

Elimle hançerimi -defterin kenarını- daha sert bir şekilde kavradım. Azel, benim aksime elindeki kitabı Damien'a uzattı. Sonra Bay Demari'nin uyarısına rağmen giymekten vazgeçmediği siyah gömleğin kollarını sıvadı.

İki saniye içinde tekme tokat dayak yiyecektim. Yine de gerilemedim. Tek başıma kalsam çoktan ardıma bakmadan koşuyordum ama sözkonusu...

Biri onun göğsüne, biri benim göğsüme dayanan iki el bizi aksi yönlere doğru itekledi. Aramıza giren Lenora, bana arkasını dönüp Azel'in göğsünü işaretparmağıyla dürtüklemeye başladı.

"Nyxhaven'da başka bir özele zarar verirseniz atılırsınız. Atılırsanız şehrinize dönmeniz gerekir, majesteleri." Eliyle biraz daha itekledi, Azel kımıldamadı. "Yoksa *ailenizi* mi özlediniz?" İşte o an, akademinin ilk gününde Bay Demari'nin Azel'i kontrol etmesini sağlayan tehdidi aklında tutan Lenora'nın, göründüğünden çok daha fazlasını not ettiğini anladım.

Azel şaşkınca gözlerini kırpıştırdı ama duruşunu bozmadı. Çekilmedi de.

Ya Lenora'ya saldırırsa?

Bu düşüncenin paniğiyle harekete geçeceğim anda çatık kaşları yavaş yavaş düzeldi, bakışları yumuşadı. Hatta dudağının kenarı gülümsemeye benzer bir şekilde kıvrılmış mıydı? Sözkonusu Azel'ken tam olarak emin olamıyordum.

"Cesur küçük balık," diye mırıldandı ve kafasıyla vampir çetesine içeri geçmelerini işaret etti. Vampirler homurdanarak sınıfa geçerken o da kapı pervazına yaslanıp geçmemizi bekledi. Ani bir saldırı yapmasın diye onun tarafına geçip Lenora'nın omzuna kolumu doladım ve bakışlarımı ondan ayırmadan geçtim. Daha demin tehdit edilmiş biri için fazla keyifli bir ifadeyle o da bakışlarını bizden ayırmıyordu.

Bugün normalde Viktor'la oturduğu en öndeki sıraya beraber geçtik ve sandalyeye kendimizi bıraktığımız anda ikimiz de rahat bir nefes verdik.

"Bir daha beni kollamak için de olsa vampirlerle dalaşma." Lenora yılgın bir şekilde iç çekti. "Yıl sonuna kadar dikkat çekmemen gerekiyor, El."

"Biliyorum. Sadece... o aptallardan nefret ediyorum."

"O zaman sıradaki gösterim hoşuna gidecek," dedi muzip bir şekilde gülümseyerek. Aklında nasıl bir plan varsa artık, daha demin işittiği hakaretler bile moralini bozmaya yetmemişti.

Bay Demari sınıfa girdiğinde başlayan uğultu, tahtanın önüne yerleştirilmiş su dolu küvete doğru yürürken azalarak bitti. Her zamanki gibi genel bilgi vererek derse başladı.

Sirenler konusu, eğer bir insan okulunda anlatılsaydı hikâye şöyle olurdu: Yıllar önce korsanlar tarafından kaçırılan ve denize atılan kadınlardan birinin ölmeden önceki son dileği bir lanete dönüşmüş, orada öldürülen tüm kadınlar ve deniz canlılarının ruhu birleşmişti. İnsanların hikâyelerine göre artık kadınlar, korsanları avlamaya başlamıştı.

Bay Demari'nin anlattığı hikâye ise bambaşkaydı.

"Sirenler, dişilerin yönetiminde olsa da nadir olarak erillerin de bulunduğu bir ırk. Barışçıl ve medenilerdir. Tek Tanrı zamanında sirenlerin bacaklarının olmadığı ve karada yürüyemedikleri söylenir. Modern dünyamızda ise Doğa Tanrıçası, bazı siren türlerine yürüyebilmeyi ve ışıltıyı bahşetmiştir."

Demari'nin son cümlesiyle birlikte yanımda oturan Len'in vücudunun aniden gerildiğini hissettim. Önümüzdeki kitap sayfasında bir balık iskeleti ve siren iskeleti karşılaştırması vardı.

Arka sıradan Damien, "Solungaçlı kız sahneye!" diye tezahürat yapmaya başladı. Vampirler, bu ucuz şakaya gülüşürken Lenora tatlı bir şekilde tebessüm ederek en arka sıraya baktı ve alkışlar eşliğinde ayaklandı. Tahtaya yürümeye başlamadan önce hızlıca elime bir şey tutuşturdu.

Vampirlerin bitmek bilmeyen vızırtılarına rağmen dimdik bir şekilde tahtaya çıkan Lenora, döndü ve hepimize can alıcı bir gülümseme bahşetti. Siren ışıltısını sonuna kadar serbest bırakmıştı. Sınıftaki herkes sustu, bazıları kulaklarına kadar kızardı. Özellikle sivri kulaklılar çok komik gözüküyordu. Benim kızarmamamın tek sebebi, elimdeki iki minik tıpa gibi nesneyle dikkatimin dağılmış olmasıydı.

Lenora pelerinini ve botlarını çıkarırken kıyafetinin hışırtısı dışında çıt çıkmıyordu. Küvetin kenarlarından tutup üniformasının ıslanmasına aldırmayarak tek hamleyle içine atladı.

Bir anda gümüş bir ışık gözümüzü aldı. Tekrar görebildiğimizde Lenora'nın bacakları birleşmiş ve gümüş pullu, uzun bir balık kuyruğu eteğinin altından hafif hafif sallanıyordu. Vampir ekibi dahil hepimiz ağzımız açık, kuyruğu inceliyorduk.

Pulları, gemiden atlayan tüm o korsanlara hak verdiğim bir güzellikte parlıyordu. Herkesin daha iyi görebilmesi için kendi çevresinde dönen Lenora, yaptığı gösteriden memnun bir şekilde suyun içinden gülümsedi.

"Birkaç senedir siren bir öğrencim olmuyordu. Sirenlerin tarihini anlatmak ister misin, Lenora?" diye hayranlıkla kuyruğunu incelediğimiz anı böldü Bay Demari.

Sudan kafasını çıkaran Lenora, kollarıyla kendini küvetin kenarına çekti. Saçlarındaki suyu sıkarken anlatmaya başladı.

"Bilirsiniz, artık hepimiz Nyxhaven'da yaşasak da Athillius'tan önce sirenler, evlerini kurdukları yere göre üçe ayrılırdı: göl sirenleri, okyanus sirenleri, kıyı sirenleri.

Göl sirenleri adı üstünde göllerde, küçük kabileler halinde yaşardı.

Okyanus sirenleriyse kıtayı saran büyük okyanusun her yerinde görülebilirdi. İnsan hikâyelerindeki korkutucu 'canavarlar' aslında okyanuslarda yaşayan medeniyetten uzak kardeşlerimizdir. Onlar için kendilerinden olmayan her canlı potansiyel bir yemektir."

Geçen gün Lenora'nın boğazına kadar sıralı köpekbalığı dişlerini hatırlayınca içim ürperdi.

"Bir de kıyı sirenleri var. Boğazlarda, koylarda yaşarlardı. Benim kabilem de aslında Nyxhaven'a yerleşmeden önce Zigra Boğazı'nda yaşarmış."

Zigra, kıtamızı neredeyse ortadan ikiye ayıran büyük bir boğazdı. Çoğu ticaret Zigra kıyıları üzerinden yürütülürdü ancak oralarda sirenlerin varlığına dair hiçbir hikâye duymamıştım. Tam elimi bunu sormak için kaldırmıştım ki o sırada başka tarafa bakan Lenora beni görmeyerek anlatmaya devam etti.

"Kıyı sirenleri aynı zamanda kuyruğunu bacağa dönüştürebilen tek siren türüdür. İnsanlığın içine rahatça karışabildikleri için Zigra'da insanlar ile yüzyıllar boyunca uyum içinde yaşamışlardır."

Elimi geri indirdim. Başka hangi özel ırkla farkında olmadan yıllarca beraber yaşamıştık acaba?

"Gölün derinliklerinde büyük bir sarayınız var diye biliyorum ama madem bu kadar fazlasınız, Nyxhaven'a nasıl sığdınız?" diye sordu fey büyücülerden biri.

"Maalesef, sadece kıyı sirenleri burada." Lenora hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Birinci Athillius dönemindeki savaşlarla birlikte farklı bir yere kaçamayan göl sirenlerinin soyu tükendi," dedi Lenora, başını ölen kardeşleri için saygıyla eğerek.

"Okyanus sirenlerininse Athillerle savaşlarında sessiz kalan Doğa Tanrıçası'na başkaldırdıkları ve dünyanın sonuna doğru yüzdükleri biliyor. Eğer bu doğruysa Tanrıça'dan uzaklaştıklarında tamamen balığa dönüşmüş olabilecekleri büyük bir olasılık. Ne kadar uğraştıysak da kardeşlerimizden neredeyse beş yüz yıldır haber alınamadı.

Geriye kalan tüm kıyı sirenleriyse savaşla birlikte Nyxhaven Dağı'na sığınmışlardır."

"Nyxhaven'da yanılmıyorsam on bir kıyı kabilesinin tamamı var, değil mi?" diye sordu Bay Demari.

Başıyla onaylayan Lenora, "Tabii savaştan önce sayımız çok daha fazlaymış ama büyük göç esnasında avlanarak çoğu kardeşim can vermiş," dedi.

Len'in ara ara geceleri gölde uyuduğunu biliyordum ama hayatı boyunca burada yaşadığını düşünmemiştim. Kosyna'daki deniz aklıma geldi. Acaba orayı sever miydi?

Parmak kaldırdım.

"Yani hayatın boyunca başka bir deniz, göl, nehir, okyanus hatta yağmur görmedin mi?"

"Buraya arada yağmur yağıyor. Ama hayır, görmedim. Annem de görmedi, büyük büyükannem de görmedi."

"Hiç dalga görmedin mi?" Kosyna'daki deniz, özellikle fırtınalarda çok dalgalı oluyordu.

"Kendi yaptığım dalgalar dışında hayır," dedi Len, sabırla gülümseyerek.

"Peki sıkılmıyor musun?" Bu sefer soru Azel'den geldi. Onun ilk defa ilgiyle dersi dinlediğini gören vampir ekibi de anında fısıldaşmayı kesti.

Ben de kendimi Kosyna'da sıkışmış hissederdim, şaka gibi. Çevreme baktım. Kaos Tanrısı'nın gücünü kullanan insanoğlundan kaçabilmek, soylarını koruyabilmek için tüm bu özeller saklanmış, yüzyıllar boyunca yeraltı şehirlerine veya insanların gidemediği büyülü ormanlara, dağlara hapsolmuştu. İnsanlardan nefret etmekte gerçekten haklılardı.

"Burada sürekli kalabilmemiz için büyük fedakârlıklar yapmamız gerekti." Nasıl fedakârlıklar olduğunu anlatmaya dili varmıyormuş gibi sustu. Gözlerindeki hüzün yeterli bir açıklamaydı benim için. "Sıkılma gibi bir lüksüm yok." Sonra gözlerini Azel'den alıp sınıfa çevirdi.

"Güçlerimiz bazılarınızın dediği gibi sadece balığa dönüşmek değil." Elini yukarı doğru kaldırmasıyla içinde bulunduğu su dolu küvetten baloncuklar çıkmaya başladı... Balonlar, üzücü konuların

getirdiği boğucu havayı dağıtarak her tarafa uçuştu. "Elementimiz su, tahmin edebileceğiniz üzere." Küçük balonlar herkesin önünde tatlı tatlı patlarken sınıfı gülüşmeler ve minik çığlıklar doldurdu.

"Esas gücümüz de..." diye tüm dikkati üzerinde toplayan Lenora, Bay Demari'ye doğru izin ister gibi baktı. O da başıyla onayladı ve kulaklarına bir şey tıkıştırdı. Ardından Len bana doğru baktı ve gülümsedi. Sanırım elimdeki tıpaları Bay Demari gibi kulağıma takmamı bekliyordu.

Taktım, tam oturdu.

Ve hayatımda hiç duymadığım, hiç hissetmediğim şeyleri hissettiren melek gibi bir ses, şarkı söylemeye başladı.

Neredeyim?

Kimin sesi bu?

Ben kimim?

Ellerim titremeye ve terlemeye başladı. Kulaklarımdaki tıpa, sesi çok az geçiriyordu. Ona rağmen hem ağlamak hem gülmek hem ayağa kalkıp dans etmek... Ağlayarak dans etmek istiyordum!

Sınıfta bulunan tüm erkeklerin başları aniden önlerine düştü. Ben ve Bay Demari dışında tüm erkekler horlayarak uyumaya başlamıştı. Demek Lenora, molthar ile kapıştığımız o gece goblin ile muhabbet etmiyor, şarkı söylüyordu. Kimbilir biz tüneldeyken kaç saat şarkı söylemesi gerekmişti.

Lenora şarkısını bitirdikten sonra küvetten çıktı. Islak kıyafetleri yerde küçük bir gölet oluşturmuştu. Kız öğrencilerin gülüşleri ve alkışlarının önünde zarif bir reverans yaptı. Başı sıraya yaslanmış Azel'in arkasında oturan Shona bile alkışlıyordu.

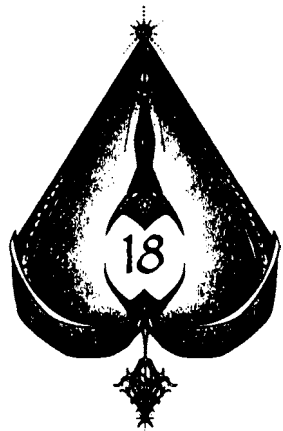
"Sanırım dersimiz bitti, arkadaşlarını uyandırmak ister misin, Bayan Zigra'ell?"

"Bence dans dersinde biraz kız kıza vakit geçirmeye ihtiyacımız var, Bay Demari. Onlar da dinlensin. Özellikle vampirler bugün solungaç şakasıyla beyinlerini çok yordular," dedi gülümseyerek. Shona onaylamadığını belirten bir ses çıkardı ama yüzündeki eğlenen ifade silinmedi.

"Sanırım Saren izinli, kendisi gazabından kurtulan tek erkek."

"El bir arkadaş, dans dersine katılmayıp yürüyüşe çıkmayı zevkle kabul edeceğinden de eminim," dedi bana göz kırparak.

Başka bir çarem varmış gibi.

Öğle yemeğinde tüm kızlar Lenora'nın etrafında toplanmıştı. Shona bile çok yakın olmasa da aynı masanın en ucunda oturuyor, farklı ırklardan oluşan kız grubunun neşeli konuşmalarını hafif bir tebessümle dinliyordu. Uzun masada bana yer kalmamıştı. Gerçi yer olsa bile beni yanlarında isteyeceklerini sanmıyordum.

Uzaktaki köşeye tek başıma oturmaya giderken Len'in *özür dilerim ama keyfim çok yerinde* bakışlarıyla karşılaştığımda geri gülümsedim. Elimi sorun olmadığını gösterircesine salladım ve her zamanki gibi ağzına kadar doldurduğum tabağımı dökmemeye çalışarak ilerlemeye devam ettim.

Çok uzun zamandır ilk defa tek kalmıştım ve eski arkadaşım yalnızlık, beni keyifle kucakladı. Sanırım başka bir eski arkadaşı daha ziyaret etme vakti gelmişti.

Kütüphane, kalenin en üst katındaydı. Kapısının aralığından, ilk günlerde Viktor bana kaleyi gezdirirken göz ucuyla bakabilmiştim ama içerisini gezme fırsatım henüz olmamıştı. Aylar geçmişti ve ben, canlı arkadaşlar edinince kitapların pabucunu dama atmıştım resmen... Ayrıca hayatta kalmaya çalışıyor, kılıç talimi yapıyor, ders çalışıyor, Bay İskelet'in ayak işlerine koşturuyor ve her gece birinin

insan olduğumu keşfetmemesi için dua ediyordum. Aşk Tanrısı'nın garip maceralarını okumamak için geçerli bir sebep değil mi?

İşte şimdi boş zamanım vardı ve bunu fırsat görüp kütüphaneyi keşfetmeye karar verdim. Buradan çıkamayacağım belli olmuştu, belki kitaplarda kaçırılmalara veya burada nasıl hayatta kalabileceğime dair bir bilgi bulabilirdim. Ne aradığımı bilmiyordum açıkcası ama kendimi bildim bileli kitaplar beni rahatlatmıştır.

Hızlıca tabağımı silip süpürerek cebime biraz portakallı kek sokuşturdum, matarama çay doldurdum. Keki, en üst kata çıkana kadar bitirmiştim bile. Tam acaba dönüp biraz daha kek alsam mı derken son kattaki koridorun en sonunda bulunan, büyük ahşap kapıya varmıştım bile.

Tüm gücümle itip içeri adım attığımda...

Doğruyu söyleyin. Ben öldüm, değil mi?

Burası da İkizlerin ruhları topladığı ve herkesin en huzur bulacağı yer halinde gözüken bekleme alanı Irkall, değil mi?

Kütüphanenin büyüklüğünden, kitapların sonsuzluğundan, sıralar boyu ahşap raflardan burnuma gelen hafif vanilyamsı eski parşömen ve mürekkep kokusundan, yüzüme çarpan ılık havadan, şöminelerden gelen ateşin çatırdamasından nutkum tutuldu. Arkamdan kütüphaneye girmek isteyen başka bir öğrencinin boğazını temizlemesiyle kapının önünde ağzım açık, bir müddettir dikildiğimi fark ettim ve geniş okuma salonuna adımımı attım.

Aylardır böyle bir kütüphane yanı başımdaydı ve ben bunun farkında değil miydim gerçekten?

Geniş alanın ortasında bulunan, sıralı yerleştirilmiş çalışma masalarına doğru ilerlerken, *iyi ki kaçmayı başaramamışım* derken buldum kendimi. Hafif yüksekte kalan iç balkondaysa kullanılmaktan eskimiş ama rahat gözüken, tekli koltuklar vardı. Kütüphanenin

tavanı yoktu, kitap rafları gözümün alamadığı kadar yükseğe uzanıyordu. Bir illüzyon olmalıydı çünkü hâlâ kalenin içindeydik.

Sanırım.

Üst raflardaki kitaplara ulaşabileceğimiz hiçbir merdiven de ortada gözükmüyordu. Bazı kitap raflarının kenar kısımlarında tilki şeklinde oymalar yapılmıştı. Yeryüzünde de kütüphanelerin Tilki Tanrıça'nın kutsal mekânı sayıldığını biliyordum, gerçi köyden çıkıp herhangi birini ziyaret etme fırsatım hiç olmamıştı.

Ortadaki çalışma masasında diğerlerinden uzak, tek başına bir kadın oturuyordu. Gözleriyle hızlıca önündeki kitap yığınını tarıyor, pençeye benzer siyah tırnaklarıyla dikkatlice sayfaları çeviriyordu. Bu sıcakta hocaların cüppesi gibi boynuna kadar kapalı giyinmişti. O zaman bu kadın kütüphane görevlisi olmalıydı! Sandalyesinin ardından gri ve siyah renklerindeki tüylerle kaplı kanatları aşağı doğru sarkıyordu.

Yaklaştıkça fark ettim ki giydiği şey bir cüppe değildi.

Kadının vücudunun tamamı kuştüyüyle kaplıydı. Bir harpy! Bay Demari'nin derslerinden birinde harpylerin insan hikâyelerindeki tanrıların cezalandırıcı maşası olan canavarlar sanılmalarının aksine, bilge ve sakin yapılarıyla Tilki Tanrıça'ya tapan bir ırk olduklarını okumuştuk. Athiller tüm kitsuneleri yok etmiş olabilirdi -belli ki Kitana dışında- ama avlayamadıkları sayılı harpy; tüm kıtadan Nyxhaven Dağı'na günler, geceler boyu uçmuş ve sığınmıştı. Lenora'nın sirenler için büyük göç dediği yolculuğun havadan olan kısmını oluşturuyorlardı.

Yine de ders kitabındaki karakalem harpy çizimini görmek farklı, karşımda kanlı canlı durması farklıydı.

Ara ara yukarıdan kanat çırpma sesleri yankılanıyordu. Yine de başka kimseyi göremedim. Yavaş yavaş kartal bakışlı kadının yanına

yaklaştım. Pençeleri o kadar sivriydi ki bilge ve sakin olmasalardı yapabilecekleri beni ürkütüyordu.

Parlak, sarı gözlerini bana çevirdiğinde kadını daha rahat inceleyebildim. Keskin yüz hatları, çıkık elmacıkkemikleri ve gözlerinin çevresinden saçına doğru uzayan tüyleri vardı.

"Böldüğüm için üzgünüm, elinizdeki kitaplardan..." diye cümleye başladım.

Başlayamadım.

Sesim bir türlü çıkmadı. Ağzımı açtığım anda havaya dönüştü her şey.

Kadının karşısında birkaç kere ağzımı açıp kapattım ama kadın, keskin bakışlarıyla beni incelemek dışında hiçbir şey yapmadı. Sonra önünde duran bir kâğıt parçasını ve mürekkepli kalemi, pençeleriyle tutup bana uzattı.

Yazmamı istiyordu.

"Bu odada sessizlik büyüsü var. Ses çıkaran her şeyi hava emiyor, böylece kişi sadece okuduğu kitabın yazarıyla veya kendi düşünceleriyle muhabbet edecek fırsatı bulabiliyor."

Sıçrayarak arkamı döndüm. Hemen dibimde duran, göğüs hizamdan yukarı bakan iri kehribar gözlerle karşılaştım. İki adım gerileyerek kalçamı harpy kadının çalışma masasına dayadım.

Bugün saçlarını iki kulak şeklinde toplamış ve beyaz kurdelelere sarmıştı. Vücuduna sardığı saten kumaşlı yeşil elbise, saçlarının kızılını daha da parlatmıştı. Meşalelerle aydınlatılmış loş, taştan kütüphaneye tezat capcanlı giysisiyle göz alıyordu.

"Kitana," demek için ağzımı açtım. Diyemedim.

"Aradığın her neyse kâğıda yazabilirsin. Mesiaran yardım edecektir," dedi kaşları çatık bir şekilde ve arka raflara doğru ilerlemeye

başladı. Aklımın içinde çınlayan sesindeki o oyuncu tavır, yerini buzdan mızraklara bırakmıştı sanki.

İşin kötü kısmı ne aradığımı da tam bilmiyordum.

Mesiaran'a elimle üzgün olduğumu gösterdiğini umduğum bir jest yaptım ve kâğıdı iade ettim. Hızlanarak Kitana'yı takip etmeye başladım. Elbisesinin arasından çıkan kuyruğu tembel tembel sallanıyordu. Hâlâ tilkiymiş gibi seke seke yürüyordu. Genç bir kadın halindeyken de her zaman tilki kuyruğunu tutmayı tercih ediyordu anlaşılan.

Elinde bir tane hikâye kitabı taşıyordu. "*Tilki Tanrıça.*"

"Yedi büyük tanrıdan favorin tabii ki tilki olan, değil mi?" demeye çalıştım ama ağzım boş boş oynadı.

Kitana ise sanki arkasından yetişmeye çalıştığımın farkında değildi, arka raflara doğru hızla ilerlemeye devam ediyordu. Kitap rafları arasındaki birkaç küçük tilki heykelini incelemek için durması dışında hızını kesmedi.

Son karşılaşmamızı düşündüm. Tüm vücudum dev bir sıçanın içorganları ve kanıyla kaplıyken beni buraya getirdiği için ona bağırmıştım.

İçorganlar ve kanla kaplı kıyafetimi kafasına fırlatmış da olabilirim. İçorganlardan ve kandan kurtulabilmem için hazırladığı hediyeye de teşekkür etmemiştim.

Kabul ediyorum, pek iyi geçmemişti. *Acaba düşündüğüm her şeyi duyabiliyor mu, yoksa kendi düşüncemi ona mı yönlendirmeliyim,* diye düşündüm.

"Çok yüksek sesli düşünüyorsun."

Demek ki beni duyabiliyor. "Bana kızgınsın," diye düşündüm.

Bu bir soru değildi. Cevap da vermedi.

"Bir dakika, yavaşlar mısın?"

Yavaşlamadı.

Sonunda neredeyse koşarak kolunu saran saten kumaştan yakaladım. Durdu, yavaş yavaş bana döndü. Kısılmış gözlerini önce onu sıkı sıkı tuttuğum koluna, sonra gözlerime çevirdi. Kaşları çatılmıştı. Köpekdişleri dudaklarından hafifçe gözüküyordu. Kızgın ifadesi, dönüşse de bir tilkiyi andıran suratını daha sevimli yapmaktan başka bir işe yaramıyordu. İstemsiz bir şekilde gülümsediğimi fark ettim. O ise kaşlarını daha da çatıp daha da sevimli oldu.

"Hediyen için teşekkür ederim. İhtiyacım olan şeydi."

Tepki vermedi.

"Sana bağırdığım için de özür dilerim. O gün bir yaratığın midesinden yeni çıkmıştım."

Tepki vermedi.

"Bu, benim isim günümü şüpheli bir biçimde de olsa tek kutlayan kişiye bağırmam için bir bahane değil tabii," dedim bakışlarımı yere çevirerek.

Tepki vermedi.

"Kıyafetimi kafana attığım için de özür dilerim."

Kızgın ifadesi yavaş yavaş sevimlilik ve sinsilik arasında gezinip duran o gülümsemeye dönüştü. Göz mü kırptı o?

Yanaklarımın alev aldığını hissederek aniden elini bıraktım ve bakışlarımı kaçırdım.

"Bana yardım eder misin?"

"Yardımımı istemediğini düşünüyordum."

Ofladım. Ağzımdan sessiz bir hava akımı çıktı. "Unutmayacaksın, değil mi?"

"Belki güzelce istersen."

"Lütfen." Başını iki yana salladı. "Sevgili tilkilerin en parlağı..."

Tek kaşını havaya kaldırdı ve artık tamamen bana döndü.

"En... sevimlisi..." Arkasını dönmeye başladı. İlgisini kaybediyordu. Düşün El, düşün.

"En güzeli! En güçlüsü! En muhteşemi!" Tekrar yüzünü bana döndü. Artık sırıtıyordu.

"Başka?"

"Bu muhtaç insandan, bu zavallı kulunuzdan yardımınızı esirgemeyin, tanrıçam," Düşünce gücümle sesimi ne kadar tiyatral çıkarabildiğimi bilmiyordum ama elimden geleni yaptım, saygımı sunar gibi başımı da eğdim. Kafamı kaldırdığımda Kitana şaşkınca gözlerini kırpıştırıyordu. Ağzı aralık kalmıştı. Parmağımı çenesine götürüp hafifçe yukarı ittirdim.

"Sanırım bir yardımı hak ettim." Ben... göz mü kırpmıştım?

Kitana kafasını tilki halindeyken yaptığı gibi yana kırdı. Eliyle çenesindeki parmağımı ittirdi.

"Neye ihtiyacın var?"

"Burada ders yılını sağ salim bitirebilmek için bir kitaba ihtiyacım var. Güçlü bir iksir kitabı veya *Aptallar için Nyxhaven Akademisi* gibi bir kitap olabilir." Özel güçleri olmayan birinin hayatta kalmasını sağlayacak ne varsa... "Ne aradığımdan emin değilim."

"Şimdi değil, bekle." Tekrar arkasını döndü ve ilerlemeye başladı.

Omzuna dokundum. "Ne demek şimdi değil?"

Bana döndü ve parmağını ağzına götürerek sessiz olmamı işaret etti. Sonra köşedeki yıpranmış birkaç koltuğun dizildiği oturma takımına yerleşti. Kuyruğunu kıvırıp altında topladı. Elindeki kısa hikâye kitabını okumaya başladı.

Kitabın kapağında dokuz kuyruğu olan, ellerinden alev çıkan bir kadın resmedilmiş, Kitana ile aynı stilde giyinmişti.

"Kitana. Daha demin beni yalvarttın."

"Şimdi değil, biraz daha bekle."

"Neden?"

Yüzüme doğru ofladı, tabii ondan da ses çıkmadı. "Hikâyemi okumaya çalışıyorum burada. Son sayfaya gelene kadar beklemelisin. Daha erken gidersen ilerleyemezsin."

Bunların hepsini başıma Kitana açmıştı. Bana yardım etmek ZORUNDAYDI.

Karşısındaki koltuğa geçtim ve gözlerimi ona diktim. Tüm gücümle düşüncelerime konsantre oldum.

"Tık tık."

Tilki kulakları kıpırdaştı. Beni duymamış gibi yapıyordu ama yeteri kadar sesli düşünürsem dikkatini dağıtabilirdim.

"Tık tık."

İtiraf etmeliyim ki sanırım bir noktada amacım yardım etmesini sağlamaktan çok sinir etmeye dönmüştü. Suratını çok sevimli bir şekilde buruşturuyordu.

"Tık tık."

Elindeki hikâye kitabını sert bir şekilde kapadı. Gözleri artık tehlikeli bir biçimde parlıyordu.

"Kim o?"

"Ben El, senin hayatını kurtarmak için tanımadığı insanlarla dövüşen. İnsan olduğumu bildiğin halde buraya sürüklediğin. Küçük bir yardım istediğimde geri çevirdiğin."

Ağzından hiçbir ses çıkmamasına rağmen çok derin bir nefes çektiğini neredeyse duydum.

"Sana yardım edersem sessiz düşünecek misin?"

Başımı heyecanla sallayıp onayladım.

Kitana on parmağını yüzümün önüne kaldırdı. Teker teker parmaklarını kıvırmaya başladı. Sona kalan serçeparmağını da kıvırdığında hiçbir şey demeden yerinden kalktı ve kütüphanenin daha da derinliklerine doğru yürümeye başladı.

Dağın içine oyulmuş bir kalenin odasında olduğumuzu çoktan unutmuştum. Belli ki bu yer de unutmuştu çünkü bir başlangıç veya bitiş noktası yoktu. Kitana bu devasa kütüphanede nereye döneceğini, nerelerde meşale yakacağını ve hangi kırık zemin taşına basmadan, zıplayarak geçeceğini ezbere biliyordu. İlerledikçe ahşap raflar ve düzgün dizilmiş kitapların yerini, taşa oyulmuş boşluklara istiflenmiş eski kitaplar, mürekkebi silinmiş yırtık parşömenler almaya başladı.

Koridorlarda Mesiaran'a benzeyen, uzun kanatları yeri süpüren birçok harpy kitapları yerleştiriyordu. Bazıları da uçsuz bucaksız tavandaki kitapları düzenliyor, pençelerinde çuvallar dolusu kitapları üst katlara uçuruyordu.

Nasıl olduğunu anlamadığım bir şekilde hiçbiriyle yüz yüze karşılaşmadık. Ya arkaları dönüktü ya da tam bizimle denk gelecekken bir köşeyi dönüveriyorlardı.

Sanki ilahi bir güç, kimsenin bizimle göz göze gelmeyeceği bir zaman aralığı yaratmış gibiydi.

Üzerimden bir harpy geniş kanatlarını çırparak uçtuğu anda, "Neden merdiven olmadığını anladım," demeye çalıştım. Of, konuşmamaya alışamamıştım.

"İsim günümü nereden biliyordun?" diye düşündüm.

"Ben her şeyi bilirim."

Ukala tilki.

Biraz tempomu hızlandırıp Kitana'nın hizasında yürümeye başladım. "Seni benden başka kimse göremiyor," dedim içimden, açıklama bekleyen bir sesle.

"Ve?"

"Sen bir kitsune misin?" diye diye düşündüm, büyükçe bir kitaplığın önünde durduğumuzda. Viktor'un daha önceden yürüttüğü tahmin aklıma gelmişti. Yüzünü bana dönerek elini yanağıma koydu.

"Siz tatlı fâniler, hep bir anlam arayışındasınız. Evet, içini rahatlatacaksa bir kitsune olduğum söylenebilir."

Kitaplığın üzerindeki taşa oyulmuş bir başlık vardı.

İnsanlar

İnsanoğlunun başlangıcından itibaren her şey, her kültüre ait yazılar; yalnızca canavarlarla insanlar tarihine değil, insanların kendi aralarındaki savaşlara kadar her kitap önümde sıralıydı.

"Hangi kitabı okumam gerektiğini bilmiyorum."

"İncele. Arayışına en çok yardımcı olacak kitabı seçeceğine eminim."

Çoğu kitap toz içerisinde ve yırtık pırtıktı. Elimi attığım parçalanıyordu sanki. Tozdan öksürmeye başladım. Gözlerim de iyice yaşardı. Pelerinimin ucuyla gözümün tekini silerken farklı bir nokta dikkatimi çekti. Aralarında tek başına bir kitap, arkaya doğru yatırılmıştı. Durduğu konuma göre çok eskiden bu rafa dizilmiş olmalıydı ancak cildinde hiçbir toz gözükmüyordu. Üzerindeki ıvır zıvırı temizledikten sonra kalın kitabı iki elimle kaldırdım.

Arayış. Kitabın aşınmış deri cildinde bir tek bu yazıyordu. Kitabı elimde evirip çevirdim ve gözümün kenarıyla Kitana'ya baktım. Onu bir daha ne zaman görebileceğimi asla kestiremiyordum.

"Beni Nyxhaven'a neden getirdiğini ne zaman anlatacaksın?"

"Mesiaran'a seçtiğini değil, seçmediğini göster," diye cevap verdi, büyük bir ciddiyetle.

"Hiçbir şey anlamadım."

Kız gülümsedi ve gözümü tekrar kırpmam kadar kısa bir sürede yok oldu.

Ne zaman bu tilkiyle karşılaşsam daha çok soruyla ayrılıyordum.

Yine ses çıkarmayan bir iç çekerek rafları incelemeye devam ettim. Nereye elimi atsam, daha büyük bir toz bulutu çıkıyordu. *Arayış*'ın yakın zamanda alındığı ve yerine bırakıldığı çok belliydi. Kitabı sanki kırılgan bir kedi yavrusunu tutar gibi nazik bir şekilde açtım. Sayfaları çok eskiydi, artık neredeyse kahverengi olmuştu ve yazıları silinmeye başlamıştı.

Dikkatlice çantama soktum.

Kitana olmadan dönüş yolunu bulmak gerçekten çok zordu. Dönüş yolunu bulabilsem bile bu rafı tekrar bulmam imkânsızdı.

İki tarafımda bulunan kitaplıkları inceleyerek geri dönmeye başladım, bir iki -en az on- hatalı dönüşün ardından sonunda Kitana ile oturduğumuz koltuklara ulaşabilmiştim.

Tilki, koltukta *Tilki Tanrıça* kitabını unutmuştu.

Öğle arasında kitabını keyifle okumak için gelmişti belli ki. Hafif bir suçluluk duygusuyla ince hikâye kitabını çantama koydum. Bir sonraki karşılaşmamızda ona verecek...

Güçlü pençelerin sıkı kavrayışı omuzlarıma bindi.

Korkudan nefesim kesildi. Ben ne olduğunu henüz anlayamadan zemin ayağımdan uzaklaşmaya başladı. Boğazımdan bir inilti yükseldi ama dışarı tabii ki hiçbir ses çıkmadı. Tepemden

gelen kanat çırpışlarının rüzgârını saçlarımı uçuşturuyor, gözüme sokuyordu ve omuzlarıma kitlenen pençelerden düzeltemiyordum da. Ben ne kadar çırpınırsam, pençeler o kadar omzumu sıkıyordu.

Sıkı tutuyor ama zarar vermiyorlardı. Canımın acımaması için özen gösteriyorlardı sanki.

Harpy birkaç dakika sonra beni yere indirdiğinde zemini öpecektim.

Hayatımda ilk defa uçmuştum ve kimse bu kadar korkutucu olduğunu söylememişti!

Kuşumsu kadına baktım ancak o, Mesiaran'ı işaret etti. Mesiaran uzaktan sarı, parlak gözleriyle her hareketimi izliyordu. Yanına gittim, bana bir kâğıt uzattı.

Üzerinde inci gibi bir yazıyla, "*Kardeşlerim seni yasak bölümde bulmuş. Özel ırka ait öğrencilerin girmemesi için bazı koruma büyüleri yapıldı. Nasıl kimseye görünmeden geçebildin?*" yazıyordu.

Yasak bölüm.

Kitana'nın beni oyalamak için değil de yakalanmadan geçebilmek için en uygun vakti beklediğini şimdi anladım.

"*Yasak olduğunu bilmiyordum,*" yazdım inci olmaktan çok uzak yazımla.

"*Sorumu cevaplamadın.*"

Muhtemelen özel ırktan olmadığımdan, insan olduğumdan büyünün bende işlemediğini söyleyemezdim.

"*Belki de o kadar güçlü bir büyü yapamamışsınız, elimi kolumu sallayarak yürüyebildiğime göre,*" dedim. Mesiaran bu yazdığımı okuyunca kaşlarını çattı.

"*Kardeşlerim bir kitap aldığını görmüş. Ne aldın?*"

Çok hızlı düşünmem gerekiyordu. Kitana seçtiğim şeyi vermememi söyledi. *Arayış*'ı ben seçtim. Seçmediğim şey... seçmediğim şey...

"Tilki Tanrıça hakkında araştırma yapıyorum."

Mesiaran, sivri pençeli elini avucu yukarı gelecek şekilde uzattı.

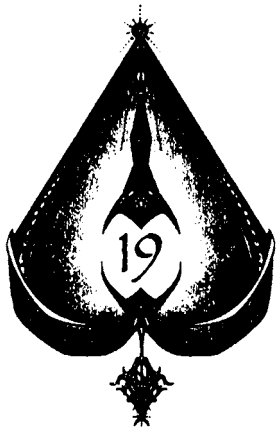
Sırt çantamdan Kitana'nın kitabını uzattım. Keskin pençeleriyle ince hikâye kitabını elinde evirip çevirdi. Sonra kaleme uzanıp, "*Tanrıların isimlerinin ipuçlarını taşıyan kitaplar yasaklanmıştır. Yasak bölgeden alınan kitapları da öğrenciler okuyamaz. Bunu geri alıyorum ve bu olayı not ediyorum. İsmin?*" yazdı.

"*Azel*," yazdım hiç duraksamadan.

"*Tanrılarla ilgili okuma iznin olan kitaplar için sol koridordan on dördüncü rafa bakabilirsin, Azel.*"

Teşekkür ederek gitmem gerektiğini yazdım. Kapıdan çıkana kadar da çantamı aramak istemesin diye Tilki Tanrıça'ya dua ettim. Mesiaran'ın gözlerinin, ben kütüphaneden çok uzaklaştıktan sonra bile beni takip ettiğini hissedebiliyordum.

@ayisigikitap

Sırtımda kitabımla koşturup avluya, Garen'e bugün derse katılamayacağımı bildirmeye gittim. Herhalde haber çoktan Garen'e ulaşmıştı, bugünü sadece kızlara ayıracağını ve erkeklerin izinli olduğunu söyledi her zamanki enerjik haliyle.

Uzakta zırhlarını çoktan kuşanmış, esneme hareketlerini yapan kızlara baktım ve Lenora'ya el salladım. Len de neşeyle bana karşılık veriyordu ki avludan Garen'in sert sesiyle birlikte kızların gülüşmeleri kesildi. Özellerin hepsi, cinsiyetinden bağımsız olarak aynı eğitimden geçiyordu. Bir insan okulunda kızların kılıç kullanması sözkonusu dahi değilken Garen burada herkese eşit davranıyordu.

Sahilde, artık üçümüzün buluşma noktası haline gelmiş tenha köşeye gittim ve kütüphaneden aldığım eski kitabı çıkardım.

İlk sayfalarına dokunduğum anda elimde ufalandı.

Neyse ki yazılar da zamanla silinmiş, geriye anlaşılmaz birkaç işaret kalmıştı. Zarar yok...

İşin ilginç kısmı, sayfalar ilerledikçe kelime seçimleri de yazıların şekli de modernleşiyordu. Kitabın yarısından sonra anlayamadığım eski kelimeler daha seyrek karşıma çıkmaya başladı. Kitabın

tek ilginç kısmı bu değildi... Aynı sayfada bile birden fazla kişi tarafından yazıldığı belli olan, çeşitli notlar sıralanıyordu.

Net okuyamadığım ilk sayfalardan anlayabildiğim kısımları dikkatlice not defterime geçirerek kitabı incelemeye başladım.

Kral Athillius, Kaos Tanrısı'nın güçleriyle halkını koruma vaadinde bulundu. Bunu yapabilmek için Tek Athil İmparatorluğu'nu kurmak, tüm canavarları ve insanları boyunduruğu altına alınması gerekiyordu.

Kaos Tanrısı tarafından seçilmiş kişi olan Athillius ve takipçileri, diğer tüm ırklardan üstündür. Başka hiçbir insan veya insan dışı ırk Athiller'e karşı koyamayacaktır.

Tek Athil İmparatorluğu, dünyanın huzura ulaşabilmesi için izlenmesi gereken yegâne yoldur.

Kaos Tanrısı bu kadar fanatik ve ırkçı insanlarla gücünü paylaştıysa gerçekten de Kaos ismini sonuna kadar hak ediyordu. Bu kitabı da kesin *üstün bir Athil yazmış olmalı* diye düşündüm kitabın deri cildinin iç kapağındaki işlemede parmaklarımı gezdirerek. İşlemenin ortasında bir spiral yer alıyordu. Çevresinde aralıklarla dizilmiş altı tane halka vardı. Halkaların her birinin ortasından çıkan ince bir çizgi, spiralin merkezine doğru bağlanıyordu. Halkaların içinde, silinmeye yüz tutmuş semboller vardı. Bu sembollerden ikisi çok tanıdıktı... ama nereden?

Hadi El, düşün! Kalenin etrafında mı gördüm? Hayır, emin değildim.

İki sembolün görüntüsü gözümün önündeydi ama nereden gördüğümü bir türlü çıkaramıyor, düşündükçe daha da uzaklaşıyordum. Kendimi daha fazla zorlamamaya karar vererek bu sembolleri aklımın ucuna not ettim. Sonraki sayfayı çevirdim.

Kaos Tanrısı'nın gücü, her şeyin ötesindeki düzendir, zamanın bile... Var olan her şey kaostur. Yok olan hiçbir şey gerçekte yok olmaz, düzen içerisinde yeniden dönüştürülür. Kaos Tanrısı, dönüşümün ta kendisidir.

Arayış'ın ilk sayfalarında Kaos Tanrısı'nın gücü, ona nasıl tapınılacağı ve seçilmiş Kral Athillius'a neden sorgusuz itaat edilmesi gerektiği hakkında zırvalanıp durmuştu. Bu kitabı kim veya kimler yazdıysa Tek Athil İmparatorluğu'nun insanlığın kurtuluşu olduğuna körü körüne inandığı çok belliydi. Kral Athillius'un geniş başlıklı cüppesiyle mitolojik bir karaktermiş gibi durduğu çeşitli çizimleri sayfalara serpiştirilmişti.

Kaos Tanrısı'nın gücünün büyümesinden rahatsız olan kalan altı tanrı ve tanrıça, onu cezalandırmaya karar vermiştir. Ortak bir kararla, Tanrı'mızın gücünü mühürlemiş ve onu bir insan olarak doğması için dünyaya yollamışlardır.

Kaos Tanrısı'nın eski ihtişamını ve gücünü hatırlamayan, sıradan bir insan gibi yaşayacağı söylenmektedir.

Daha güncel zamanda yazılmış metinlere ulaşmak için sayfaları zedelemeden bir tomarını atladım.

Tanrı'mızın güçlerinin mühürlenmesinden cesaret bulan, canavarlardan bile düşük, insanlığın yüz karası isyankârlar ayaklanmıştır. Efendimizin tüm tapınakları yıkılmış, ismi unutulmuştur.

Athil rahipleri olarak bizler, Tanrı'mızın bahşettiği gücü koruyabilmek için enerjisini sihirli taşıyıcılara yükledik. Sınırlı sayıda yapabildiğimiz bu taşıyıcılar, sadece en inançlı ve güçlü Athiller tarafından kullanılabilir.

Athil İmparatorluğu'na gönül vermiş ancak gücü taşıyıcılara yetmeyecek çoğunluk içinse tüketildiğinde geçici bir süre Tanrı'mızın gücünün yansımasını taşıyan hapları ürettik. Bu haplar, taşıyıcılardan

gelen enerjiyle yapılmaktadır. Hapların geçici güç illüzyonu bağımlılık yapacak olup yetişkin Athiller'in günde iki haptan fazla vücuduna alması yasaktır. Çiğnendiği takdirde vücutta emilemeyen enerji, ağız ve göz kısmından atılabilir ve derinin rengini geçici olarak değiştirebilir. Bu hapların, Tanrı'mız Kaos'u kurtardığımızda sahip olacağımız gücün küçük bir ön gösterimi olduğu bilinmelidir.

Altındaki cümleyi okuyunca ensemdeki tüyler ürperdi.

*Athiller'in torunları, Tanrılarına kavuşmak için **ARAYIŞ**'a devam etmektedir.*

Hâlâ Kaos Tanrısı'nın gücünün yansımasını kullanabilen kötü bir organizasyon mu? Ne kadar da harika bir haber.

Sonraki sayfalardaysa Kaos Tanrısı'nın insan olarak doğabileceği yerler, kim olabileceği gibi çeşitli el yazılarına ait notlar sıralanmıştı. Teker teker incelemek için daha fazla zamana ihtiyacım olacaktı.

Dikkatle son sayfaları açtım. Eskimiş kâğıtta tek bir harf dahi yazmıyordu. En son yazılanı bulmak için biraz geri aldım sayfaları. Heh, işte buradaydı.

Ama...

Son harfin mürekkebi henüz kurumamıştı bile. Bu, ben kitabı bulmadan henüz yazılmış olmalıydı.

Bunun tek bir anlamı olabilirdi. Bu kitap hâlâ yazılmaya devam ediyor!

Keşfettiğim gerçeğin şokunu atlatamadan Viktor, elinde bir sürü büyü kitabıyla zar zor yürüyerek çıkageldi. Kırmızı farı yanaklarına akmış, gömleği pantolonundan fırlamış, pelerini neredeyse ters dönmüştü.

"Sana ne oldu?"

"Zor bir dersti ve kadın, melezlere fazladan zorluk çıkarıyordu." Cümlesini devam ettirecek gücü yoktu belli ki. Önce kitapları yanıma fırlattı, sonra da dizlerinin üzerine yığıldı.

Viktor'un dersi bittiğine göre sahilde iki büklüm kitap okurken saatler geçirmiş olmalıydım. Zaten biraz mola versem sırtımın nasıl tutulduğunu hissedecektim.

"Öğretmenlerin bu konuda düzgün davranması gerekmez mi?"

"Sence birini nazik yapan yaşı mıdır?" diye soruma soruyla cevap verdi.

Omzumu silktim. Birazdan Viktor'a anlatacağım şeyler eminim Ada Şehirli cadıdan çok daha fazla canını sıkacaktı.

"Bensiz nasıl geçti günün?" dedi ve yorgun gözlerle çevremizi taradı. "Lenora nerede?"

Belimdeki yamuk durmaktan tutulan noktayı ovuşturup yüzümü buruşturdum. "Derse sadece kızlar katılıyordu. Ben de kütüphaneye gittim."

Kütüphane kelimesini duyunca Viktor'un gözleri parıldadı. "Harika bir yer, değil mi?"

Maalesef ben gözlerimin heyecanlı pırıltısını elimdeki kitabı okumaya başladıktan sonra yitirmiştim. "Neler bulduğuma inanamayacaksın..." *İşte başlıyoruz.*

Arayış'ı meraklı gözlerle bakan arkadaşıma uzattım. Canlı, koyu teni bir anda soldu. Kitabı almak için hamle yapmadı, hatta birazcık uzağa kaykıldı.

"O ne?"

"Anladığıma göre Athillerin, uzun zamandır Kaos Tanrısı'nı arayışlarını kaydettikleri bir kitap."

Bu sefer tereddütle, yüzüklü parmaklarını kitaba uzattı. "Nyxhaven Kütüphanesi'nde ne işi var? Athiller veya Kaos Tanrısı ile ilgili her şey yasak."

Sorar gözlerle bana baktı ve yasak alanda gezdiğimi fark etmesi için bir an geçmesi gerekti.

"Yaptım deme El!" dedi gözlerini devirerek. "Başımızı belaya sokacaksın."

Yutkundum. "Sanırım başımız zaten belada."

Viktor, büyük bir özenle kitabı elinde çevirdi, zarar görüp görmediğini inceliyor gibiydi.

"Nasıl bir bela?"

"Bu kitabı bulduğum raf. O kadar eski, o kadar tozluydu ki..."

Gözünü kitaptan alan Viktor sabırsızca, "Eee?" dedi.

"Bu kitap tozlu değil," dedim kötü haberi vermeden önce kendim de sindirebilmek için duraksadım. "Henüz bitmemiş. Hâlâ yazılıyor."

Viktor'un solmuş benzi daha da soldu. Daha demin yaşadığım şokun aynısını aynadan izliyor gibiydim. Kitabı kavrayan elleri titredi, yüzükleri hoş bir tını çıkararak birbirine sürtündü.

"Yani Nyxhaven Akademisi'nde Athiller var ve aktif olarak Kaos Tanrısı'nı arıyorlar. Kaybolan öğrenciler ile bağlantısı olabilir," dedim.

Viktor benim felaket teorilerime cevap vermeden kitabı elinde tekrar çevirdi.

"Son sayfalarda ne diyor?"

"Henüz derinlemesine incelemedim. Beraber bakarız diye umuyordum."

Kitabın ilk sayfalarından anlayabildiklerimi aktarırken Viktor, gözlerinde ciddi bir kaygıyla beni dinledi. Ara ara dinlediğini be-

lirten sesler çıkarsa da muntazam tırnaklarını gergince kemirirken gözlerini kitaptan alamıyordu. Her an sinir krizi geçirebilir gibi göründüğünden, yasaklı yerlerde beraber gezdiğim kitsunelerden veya beni havada uçuran harpylerden bahsetmesem de olur gibi hissettim.

Gerekli kısımları, beti benzi atmış arkadaşıma özetledikten sonra kitabı titrek ellerinden alarak hızlıca son sayfalarını açtım.

"Kaos Tanrısı'nı bulmaya ne kadar yaklaşmışlar öğrenmeliyiz."

"Bu kitap, bizim gözlerimiz için değil. Bay Demari'ye götürmeliyiz," dedi Viktor, elini sayfanın üzerine koyarak.

Elini ittim. "Saçmalama, hayatımız bu bilgilere bağlı olabilir."

Açtığım sayfa, en az Mesiaran'ınki kadar güzel bir el yazısıyla yazılmıştı. Aşırı bir dikkatle çeviriyordum çünkü yazılar eski olmasa da sararmış kâğıtlar parmaklarımın arasında ufalanacak kadar eskiydi.

İnci gibi yazılan şeyler, birer tarihti. Bugüne kadar olan tarihlerin üstü düzgünce çizilmişti.

Biri dışında... aylar öncesinden, havaların soğumaya başladığı o gün.

Kosyna'da sonbaharın başladığı ilk gün.

Nyxhaven Akademisi'ne geldiğim gün.

Sonraki üstü çizili tarih, çok uzak değildi. Parmağımı koyup, "Ellanore'un kaçırıldığı gün olabilir mi?" diye sordum, kayıp sınıf arkadaşlarımla buradaki noktalarının birleşme olasılığının heyecanıyla.

Altındaki üstü çizili tarih de dünü gösteriyordu.

"Bak!" diye coşkuyla sesimi yükselttim, parmağımla tarihi Viktor'a göstererek. "Bu da Sam! Bunların hepsi özellerin kaçırıldığı günler!"

"Tesadüf olabilir El," dedi Viktor, benim keşiften aldığım hazzı onaylamadığını hissettiren, ciddi bir tonda. "Nyxhaven, özeller için en güvenli yerdir. İlk Tanrı tarafından inşa edilen bir yerden bahsediyoruz."

Merakım, bulmaca çözmenin getirdiği heyecan, her zamanki gibi korkumu bastırmıştı. Yerimde duramadığım için kımıldanmaya başladım. "Dün biri bu kitabı eline almış ve tarihin üzerini çizmiş Viktor."

Sam kaçırıldıktan sonra bu tarihin üzerini çizmişti.

"Ama nasıl kimseye fark edilmeden girip çıkabilirler ki?"

İşte bir müddettir kafamda dönüp duran soruyu arkadaşım dillendirdi. Aklıma gelen tek cevap, korkumun yine bastırmasına ve heyecanlı halimin donmasına sebep oldu.

"Belki her zaman içerdeydiler."

Viktor, bir itiraz mırıldandı. Kesinlikle güvende olmadığını kabullenmek istemiyordu. Yine de gergince etrafımıza bakması, tezimin aklına işlediğini gösteriyordu. Gözleriyle çevremizdeki her noktayı dikkatlice taradı.

"Ler? Çoğul konuşuyorsun," dedi sonunda.

Dikkatsiz gözlerden kolaylıkla kaçabilecek bir noktayı, buradaki ilk günümün tarihini gösterdim. Sayıların ucunun, diğer tarihteki sayılardan hafifçe daha kısa olması, başkasının el yazısı olduğunu ele veriyordu.

"Burada yazan her şey Akademi'de birden fazla Athil olduğunu kanıtlıyor. Bu kitabı da birbirleriyle iletişim için kullanıyor olabilirler," diye sonunda vardığım noktayı ortaya attım.

Viktor ise artık bana karşı çıkmadan, hatta hiçbir şey demeden kitapta yazan başka bir noktayı işaret etti.

"O zaman başımız belada..."

Sonraki üstü çizilmemiş iki tarihten yakın olanı, bundan birkaç hafta sonrasıydı. Eğer teorim doğruysa, başka birinin kaçırılmasına geri sayımımız başlamıştı.

Bir müddet ne diyeceğimizi bilemedik. Sonunda sessizliği Viktor bozdu.

"Eğer dediğin gibiyse Bay Demari'ye bunu anlatmamız gerek. O kitapta yazanların gerçek olup olmadığını bilir, Müdür Jakit'le de görüşebilir."

"Demari'ye güvenebileceğimizi nereden biliyorsun? Şu gizemli Müdür Jakit bile Athiller ile çalışıyor olabilir."

"Ne yapacağız o zaman? Sadece ikimiz, tanrıların bile zorlukla mücadele ettiği bir organizasyona savaş mı açacağız?"

Dediklerinde haklıydı. Bu durum on altı yaşındaki iki genci aşardı. Hele biri güçsüz, sıradan bir insanken.

"Lenora yardım etmez mi?" diye sordum, başka bir genç çok fark yaratacakmış gibi.

"Kesinlikle yardım eder..." dedi Viktor ve gözlerimin içine yalvarırcasına baktı. "Bu yüzden onu karıştırmamalıyız. Demari'ye gitmeliyiz."

Neredeyse her gün üçümüz görüşüyorduk. Böyle bir şeyi Lenora'dan saklamak içime sinmezdi. Viktor'un Lenora'yı korumak için uzakta tutmak istemesini de anlıyordum. Bir müddet kafamda söylediğini tarttım.

"Artık aramızda sır olmayacağını söyledik. Len ile paylaşmalıyız."

Bundan hoşlanmadığını belirten bir şekilde ofladı Viktor. "Yine de bir öğretmene göstermeliyiz."

Cevap vermedim. Viktor ve Lenora dışında kimseye güvenmiyordum.

Hüzünlü bir ses tonuyla ismimi söylediğinde düşüncelerimden sıyrılıp arkadaşıma baktım.

"Madem aramızda sır olmayacak, o zaman sana bir sırrımı anlatabilir miyim?" dedi kararsız bir sesle.

Kaşlarımı hafifçe kaldırdım ve tereddütle, "Tabii," dedim. Paylaşmak için şu anı beklediyse iyi bir sır olamazdı.

"Babamla hiç tanışmadım. Annemin insan olması ve melez bir oğlu olması, fey camiasında büyük bir utanç kaynağıdır."

"Ama her isim gününde gönderdiği büyü kitabı? Bu yaş gününde Akademi'ye getirmek için kapınızda belirmesi?"

"Bana bunca sene yardım eden kişi babam değildi..." Yine gergince etrafına bakındı ve cümlenin devamını fısıltıyla söyledi. "Bay Demari'ydi."

"NE?"

Yüksek sesle dile getirmediğim soru, neden?

"Biz melezler birbirimize sahip çıkmalıyız."

Şu zamana kadar neden sakladığını sormayı düşünürken Viktor sanki aklımı okumuş gibi anlatmaya devam etti.

"Melezlerin, Nyxhaven Akademisi öğrencisi olması bayağı karmaşık bir süreç. Şu devirde bile Akademi'nin melezleri kabul edip etmeyeceği tartışmaları devam ediyor. Sadece çok güçlü ailelerin melezleri, Akademi'de okuma şansına erişebiliyor."

"Dukhanes, güçlü bir aile mi?"

"Dukhanes annemin soyadı. Yardım etmesi için babama haber yolladık ancak on altı yıllık geleneğini bozmayıp yokmuşum gibi davrandı."

Üzüntüyle gözlerini yere indirdi. Boğazında bir yumru varmış gibi kesik kesik konuşuyordu.

"Bay Demari, benim için kariyerini riske atarak bu işi halletti. Nyxhaven Akademisi'ndeki herkes öz babamın ricasıyla okula kabul edildiğimi düşünüyor. Kimseye söyleme yoksa Bay Demari en iyi ihtimalle kovulur. En kötü ihtimalle de..."

"Bunu nasıl başardı peki?"

"Bilmiyorum. Bana hiç anlatmadı."

Bay Demari, bunların hepsini Viktor okula gidebilsin diye yapmıştı. Yıllarca ona sahip çıkmıştı. Ben hâlâ tam anlamıyla güvenmiyor olabilirdim ama Viktor'a güveniyordum.

"Tamam," dedim sonunda. "Kitabı Bay Demari ile paylaşalım."

Bana inanmamış gibi gözlerini kırpıştıran Viktor, "Bu iş çok tehlikeli, tek başına çözmeye çalışmayacağına ve ona götüreceğine söz ver," dedi. Onu hiç bu kadar ciddi görmemiştim.

"Söz."

Hemen götürmemin doğru bir hareket olacağını biliyordum ancak yasaklı kısma girdiğim için belli ki okumamam gereken bir kitaptı. Bay Demari, her ne kadar kendisi de kuralları çiğnemeye yatkın olsa da muhtemelen elimden bu kitabı alacaktı. Kitabın tamamını incelemeden götürmemeye karar verdim. Sonuçta Viktor'a *ne zaman* götüreceğimle ilgili bir söz vermemiştim.

Ortamın havasını yumuşatmak amacıyla konuyu değiştirip Lenora'nın derste yaptığı gösteriyi ve erkeklerin nasıl uyuyakaldığını anlattım. Büyücü, beni dinler gibi sesler çıkarsa bile aklı da keyfi de çok uzaklardaydı. Vampirlerin üzerine yürümemin anısı da gerekli etkiyi yaratmadığında gerilince çenesi düşen benim aksime içine kapanan arkadaşıma uydum ve çenemi kapattım. Sessizlik içinde bir süre oturduktan sonra sanki anlaşmışız gibi aynı anda ayağa kalktık. Yine anlaşmışız gibi normalden hızlı odamıza yürüdük. O, gece uyumadan önce büyülü takılarını üzerinden çıkarmadı, ben de yastığımın altındaki hançerlerime sıkı sıkı sarıldım.

Söylentiye göre öğretmenler, kaçırıldığına emin olduğumuz ancak yine *ailesiyle döndü* açıklaması yapılan öğrenci için olağanüstü toplantı gerçekleştirmek üzere dersleri iptal etmişti. Uzun süredir ilk defa tüm Özel Irklar'ın liderlerinin Nyxhaven'da toplanacağının dedikodusu dönüyordu.

"Akademi'de hiçbir özel ırk birbirine saldıramadığından, ırklar arası görüşmeler de güvenlik için genelde burada gerçekleşiyor," diye fısıldadı kulağıma Viktor. "Tabii öğrencilerin ulaşamadığı, başka katlarda."

Kahvaltıda hiçbirinin iştahı yoktu, ben de uyum sağlamak için bu sefer normal boyutlarda bir tabak hazırlamıştım kendime. Hava da arkadaşlarımın iştahı gibi kapalıydı son birkaç gündür. Tabağımızdaki yemeklerle oynarken bizi endişeli gözlerle dinleyen Lenora'ya kitabı anlatmıştık.

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Lenora sahilde volta atarken.

Viktor sessizce yere bakarak yürüyordu.

"Yapacağımız belli," dedim net bir ses tonuyla. Sabaha kadar uyumadan seçeneklerimizi düşünmüştüm ama iki tane olduğu çok belliydi.

Ya kaçacaktık ki bunun mümkün olmadığını hep birlikte, acı şekilde öğrendik.

Ya da savaşacaktık.

İkisi de soran gözlerle bana döndü.

"Oturup kaçırılmayı bekleyecek değiliz. Şu andan itibaren üçümüz de en iyi olduğumuz alanlara odaklanıyoruz. Her boş vaktimizi kendimizi ve birbirimizi kollamak için güçlenmeye ayıracağız. Gerekirse kütüphanelerde, dersliklerde sabahlayacağız."

"Üç birinci sınıf öğrencisi olarak nasıl herkesi kurtaracağız?" diye sordu Len umutsuzca.

"Herkesi mi? Bu plan o kadar kapsamlı değil. Sadece üç kişiyi kollayacağız, kendimizi." Ne sanıyordu Lenora bizi, fantastik bir kitabın iyilik peşindeki baş kahramanları mı?

"Ama en azından sınıf arkadaşlarımıza söylememiz gerekmez mi?"

"Hangisi Athillerin tarafında biliyor musun? Güvenebilir misin?"

"Hem Bay Demari'ye kitabı verdin. Gerekli bilgilendirmeleri hocalara bırakalım," diye ekledi Viktor, bakışlarını bana çevirerek.

Len yenilgiyi kabul ederek başını sallarken saçlarının uçlarını koparacak kadar çekiştiriyordu.

"Zaten sınavlar yaklaşıyor. Kimse fazladan çalışmamızı sorgulamaz," derken elini Len'in gergin omzuna koyup hafifçe sıktı Viktor.

Gözlerimi devirdim. "Canımızın derdine düştük, sen sınavlar diyorsun."

Durumun saçmalığına üçümüz de güldük. Arkadaşlarımın gülüşmeleri kulağımda çınlarken kendimden çok yanımdaki ikiliyi korumayı düşündüğümü fark ettim. Ne zaman başkasını önemsemeye başlamıştım?

En hızlı ve iyi özelliklerimi düşündüm. Dans derslerinde çok hızlı ilerliyordum ama yeterli değildi. Hançerlerim... Zehirler...

Düşüncelerim, Len'in melodik sesiyle yarıda kesildi. "Kullanabileceğimiz farklı şarkıları öğrenmeye çalışacağım," dedi Len. "Ve Doğa Tanrıçası'na bizi koruması için daha çok dua edeceğim."

"Ona de ki: *Athiller tekrar güzel heykellerini yıkıp boynuzlu adamı dikecekmiş.* O zaman sana daha hızlı cevap verebilir."

Viktor karın boşluğuma çenemi kapatmam için bir dirsek attı.

Lenora, "Tanrılara inanmadığını biliyorum ama eğer Athiller ile uğraşacaksak bulabildiğimiz tüm yardımı almalıyız. Senin inanç durumuna göre Kaos Tanrısı'nın güçleri azalmıyor sonuçta," dedi sakince. Eğer gerçekten bir Kaos Tanrısı varsa, Doğa Tanrıçası da vardır ve küçük bir ihtimal de olsa yardım alabilirsek... Beni inançla değil ama mantıkla susturabileceğini biliyordu, akıllı kız.

Viktor zaten oldukça çalışkan biriydi ama havayı dağıtmak için konuşmayı sürdürdü. "Ben de elemental hocasının peşinde dolanacağım. Ne kadar proje verirse o kadar çok gelişirim. Ayrıca Bay Demari'den de işimize yarayabilecek kaynakları paylaşmasını rica edeceğim." Yine bakışlarını imalı bir şekilde bana çevirdi.

Bay Demari'ye hâlâ kitabı vermediğimi Viktor'a söylememiştim, acaba ondan sakladığımı hissediyor muydu? Yüz ifademden renk vermemek için konuyu değiştirdim.

"Hep gece vaktinde saldırıyorlar. Akşam yemeğinden sonra tek başınıza dışarı çıkmayın veya bir şekilde nereye gittiğimize dair haber gönderelim," dedim. Molthar ile dövüşümüzde Viktor'un küresinin yaydığı enerji aklıma geldi. Küre, odamızda olduğu müddetçe orada güvendeydik. Odamızın dışında da... Tanrılar yardımcımız olsun.

Sahildeki yerimize varmıştık. Bugün asla tahmin edilemeyen Nyxhaven İklimi, hepimizi bunaltmayı seçmişti. Hava kapalı olmasına rağmen saç diplerim terlemeye başlamıştı.

Lenora, çantasından mürekkebini çıkardı.

"Sol bileklerinizi uzatın çocuklar," dedi neşeyle. "Aklıma bir motivasyon fikri geldi."

Tedbirli bir şekilde bileğimi uzattım, Lenora'nın muzip gülüşü hayra alamet değildi.

Hepimizin bileğine Nyxhaven Akademisi'nin ambleminin basit bir versiyonunu çizdi. Çizgiler sade bir kalbe benzedi.

"Bu işten sağ çıktığımızda bunu dövme olarak yaptırmaya ne dersiniz?"

"Çünkü okulu çok sevdiğimizden..." dedim.

"Hayır hayır," diye kesti sözümü. "Bu dağ, bu Akademi üçümüzü bir araya getirdi. Bir özel, bir melez ve bir insan. Tarihte başka bir örneği olduğunu sanmıyorum." Bileklerimizi serbest bırakıp içten bir gülümsemeyle bakışlarını bize çevirdi. "Dışarıdan biri baktığında sadece bir dağ görebilir ama kendi açınızdan bakarsanız," dedi kolunu kendine doğru çevirerek. "Bizim kalbimize giden yolu da gösteriyor."

Bir an düşündükten sonra, "Sevdim," diye onayladım, gözüm hâlâ arkadaşımın çizdiği kalpteydi.

Viktor da başıyla sessiz bir şekilde onayladı.

Biraz daha kendimizi geliştirebileceğimiz alanlarla ilgili konuştuktan sonra Lenora yerinden kalkıp berrak göle doğru yürüdü. Mürekkebi temizlemek amacıyla bileğini suya soktuğunda ürperdi. Yüzünde masum, tatlı bir gülümseme oluşmuştu. Hafifçe gülümseyen dudakları, birkaç su baloncuğu yapıp bir anda kafamıza fırlattığında zalim bir şekilde kıvrıldı.

Serin su ayaklarımıza çarptığında irkilerek yerimizden kaçıştık. Şaşkın suratlarımıza bakan siren, "Ne? Şu andan itibaren güçlerimiz üzerinde çalışacağımızı düşünüyordum," dedi zalim

gülümsemesiyle tezat tatlı bir sesle. Ayak bileklerine kadar suya girmişti bile. Atkuyruğundan tokayı çekip parıldayan saçlarını saldı, tokayı bize doğru fırlattı.

Ellerini suya soktu ve geri kaldırdığında, havada onlarca baloncuk vardı.

Korkuyla Viktor'a baktım. O da aynı ifadeyle bana döndü.

Bir an sonra ciddi ifademde bir kırılma oldu ve sırıtmaya başladım. Viktor ise yüzünde lanet okuyan bir ifadeyle bir bana bir Lenora'ya bakıyor, kafasını sağa sola sallıyordu.

Gömleğimi ve ayakkabılarımı hızlıca çıkarıp yere fırlattım. Kitaplar, gençleri kaçıran kötü bir organizasyon ve kendini savunma planı öğleden sonrayı bekleyebilirdi.

Suya doğru koşarken Viktor'a baktım. Henüz kımıldamamış, temkinli bir şekilde bizi izliyordu.

"Gölde yüzmek sirenler dışında yasak," diye uyardı ardımdan.

"Korkma, kardeşlerim arkadaşlarımı yemezler," diye bağırdı Lenora Viktor'a, sonra bana dönüp göz kırptı. "Yani umarım."

Ben ses çıkaramadan suya daldı ve suyun altından parlak bir ışın çıktı. Yüzeye çıktığında gümüş kuyruğunu selam verir gibi salladı.

"Umarım derken?" diye bağırdı arkamızdan Viktor.

Lenora ile suda çırpınmamızı ve gülüşmemizi izledikten bir müddet sonra genç büyücü de üstünü çıkardı ve düzgünce katladı. Teker teker yüzük, küpe ve kolyelerini çantasının içine dizdi. Bu süre zarfında da nefes almadan söylenmeye devam etti.

Odamızda da böyleydi işte. Onun tarafı hep muntazam düzenli, benim tarafım Özgürlük Savaşı orada gerçekleşmiş kadar dağınık...

Soğuk sudan irkilerek yanımıza doğru süzüldü. Kıvırcık saçlarını kesinlikle suya değdirmiyor, endişeli gözlerle durmadan etrafı kontrol ediyordu.

"Burası açık alandan gözükmüyor. Haftalardır geliyoruz, bir tane öğretmen gördün mü?" demeye çalıştım içini rahatlatmak amacıyla. O esnada Lenora o kadar büyük bir dalga yaptı ki cümlemin sonu, suyun içinde boğuldu.

İşte bu, gerçek bir savaşın başlangıcıydı. Lenora'nın açık ara farkla domine edeceği bir su savaşının...

Viktor halime acıyıp bana su elementiyle destek olmasaydı, mücadelem iki dakika sürecekti. Gelen destekten sonra minnettar bir şekilde takım arkadaşıma baktım. Gür buklelerinin çevresine koruyucu kalkan oluşturmuş, Taçkapmaca oyunundaki gibi savaşa hazır bir ifadeyle sırıtıyordu.

Lenora bir an şaşkınca ikimize baktıktan sonra Viktor'un esas rakibi olabileceğine karar vermiş olacaktı ki tüm gücüyle saçının etrafındaki kalkana saldırmaya başladı.

Benim başarısız saldırı girişimlerimi ise hafif bir dalga göndererek söndürüyordu. Nefes alabildiğimiz noktalarda kahkahalara boğuluyor, o esnada üzerimize gelen, yeni bir dalgayla ağzımıza gözümüze su kaçıyordu.

Yorulunca gölün ortasında dağın ucuna bakarak süzülmeye başladım. Viktor da bana katıldı. Gözündeki koyu farlar yanaklarına kadar akmıştı. Saçındaki kalkan hâlâ bozulmamıştı. *Beni boğabilirsiniz ama asla saçımı bozamazsınız*, der gibiydi.

"Len."

"Buyurunuz?" Sırtüstü süzülerek o da bize katılmış, dağın ucundan gözüken gökyüzünü izliyorduk.

"Okul bittikten sonra Kosyna'ya gidelim mi? Denizin dalgaları çok hoşuna gider." Bir müddet cevap gelmedi. "Len?"

"Çok isterim ama yapamam."

Viktor sırtüstü pozisyonundan doğruldu. "Neden?"

"Anne... Doğa Tanrıçası'nın bizi buraya getirdiğini ve terk edersek lanetleneceğimizi söylüyor."

"Nereden biliyormuş annen? Buradan hiç ayrılmadığını söylemiştin," dedim derste anlattıklarını hatırlayarak.

"Liderimizi Doğa Tanrıçası kendi seçer. Ulu Anne de uzun zamandır bizim başımızda. O, ne derse sorgulamadan itaat etmeliyiz, yoksa okyanustaki kardeşlerimiz gibi olur sonumuz. Kayıp..."

"Yani gerçek annen değil?"

"Anne ve babamızı bilmeyiz. Tüm yumurtalar beraber büyütülür. Tek annemiz liderimizdir. Liderimiz de Doğa Tanrıçası'nın elçisidir."

"Sanki kardeşinden bahsetmiştin, herkesle kardeşsen nasıl ayırt edebiliyorsun?"

"Ilena ile durumumuz farklı. Biz aynı yumurtayı paylaştık."

"Doğa Tanrısı'nın..."

"Tanrıça," diye düzeltti beni.

"Her neyse. Bu yasaklar saçmalığın daniskası!"

"Başkalarının inançları hakkında bu şekilde konuşmamalısın, El," diye uyardı beni Viktor.

Kaos Tanrısı'nın da, Doğa Tanrıçası'nın da, Athillerin de, Ulu Anne'nin de...

Dilimi ısırıp içimdekini söylemedim ama özür de dilemedim. Yine de bir daha konuyu açmamaya karar verdim.

Lenora rahatsız olduysa da belli etmeyip yanımızda sessizce süzülmeye devam etti. Bir müddet daha suyun içinde rahatladıktan sonra iki arkadaşım kendi aralarında su savaşının ikinci aşamasına başladı. Benim güçsüz varlığım bir şey ifade etmiyordu zaten,

yok sayılıyordum. Onların çığlık ve kahkahanın birbirine karıştığı seslerini dinleyerek sırtüstü süzülmeye devam ettim. Bu seferki su savaşına katılmadığım için güvende olduğumu düşündüğümü fark eden Len, kafamdan aşağı kocaman bir dalga yolladı.

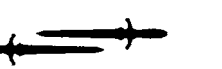
"Bu, Ulu Anne ile dalga geçtiğin içindi!" diye bağırdı ancak sesinde kızgınlıktan eser yoktu. Suyun yüzeyinde kalma çabama gülüyordu sadece.

"Bu da durmadan başımızı belaya soktuğun için!" Bu sefer Viktor bana saldırmıştı.

"Ne..."

Karşı koymak anlamsızdı. Nefes alma çabalarımın arasında kahkaha atarken kendimi akıntıya bıraktım.

Biraz akıntıyla uzaklaştıktan sonra dengemi sağladığımda boğuşmaya devam eden arkadaşlarıma döndüm ve bileğimi kaldırıp silinmek üzere olan sahte dövmeme gülümseyerek baktım.

"Baloda gözlerini böyle yapmalısın. Tanınmamak için maske takmana bile gerek kalmaz," diyerek Viktor'un yanaklarına akmış siyah boyalarını parmağıyla sildi Lenora. Dokunuşuyla kulaklarına kadar kızaran Viktor, donakaldı. Len'in de parmağının, Viktor'un elmacıkkemiğinde bir an daha uzun kaldığı gözümden kaçmadı. Neyse, öhöm, ben uzaklara bakayım...

Doğru, neredeyse bir dolunay sonra maskeli balo olacaktı! *Acaba baloya kadar burada hayatta kalabilecek miydik* diye sormak dilimin ucuna kadar geldi. Arkadaşlarımın aklında da bu düşüncenin dolaştığını biliyordum ama kimse dile getirmedi. Onun yerine kendini toparlayan Viktor suratını Len'den uzaklaştırıp gözlerini kırpıştırarak, "O zaman balo öncesi üçüncü su savaşımızı yapma-

mız gerekiyor, solungaç-kız," dedi vampirlerin sözünü tekrarlayarak. Kolunu Lenora'ya doğru uzattı.

"Yeteri kadar su yutmamışsın demek, melez," deyip sırıtarak Viktor'un koluna girdi Lenora. "Anlaştık."

Neyse, öhöm, ben biraz daha uzaklara bakayım...

Kütüphanenin ortasındaki sıralardan birine, son birkaç gündür yaptığım gibi yayılarak oturmuştum. Daha geniş bir kitabın arasına koyduğum *Arayış*'ı gizlice okuyordum.

Bu Athiller tam bir çılgındı.

Yıllardır Kaos Tanrısı'nı bulmak için yaptıkları şeyleri sıralasam aklınız dururdu. Diğer tanrıların ruhbanlarına şantaj mı dersin, Kaos Tanrısı'nın reenkarnasyonu olduğunu düşündükleri çocukları kaçırmak mı dersin, cinayetler, işkenceler... Liste uzayıp gidiyordu. En korkutucu kısmı da bunları yazan kişiler, iyi bir amaç uğruna yapılan fedakârlıklar olarak görüyordu.

Kaos Tanrısı'nın hapsedildiği beden bulunduğunda, onu lanetleyen tanrıların sayısı kadar canavar kurban edilerek Kaos'un gücünü ölümlü bedeninden serbest bırakacak bir ritüel planlıyorlarmış yıllardır. Potansiyel Tanrı olabilecek çocukların görünüşleri ve yaşları satırlar halinde yazılıydı. Hepsinin yanına da deneyden kaldığı yazıyordu.

Ne deneyi?

Kaçırılan çocukların çoğu o kadar küçüktü ki bazılarının beynini yıkayıp Athil olarak yetiştirmişlerdi. Kosyna'dan, Philae'den,

PineBay'den, Sykai'dan, Zigra Boğazı'ndan... Dokuz şehrin tamamından ve hatta ada şehirlerinden bile kaçırılan onlarca çocuk...

Bazılarının üzeri çiziliydi. Başlarına kötü bir şey geldiğini anlamak için üstün bir zekâya gerek yoktu.

Sayabildiğim kadarıyla da üç tanesinin yanında *kayıp* yazıyordu.

Kayıp çocukların yanındaki sayılar, karman çorman şekilde sıralanmıştı.

Öf be, sayılardan hiçbir zaman hoşlanmamıştım. Keşke Viktor'la birlikte bakabilseydim, iki dakikada çözerdi bunu. Yine de tek başıma sayılarla boğuşmak, Viktor'dan yardım istediğimde kitabı hâlâ Bay Demari'ye teslim etmediğim için sonsuz söylenmesine katlanmaktan daha iyi bir seçenek gibi geldi.

Loş kütüphanenin oturma alanında yanan şömineden gelen huzur dolu çıtırtıların eşliğinde, boş bakışlarla sayfaları çevirmeye devam ettim. Her geçen sayfada koltuğa biraz daha gömülmeye, her okuduğum satırda biraz daha büyük esnemeye başladım. Koltuğumda kımıldandım, ayağa kalkıp bacaklarımı esnettim, birkaç farklı oturma pozisyonu arasında gidip geldim. Yine de gözkapaklarımın üzerine bastıran tatlı uykuyu defedemedim. Kendimi odaklanmaya zorlayıp son bir saattir baktığım sayfaların tekrar üzerinden geçtim.

Sıfır. Anlamsız. Kafam kesinlikle çalışmıyordu.

Peki ya nokta atışı bulmak yerine, bu sayıların temsil etmediğine emin olduğum bilgileri eleye eleye gitsem?

Bir *kayıp olmayan* çocuklara, bir de *kayıp* çocuklara baktım.

Kayıp olmayanların yanında ilk yaşları yazılıydı. Tek satır. Kayıp olanların yanındaki ilk satırı elimdeki mürekkeple çizdim. Viktor bu kadar eski ve önemli bir kitaba böyle davrandığımı görse beni mahvederdi.

Kayıp olmayanların yanında kaçırıldığı tarih vardı. Beş satır. Kayıp olanların yanındaki sonra gelen beş satırı da çizdim.

Bu kadar. Kalan dizili birçok sayıyla birbirimize bakıyorduk.

"Of!" diye bağırdım ve kafamı, mürekkebi henüz kurumamış kitaba yasladım. "OF!"

Sessizlik büyüsünün en güzel yanının dilediğin kadar bağırabilmek olduğunu keşfetmiştim.

Bir şeyleri gözden kaçırıyor olmalıyım. Doğru soruları sormuyor olmalıyım. Kayıp olan çocuklar...

Bir dakika.

Bir anda yerimden fırladım.

Acaba...

O kadar hızlı sandalyemi çekmiştim ki sessizlik büyüsüne rağmen kütüphanedekiler başlarını kaldırıp pis pis baktılar. Yaşlıca, kurbağaya benzeyen bir adam sus anlamında parmağını sarkık dudaklarına götürdü.

Uzakta girişte oturan Mesiaran'a yaklaştım. Başıyla beni selamladı. Ona getirdiğim çayını yudumlayarak bir makale okuyordu. Masada duran kâğıtlardan bir tane alıp üzerine yazdım. "*Haritaları nerede bulabilirim?*"

Pençelerini onu izlememi söyleyen bir şekilde oynattı ve sol tarafa doğru ilerledi. Kanatlarına basmamaya çalışarak arkasından takip ettim. Birkaç sıra kitaplığı geçtikten sonra haritalar ve atlasların bulunduğu bir rafın önünde durdu. Çok daha yeni gibi gözüken atlasları incelemeye başladım.

Neredesiniz, neredesiniz diye söyleniyordum ama sessizlik büyüsünden kimse beni duymuyordu.

Mesiaran, bir müddet beni izledikten sonra arka taraflarda sarılmış haritaları karıştırmaya başladı. İçlerinden bir tanesini uzun pençeleriyle kavradı ve bana uzattı. Bu, kıtanın güncel haritasıydı. Bana yardımcı olan harpye gülümsedim ve başımı onaylayarak salladıktan sonra koşar adım yerime geri döndüm.

Sıramın üzerindeki kitap dağınıklığını tek hamlede kaldırıp diğer sıraya koydum ve haritayı açtım.

"*Neredesiniz* kayıp çocuklar?"

Kaçırılan çocukların yanında yazılan uzun sayıları yarıya böldüğümde farklı tarihler ve koordinatların bir karışımını bulacağımı düşünüyordum. Sonuçta bu bir *Arayış*'sa ve bunlar da ellerinden kaçırdıkları çocuklarsa birden fazla konumda takip etmiş olmaları gerekiyordu. Tarihin nerede bittiğini, koordinatların nerede başladığını çözebilmem birkaç denememi aldı.

İlk yazılan çocuğun tarihi çok eski gibiydi, sayıların yarısı silinmişti. Oradan pek bir şey çıkaramadım açıkçası.

İkinci çocuk bundan elli altı yıl önce bulunmuş. Sonrasında kaçmayı başarmış olacak ki kayıp olarak işaretlenmiş. Haritadan koordinatlara baktım, ilk bulunduğu yer Kosyna'nın şehir merkeziydi, en son olarak bulunduğu yerse silinmişti. *Başarısız* diye not eklenmişti. Demek deney yapacak kadar ellerinde tutmayı başaramamışlar. Bu manyakların deney dedikleri şeyin keyifli bir etkinlik olmadığını tahmin ediyordum, zavallı çocuk için içim acıdı. İsmi veya görünüşü hakkında fazla bilgi yoktu. Sadece beş yaşında bir kız olduğu yazıyordu. Demek Tanrı'nın insan hali olmak için bir belirli cinsiyet yoktu, aramızdan herhangi biri olabilirdi.

Bu bilgiyi aklımda not alarak son çocuğu incelemeye başladım. Diğerlerine göre çok daha güncel yazılması sadece yazan tarihle değil, mürekkebin henüz silinmemesiyle de anlaşılıyordu.

Koordinatlara baktım.

Burası Sykai Vadisi'ydi. Yıllar önce benim de orada yaşadığımı düşünerek ürperdim. Belki tanışmış bile olabilirdim. Bu çocuk hakkında sayfanın arkasında sadece bir not vardı. Sanki başkasına yazılmış gibi, titrek bir elin ürünü olduğu belli bir not.

Beklediğimden büyük, yetiştiremeyiz. Deneyde başarılı olamazsa ortadan kaldıracağım.

Bu kadar.

Sonrasında da birkaç farklı şehrin koordinatları yazılmıştı. Testin sonucu da çocukla ilgili bir bilgi de yoktu. Ama koordinatlar devam ettiyse çocuk ellerinden kaçmış demekti.

Ya bu notu yazan Athil, test sonucunu söyleyemeden başına bir şey geldiyse? Soruşturmanın devamını farklı Athiller yürüttüyse?

Sonraki sayfalarda birkaç tanıdık güçlü insanın suikastı, eski Kaos Tanrısı tapınaklarında bulunan ritüeller ve antik eşyalar hakkında ıvır zıvır anlatılmıştı. Delilerin not defteri.

Peki...

Neyse, Sykai'da binlerce böyle çocuk var.

Ancak ne kadar sayfa çevirirsem çevireyim, gözlerimin önünden bana küçükken uzatılan kollar gitmiyordu.

Yok canım, az daha Kaos Tanrısı olabilirim olasılığıyla kaçırılıp beynim yıkanmayacaktı. Değil mi?

Hayır hayır! Kafamı iki yana sallayarak bu düşünceyi kafamdan atmaya çalıştım. Ancak her ne kadar kaçmaya çabalasam da anı, tüm canlılığıyla gözlerimin önünde oynamaya başladı. O hırpani adamın titreyen elleriyle uzattığı şeker. Tadı hiç şeker gibi değildi. Ya yiyene geçici bir güç halüsinasyonu yaratan, bağımlılık yapan o haptansa?

Dudaklarının koyu rengi.

Kitana ile ilk tanıştığım gün Deliyürek Ormanlarındaki adamın dudaklarının boyalı olması.

Boğazıma bir yumru oturdu. Potansiyel Kaos Tanrısı olarak beni hedeflemiş olabilirler miydi gerçekten?

Ama ormandaki avcılar benim için orada değillerdi ki. Kitana'nın peşindelerdi. Değil mi? Hızlıca son sayfayı açtım. Üzeri çizili olmayan geçmişteki tek tarih bana bakıyordu işte.

Kitana'yı ellerinden kaçırdıkları o tarih.

Ve beni.

Kayıp çocukların yazdığı sayfayı yırtıp cebime attım. Bunu Bay Demari'ye veremezdim. Bunu Viktor ve Lenora'ya bile söyleyemezdim.

Ben? Bir Tanrı?

SAÇMALAMAYIN!

Hem bu tipler beni tanrı sansalar bile onlarca çocukta yanılmışlardı. Bunun da yanılgılarından biri olduğu çok barizdi. Kafamı tekrardan sallayarak bu düşünceleri kovmaya ve sayfaları geri alarak kaldığım yerden okumaya odaklanmaya çalıştım.

Yıllar boyu Athiller, cahilleri güç, zenginlik veya arzuladıkları neyse onun vaadiyle kendilerine katılmaya ikna etmişlerdi. Biri Athil kardeşliğine alındığındaysa kafalarının arkalarına bir dövme yapılırmış. Bu dövmelerin sayısı, Athil'in organizasyondaki kıdemini gösterirmiş.

El yazısıyla çizilmiş ve silinmeye yüz tutmuş semboller, kitabın kapağındaki işlemeyle benzerdi. İçlerinden ikisini nerede gördüğümü hâlâ bulamadığım aklıma geldi. Kitana'yı kurtardığım gün, kel adamın kafasındaki dövmelerde olabilir miydi? Hafızamı zorladım ama emin değildim.

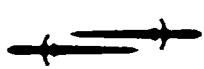
Arayış'ın tüm sırlarını, hızlı bir okur olmama rağmen yakın zamanda çözmem mümkün olmayacak gibi gözüküyordu. Bay Demari'ye teslim etme işinin biraz daha beklemesi gerekecekti.

Çıkarken Mesiaran'a gülümseyerek veda ettim. Umursamaz bir şekilde pençelerini geri salladı. Aklımda tek bir düşünceyle taş kalenin koridorlarında yürümeye başladım.

"Kendimi ve arkadaşlarımı savunmayı öğrenmeliyim."

Odaklanacağım alanlar çok belliydi. Artık odamdan daha çok gördüğüm iksir sınıfının önünden geçerken kapıya bakıp iç çektim. Bay İskelet'in bana öğretmesini isteyebileceğim iki tane daha iksir hakkım vardı. Bunları iyi değerlendirmeli, agresif iksirler öğrenmeliydim. Ayrıca dersten sonra kalıp Viktor ve Lenora için odaya Bulanıklık İksiri depolamalıydım. Ne zaman canımız için kaçmamız gerekeceğini bilemezdik.

İkinci alan daha zordu. Nyxhaven Akademisi'nde gerçek kılıç veya silah kullanıp birbirine zarar verilmemesi konusunda çok net kurallar vardı. Kimseyi benimle ders dışında dövüşmeye ikna edemezdim. Ne kadar şanslıydım ki bana zarar vermeye, yakalanma pahasına gönüllü olabilecek birini tanıyorum.

Akşam yemeğinde arkadaşlarıma hançerlerimle çalışacağımı söyledim. Viktor büyü kalkanını geliştirmeye çalışacak, Len ise diyaframıyla ilgili alıştırmalar yapacaktı bu gece.

"Beraber çalışın. Yalnız kalmanızı istemiyorum," dedim. Viktor'un gözleri parladı.

"Sen?" diye sordu Lenora.

Gülümsedim.

Yalnız olmayacaktım.

Akşam taş muhafızların sıkı denetimini nasıl atlatacağımı düşünüyorsanız çok basit: Atlatmayacaktım.

Bu fikrime Nyxhaven Akademisi'nde saklanan Athiller ilham olmuştu.

Yemekten sonra odama gitmeyip ikinci kattaki geniş depoda sabahlamayı düşünüyordum. Çantama hançerlerin yanına su ve çarşaf da sıkıştırdım.

Güneş yeni batıyordu, taş muhafızlar da henüz canlanmamıştı. Tahmin ettiğim gibi odama giderken selamlaştığım birkaç tanıdık dışında kimse bana dikkat etmedi. İkinci kata geldiğimde çevreme iyice baktım. Kimsenin olmadığından emin olduğumdaysa bir ömür öncesi gibi gelen bir zamanda Azel ile karşılaştığım depoya girdim.

Her şey hatırladığım gibiydi. Kılıçlar ve paslanmış gibi gözüken silahlar kutulara tıkıştırılmış, tahta sıralar dağınık bir şekilde dizilmişti. Deponun ortasına doğru ilerlediğimdeyse Azel'in çalıştığı açıklığa ulaştım. Ulaşımı kolay bir noktada duvara dayalı olan birkaç cansız manken dışında birinin geceleri burada vakit geçirdiğini kanıtlayan bir eşya gözükmüyordu.

Meşalelerden gelen ışığın az vurduğu bir köşeye, bu gecelik yatağım olacak ince örtüyü serdim. Cansız mankenlerden birini çekiştirmeye başladım, göründüğünden çok daha ağırlardı. İğrenç bir gıcırtıyla sürüyerek alanın ortasına getirdiğim ifadesiz mankene baktım.

"Beni korkulan bir savaşçıya dönüştürsen iyi edersin," dedim işaretparmağımla mankenin kafasını dürterek. Kılıçlara veya başka keskin metallere her an erişimim olmayabilirdi ama benim her gece kabzasını sıkı sıkı tutarak uyuduğum, yastığımın altında sakladığım hançerlerim vardı. Acilen kullanmayı öğrenmeliydim.

Isınma hareketlerinden sonra Garen'in tahta kılıçla öğrettiği kombinasyonları, hançerlerimle baştan çalışmaya başladım. Karşımdaki cansız mankenin yüzünü, Deliyürek Ormanı'nda bizi kovalayan büyücünün dövmeli, korkunç suratı olarak hayal etmeye çalışıyordum.

Hayali adam bana farklı şekillerle saldırıyor, ben de ona göre kaçıyor ve aniden arka tarafından saldırıyordum.

Hançerlerim, alışkın olduğum tahta antrenman kılıcından çok daha kısa olmasına rağmen, sağ elimle çalışırken bayağı iyiydim. Sol elimle tuttuğum hançerdeyse....

"Sol tarafından direkt kendini bıçaklasan daha kolay olur. Rakibini uğraştırmamış olursun," dedi arkamdan bir ses. Saldırı pozisyonunda hızlıca döndüm.

"Burası benim." Azel siyah saçlarının üstünü arkadan toplamış, ağır ağır çalıştığım yere doğru yürüyordu. Kırmızı gözlerinde yırtıcı hayvanlarınkini andıran bir parlaklık vardı. Her zamanki gibi baştan aşağı simsiyah giyinmiş, Nyxhaven pelerinini top halinde koltuk altına sıkıştırmıştı. "Git buradan."

Bu, öngörülebilir bir başlangıçtı. Azel'in sadece biraz teşviğe ihtiyacı vardı.

"Pardon," dedim ellerimi kaldırarak. "Bay Demari'ye söyleyeyim de geceleri kapıya adının yazılı olduğu bir tabela asalım." Yumuşak sesime buladığım ince tehdidi alan vampir, kaşlarını çatarak yaklaşmaya başladı. Tam önümde durdu ve tepeden beni süzmeye başladı. Geri çekilmemi söyleyen çarpan kalbimi ve midemdeki krampı dinlemeyip tüm irademi toplayarak yerimi korudum.

"Ne istiyorsun?"

"Seninle çalışabilir miyim?"

Azel belli ki bu teklifi beklemiyordu. Şaşkınlık suratına yayılırken en masum bakışımı takındım.

"Seninle çalışmak isteyeceğimi nereden çıkardın?" dedi sonunda.

"Beni dövme şansını kaçırmayacağını düşündüm. Burada yapacağın hiçbir şey dışarı çıkmayacak."

"Hiçbir şey mi?"

"Söz veriyorum."

"Göreceğiz."

Gözlerini benden bir an bile ayırmadan çevremde dönmeye başladı. Bir tam tur atıp karşımda durduğunda gördüğünü beğenmemiş olacak ki başını *olmaz* anlamında sallayarak, "Ben tek çalışırım. Bugünlük burada kalabilirsin ama bir daha seni burada görmek istemiyorum," dedi.

Bu, öngörülemeyen bir cevaptı.

Azel'in beni hırpalama fırsatını geri çevirdiğine inanamıyordum. Vampir daha fazla benimle ilgilenmeyip duvara dayalı olan cansız mankenlerden birine gitti. Tek koluyla kaldırıp alanın ortasına doğru zorlanmadan taşıdı. Benim çalışma alanımla yeterli mesafeyi ölçüp ideal noktaya mankeni yerleştirdiğinde ortadaki açıklık eşit olarak ikiye ayrılmıştı. Tişörtünü çıkarıp bir köşeye fırlattı ve daha önce orada olduğunu fark etmediğim bir delikten GERÇEK bir kılıç çıkardı. Kılıç öyle çok özel bir şey değildi ama metaldi sonuçta. En önemlisi de ucu sivriydi.

Ne hissetmem gerektiğini bilemiyordum. Bunları yaparken bir kere bile benim olduğum tarafa bakmamasının rahatlığını ve hayal kırıklığını aynı anda yaşıyordum. Şu an ısrar etmenin bir anlamı yoktu ama yarın gün içinde Azel'i provoke edersem akşamına beni hırpalamamak için bu kadar inatçı olmayabilirdi.

O bir tarafta, ben diğer tarafta hareketlerimizi çalışmaya başladık. Önce onun kılıcı çevirmesini izliyor, sonra iki hançerime aynı hareketi uyarlamaya çalışıyordum. Birkaç hantal denemeden

sonra sağ elimle fena sayılmayacak şekilde taklit edebilmeye başladım.

Daha önce hiç hançer kullanmamışken nasıl bu kadar hızlı ilerlediğimi düşünüyorsanız inanın ben de anlamıyordum. Belki önceki hayatlarımdan birinde bir savaşçıydım. Oro Ana, köydeki diğer çocuklar gibi okula gidip askerlerden eğitim almama izin verseydi şu an çok farklı yerlerde olabilirdim. Sanki yapabileceklerimden korkuyormuş gibi her kılıç eğitimi alma talebimi sert bir şekilde reddetmişti.

Çalışarak saatler geçirmiş olmalıydık.

Artık her yerim yorgunluktan ve uykusuzluktan sızlıyordu, özellikle sol kolum. Yine de Azel sanki hiç yorulmamış gibi çalışırken erkenden pes edemezdim. Odaklandım ve düşmanlarımı hayali şekilde hareket ettirmeye devam ettim. Sağ direk, sol kroşe, çelme tak ve yuvarlan; zıpla ve tekme, sırttan bıçakla, önden bıçakla, hayali tendonu kes...

Mankenin çevresinde dönüp dolaşırken bir müddettir Azel'den ses gelmediğini fark etmemiştim.

Bir anda güçlü kollar sol omzumdan beni yakaladı ve sağ kolumu çok ters bir açıyla büktü.

Çıt.

Kemiğimin kırılmasının her anını hissettim.

Eliyle ağzımı kapatarak çığlığımı bastırdı ve "Bu, beni tehdit etmeye cüret ettiğin içindi, melez sevici," diye hırladı. Kolumdan gelen ani acıyla gözüm karardı. Azel'in ağırlığının altında çığlık atmaya çalışıyor, kurtulmak için debeleniyordum. Her çabam kolumda daha büyük bir acı olarak geri dönüyordu.

Bu, öngörülebilir ama gerçekleşmemesini umduğum bir sonuçtu.

Azel birkaç tehdit daha savurdu ama acıdan kulaklarım uğulduyor, dikkatimi veremiyordum. Acım korkuya, korkum da öfkeye

dönüşmeye başladı. Midemde bir göl varmış da sanki kaynıyormuş gibi o his, ağzıma doğru yükselmeye başladı.

Gözlerimden istemsizce akan yaşa aldırmadan, "Tehdit mi? Bu daha başlangıç," dedim tükürükler saçarak ve ölümsüz, soylu suratını dağıtacak kadar sert bir kafa attım. Burnundan gelen çatırtının sesi uzun zamandır duyduğum en güzel melodiydi.

Haykırarak burnunu tutarken parmaklarının arasından kan süzülmeye başladı. Azel'in şaşkınlığı geçince ettiği küfürler depo duvarlarında yankılandı. Karnıma, zaten yerde kıvranan beni iki büklüm bırakacak kadar sert bir tekme attıktan sonra tepemde durup ayağıyla boynuma bastırdı.

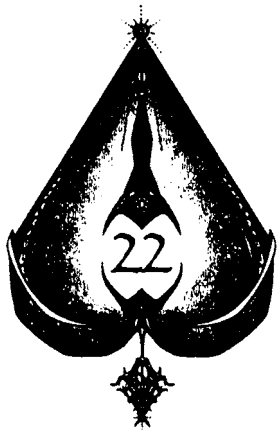
"Seni burada bir daha görürsem tüm uzuvlarını kırarım, El."

Cevap veremeyecek kadar canım acıyordu. Sağlam elimle nefes alabilmek için ayağını güçsüzce iteledim ancak nafileydi.

Sonunda benden sıkılan Azel, kan içerisindeki burnunu tutarak tekrardan küfretti ve kapıya yönlendi.

Bir müddet daha tavana bakarak yattıktan sonra ters dönmüş kolumu kullanmamaya çalışarak ayağa kalkmaya çalıştım. Muhtemelen birkaç kaburgamı da kırmıştı. Her adımımda acıyla inleyerek kapıya yöneldim ve taş muhafızlara yakalanmayı göze alarak kendimi dışarı sürükledim.

Dağın içine yansıyan güneş gözlerimi aldığında anladım ki sabah olmuştu ve gitmekte serbesttim.

Ertesi gün bana kolumun nasıl kırıldığını soran herkese merdivenden düştüğümü söyledim. Dün gece Azel'e aramızdakilerin gizli kalacağına söz verdiğime lanet etmedim değil ama. Gerçi söz vermemiş olsam da pislik vampirin, gece geç bir vakitte olmaması gereken yerde olduğunu ve kolumu kırdığını söyleyemezdim.

Aynı yerde ben de vardım.

İlk saldıran olmasam da burnunu kırmıştım.

Zaten güçlenmem gereken yerde kolum kırılmıştı, bir de geceleri odamın dışında olduğum için cezalandırılmak istemiyordum.

"Umarım sabah burnunu tedavi ettiğimiz dhampirle birlikte merdivenden düşmemişsindir," dedi güzel hemşire, kaşlarını kaldırarak. "Bu, çok büyük bir tesa..." Kadının kendi sözleriyle gözleri büyüdü, dudaklarını birbirine bastırarak kendini susturdu.

Demek Azel de dün yaşananları saklama sözünde durmuş, üstüne üstlük benimle aynı yalanı atmıştı.

Genç kadın, yutmam için siyah bir cam şişeyi ağzıma doğru yanaştırmıştı. İçindeki yoğun kıvamlı sıvı, kokusu olmadığı gibi tatsızdı.

"Bu ağrıyı azaltacak."

İksir kısa sürede etki etmişti ve ben sanki bulutların üzerinden genç kadına bakmaya başlamıştım. Göz kamaştırıcı beyazlıktaki revir bir anda tozpembeye dönüştü. Üzerinde acıyla büzüştüğüm sedye, yumuşak bir pamuk topu gibi hissettiriyordu artık. Eminim Kitana'nın kürkü de böyle yumuşacıktır. Yüzümde genişçe bir gülümseme olduğunu fark edebiliyordum ancak ağzımı kapatamıyordum.

"Kitana..."

Hemşire başını kaldırıp bana baktı. "Bir şey mi istedin?"

"Hiç..." Hıçkırdım. "Hiç bir tilkiyle konuştun mu?"

Yüz ifademdeki gevşemeyi gören hemşire, eliyle gülümsemesini saklamaya çalıştı. "İksir etkisini çok hızlı göstermiş sende. Başlayalım mı?"

Nazik dokunuşlarla kolumu sabitlerken uyuşturucu etkisine rağmen acıyla yüzüm kasıldı, ses çıkarmamak için dudaklarımı ısırmam gerekti.

"Evet, kim bu kız?" dedi hemşire.

"Kim?"

"Kitana."

"O bir tilki. Kız değil." Dudaklarımdan çok komik bir şey söylemişim gibi bir gülücük kaçtı. Hemşire tekrardan koluma algımın yetmediği bir şey yaptığında gülücüğüm acı bir inlemeye döndü. Sağlam kolumla kendimi kaldırmaya çalıştım.

"Sakin ol," dedi hemşire ve tek eliyle beni geri yatırdı. "Tilkiyi anlatmaya devam et."

"Saçları çok güzel." Hıçkırdım. "Gülümseyince küçük tilki dişleri gözüküyor." Bu sefer hemşirenin ani bir güç uygulayarak kemiği yerine oturtmasıyla acıyla bağırdım.

"Şşş," diye saçımı okşadı kadın. "Bitti bile." Kolumu kımıldatmamaya çalışarak bandajlamaya başladı. Acı, beynimi puslandıran iksirin duvarlarını aşıp az da olsa ayılmamı sağlamıştı.

Bakışım daha da netleşti. Hemşire, buradaki çoğu kişi gibi sivri kulaklıydı. Ortalama boylu, esmer, gencecik bir kadındı ancak bakışları çok da genç olmadığını hissettiriyordu.

Bandajladığı kolumu boynuma, beyaz yün bir askıya alarak sabitledi.

"Dhampir?" diye sorabildim sonunda, iksirden korumayı başardığım üç beyin hücremi çalıştırarak. Kelimeler ağzımdan peltek bir şekilde döküldü.

Herhalde üzerinde konuştuğumuz konuyu unutacak kadar zaman geçmişti ki kadın gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırdı. Bir an sonra hatırlayarak, "Ah, senden önce gelen vampir genci mi soruyorsun?" dedi.

Kadının, kırdığı potu kapama çabası takdire şayandı ancak hesaba katmadığı bir nokta vardı. Dhampir ne demek çok iyi biliyordum. Viktor melez olduğunu söylediğinden beri melezler üzerine iki kitap okumuştum bile.

Yeni öğrendiğim bilginin güzelliğiyle kıkırdadım.

Azel de bir melezdi.

Yumuşak bir şekilde gülümseyen hemşire, kolumun bandajını son kez kontrol ederken, "İksirin etkisi yarım saate geçer. O zamana kadar da gülümsemeye devam edeceksin," diye bilgilendirdi beni.

"Ne zamana iyileşirim?"

"Profesyonel bir kırık olmuş. İki hafta kolunu kullanmamanı öneririm ama her gün ilacını içersen eskisinden bile iyi olacaktır." Bir an duraksadıktan sonra yüzünde endişeli bir bakış belirdi. "Dhampir hakkında söylediklerimi unutabilir misin?"

Yanak ağrıtan bir sırıtışla, "Sanmam," dedim.

Kadının yumuşak yüzü korkutucu bir hızla ifadesizleşti. Önce revirde çevresine bakındı. Odanın en uzak köşesinde iki kişi sedyede yatıyor, uyuyor gibi gözüküyorlardı. Kimsenin duymayacağına emin olduktan sonra bandajlı koluma uzanıp, "Kemiklerin bir *insanınki* gibi kırılgan," diye fısıldadı.

İksir beni yavaşlatmış olsa bile tehdidi anında anladım. Bir sırra karşılık bir sır.

Bu benden birkaç yaş büyük görünen ama aslında öyle olmadığına adım gibi emin olduğum hemşire, kimbilir daha ne sırlar saklıyordu.

"Sabahki vampir, durumu iyi mi?"

Belli belirsiz gülümseyen kadın, onaylayan bir şekilde başını salladı.

Arkadaşlarıma bu sefer Azel ile bir bağlantım olduğu anlaşılmasın diye havada takla atmaya çalışırken düştüğümü ve kolumu kırdığımı söyledim. Gözlerini devirdiler ancak belli ki benden bekledikleri bir hareketti, doğruluğunu sorgulamamaları birazcık canımı acıttı. Yine de Azel'in yaptığını söyleyerek endişelenecekleri yeni bir düşman kazandırmak istemiyordum. Başlarında yeterince dert vardı.

Azel'in dhampir olduğunu onlara söyleyebilirdim tabii, sonuçta ikisi de benim insan olduğumu biliyordu. Bu sırrı onlardan saklamam için bir sebebim yoktu. Yine de biraz üzerine düşününce şimdilik bu sırrı saklamaya karar verdim. Elbette duruma göre faydalanabileceğim bir an gelecekti.

Avluda oturmuş, kolumu nasıl kırdığımla ilgili muhabbete devam ederken Ardo bize doğru yaklaştı. Sam ile ilgili sorular sorduğumuz günkü gibi yine elleri terlemiş, yüzü kızarmıştı. Sanki nereye bakacağını bilemiyor gibi bizler dışında her yere bakıyordu.

Çatallı bir sesle, "Lenora," derken büyükçe yutkundu. "Vaktin var mı acaba?"

Çocuğun çok, çok hızlı atan kalp atışlarını ben bile duyabiliyordum. Lenora kibarca gülümseyerek onayladı ve Ardo ile az uzaktaki bir banka doğru yürüdüler. Ardo'nun kurtinsan arkadaşları da bizim kadar uzakta koşullanmış ikiliyi gözetliyor, birbirlerine omuz atıp aralarında gülüşüyorlardı. Biraz daha ötedeki vampir ekibiyse kendi aralarında gülle atıyordu. Azel, kendine atılan gülleyi, güllenin geldiği tarafa bakmaya tenezzül bile etmeden kolayca yakaladı ve yere fırlattı. Arkadaşlarının öfkeyle söylenmesi sanki ona ulaşmıyormuş gibi gözlerini Ardo ve Lenora'dan ayırmıyordu.

Dikkatimi tekrardan Len ve Ardo'ya verdim. Ne konuştuklarını duyamıyordum ama çocuğun iri kahverengi gözlerinde hayal kırıklığı gümbür gümbürdü.

"Oh, Lenora! Sana çok âşığım. Lütfen beni kabul et!" diye abartılı bir şekilde sesini değiştirerek kurt çocuğun taklidini yaptı Viktor. Her zaman kibar olan Viktor'un biriyle acımasızca dalga geçtiğini ilk defa görmüştüm. Yüzü daha önce onda görmediğim bir kıskançlıkla çarpılmıştı. Ona şaşkınlık dolu bir bakış attığımda duraksadı ve kızarmaya başladı. Mahcup bir şekilde öfke dolu bakışlarını yere indirdi.

Tatlı çocuk beni hâlâ tanıyamamıştı.

"Teşekkürler yakışıklı kurt, diğer âşık olanlarla birlikte sıraya girebilirsin."

Sesimi incelterek Lenora gibi melodik konuşmaya çalıştım. Yargılanmadığını görünce gözle görülür bir şekilde rahatlayan Viktor'la birbirimize sırıttık ve neler konuşulduğuna dair tahminler yürütmeye başladık.

Konuşmanın havası güzel geçiyor gibiydi, çocuğun gözlerinde hâlâ hüzün okunsa da gülümsüyordu. Kısa süre sonra el sıkışıp kalktılar. Lenora tepeden topladığı saçının ucuyla oynayarak ağır ağır yanımıza doğru yürüdü. Kurt ekibi de Ardo yanlarına geldiğinde uzaklaşmıştı ama Azel hâlâ bizi izliyor, kendisini saklamak için hiçbir çaba göstermiyordu. Gerçi Lenora ve Viktor, hatta yanından geçen Ardo bile onu fark etmemiş gibiydi.

Len yanımıza vardığında benim yüz ifadem de muhtemelen Viktor ile aynıydı, bize ne konuştuğunuzu anlatmazsan meraktan çatlayacağız ifadesi.

Yanımıza bağdaş kurup oturdu ve hiçbir şey demeden oynadığı uzun saçlarını omzunun arkasına atarak ellerini şakaklarına koydu.

"İlla yalvarmamız mı gerekiyor?" dedi Viktor, sesi düşündüğünden daha sert çıkmıştı sanki. Kıskandığını saklamak için hızlıca yüzüne tatlı bir tebessüm yerleştirdi. Tabii ki Lenora bunu yakaladı, gözleri keyifle kısıldı.

"Bu yaptığım beşinci konuşma olabilir. Eğer siz sormayacaksanız ben soracağım çocuklar, biriniz lütfen benim maskeli baloda eşim olabilir mi?"

Maskeli balo! Bir eş bulmamız gerektiğini bile bilmiyordum.

"Sadece erkekler baloya gitme teklifini edebiliyor diye biliyordum," dedi Viktor, nefes alış verişini kontrol altına almaya çalışarak. Yanaklarına renk gelmişti.

"Sizce işimi siz ikinize bırakacak kadar özgüvensiz miyim?" derken koluma vurdu. "Ayrıca sadece erkeklerin teklif etmesi kadar *insansı* bir kural daha olamaz."

Özellerin dilinde insansının ne demek olduğunu tahmin edersiniz; saçma, geri kafalı, lanet, iğrenç... daha devam edeyim mi?

Lenora kırdığı potu fark edince gözleri büyüdü ve elini kolunu abartılı hareketlerle sallayarak geri almaya çalıştı. "Ağız alışkanlığıydı El, çok üzgünüm!"

Oysa alınmaktan çok uzaktım, bir kere de benden başkasının pot kırmasını keyifle izliyordum. Ayrıca bir özelin, insan kelimesini kötü anlamda kullandığı için özür dilemesi ırklar arasındaki bazı şeylerin düzelebilmesi için bir umut değilse, neydi?

"Bir eş ile gidilmesi gerektiğini bile bilmiyordum Len, yoksa çoktan teklif ederdim," dedim, konuyu değiştirip Lenora'nın kendine yaptığı işkenceye son vererek.

"Daha önce hiç baloya katılmadın mı?" diye sordu şaşkınlıkla.

Hayır anlamında başımı salladım. Şehirdeki büyük baloları biliyordum ancak tabii ki davetli değildim. Sadece oraya giden soyluların at arabalarından bir şeyler çalmaya gittiğimde şık giyimli beyleri ve kollarındaki süslü hanımları gözlemliyordum.

Viktor sessizliğini sürdürdü. Hadi teklif et, dercesine çaktırmadan ayağımla dürtsem de harekete geçmedi. Lenora, Viktor'un sessizliğine karşı gözlerinden hızla geçen hayal kırıklığını gülümseyerek maskeledi.

"Eee? Ne düşünüyorsunuz? Hem ben bu konuşmalardan kurtulurum hem ikinizden biri partner bulma derdinden kurtulur." Sonra yine Viktor'a döndü. "Tabii aklınızda başkası yoksa. Öyleyse hiç sorun değil."

Giyecek bir kıyafetim bile yoktu, maskeyi bırak.

"Ben gideceğimden emin değilim," diye mırıldandım.

İkisi de bana döndü ve itiraz etmeye başladı.

"El, saçmalama. Gerekirse seni ayaklarından sürüklerim," dedi Len.

Yardım için Viktor'a baktım ama o da kaşlarını çatmış, "Gerçekten sürükler," diye Lenora'ya destek çıkıyordu.

"Sürükleyeceğinden eminim," derken kendimi gülümsemeye zorladım. "Ama Viktor'la gitmelisiniz."

İfadesini çözemediğim Viktor, bir an düşündükten sonra kararlı bir şekilde, "Üçümüz beraber gidiyoruz, üçümüz beraber dans edip eğleniyoruz," dedi. Ses tonu itiraz kabul etmeyeceğini söylüyordu.

Akşam yemeğinden sonra ağır adımlarla yerimden kalktım. "Hadi, ben depoya gidiyorum." Len, parmağıyla bandajlı kolumu gösterdi.

"Bu halde mi çalışacaksın?"

Sağ kolumdan gelen sürekli zonklamayı hâlâ tüm vücudumda hissediyordum, acıdan yüzümü buruşturdum. "Yapacak bir şey yok," dedim, zoraki bir gülümsemeyle. "Elimdekiyle idare edeceğim."

Len'in gözleri parıldadı. "İzin verirsen ağrını dindirebilirim," dedi. "Bir süredir bunun üzerinde çalışıyorum." Ardından dudaklarında hafif bir gülümsemeyle Viktor'a döndü ve kulaklarını kapamasını işaret etti. Viktor, ağzının içinde muhtemelen kaçtığım gece yaptığı, kulakta uğultu yaratan büyüyü mırıldandı ve hazır olduğunda başıyla onayladı. Lenora, başka kimsenin etkilenmemesi için dikkatlice kulağıma yaklaştı. Elini bandajlı koluma koydu, bir melodi fısıldadı. Sesi tüm ruhumu ikinci bir deri gibi kaplarken kalan her şey bir anda bulanıklaştı. Sadece onun fısıltısı vardı, ne odayı ne de etrafımdaki diğer sesleri duyuyordum. Tüm evrenim, onun ağzından çıkan kelimelere dönüştü.

Şarkısı bittiğinde açık kalan ağzımı topladım ve derin bir nefes bıraktım. Sesler yavaş yavaş geri gelirken Viktor şaşkın, Lenora da talepkâr bir şekilde bana bakıyordu. Kolumdan yayılan ağrı neredeyse tamamen kaybolmuştu. Kolumu azıcık oynattım ve gülümsedim.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Len bana göz kırparak, "Asıl ben teşekkür ederim, ilk deneğim olduğun için," dedi.

"Ne yaptığını biliyora benziyordun."

"Yanlış bir melodiyle kendini sularda boğmanı söylemiş olabilirdim ama gerilecek bir şey yok."

Güneş batmadan ben depoya varmıştım bile. Sağ kolumu kıpırdatmadan tahmin edebileceğinizden de fazla zorlanarak cansız mankeni alanın ortasına çekiştirdim.

OF! Tek başına sol kolum hiçbir işe yaramıyordu. Bugün doğru düzgün kalem bile tutamamıştım, hançeri nasıl kullanacaktım?

Senenin başında aldığım Garen'in ilk derslerinden, yani kılıçla ilgili temel adımlardan başlamam gerekiyordu. Canım çoktan ustalaştığım bu adımlara baştan başlamak dışında bir çaremin olmamasına çok sıkılmıştı.

Sinirden neredeyse gözlerim yaşardı ama gerçek buydu.

Tekrar oflayarak sağ tarafımı hiç oynatmadan temel hareketlerin üzerinden geçtim. Her hareketimde sağ kolum Lenora'nın şarkısına rağmen sızlıyordu.

Tekrar başa döndüm ve beceriksizce hançeri savurdum.

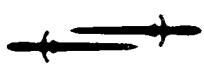
Tekrar.

Tekrar.

Tekrar...

Kendimi yine, öyle bir kaptırmış olmalıyım ki saatin ilerlediğini ve yüzü bandajlı Azel'in ne zaman içeri girdiğini görmemiştim. Odanın kenarından hareketlerimi gözleyen kırmızı gözlere dönüp, "İstersen diğer kolumu da kır ama burada çalışacağım," dedim.

Azel, hiçbir karşılık vermeden bir müddet beni izledi. Sonra kendi cansız mankenini alanın kendine ayrılan kısmına yerleştirdi ve çalışmaya başladı.

Günler birbirini kovaladı.

Kolum ve kemiklerim için revirden düzenli olarak ilacımı alıyor, her gün Lenora'nın ağrıkesici melodisini dinliyordum. Sabahları ders çalışıyor, iksir dersliğine gidip Bay İskelet'e yardımcı oluyordum. Bu esnada bulduğum tüm kitapları okumaya, bitkileri öğrenme çalışıyordum.

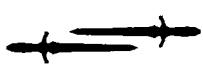
Öğlen aralarındaysa kütüphaneye gidiyordum. Kütüphane görevlisi Mesi -ismini kısaltmama itiraz etmemişti- ile artık bir rutin oluşturmuştuk. Ona her gün yemekhanede çıkan farklı çaylardan götürüyordum. O da benim ortalığı darmadağın etmeme ve bir sürü kitabı aynı anda raflardan almama göz yumuyordu. Çalışma alanındaki hep oturduğum koltuk bile popomun şeklini almaya başlamıştı, başka kimse oraya oturmuyordu.

Sağ kolum yavaş yavaş iyileşmeye başlamıştı. Sol kolumsa ilk üç gün zorlanmaktan dolayı ağrımış olsa da hızla toparlanıyordu. Muhtemelen daha fazla ağrırdı ama Len, sağ kolumun ağrısı için şarkı söylerken istemsiz olarak sol kolumun ağrısını da

hafifletiyordu. Dans derslerinde de Garen, mecburen sol koluma yönelik hareketlerle beni çalıştırmaya başlamıştı.

Akşamları Azel ile birbirimize selam dahi vermiyorduk. Tamamen kendi çalışmalarımıza odaklanmıştık, diğerimiz orada yokmuş gibi davranıyorduk. Canıma minnetti, iki kolum da iyileştiğinde ona yapacaklarımı düşünerek büyük bir motivasyonla cansız mankeni hırpalıyordum. Sabah olmaya yakın Azel kendi tarafında uyuyakalıyor, ben de kendi tek bir çarşaftan oluşan köşemde tabiri caizse yorgunluktan bayılıyordum.

İki hafta geçtikten sonra hemşire, alçıdan çıkmış kolumu her açıdan inceledi ve onaylayan bir biçimde mırıldandı. Sağ kolum eskisinden de iyiydi!

Bugün çalışmalar gerçekten yoğundu, projeler ve sınav çalışmalarını yetiştirmeye çalışmaktan kütüphaneye gidebilecek vaktim bile olmamıştı. *Arayış*'ı akşam depoda, Azel gelmeden incelemeye karar verdim.

Solgun mum ışığı duvarda titreşiyordu. Neredeyse tamamen eriyip bitmek üzereydi, oysa daha yeni yaktığımı sanıyordum.

"Ne okuyorsun?"

Azel'in soğuk sesi tam arkamdan geldi. Bu çocuk iri vücuduna rağmen nasıl bu kadar sessiz hareket edebiliyordu, hâlâ çözmüş değildim. Kitabımı sonradan sayfalara zarar vermiş olma ihtimalinden pişman olacağım bir sertlikle kapattım ve yüzümü çevirmeden, "Seni ilgilendirmez," dedim.

Tam o anda boğazımda keskin bir metalin soğukluğunu hissettim. Nefesimi tutarak bekledim. Gözlerim, beni kurtarabilecek bir

nesne bulma umuduyla tüm çevremi taradı. Hançerler ayak ucumda duruyordu. Ben alana kadar Azel kafamı on kere uçururdu.

"Kitabın kapağındaki sembol," dedi tehditkâr bir fısıltıyla. "Ellanore'un odasında gördüğümle aynı."

Siktir.

İşte buradan dönüş yoktu artık.

Azel kılıcını acı verecek derecede boynuma dayadı. Boynumdan aşağı süzülen bir damla kanın sıcaklığını hissettim. Ya tüm bildiklerimi anlatacaktım ya da onunla dövüşmek zorunda kalacaktım.

"Tamam, bırak beni."

Etime batan metalin soğukluğu kalkınca derin bir nefes aldım. Ona doğru dönmek için doğruldum.

Kitabı, yine sonradan pişman olabileceğim bir hızla öteye fırlattım. Azel, gözleriyle kitabı takip ederken hançerlere uzanıp ayağa fırladım. Dikkatini geri toplayan Azel de neredeyse aynı hızla ayağa fırladı, silahını saldırmaya hazır bir şekilde kaldırarak çevremde dönmeye başladı.

Hançerlerimi iki elimde de bir an bile tereddüt etmeden döndürdüm. Tek tereddüdüm, bu hareketi yapmayı nereden öğrendiğime dairdi.

Neyse El, ölmek üzeresin -yine- ve biraz odaklansan iyi olur.

Azel de bir an hançerlerin pürüzsüz dönüşünden gözlerini şaşkınca kırpıştırdı. Sonra kaşlarını çatıp üzerime doğru koştu. Sırtımı ona dönmeden mesafemi korumaya çalışıyordum.

Hançeri boynuna savurdum. Minik bir kafa hareketiyle kıl payı ıskalamama sebep oldu.

Kılıcını koluma savurdu. Beyaz tuniğimin sol kolunun üst kısmı, gitgide büyüyen bir şekilde kırmızıya boyandı.

Hançeri bacağına savurdum. Sıçradı ve yüzüme tekme attı.

Ne kadar iyi olursam olayım rakibim sanki bu hareketleri kendi yaratmış gibiydi. Sadece onun izin verdiği ölçüde yaklaşabiliyordum, onun istediği şekilde yaralanıyordum.

Ve en kötüsü, ben yanan ciğerlerimden kesik kesik nefes alırken onun yüzünde hiç zorlanmadan tuttuğu zalim bir gülümse vardı.

Deponun mum ateşiyle titreşen duvarlarına birbirini şişlemeye çalışan gölgelerimiz vuruyor, birazdan öleceğim ortamı olduğundan daha korkutucu gösteriyordu. Azel, kılıcını güçlü bir şekilde savurdu ve kulağımı yalayıp geçerken son anda geri sıçrayabildim. Bu şekilde direkt saldırılarla kazanmam imkânsızdı. Bir umut, sol elimdeki hançeri Azel'in baş hizasına doğru fırlattım. Azel, gözleri fırlatılan hançere kitlenmiş şekilde yana çekilirken küçümseyerek başını salladı.

Hançerin arkadaki kirişe saplandığını gördüğünde, "Yine ıskaladın," diye tısladı, yüzünde o zalim gülümsemeyle. Kılıcı tutan eline yediği tekmeyle gülümsemesi yüzünde dondu. Karın boşluğuna gömdüğüm yumrukla yere çöktü.

Dhampirin iki koluna dizlerimle baskı uygulayacağım şekilde üzerine çıktım. Sağ elimde kalan hançeri yüzüne doğru tuttum.

"İki kolunu da kırmamam için bir sebep söyle!" dedim dişlerimin arasından. Şu ana kadar bana ve arkadaşlarıma yaptığı tüm zorbalıkların hıncı içimde patlamış gibi hissediyordum. O kadar öfkeliydim ki tek bir yanlış hareketiyle kollarını bırak, kafasını bile kırabilirdim.

Azel'in dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. Ardından gülümsemesi, yüzünde kocaman bir sırıtışa dönüştü. Sivri dişleri mum ışığında tehditkâr bir parıltıyla belirdi, melez veya değil,

keskinlikleri kan dondurucuydu. Kırmızı gözleri, sırıtışının aksine buz gibi bakıyordu.

"Beklediğimden hızlı geliştirmişsin sol kolunu." Çok çabalamadan, dizlerimden kurtardığı elinin tersiyle hançerimi yana itti. "Artık sol tarafından açık vermiyorsun."

Ne demek istediğini anlamam bir dakikamı aldı.

Başımdan aşağıya kaynar sular dökülmüş gibi hissettim. "Diğer kolumu bilerek mi kırdın? Sol elimi kullanmayı öğrenmem için mi?"

Azel'in yüzündeki gülümseme genişledi. "Kafanı daha hızlı çalıştırman için başka hangi kemiğini kırmam gerek?"

"Ama..."

Kendime bu saçmalığı sindirebilmek için bir an verdim. Sadece bir an. Ardından sanki hiçbir zaman kırılmamış gibi muntazam duran burnuna bir yumruk geçirdim. Bu sefer kırmamıştım, ancak acı verdiğinden emin olmuştum. Hızımı alamayıp yeni iyileşmiş kolumla bir tane daha geçirdim.

"Neden?"

Sağlam kolumla tekrar geçirdim.

Kafasını yana çevirip ağzına gelen kanı tüküren Azel, kolayca kurtulabilecek olmasına rağmen karşı koymadı. Bir kere daha vurdum.

"NEDEN?"

Parmaklarımın üzerindeki kemikler kan olmuştu ancak Azel hâlâ gülümsüyordu.

"Benimle antrenman yapmak istediğini söyledin." Dudaklarındaki kanı yalayarak temizledi. "Ben zayıflarla çalışmam."

Öfkemi kontrol altına almaya çalışırken yüzünün gözlerimin önünde iyileşmesini izledim. Onu kıstırdığım yerde rahatsızca kımıldandı. Derin bir nefes alarak üzerinden kalktım. Çarpık anlayışı

ne kadar rahatsız edici olsa da... işe yaramıştı. Yine de tepesindeyken karın boşluğuna, ayağımı sızlatacak kadar sert bir tekme indirmeyi ihmal etmedim.

Kendimi ahşap kutulardan birine yasladım, kalp atışlarım normal düzeye inene kadar da destek alarak öylece bekledim. Azel ise bıraktığım yerde karnını tutmuş, tavana bakıyordu.

Tekrar konuşabilecek kıvama gelene kadar on, ona saldırmadan durabilecek kıvama gelene kadarsa en az yirmi kere derin nefes alıp vermem gerekmişti.

"*Arayış...*"

Sustum. Azel'e güvendiğime emin değildim ama her akşam birlikte çalışarak bir sırdaşlık kurmuştuk artık. "Kayıp Kaos Tanrısı üzerine. Buradaki öğrencilerin kaybolmasıyla bir ilgisi olduğunu düşünüyorum," dedim.

Hâlâ karnını tutarak doğruldu. Merakla parlayan gözlerini yüzümden çekmeyerek yerde bağdaş kurdu. Bir müddet tereddütle ayakta oyalandıktan sonra kitabı fırlattığım yerden aldım ve yanına çömeldim. Kitabı ortamızda açarak başından beri bildiğim her şeyin üzerinden geçtim.

Tabii ki şu an sadece sizin, dostlarım ve benim bildiğim son potansiyel Kaos Tanrısı'nın kim olabileceği konusu dışında.

En son sayfadaki tarihlere geldiğimizde üzeri çizili olan tarihlerden birini işaret ederek, "Ellanore," diye mırıldandı. Son tarihi de gösterdim. "Yani yakın zamanda bir kaybolma daha olabilir," dedi düşünceli bir şekilde çenesini kaşıyarak. "Peki bunun olayı ne?" Eliyle hançerlerimin iki yanına işlenmiş minicik sembolleri gösterdi.

İşte ilk andan beri kafamı kurcalayan soru! Gözümün önündeymiş! Ben sadece geceleri loş ışıkta, hareketlerime odaklı çalıştığım

için oniks bıçakların üzerindeki silik iki sembolü tekrar incelemeyi aklıma bile getirmemiştim.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım ve kitabın kapağındaki işlemelerinde parmağımı dolaştırdım. "Bilmiyorum."

"Toplam yedi tanrı var. Ortadakini sayarsak yedi sembol var," dedi Azel.

"Tanrıları ve tanrıçaları mı temsil ediyor sence?" Farklı bir göze kitabı inceletmek faydalı olmuş, aynı zamanda Azel'in sadece bir kas yığınından ibaret olmadığını da fark etmemi sağlamıştı.

"Bence mantıklı. Ama hangileri?"

İkiz hançerlerim. Bir dakika... Oro Ana'nın listesinde *İkizler* yazmıyor muydu?

"Ölüm ve Yaşam Tanrıları. İkizler."

Azel'in beti benzi attı. "Bunu nereden buldun?"

"Bir hediyeydi. Cüce yapımı demişti goblin." Artık goblinin yanıldığını düşünmeye başlamıştım.

"Hediyeyi veren bir Athil olabilir mi?"

"Bilmiyorum." Oro Ana...

Azel sırtını duvara yaslayıp gözlerini kapatarak, "Sana yardım edeceğim," deyince düşüncelerimi Oro Ana'dan uzaklaştırdım.

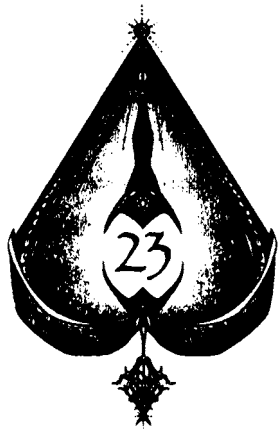
"Ellanore için mi?"

Başıyla onayladı.

"Buranın bizim için, Ellanore için güvenli bir yer olması gerekiyordu. Buranın güvenli bir yer olmasına ihtiyacım var." Kollarını birleştirdi. "Kötüler kimse onları bulmalıyız."

"Böylece Nyxhaven'in tek kötüsü unvanını geri alabilirsin."

Koluma sertçe dirseğiyle vurdu ama dudaklarındaki anlık oluşan hafif tebessümü ne kadar çabalasa da saklayamadı.

Artık gün içinde vampir çetesi bize sataşmayı bırakmıştı. Bu, Azel'le ilerleyen muhabbetimizin bir yansıması olabilirdi. Yine de birbirimizle pek konuşmuyor, sadece karşılaştığımızda başımızla selamlaşıyorduk. Birbirine tahammül edemeyen iki kişi için büyük bir gelişmeydi.

Birkaç kere girişe gidip benden açık bir şekilde nefret eden goblinle konuşmaya çalıştım.

Yalvardım.

Tehdit ettim.

Takas teklif ettim.

Annemin öldüğünü ve cenazeye gitmem gerekliğini bile söyledim. *Üzgünüm Oro Ana.*

Tabii ki goblin geçmeme izin vermedi. Hiçbiri yeşil, dağıtılası suratını yumuşatamadı. Sonunda pes edip öğretmenler tarafından okunduğuna emin olduğum kuzgun mesajlarıyla anlaşılması zor bir mektup gönderdim.

Prenses,

İkizler'i nereden buldun?

Sevgiler, zehir gözlün.

Akademi'ye gelmemi sağlayan olayların tetiklendiği o gün, alacaklar listesinde *İkizler* yazmıştı.

Günler geçti, cevap gelmedi. Kadının başına bir şey gelmediğini, sadece korkudan kuzgunları kovaladığını umut ederek tekrardan bir mektup gönderdim.

Cevap hâlâ yok.

Akşamlarıysa her ne kadar kabul etmek istemesem de yavaştan zevk almaya başladığım rutini sürdürüyor, kılıçlar ve hançerlerle yorgunluktan yer yataklarında bayılana kadar idman yapıyorduk.

"İtiraf etmeliyim ki," dedi Azel, kolundaki biraz önce attığım kesiğin iyileşmesini izlerken. "Boynuz kulağı geçiyor."

Hançerleri iki elimle sıkıca kavradım ve artık oldukça doğal gelen bir şekilde bileğimde döndürdüm.

"Seninle işim bittiğinde ortada kulak diye bir şey kalmayacak!" Ardından kendini toparlamasına fırsat vermeden yeniden saldırdım. Yoluma, içi metal zımbırtı dolu ahşap kutuları devirerek yavaşlatmaya çalıştı. Metaller henüz zemine çarpmadan üzerlerinden atlamıştım bile ve iniş yaparken artık gayet güçlü kullanabildiğim sol elimdeki hançeri saplar gibi uzattım. Geri kaçtı, ayağının tabanını duvara yaslayarak güç aldı ve hızla üzerime atıldı. Hançerleri önümde çapraz şekilde tutarak kılıcın kafama inmesini engelledim. Ardından kılıcı hançerler arasında sıkıştırıp yana çevirdim ve dirseğimle yüzüne bir darbe indir... her zamanki gibi göz açıp kapayıncaya kadar planım bozuldu ve kendimi Azel'in kılıcının keskin darbelerinden kaçınmaya çalışan konumda buldum.

Bir süre sonra, ikimiz de nefes nefese kalıp su içmek için mola verdik. Aramızdaki sessizlik, sonunda Azel'in sorusuyla bozuldu.

"Sence ellerinden kaçırdıkları potansiyel tanrı çocuklar nerede, özellikle sayfası eksik olan sonuncu?" Yanımızda açık olan kitabın

yırtılmış sayfasının bulunduğu yeri açmıştı. O sayfayı dikkatlice yırtmama ve kalıntıları da elimle kazımama rağmen bu detayı fark etmesine şaşırmıştım. Azel diğer eliyle gözlerini, sanki kitabın tozundan kaşınır gibi ovuşturmaya başladı.

Su matarasını dudaklarımdan çektim. "Hiçbir fikrim yok."

İkimiz de derme çatma yatağıma çömeldik. Egzersizden yorgun düştükçe kitabı beraber inceleyerek sabahı buluyorduk.

Azel ikinci kayıp çocuktan bahsedilen hafif silinmiş sayfayı hızlıca açtı.

"Elli altı yıl çok da eski değil, yani insan değilsen. Nereliyim demiştin?"

"Kosyna. Orada doğmadım ama."

Nerede doğduğumu sorma. Nerede doğduğumu sorma.

Ben de bilmiyorum.

Aslında Oro da Kosyna'da doğmamış mıydı? Hem de şehir merkezinde?

Azel de aynısını düşünmüş olacak, "Annene soramaz mıyız?" diye umutla sordu. "Bir cadı, bu tarz olayların kaydını tutar."

Tabii Azel'e insan olduğumu söylemediğim gibi Oro'nun da sıradan, yaşlı bir kadın olduğunu söylememiştim. Elli altı yıl önceki bir kaçırma olayını hatırlamayacak kadar küçüktür. Ayrıca bir anda karşısına vampir efsanelerinden fırlamış Azel Drakmor ile çıkarsam kalpten giderdi. Tabii Nyxhaven'a geldiğimi haber veren veya hançerleri sorduğum kuzgunlar henüz kalbine indirmediyse... Aylardır ondan tek bir haber almamıştım. Özlemle iç çekerek kendimi bile şaşırttım.

Aman, o manyak, haberci kuzgunları pişirip yemiştir. Yine de beni bu yaşıma kadar büyüten insanı bu tehlikenin içine atma düşüncesi tüylerimi diken diken etti.

"Oro Ana, Kosyna'da kimseyi tanımıyor. Ailesi de uzun yıllar önce onun gibi göç etmiş."

"Yine de belki..."

"Oro Ana'yı bu işe karıştırmayacağız," dedim sertçe. Azel sadece başıyla onayladı. Tanıdıkça zor da olsa arkadaşlığından hoşlanmama sebep olan özelliklerinden biriydi bu, susacağı noktayı biliyordu.

Artık kitabı neredeyse üç kere baştan sonra incelemiş, her bilgiyi ezbere söyleyecek duruma gelmiştim. Sabah kitabı Bay Demari'ye teslim etmenin ve bildiklerimi üst makama anlatmanın vakti gelmişti.

Bay Demari'nin odası, bizim Kosyna'daki kulübemizden bile genişti. Duvarlar boyu eski kitaplar, karman çorman bir şekilde yerleştirilmişti. Kitaplara dikkatli baktıkça sanki yer değiştiriyor, kımıldıyordu. Oda, sadece bir meşale ve aramızda bulunan birkaç mumla aydınlanıyordu. Arkadan bir yerlerden, yaylı bir müzik aletinin sesi geliyordu ama görünürlerde bir müzik aleti yoktu. Masasındaki tek renk olan soluk mor lavantalardan buram buram mis gibi bir koku geliyordu. Akademi'de öğretmen olmak keyifli olmalıydı.

Viktor, Lenora ve ben sessizce Bay Demari'nin masasının önündeki siyah kadife koltuklara gömülmüş; adamın önünde yazdığı her neyse bitirip ilgisini bize yöneltmesini bekliyorduk. Soğuk sıcak demeden yıl boyu giydiği simsiyah cüppesi, yine boynuna kadar kapalıydı. Adam, eldivenli eliyle alnının ortasına doğru inen yara izinin kabarıklığıyla oynuyordu.

Bu konuşmayı kendim de yapabilirdim ama Viktor, bunca zamandır kitabı vermediğimi öğrendiğinde sinirden küplere

binmişti ve sanırım kendi gözleriyle teslim ettiğimi görmek istiyordu. Lenora da... ikimizin olduğu yerde üçüncümüzün olmaması olmazdı.

Lenora gergin bir şekilde ellerini önündeki masaya vuruyordu. Bir müddet Len'in parmakları ve müziğin sesi dışında çıt çıkmadı.

"Bay Demari," dedi sonunda, gergin el vuruşlarına tezat, yumuşacık bir sesle. "Bu konu çok önemli."

Ancak bizi oyalayan, karalara bürünmüş sarışın adamın umurunda değildi belli ki. Bizi hiç takmadan önündeki kâğıdı okumaya devam etti. Tabii gözlerinin hareketinden uzun süredir aynı satırı okuduğu anlaşılıyordu.

"Kaçırılan çocukların ailelerine nasıl hesap veriyorsunuz, Bay Demari?" cümlesiyle konuya daldım. Sesimdeki suçlama odadaki herkesin dikkatini bana çevirmişti. Viktor, beni dirseğiyle hafifçe dürttü.

Demari'nin kalemi durdu ama hâlâ bakışlarını bize çevirmemişti. "O çocuklar kendileri ay..."

Viktor'un beni uyarma çabasına rağmen, Bay Demari'nin sözünün daha sert bir şekilde kestim. "Gerçeği biliyoruz."

Bu defa kafasını kaldırdı. Mavi gözleri, sözlerimde ciddi miyim yoksa blöf mü yapıyorum diye yüzümde bir mimik ararken odadaki tüm oksijen çekilmiş, lavanta kokusu bozulmuş, müziğin sesi kısılmış, kitaplar kımıldamayı kesmiş gibi hissettim. Önümüzdeki mumlardan biri de sönmüştü. Ne kadar Viktor'a yardım etmiş olsa ve önyargılarımı kırmaya çalışsam da adam her bana gözlerini diktiğinde tüylerim diken diken oluyordu. Yine de geri adım atmadım ve onun da tüylerini diken diken edeceğini umduğum bir öfkeyle bakmaya devam ettim.

"Size yardımcı olabiliriz," diye gergin bakışmamızın arasına girdi Viktor. Bana kalsa, önce elimizi göstermeden Bay Demari'nin

söyleyeceklerini dinlerdim. Ona göre sahip olduğumuz bilgiler paylaşmaya değer mi bakardım. Ancak görüşmenin liderliğini üstlenme planım arkadaşım tarafından baltalanmıştı.

Demari, gözlerini kısarak Viktor'u süzdü. "Devam edin."

Viktor bana döndü ve cesaretlendirir gibi başıyla onayladı.

Derin bir nefes aldım ve tüm bildiklerimizi ortaya döktüm: Athiller'in kayıp Kaos Tanrısı'nı aramaları, semboller, yazılan tarihler... Yarım dolunay içerisinde beklenen saldırı... Her şeyi, neredeyse.

Kayıp çocuklardan sonuncusu haricinde.

Sözlerimin bitmesiyle birlikte Bay Demari de Lenora gibi masanın üzerinde gergince bir ritim tutmaya başladı. Uzun bir sessizlikten sonra, "İlginç," dedi, dudaklarının kenarında belirsiz bir gülümsemeyle. "Tüm bunları sizin gibi sıradan öğrenciler nereden öğrenmiş olabilir?"

"Viktor ve Lenora'ya sıradan öğrenciler diyorsanız, pek de iyi bir öğretmen değilsiniz."

İki arkadaşım da aynı anda susmam için dirsek attı. Demari, gözlerini kıstı ve dudakları, samimi olmayan bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı.

"Doğru, ancak kitabı sen bulmuşsun. Ukalalığını bir süper güç saymıyorsan eğer sıradan öğrencilerden farkın yok."

Ne kadar sıradan olduğumu tahmin bile edemezsiniz, Bay Demari.

"Kitabı kütüphanede buldum."

"Kaos Tanrısı'yla ilgili bu denli detay veren bir kitap." Düşünceli bir şekilde tekrardan ritim tutmaya başladı. "Kütüphanenin yasaklı bölümlerinde dolaştıysan seni cezalandırmam gerekir."

İki yanımdaki arkadaşım da huzursuzca kımıldandı. "Dolaşmamam iyi olmuş o zaman."

"İnandırıcı değilsin, Saren."

Derin bir nefes aldım. "Yasaklı alana giremedim çünkü kütüphanenin derinlerine girmemizi engelleyen bir büyüyle korunuyor." *Özellerin girememesine, benim değil.* Cevabım Bay Demari'yi tatmin etmiş olacak ki ağzıyla cık cıkladı ve başını iki yana salladı.

"O zaman nasıl aldın?"

"Kitabın içeriğindense benim nasıl aldığımla daha çok ilgileniyor gibisiniz."

"Ne kadar güvenilir bir kitap olduğunu anlayabilmem gerekiyor Saren. Şakasına üst sınıf bir öğrenci tarafından senin gibi meraklı çömezleri kandırmak için koyulmuş olabilir. Daha önce başımıza gelmedi değil."

"Kitap orijinal bir kitaba benziyor, Bay Demari. Üzerinde yanıltmak için herhangi bir büyü tespit edemedim," diye araya girdi Viktor. Adam, Viktor'un yüzünü de aynı şekilde taradı.

"İyiliğin için Dukhanes, haklısındır umarım." Elini avucu yukarı gelecek şekilde uzattı ve parmaklarıyla kitabı getirmemi istedi. "Sorum değişmedi, Saren."

"Çok merak ediyorsanız, bir kitsune bana bu kitabı getirdi," dedim kitabı uzatırken. Viktor ve Lenora şaşkınlıkla bana döndü.

"Kitsune ha?" Bay Demari ilk defa gülümsedi. Gözünün kenarlarındaki kırışıklar derinleşti. "Çok nadir görünürler. Tilki Tanrıça için çok özel olmalısın." Elimden kitabı nazikçe aldı ve parmağını kapağının içindeki işlemede gezdirmeye başladı.

Umursamaz bir şekilde omuz silktim. "Aslında değilim, Bilgelik Tanrıçası'nın hizmetkârlarından birinin bana iyilik borcu vardı."

"Kitsuneler tehlikelidir evlat, aynı Tanrıçaları gibi tahmin edilemezler," dedi gözlerini kitaptan alıp yüzüme dikerek. "Ve bilgi, bir bıçaktan bile derin kesebilir."

Yüzündeki iğneleyici ifade gitmişti. Kitsuneler ve Bilgelik Tanrıçası ile ilgili gerçek bir uyarı yapıyordu. Kitabın sayfalarını dikkatlice karıştırmaya başladı. Bir dakika kadar inceledikten sonra odağını tekrar bize verdi. "Bu kitabı diğer hocalarla birlikte inceleyeceğim çocuklar," dedi ve eliyle dışarı çıkabileceğimizi işaret etti.

Odadan çıkmak üzere tam kapıyı açmıştım ki arkadan Bay Demari'nin uyarısını işittim.

"Bu konuda başka kimseye bir şey söylemeyin lütfen. Durumu öğrenene kadar ne öğrencileri ne de velileri korkutmak isterim. Sonra öğrenciler dönem bitmeden evlerine dönmeye çalışıp dağın tünellerinde moltharlara yem olurlar," dedi üçümüzün de teker teker yüzüne bakarak.

Üçümüz de anlaşmış gibi bir uyum içerisinde başımızla onayladık ve koşarcasına odadan çıktık.

Sonraki günleri normal gençler gibi geçirdik. İlginç, değil mi?

Sınav stresi, baloya kim kimle gelecek, ne giyeceğiz gibi hayati olmayan dedikodular... En büyük dedikodu da özel ırkların liderlerinin Akademi'de yapılacak görüşmesine Nyxhaven'dan birkaç sene önce mezun olmuş, Anofela'nın vârisi Prens Zaynel Drakmor'un da geleceğiydi. Belki baloya da katılabilirdi; zaten Nyxhaven Balosu sadece öğrenciler arasında değil, tüm özel topluluğu arasında popülerdi. Zaynel'in Azel'i bile geride bırakacak kadar zalim olduğu konuşuluyordu.

Sınavlardan önce yapılan bu maskeli baloya sadece birkaç gün kalmıştı ve benim hâlâ giyecek tek parça şık kıyafetim yoktu. Neredeyse tüm yılı, bizlere ilk gün verilen üniformalarla geçirmiştim. Derslere ara verdiğimiz günlerdeyse buraya gelirken giydiğim, çeşitli talihsizliklerle mahvettiğim ve her seferinde sapasağlam bir şekilde odamda beliren kahverengi pantolon ve sararmış kısımları bile düzelmiş krem gömleğimi giyiyordum.

Özellerin düzenlediği bir baloya ne giyilir, hiçbir fikrim yoktu. Kosyna'ya ziyarete gelen zenginlerin kıyafetlerini aklıma getirmeye çalıştım. Hiç kıyafet çalmak aklıma gelmemişti ki. Nerede

giyecektim, Oro Ana'nın kulübesinde mi? Dans etmeyi bile bilmiyorum, tanrılar aşkına!

"Ne giyeceksin?"

Sonunda kafamdakini dillendirdiğimde, sağanak yağmurun her tarafı yıkadığı serin havada kaleye yürümeye üşendiğimiz için Viktor ile odamızda yayılmış, özellerin tarihçesini ezberlemeye çalışıyorduk.

"Hı?" Kafasını kitaptan kaldıran Viktor, yatağında tek kolunun üzerinde doğruldu.

"Baloda ne giyeceksin?"

"Kıyafetlerim hazır. Senin değil mi?"

"Kıyafetim yok."

Yataktan anında fırlayan Viktor, "Nasıl yani? Ne yapacaksın?" diye sordu.

Sessizliğimin yerini taş duvarlara vuran yağmurun sesi doldurdu bir an. Viktor yastığını kafama attı. "Neden söylemedin?"

"Çok önemli mi? Klasik kıyafetlerimi giyerim işte," dedim yastığın altından.

"O kıyafetlerle baloda benim yanımda yürüyemezsin, Elbis Saren. Hele Lenora, seni bir kaşık suda boğar. Orada ikimizi de temsil ediyorsun!"

"Ayarlayacağım bir şeyler," diye geçiştirdim ve elime son sınıfların iksir dersi kitabını aldım. Viktor'un gözlerini bir müddet daha üzerimde hissettim. Sonra derin bir iç çekti.

"Neyse ki birimiz modayı takip ediyor. Sana uyacak birkaç parçam olabilir."

Arkadaşıma bakıp tüm dişlerimi göstererek sırıttım.

"Göz boyalarını da kullanabilir miyim?"

"Olur."

"Birkaç yüzük? Belki vücut zinciri?"

Viktor, gözünü devirip ikinci yastığı da kafama attığında havada yakalayıp onu da başımın altına sıkıştırdım, kaldığım yerden sayfaları çevirmeye başladım. Bay İskelet'in hâlâ iki tane iksir öğretme sözü vardı ve ne istediğime karar vermemiştim. Neredeyse her dersten sonra ben etrafı toplarken muhabbet ettiğim Bay İskelet, birkaç talebimden sonra birilerini öldürebileceğim, yaralayabileceğim, sakatlayabileceğim, yakabileceğim, eritebileceğim ve patlatabileceğim iksirleri yasaklamıştı.

"Bilinç Kilitleme İksiri'ne ne dersin? Hem uzun süre düşmanını etkisiz hale getirmiş olursun hem de kimseyi öldürmez," diye önerdi Viktor yattığı yerden.

Şaşırarak yandaki yatağa doğru başımı kaldırdım.

"İksirlerle ilgilendiğini bilmiyordum."

Viktor'un her derste olduğu gibi iksirlerde de sınıfın en iyisi olması beni normalde şaşırtmazdı, halihazırda en iyisi ben olmasaydım. Merakımı saklamayı beceremediğim cümlem karşısında umursamazca omuz silkti.

"Geçen gün Bilinç Kilitleme Büyüsü öğrenmek istediğimde... Henüz erken olduğu için reddedildim," dedi mahcup bir şekilde gülümseyerek. "Bay Demari, çok istiyorsam bu büyünün iksirinin de olduğundan bahsetti. İksirler hiçbir zaman anlık enerjiyle yapılan büyüler kadar güçlü olmaz ama yine de sana zaman kazandırabilirler."

Bir müddet arkadaşımın önerisini tarttıktan sonra başımla onayladım. Çok az vaktimiz kalmıştı ve kitaplarda hep tozpembe iksirler vardı. Öğleden sonraki iksir dersinin ardından, şansımı deneyip Bay İskelet'ten Bilinç Kilitleme İksiri'ni öğretmesini isteyecektim.

Odamdan kalenin içine girene kadar ıslak bir sıçana döndüğüm yürüyüşünün ardından, sıcacık dersliğe vardığımda ağırlaşmış pelerinimi kenara astım. Bir yandan kollarımı kendime sararak ısınmaya çalışırken diğer yandan odayı ısıtan ateşin çıtırtısının eşliğinde öğrenciler doluşmadan o günkü dersin malzemelerini ayarladım. Bugün Zihin Açıcı iksiri öğrenecektik. Konsantrasyonu kolaylaştıran bu iksirin malzemeleri de kolaydı. Ayçiçeği yağı, bir adet altın incir, nane minesi. Sonrası, sonrası sınavlara tüm gece aralıksız odaklanarak çalışabilirdin. Sınavlara çalışırken bu iksiri kullanmak serbestti ancak sınav esnasında içilmesi yasaklanmıştı. Bunları Kosyna'da yapıp sattığımda kazanabileceğim paraları düşündükçe avucumun içi kaşınıyordu. Kosyna'yı bir daha görebilirsem tabii...

Keyifli geçen ve iksir sayesinde herkesin olduğundan daha keskin bir zekâyla ayrıldığı ders, hızlı bitmişti. Öğrenciler yavaş yavaş dağılırken kimsenin yanına sınıftan bir malzeme çıkarmadığından -asistanlık görevlerimden en sevmediğim buydu, bazen sırf ne olacağını merak ettiğim için birkaç larva veya mandalin bombası gibi zararsız maddelerin alınmasına göz yumduğum olmadı değil- emin oldum. Sınıf tamamen boşaldıktan sonra birkaç dikkatsizin istemeden, muhtemelen başlarında Azel'in olmadığı vampir çetesinin isteyerek yere döktüğü ayçiçek yağını temizledim.

Sonunda kaygan hissi ahşap zeminden çıkarabildiğimde dersliği aydınlatan meşalelerin alevi azalmış, ortamı huzurlu bir loş ışık kaplamıştı. Bay İskelet'in odasına açılan ağır kapıyı hafifçe tıklattım. Cevap gelmeyince daha güçlü bir şekilde tıklattım. Kapıyı yumruklayacak seviyeye geldiğimde kibarlığı bir kenara bırakmanın vaktinin geldiğine karar verdim ve kafamı içeri uzattım.

Bir saat önce neşeli bir şekilde zıplayarak ders anlatan genç adam, iskelet halinde sandalyesinde uyuyakalmıştı.

"Bay İs... Hocam, merhaba." Az daha adama iskelet diyecektim.

Yaşlı adam yerinden sıçrayarak uyandı ve etrafına, nerede olduğunu hatırlamıyormuş gibi bakındı. Bay İskelet'e karşı hafif bir acımayla karışık sevgi beslemeye başlamıştım. Tüm yıl boyunca bolca vakit geçirdiğimizden aramızda samimi bir öğretmen öğrenci, hatta belki amca yeğen ilişkisi oluşmuştu. Bana Oro Ana'yı hatırlatıyordu.

"El, sen misin?" Güçsüz parmaklarıyla yaklaşmamı işaret etti.

Nefesini hissedene kadar yaklaştım. "Benim hocam."

Kemiksi elleriyle yanaklarımı tutup sağa sola çekiştirdi, iyice inceledi. "Nasıl yardımcı olabilirim sana?"

"İkinci iksirim için gelmiştim. Kararımı verdim." Derin bir nefes aldım. Bay İskelet'in bu iksiri öğretmesini kabul edeceğini umuyordum. "Bilinç Kilitleme İksiri."

"Ne?"

"Bilinç Kilitleme İksiri."

"N-ne?"

"BİLİNÇ KİLİTLEME İKSİRİ!" Artık sonuncuyu adamın sarkmış kulaklarına bağırırken fark ettim ki... "Bir anlaşmamız var," dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak.

Adam, salağa yatma numarasına bir an daha devam etti ama ısrarla tepesinde dikildiğimi görünce başını sallayarak hiç beklemediğim bir küfür savurdu. "Amaaaan..."

Yaşlı adam yerinden doğrulmaya çalıştı ama nafile. Kendini koltuğa geri bırakırken parmağıyla bazı kısımları yer yer çürümüş, ahşap bir sandığı gösterdi. En az Bay İskelet kadar eski gözüküyordu. Ağır sandığı, paslanmış kilit yerinden ittirerek açmaya çalıştım.

"Yavaş!" Yaşlı adam uzaktan beni azarlarken birkaç başarısız açma girişiminde daha bulundum. Bu kadar eski gözüken bir sandığa göre oldukça dirençliydi.

Sonunda kilidi açıp kapağı kaldırabildiğimde içinde Bay İskelet'in derslerde içtiği iksirden çok sayıda olduğunu gördüm. İçi, dışarıdan gözüktüğünden çok daha geniş olan sandıkta, üst üste yığılmışlardı. Benden iksirlerinden birini uzatmamı istiyordu.

"Sadece kapağından tu..."

Elime bir tane küçük şişe alıp göz hizama tuttum. İçindeki sıvı ilk gördüğüm kadar çılgınca dönüp duruyordu. Şişeyi sallayınca daha da delirdi, cam zindanından kaçmak için kendini oradan oraya attı.

"DİKKAT!"

Bilinç Kilitleme İksiri'ni kim, ne yapsın? Bu beyaz sıvının tadı acaba nasıldır? Şimdi gencim zaten ama sonsuza kadar genç olmak? Yarı fey olan Viktor, siren olan Lenora, hatta Azel'in bile çok uzun sürecek yaşamları olacaktı. Ben? Ömürlerinin küçük bir bölümlerinde yer edinen bir anı olarak kalacaktım. Acaba nasıldır... daha çok zamana sahip olmanın tadı?

"O lanet sıvıyı dinleme, Elbis. Sana sadece şişenin kapağından tut dedim."

"Ama o çok haklı," dediğimi duydum, gözlerimi hâlâ sıvıdan ayırmamıştım ve sesim çok uzaktan gelmişti.

"Bir de bana vaat ettiklerini dinlesen..." diye duyuldu uzaktan yaşlı adamın sesi. "Şişeyi yerine bırak, kendim alacağım."

Çok zorlanarak gözlerimi kırpıştırdım ve şişeyi göz hizamdan indirdim. Kafamı etkilemesini engellemekse daha uzun zamanımı aldı. Aklımda durmadan yaşlı bir adamla yan yana duran yetişkin arkadaşlarımın olduğu bir görüntü canlanıyordu. Lenora,

Viktor'un koluna girmişti. İkisi de hüzünlü gözlerle kendim olduğunu bildiğim ama şimdiki halimle alakası olmayan yaşlı adama bakıyordu. Başımı ne kadar sağa sola sallasam da görüntü beni rahat bırakmıyordu. Azel bastonunu çekiştirmeye başlayınca yaşlı adam homurdandı. Şimdi Lenora Azel'e kızıyor, yaşlı adam da Viktor'un uzattığı ikinci bir bastonla dhampire vurmaya çalışıyordu. İstemsizce gülümserken görüntüleri biraz daha izlemek isteyebileceğimi düşündüm. Demek Athiller bizi öldürmezse böyle olma ihtimalimiz vardı.

O anda görüntüler geldiği gibi gitti. Şişenin içindeki su duruldu.

"Bunu nasıl yaptın?" dedi sesi titreyen Bay İskelet. Sandalyesinde doğrulmayı başarmış, masadan destek alarak adım atmaya yeltenmişti.

Gözümden geldiğini fark etmediğim bir damla yaşı elimin tersiyle sildim. "Neyi nasıl yaptım?"

Bay İskelet, genzinden bıkkınca bir ses çıkarıp sandalyesine geri çöktü.

"İksirin sesini nasıl kestin?"

Gerçekten de yaşlanıp öleceğimi, herkesin beni unutacağını içimden tekrarlamayı bırakmıştım. "İksirin sesini değil, kendi sesimi duyuyordum ki."

"Hmm... peki kendi sesin... sana korkunu göstermedi mi?"

Omuz silktim. "Bilmem, biraz komikti bence." En kısa sürede bir baston bulup Azel'i dövmem gerekecekti, zavallı yaşlı halime biraz teselli olsun.

Yaşlı adam kendi kendine bir şeyler mırıldandı, sonra titrek elleriyle iksiri gösterdi.

Hocama doğru bakıp aklımda dönen soruyu sormadan önce oyalanarak iksiri tekrardan havaya atıp tuttum.

"Bu iksirleri nasıl elinize geçirdiniz?"

Genizden, kesik kesik bir kahkaha attı. "İlk dersten beri bunu düşünüp duruyorsun, değil mi? Aynı onu hatırlatıyorsun bana." Çıkardığı ses tüylerimi ürpertti, sanki ölüm kahkaha atmıştı.

Kafamı yana eğdim. *Benzediğim* bu gizemli kişiden ilk tanışmamızda da bahsettiğini anımsıyordum ama kim olduğu hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu. İksiri tekrardan atıp son anda yakaladım. Yaşlı adam, iyi görmeyen gözlerini kocaman açmış, endişeyle iksir şişesinin havalanmasını izliyordu.

"El, şimdilik onu susturmuş olabilirsin ama elindeki oyuncak değil."

"Kaç yaşındasınız?"

Yutkundu, gözleri hâlâ şişeye kilitliydi.

"Elbis Saren, şişeyi derhal bana ver!"

Harekete geçmedim ve sakince sorumu tekrarladım.

"Kaç yaşındasınız?"

"Üç yüz beş."

Üç yüz beş. Yok artık!

Üstünlüğü kaybetmemek için iç sesimdeki şaşkınlığı yüzüme yansıtmamaya çalıştım. İksir şişesini elimden düşürebilecek kadar gevşekçe tutup adama ağır adımlarla yaklaştım.

Gençlik Pınarı İksiri, kimsenin içeriğini bilmediği, sadece efsanelerde adı geçen bir iksirdi. Yapılması yasak olduğu söylenen üç iksirden biriydi hatta. Böyle değerli bir sıvıyı umursamazca tüm öğrencilerinin arasında içmek, hırsızlığa ve hatta saldırıya kadar gidebilecek büyük bir risk taşır. Ancak...

"İksiri sizden başkası içerse başına ne gelir?"

"Akıllı çocuk." Kırışık dudaklarının kenarı belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Daha önce çalmaya çalışanlar, yüz ifadelerinde büyük bir korkuyla gözlerimin önünde silindiler."

"Nereye gittiler?"

"Sonrası tanrıların bileceği bir iş, hiç o noktada bulunmadım."

"Bu kadar tehlikeliyse neden herkesin önünde gösteriyorsunuz?"

"Bir gün biri çalmaya çalışırken beni öldürmeyi başarır diye umuyorum açıkcası," dedi, sanki çok normal bir cevapmış gibi. Şaka mı yapıyor yoksa ciddi mi anlayamadım, yüz ifadesini okumak imkânsızdı.

"Bu iksir..." Tekrar havaya atıp tuttum. "Nasıl yapılıyor?" Bay İskelet'i tehdit etmek hoşuma gitmiyordu ama sorumun cevabını almalıydım. Gençlik Pınarı İksiri'nin nasıl yapıldığını öğrenirsem...

"Gençken... senin yaşlarındayken..." dedi gözlerini gevşek bir şekilde elimden sallanan iksir şişesinden bir an bile ayırmadan. Anlatmaya devam etmesi için bir kere daha abartılı hareketlerle salladım şişeyi.

"Zaman Tanrısı ile bir iddiaya girecek kadar küstahtım. Kazanacak kadar da aptal."

Bu sefer şişeyi sıkı sıkı tuttum, havaya atmadım.

"Bu iksirleri size Zaman Tanrısı'nın verdiğini mi söylüyorsunuz? Sonsuz yaşamı o mu hediye etti?"

"Hediye!" Bir anda sinirle yükselen sesi iki adım gerilememe sebep oldu. "Bu bir lanet evlat. Görmüyor musun halimi? Yarım saatlik enerji ve gençlik uğruna çürümüş bir bedende yaşıyorum." Son cümleyi sinirle değil, büyük bir üzüntüyle sesi titreyerek söylemişti.

Güçlü bir şimşek, loş odayı saniyelik aydınlattığında, Bay İskelet her zamankinden daha yaşlı göründü gözüme. Sessizce sıraya yaklaşıp Gençlik Pınarı İksiri'ni Bay İskelet'in önüne koydum. Belki de hayatımda ilk defa diyecek bir şey bulamamıştım.

İksirden uzaklaştığımda içindeki sıvı dönmeye yeniden başladı.

Gençlik Pınarı'nı aç bir köpeğin kemiğe atıldığı gibi kapan adam, gençleştikten sonra sanki daha demin kan dondurucu bir konuşma yapmamışız, az daha bu iksiri içip yok olmayacakmışım, iksiri yere dökmekle tehdit ederek bilgi almaya çalışmamışım gibi neşeyle şarkı söyleyerek Bilinç Kilitleme İksiri için malzemeleri toparlamaya başladı. Ben ise çıt çıkarmadan verdiği her direktifi yerine getiriyordum.

Bilinç Kilitleme İksiri'ni karıştırırken kaşığı çevirme sayın, çevirdiğin yön, söylediğin kelimelerin tonlaması da her iksir gibi çok önemliydi. Karışımı karıştırdığın sayı kadar maruz kalanın bilincinin kilitlenme süresi artıyordu. Ve çok fazla karıştırırsan da... Ara ara yerimizden sıçratan gök gürlemesinin eşliğinde Bay İskelet, dikkat etmem gereken noktaları ve söylemem gereken sözleri anlatırken hızlıca not alıyordum.

"Yarın şu ünlü Nyxhaven maskeli balosu yok mu? Herkes kostümüyle uğraşırken sen neden buradasın?"

"Sorun yok, arkadaşımın kıyafetlerini ödünç alacağım," dedim, gözlerimi notlarımdan ayırmadan.

"Ah, benim zamanımda maskeli balolar o kadar çılgın geçerdi ki ertesi gün kolun veya bacağın yerindeyse şanslı sayılırdın."

Tek kaşımı kaldırıp Bay İskelet'e baktım. Gençliğinde yakışıklı olmalıydı. Şimdi bile -yani iksiri içmiş hali- Kosyna'daki tüm kadınları kendine âşık etmeye yeterdi. Sevimli yüzüne sertlik veren kavisli bir burnu, zeytin yeşili iri gözleri, omuzlarına kadar uzanan

gür, kara saçları vardı. Bir de şu sakallardan kurtulsa... Herhalde onun zamanında modaydı ki hâlâ onları kesmiyordu.

Şimdi size Bay İskelet'in bana anlattığı anıları anlatamayacaktım çünkü hikâyemi okuyan benden bile genç arkadaşlarım olabilir... Ama dostlar şuna emin olun ki Bay İskelet'in yarısı kadar yaşasam, huzur içinde ölebilirdim. Öyle böyle hikâyeler değildi. Gülmekten ikimizin de karnına ağrılar girdiğinde karışımı ne kadar karıştırdığımı unutup baştan başlamam gerekti.

Gözyaşları ve kahkahalar arasında bir anda, "Daha demin sizi zorladığım için üzgünüm. Ardında böyle korkunç bir hikâye beklemiyordum," dedim ve özrümde ciddiydim. "Eğer zorlarsam bana öğretebilirsiniz diye düşündüm." Gözlerine gölge düşen adam, yanıma geldi ve her tarafa dağılmış saçlarımı karıştırarak iyice içinden çıkılmaz bir hale getirdi.

"Aklındakine ulaşmak için elinden geleni yaptın. Ben de aynısını yapardım."

Elleri hâlâ kafamdayken zamanı dolmuş olacak ki gözlerimin önünde iskeletimsi haline geri döndü. Bakışları bulanıklaştı, çenesi ve kolları titremeye başladı. Hiçbir şey demeden yerine geçerken hayali biriyle konuşuyormuş gibi seslendi.

"Benim başıma bu belayı açan da bu özelliğimdi, Orana."

Zavallı adamın aklı da gençliğiyle birlikte uçup gidiyordu, ismimi bile unutmuştu. Zaman Tanrısı gerçekten acımasızdı.

Bay İskelet'in sırasında uyku pozisyonuna geçmesiyle artık gitme vaktim gelmişti. Dört adet iksir yapabilmiştim. Bana, Lenora'ya ve Viktor'a. Sonuncuyu da Azel için yapmıştım. Uyuzun tekiydi ama artık bu işte beraberdik.

Cebimde kabarıklık yapan iksir şişeleriyle sınıftan çıktığımda akşam yemeği bitmiş, herkes odalara dağılmıştı. Odama doğru

koştururken Bay İskelet'in geçmişte katıldığı baloları düşündüm. Sanırım bu saçma balo beni heyecanlandırmaya başlamıştı.

"Niye kendi kendine sırıtıyorsun?" dedi esnemelerinin arasından tanıdık, uykulu bir ses.

Taş merdivenlerin başında Kitana'yı sırtüstü yatarken buldum. Uzun sütunun tepesindeki çıkıntının, küçük bir alanın kuru kalmasını sağladığı yere sığıyordu. Bu açıdan, koca tüylü göbeğiyle gerçekten sevimli gözüküyordu.

"Ne arıyorsun burada?"

Bana cevap vermedi ama uzun uzun gerindi. Tilkiyi uyukladığı yerden kaldırdım ve buz gibi olmuş bedenini zar zor kurumuş pelerinimin altına sakladım, odaya taşımaya başladım.

Kucağıma iyice yerleşmek için döndü. "Dilediğin zaman çok nazik olabiliyorsun, El."

"Ben her zaman naziğim," dedim göbeğini kaşıyarak.

"Duydum ki maskeli balo varmış."

"Tilkiler davetli olmuyor genelde."

"Yazık, partileri çok severim. Senin de sevdiğini biliyorum."

"Daha önce hiç gitmedim. Nereden biliyorsun?"

Kafamın içinde artık alışmaya, hatta beni mutlu etmeye başlayan o tilki gülüşünü duydum.

"Beni davet edersen nereden bildiğimi anlatırım."

"Ama seni kimse göremiyor Kit, tek başına gitmiş gibi olurum." Adını kısalttığımı duyunca uykulu gözlerini açtı, şaşkınca kulaklarını oynattı.

"Umurundaydı sanki."

Gülümsememi saklayamadım. "Muhtemelen sen olmasan çok sıkılırdım," derken ıslak burnuna dokundum.

Kitana bu sefer iki gözünü de irice açtı ve şaşkınca birkaç kere kırptı. "Ben de..."

"İyi tamam, benimle baloya gelir misin?"

Yine aynı gülüş. Sonra yavaşça gözlerini kapatıp uykuya teslim oldu. Boş odaya girdiğimde tilkiyi dağınık yatağımın ayak ucuna yerleştirdim, üzerini de yorganla örttüm.

Saatlerce iksir dumanı solumak beni zorlamıştı, başım hafiften dönüyor ve yorgun hissediyordum. Artık benimmiş gibi sahiplendiğim küreyi elime alıp sıcaklığını hissederek kısa bir süre yatağımda dinlendim. Yarın sabah Viktor'a ve Len'e vereceğim iksir şişelerini başucuma yerleştirdim.

Ardından ayaklarımı sürüyerek depoya gittim.

Bu sefer geçe kaldığım için istiflediğim Bulanıklık İksiri'nden içmem gerekmişti. Hiçbir muhafız, merdivenlerden inerken bana dikkat etmemişti. Zaten bu saatte, bu yağmurda ve bu kadar muhafız varken hiçbir öğrencinin dışarıda olması beklenmiyordu.

Depoya vardığımda, birkaç gündür derslerde görmediğim Azel, çoktan alıştırma yapmaya başlamıştı. Geleceği güvende her soylu gibi dersleri umursamadığı belli olduğu için açıkçası gün içindeki yokluğu beni endişelendirmiyordu. Ayrıca, bana ne? Hançerimin ikizini sakladığım yere doğru yürürken selam verdim. Ağzımı açmamla burnumun ucunu koca bir kılıcın sıyırması bir oldu.

"Siktir, El! Ödümü kopardın!"

Duvara saplanmış kılıcı kabzasından tutup çektim. Hakkını vermek gerekirdi, bayağı iyi bir atıştı.

"Sen de az daha kafamı koparıyordun. Ödeşmiş sayılırız."

Azel yanıma yaklaşıp bir hışımla elimden kılıcını çekti.

Cebimdeki iksiri ona uzattım. Elimdekine uzanmadan bana sinirli bir bakış attı, sonra tek kelime etmeden kendi tarafındaki cansız manken üzerinde antrenman yapmaya devam etti. Keyfi bilirdi. İksiri daha sonra alabilmesi için ortalıkta bir yere koydum.

Azel bugün farklıydı. Öğrendiklerimizi çalışmıyor, bodoslama mankene dalıyordu. Vuruşları sert ve kontrolsüzdü. Garen'in yıl boyu öğretmeye çalıştığı beden kontrolünü tamamen kaybetmiş gibiydi.

Bir süre Azel'in cansız mankene, hayattaki tüm kötülüklerin intikamını alır gibi saldırmasını izledim. Sonra kendi mankenimin karşısına geçtim ve hançerlerimle çalışmaya başladım.

Saatler geçmesine, yorgunluktan artık hançerleri bile yamuk yumuk tutmama rağmen Azel'in kimbilir neye olan öfkesi hâlâ geçmemişti. Gece boyunca birkaç kere nesi olduğunu sormuştum ama bana sadece sivri dişleriyle hırlamış, cansız mankenin canına okumaya devam etmişti.

Bir savaş çığlığıyla son kez indirdiği kılıcı, tahta mankenin omzunda takılı kaldı. Kılıcı çıkaramadığı için daha da sinirlenen Azel, bu sefer yumruklarıyla devam etti.

Artık ikinci molamı verdiğimde Azel'in parmak eklemlerinden yere kan damlıyor, yine de hınçla yumruk atmaya devam ediyordu.

Sessizce öfkesini kusmaya çalışmasını izledim. Bir daha da neye kızgın olduğunu sormadım. Yine de tüm yorgunluğuma rağmen arkamı dönüp yatmama içimden bir ses engel oluyordu. Neden emin değildim, sanırım onu yalnız bırakmak istemedim. Benimle derdini sözlerle paylaşmayabilirdi ama ihtiyacı olduğunda burada olduğumu bilmesini istemiştim.

E hani bana neydi? Son dönemlerdeki davranışlarım bazen beni bile şaşırtıyordu.

Cansız manken artık dayanamayıp ortadan ikiye ayrıldığında dizlerinin üzerine çöken Azel, kanlı ellerine baktı. Elleri gözlerimin önünde hızla iyileşti. Mataramı uzattım. Gözlerindeki öfke perdesi kalkmış gibiydi. İşte o zaman sağ gözünün çevresindeki morluk dikkatimi çekti. Henüz iyileşmemiş bir morluk.

Gözlerimin yüzünde kilitlendiği yeri fark etti ve "Drakmor stili selamlaşma," diye homurdandı.

"Ne kadar da sevgi dolu bir aile."

Azel yersiz ironimi derin bir iç çekerek karşıladı. "Yarın senin mankenini ödünç alabilir miyim?" diye sordu zayıf bir sesle.

"Beni kullanmadığın müddetçe her şeyi ödünç alabilirsin." Azel'in kendini veya beni öldürmeyeceğinden emin olmak için tuttuğum gergin nöbetin ardından yorgunluk balyoz gibi kafama vurdu.

"Yüzün iyileşmeyi reddediyorsa balo için iyi bir maske takmalısın. Normalden bile korkunç gözüküyorsun."

"Ben baloya gelmeyeceğim."

Biraz şaşırdığımı itiraf etmeliydim, benim dışımda ilk defa bunu söyleyen birini görüyordum. Azel'in kıyafeti olmadığını veya dans etmeyi bilmediğini sanmıyordum.

"Neden?"

"İşlerim var," dedi sadece.

"Ailenle mi vakit geçireceksin?"

Yattığı yerde tüm vücudu anlık olarak kaskatı kesildi. "Öyle diyelim, vakit geçireceğim."

Başımı salladım, sorguya devam edebileceğim kadar enerjim kalmamıştı. Azel kendi şiltesine geçti. Ben de ilk gün yere serilmiş

bir çarşaftan ibaret olan alanımı rahat bir yer yatağına dönüştürdüğüm köşeye geçtim.

"Abinden burada dönenlerle ilgili bir şey öğrenirsen, haber verir misin?"

Karşılığında sırtını dönen Azel'den sadece bir homurtu çıktı. Yarın bu konunun derinine ineceğime dair kendime söz verdim. Şimdi sadece gözlerimi ele geçirmeye başlayan uyku diyarının derinine inmek istiyordum.

"Sizin aranızda ne var?"

Gözlerimi açık tutmaya zorlayarak, "Hı?" dedim.

"Üçünüz garip bir ilişki içinde misiniz? Sen, Lenora ve melez."

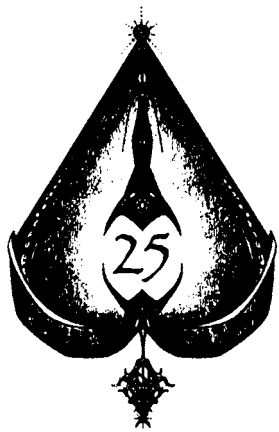
"Bulmaya çalıştığın kelime *arkadaşlık* olabilir mi, Azel?"

Sessiz kalmaya karar verdi. Tanrılara şükür.

Tam tekrardan dalacakken yine homurdanmasını duydum, ancak ben çoktan cevap veremeyecek kadar uzaklaşmıştım.

"Yani Lenora herhangi biriyle birlikte değil, öyle mi?"

Uyku sersemiyken Len'in ondan nefret ettiğine dair bir şeyler mırıldanmış olabilirim ama tam hatırlamıyordum.

Sabahın ilk ışıklarıyla uyanıp odama gittiğimde, sıcak bir duş alıp kendimi kuştüyü yatağıma bıraktım. Gökyüzünün de bugün balonun olacağından haberi varmış gibi dünkü yağmurun yerini parlak bir güneş almıştı. Derslerin hepsi iptal edilmişti. Kendimi şımartabilir, öğlene kadar uyuyabilirdim. Bir anda rahat yatağımda Kitana gibi gerinirken Azel'in iyileşmemiş mor gözü, Athiller ve balo hakkındaki tüm dertlerim çok uzak göründü.

Tekrar uyandığımda odada yalnızdım. Viktor, kapıdaki askıya balo için ikimizin kıyafetlerini asmıştı. *Bu kadar iyi bir oda arkadaşına sahip olmayı hak etmiyorum*, diye düşündüm. Hâlâ takabileceğim bir maskem yoktu ama olsun. Baloya gittiğimde beğendiğim, dikkatsiz birinin maskesini kapıverirdim. Evet, evet, yemin etmiştim bir daha yapmamaya ama insanlar dikkatsizse ne yapayım? Ortalıkta bırakılan bir maskeyi bulmuş olabilirdim. Hem üzerinde değerli taşlar varsa gecenin sonunda sahibine teslim edeceğime söz veriyorum!

Gerinirken başucumdaki komodine elimi uzattım. İki Bilinç Kilitleme İksiri bıraktığım yerde duruyordu. Viktor sabah çıkmadan üçüncüyü almış olmalıydı.

Öğle yemeğinden sonra Mesi'ye mis gibi kokan çaylardan götürdüğümde bana gülümseyerek önündeki kâğıda, "*Günaydın Azel*," yazdı. Karşılığında en çekici gülümsememi takındım. Tüm öğleden sonra gevşeyip kütüphanenin rahat koltuklarında bir korku hikâyesi okudum. Kendimi tekrardan Deliyürek Ormanlarında tek başıma vakit geçiriyormuş gibi hissettiğimde içim biraz ev, daha çok Oro Ana özlemiyle doldu.

Ne Lenora ne de Viktor öğle yemeği için yemek salonuna gelmişti; ben de her zaman oturduğumuz masada tek başıma, Viktor'un yaptığım yemek kombinasyonlarına yargılayan bakışları olmadan neredeyse üç tabağı süpürdüm.

Tatmin olmuş bir şekilde şişkin karnımı tutarak salondan çıktığımda kalenin avlusu boşaltılmış, girişleri kapatılmıştı. Odalara gitmek için üst katlardaki köprüleri kullanmamız gerekiyordu. Köprülerden birinden ayaklarımı sarkıtıp balo için yapılan hazırlıkları izlemeye karar verdim. Yani biri neden her an düşebileceğim bir yerde oturduğumu sorduğunda söyleyeceğim bahane buydu, aslında o kadar yedikten sonra adım atamadığım için olduğum yere çökmek zorunda kaldım.

Sanki tüm avluya Bulanıklık İksiri dökülmüş gibi titrek, net olmayan bir şekilde görüyordum. *Daha bitmemiş dekorasyonu bile bu kadar saklamaya özeniyorlarsa güzel bir sürpriz hazırlasalar iyi olur*, diye düşündüm.

Arada sırada içeride koşuşturan hizmetlilerin siluetlerini seçebiliyordum ama hazırlıklar bittiğinde neye benzeyeceğine dair tek bir fikrim bile yoktu. Biraz yavaş yavaş batan güneşin omuzlarımı ısıtmaşını, keyifle gezinen özelleri, parıldayan gölü seyrettim. Sahi, ne kadar zamandır kendimle kalmıyordum?

Artık hazırlanmaya başlamazsam geç kalacağım vakte kadar oturduktan sonra karıncalanan bacaklarımı sürüyerek odama çıktım. Kapımın önünde siyah kumaşa sarılmış, büyükçe bir paketle göz göze geldik. Yerden kaldırıp elimde evirip çevirerek odaya girdim.

Viktor neredeyse hazırlanmıştı. Haki yeşili, şık bir pantolonun üzerine krem rengi bir ceket giymişti. Ceket, omuzlarından kollarına kadar Viktor'un taktığı yeşil, moldavit taşlarıyla süslenmişti. Açık renk kumaş, Viktor'un koyu teninde parlıyordu. Ceketinin içine, dantelden koyu yeşil bir yelek giymişti. Buklelerinin yerini kalın örgüler almıştı. Örgülerinin arasında sıraladığı moldavit taşları, başını oynattıkça parlıyordu. Kulağının ucunu daha sivri gösteren, gümüş sivri küpeler takmıştı. Altdudağının ortasından beyaz bir çizgi, boynundan inip kıyafetinin içinde kayboluyordu. Gözlerine sürdüğü beyaz sürme ve her tarafından sarkan takılarla bu çağdan değildi. Gerçekten, tam bir büyücüye benziyordu.

Beğeni dolu bir ıslık çalarak odaya girdim.

"Ne zaman artık daha fazla takı takamaz desem her seferinde beni şaşırtıyorsun."

Kendi etrafında bir dönüş yaptı. Sonra paketimi işaret etti. "Elindeki ne?"

"Bilmem, üzerindeki notu daha okumadım."

Hemen yine toplamadan çıktığım, içi dışına çıkmış yatağıma oturdum, zarfı parçalarcasına açtım.

Gençliğimde en iyi parti anılarımı yaşadığım kıyafet. Evet, özellikle "o" anının. Merak etme El, üzerinden yaklaşık iki yüz seksen isim günüm geçti ve iyice temizledim. Sana çok yakışacağından eminim.

Bay İskelet.

Bay İskelet diye imzalamıştı! Utancımdan yerin dibine girecektim.

Ayaklarımın arasına koyduğum büyük paketi açarken daha özenliydim. İçinden dize kadar bir ceket, siyah bir gömlek ve pantolon çıkmıştı.

Hızlıca hepsini üzerime geçirdim ve ortak kullandığımız boy aynasında kendime baktım. Takımın oldukça gösterişli, koyu mor ceketi bana biraz bol gelmişti ancak omuzlarımdan aşağı dökülmesinde de ayrı bir zarafet vardı. Sanki gölge gibi sarmıştı vücudumu ve ben hareket ettikçe o da takip ediyordu. Üzerine altın işlemelerle desenler çizilmişti. İçimdeki siyah gömlekse tam vücuduma göreydi. Yakası boynumun ortasına kadar uzuyor, ceketteki işlemelerle gömleğin boyun kısmı birbirini tamamlıyordu. Siyah pantolon da biraz boldu ancak Viktor'un belime bağladığı siyah kuşakla çözülemeyecek bir şey değildi.

Ben... cidden iyi gözüküyordum. Viktor bile kendine bakmayı bırakmış, ceketimi inceliyordu.

"Biraz çabalasan yakışıklı çocukmuşsun," dedi yakamı düzeltirken.

Görünürde umursamazca omuz silktim ama içten içe heyecanlandığımı size söylemeyecektim de kimse söyleyecektim?

"Vay..."

Viktor'a dönüp baktığımda paketten bir maske çıkarıyordu. Ben henüz inceleyemeden kafama geçiriverdi.

Tüm göz ve alın çevremi kapatan siyah maske; şakaklarıma doğru arkaya yükseliyor, boynuz şeklinde kulaklarımın arkasında kıvrılıyordu. Boynuzların üzerinde ceketin işlemeleriyle uyumlu olacak şekilde altın rengi simler parıldıyordu.

"Eğer kıyafetimle uyumlu olsaydı seninle bu maske için düello yapabilirdim," dedi Viktor.

"Seni severim, bilirsin ama bu maske için seni bile harcarım." Aynadaki görüntümden gözlerimi ayırmadan maskenin sivri

boynuzlarını incelemeye devam ettim. Saçlarım hafifçe uzamıştı, maskeyi taktığımda arkaya doğru yatmış oldular. Gözlerim siyah maskenin ardından zümrüt gibi parlıyordu.

Ayna karşısındaki görüntüme alıştıktan sonra hançerlerimi yastığımın altına sakladım. Bu gece ihtiyacım olmamasını umuyordum...

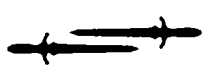
"Acaba senin küreyi yanımıza mı alsak? Hançerlerimi koyabileceğim bir kemer veya çanta taşımayacağım."

"Sence ihtiyacımız olur mu?"

"Sizin olmaz ama..." Yetersiz hissetmekten nefret ediyorum. "Küre daha önce beni korumuştu."

Arkadaşım, başını sallayıp küreyi bana attı. Ceketimin cebinde hafif bir kabarıklık oluştursa da dans ederken etimi delebilecek bir hançer taşımaktan iyiydi.

Viktor da baykuş motifinde yapılmış gümüş maskesini taktıktan sonra avluya doğru yürüdük.

Kalenin avlusu...

Utanmasam büyülü bir peri masalında olduğumuzu sanacaktım, nedir bu görkem?

Doğa Tanrıçası'nın çeşmesi artık su değil, şaraba çok benzeyen ama tanıdık olmayan kokusuyla kafamı karıştıran bir içecekle çağıldıyordu. İçeceğin hafif tadı boğazdan su gibi akıyordu. Bir anda kontrolünü kaybetmeden her şey keyifli gelmeye, herkese gülümsemeye başlıyordun.

Gökyüzünde bu gece ay yoktu. Dağın içindeki karanlığı; havada süzülen pembe, yeşil ve mavi peri ışıkları aydınlatıyordu. Avludaki uzun ağaçların her bir dalından, parlayan yarı şeffaf kumaşlar

sarkıyordu. Sanki hepsi, ağaca dönüşmüş birer denizanasıydı. Çok sayıda görkemli şamdandan çıkan alevler, avlunun duvarlarına öğrencilerin dans eden gölgelerini yansıtıyordu. İleride bir sahne kurulmuş, mavi tenli yaşlı bir adam, daha önce duymadığım ama bundan sonra aklımdan silinmeyecek kadar güzel şarkılar söylüyordu.

Kale duvarını boydan boya kaplayan ziyafet sofrası, sadece adını bildiğim ama tatmamın normalde imkânsız olduğu egzotik yemekleri sergiliyordu. Ballı kızarmış ördekten jkoya etine, timza budundan dünyanın öbür ucunda yetiştiği söylenen mis kokulu güneşebakan meyvelerine...

Herkes kıyafeti ve maskeleriyle ihtişamın sınırlarını aşmıştı. Kosyna'daki soyluların partileri, bunun yanında çocuk oyunu gibi kalırdı.

Misafirler maskelerin gölgesinde kendini daha rahat hissediyor olacak ki neşeyle muhabbet ediyor, çeşmenin yanına kurulan büyük dans pistinde hünerlerini ve kıyafetlerini sergiliyordu. Geniş avlunun çeşitli yerlerinde başka platformlar da kurulmuş, çeşitli gösteriler yapılıyordu. Bir kılıksız, önüne gelen herkesin kılığına giriyor; birkaç ateş büyücüsü gözalıcı bir ışık gösterisi yapıyordu.

Bir üst kattaki alçak, geniş balkonda özel misafirler ağırlanıyordu. Tüm yüzünü kapatan simsiyah, ifadesiz bir maskesi takmış Bay Demari'yi melez feylere özel kısa-sivri kulakları ele veriyordu. Derslerdekinden de gergin ve kaskatı bir halde yanındaki maske takmamış genç adamla konuşuyordu. Çevresindeki önemli görünümlü davetliler, özellikle bu adamdan uzak durmayı tercih edermiş gibi aralarında mesafe bırakmıştı. Adam aynı anda hem Demari'yi dinliyor hem de hoşuma gitmeyen bir şekilde parıldayan kırmızı gözleriyle çevreyi tarıyor, sanki birini arıyordu. Simsiyah giyinmiş adamın boynunun ortasında bir dövme vardı.

Bir göz. Göz yakut kırmızıydı ve dikkatli baktığında... Gerçekten cildinin içine yakut yerleştirmiş olabilirler miydi?

"Adamın dövmesine bak Viktor!"

"Drakmor ailesinin amblemi."

"Prens Zaynel bu mu?"

Çoğu vampirde olan siyah saçları ve kırmızı gözleri dışında yüzü de Azel'i anımsatıyordu. Tabii biraz fark vardı. Yaşı bizden daha büyük, daha yakışıklı ve daha korkutucuydu. İnsanlar ilk defa bir şeyi abartmamıştı. İşte bu adam, insan hikâyelerindeki vampirlere benziyordu. Çok uzun zamandır yemek yememiş ve hepimiz onun özel ziyafetiymişiz gibi bakıyordu. Prens, elindeki şarap kadehinden büyük bir yudum aldı. İçindekinin şarap olmaması ihtimaliyle sırtımda bir ürperme hissettim.

"Birini dansa kaldıracak mısın?" diye sorduğunu işittim Viktor'un hiçbir şeyden habersiz bir şekilde. Yakınındaki peri ışıkları farklı renklerde parıldadıkça sanki kuşandığı taşlar da cevap veriyor, ara ara parıldıyordu.

Benim için çok geçti, ağzımda iki adet büyük ve olgun güneşebakan meyvesi sığdırmaya çalışırken Viktor'a anlamlı bir bakış fırlattım.

Viktor'un gözleriyse kapıdaydı.

"Burada buluşacağımızı söylemişti. Acaba odasına falan bakmalı mıyız?"

Ellerini gergince avuçiçlerine batırmıştı. Benden ses çıkmayınca bana doğru döndü.

Daha diğer ikisini çiğnemeden ağzıma sıkıştırmaya çalıştığım başka bir meyveyle dönüp yine aynı bakışı attım.

"Tam bir vahşi gibi yiyorsun."

Ona, çiğnenmemiş yemekli ağzımla kocaman gülümsedim. Ağzımın kenarından akan meyvenin suyuna yüzünü buruşturup kapıya döndü.

O esnada ortadaki kalabalık, bize doğru yürüyen birine yer vermek amacıyla kenarlara dağıldı. Lenora, suda süzülür gibi avludan geçerken sanki peri ışıkları bile onun ışığında görünür kalamayacakları için uzaklaştı.

İster siren ışıltısı ister aramızda bir tanrıça yürüyor, ne derseniz deyin. Bu, avludaki nefes alan her canlının artık onun ekseninde olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

Birkaç tanıdığa başıyla selam veren siren, gözlerimiz buluştuğunda kalbimizi durduracak bir gülümseme bahşetti.

Her zaman sıkı sıkı topladığı saçlarını salık bırakmıştı. Dalgalı platin saçlar, parlayan peri ışıklarının rengini yansıtıyor, hafifçe esen rüzgârda dans ediyordu. Saçlarının tepesine deniz kabuklarından bir taç takmıştı. Renkli balık pullarından oluşan maskesinin ardından siyah gözleri de parıldıyordu. Aslına bakılırsa parıldamayan tek bir yeri yoktu.

İşte! Tüm o denizcileri ağına düşüren güzellik bu olmalıydı.

Siren, yakamozlu bir okyanusu üzerine giymiş gibiydi. Omuzlarını açıkta bırakan, gece mavisi elbisenin kollarından tüller ayaklarına iniyordu. Adım attıkça tek bacağındaki derin yırtmacın ardından evet, yine parıldayan teni gözüküyordu.

Lenora önümüze gelene kadar ikimiz de nefesimizi tuttuk. Tekrar nefes almaya başlamam için önümde durarak elimde olduğunu bile unuttuğum dördüncü meyveyi çekip alması gerekti. Lezzetli meyveden kocaman bir ısırık aldığında üstümüze başımıza sıçrayan meyve suyu beni kendime getirdi. Karşımdaki bir tanrıça değil, sadece en yakın arkadaşlarımdan biriydi. Viktor ceketini leke yapacağız diye söylenirken Len ile gülüştük.

Büyü dağıldı millet, partiye devam!

Muhabbete daldığımızda zaman algımızı kaybetmiştik ancak arada sırada izleniyormuş gibi bir hisle ürperdiğimde balkona doğru kaçamak bakışlar atıyordum. Sonuncu seferimde göz göze geldiğim prens, iki kolunu da balkonun taştan trabzanına dayamış, bize bakıyordu.

Aşağıdaki dans eden kalabalığa değil, gösterilere veya şarkıcıya değil, köşede meyve tıkıştıran üçümüze.

Birimize. Lenora'ya.

Diğer ikisine çaktırmadan Len'in önüne geçtim ve prensin görüşünü kapadım. Sonra da kadehimi prense doğru tutarak gülümsedim. *Biraz da benimle bakış.*

Mesajımı almış olmalı ki meydan okurcasına dişlerini göstererek gülümseyip bana kadehini kaldırdı, içindeki tüm koyu kırmızı sıvıyı tek dikişte bitirdi. Ağzının kenarından akan damlayı elinin tersiyle silip içeri gitti. İlerleyen saatlerde ara ara balkona baksam da bir daha Zaynel Drakmor'u görmedim.

Gece ilerler ve çeşmeden hiç durmadan içecekler akarken bizler de yemeye, içmeye, dans etmeye devam ediyorduk.

Üçümüz sırayla kendi halkımızın dans hareketlerini birbirimize gösteriyor, aramızdan en beceriksiz olanla hunharca dalga geçiyorduk. Kalabalık umurumuzda değildi, bu parti sadece ben ve arkadaşlarım içindi.

Biraz yorulunca farklı oyunlara geçtik. Maskelerinin altındakilerinin kim olduğunu bulmaya çalıştığımız oyunda açık ara farkla öndeydim ki çok hüzünlü, yavaş bir parça çalmaya başladı sanatçı. Dans pistinde çılgınlar gibi zıplayıp dönen gençlerin yerini, birbirlerine sarılarak dans eden çiftler aldı. Şarkının sözleri, farklı ırktan

olan düşmanına âşık olduğunu keşfeden bir halk kahramanını anlatıyordu.

"Sanırım hiç iki özel ırkın birleşimi biriyle tanışmadım," dedim.

İkisi de bir an düşündü.

"Ben de hiç tanışmadım. Ulu Anne masallarda anlatırdı ama..." dedi sonunda Len, Viktor'a destek isteyen bakışlar atarak.

"Özellerin kendine has fiziksel ayrıcalıklarından dolayı aşk hibritlerinin doğumu her zaman riskli olmuştur. Masallar dışında ben de duymadım," dedi Viktor.

Aşk hibritleri. Daha doğmadan böyle güzel bir tanımlamaya sahip olmak keyifli olmalıydı.

"Şimdi siz bana yüzyılların Nyxhaven Akademisi'nde hiç iki farklı ırktan çift olmadığını mı söylüyorsunuz?"

"Elbette çift olmuştur ama riskinden dolayı üremek teşvik edilmez. Yine de yasak olduğunu sanmıyorum," dedi Viktor, başını sağa sola sallayarak. Kaşlarını çattı. "Melezler kadar yasak değil en azından," derken sesi bir ton düşmüştü.

"Yine de..." Lenora'nın, Viktor'un aksine cevap verirken gözleri parıldıyordu. "Şarkıların olduğu yerde yaşanmışlığın olmamasının imkânı yok."

Aşk hibritlerinin hüzünlü şarkısı devam ederken Len, yüzünü Viktor'a çevirdi, Viktor'un gözü dans pistindeki yabancılardaydı. Maskesinin ardından yine hayal kırıklığına uğradığını gördüğüm Lenora, bakışlarını kucağında kavuşturduğu ellerine götürdü.

Salak arkadaşım yüzünden birkaç yüzyıl daha aşk hibriti olmayacaktı anlaşılan.

Şarkıcı, kendi sesine âşıkmış gibi gözlerini kapatmış, neredeyse şarkının hissinden ağlayacakmış gibi söylüyordu.

"Bu adamın da siren olmadığına emin miyiz?" diye sordum.

"Hâlâ düşüncelerine hâkimsen siren değildir," dedi Len göz kırparak. "Çeşmeden bize içecek alacağım." Son bir kez Viktor'a baktıktan sonra süzülerek uzaklaştı.

Lenora'nın ardından bakarken Viktor'un tuttuğu nefesi bıraktığını hissettim.

"Bence onu dansa kaldırmalısın."

Bir anda benim yanında oturduğumu yeni fark etmiş gibi zıplayarak döndü. "S-saçmalama, Lenora'dan bahsediyoruz," diye itiraz etti, biraz gereğinden fazla yüksek sesle.

"Neden olmasın?"

"Lenora tarafından reddedilen otuz yedinci kişi olmaya niyetim yok," dedi Viktor. Fısıltıyla, "Kalan otuz altısıyla o kadar acımasızca dalga geçtikten sonra hak ettiğim bu belki de," diye ekledi.

"Kendine haksızlık ediyorsun, acımasızca dalga geçen bendim. Ayrıca seninle asla geçmem. Böyle de sadık bir arkadaşım."

"Hiç mi?" Tek kaşını kaldırarak bana döndü.

"Acısı geçtikten sonra belki ama sen onu dansa kaldırmazsan bunu asla öğrenemeyiz."

"Lenora çok sevdiğim bir arkadaşım. Daha fazlası değil." Gözlerini dans pistine dikti. "Daha fazlası değil," diye fısıldadı tekrardan. Benden çok kendini ikna etmeye çalışıyor gibi gözüküyordu.

"Sanki onunla güzel bir şeyler yaşamaktan korkuyorsun gibi Viktor."

Cevap vermek yerine içeceğinin yarısını kafasına dikmeye karar verdi.

İstediğim türde olmasa da bu da bir cevaptı. Pek anladığım konular olmadığından üstelememeye karar verdim. Reddedilme

korkusunu yaşamadığım gibi o ihtimalin olduğu bir durumda bile kalmamıştım daha önce.

"Birini tanırdım. Reddedildi diye tüm bir medeniyeti yok etmişti." Kafamın içinde tilkinin tanıdık sesi çınladı.

"Senin benden başka arkadaşın var mı ki?"

"Bir müddettir hayır, yok."

"Biraz dramatik bir tepkiymiş, sence?"

"Biraz ama diğer türlü aşk çok sıkıcı olurdu."

"Sonra ne oldu?" diye düşündüm.

"Dikkatini çekmeyi başardı. Bir süre mutlu oldular."

"Biri nasıl medeniyet yok edebilir?"

"Yarattığı gibi."

"Hey El, aklın nereye gitti?" Viktor omzuyla beni dürtükledi.

Çeşmenin başındaki Lenora'yı gösteriyordu. Az öteden Kuzey Panteri kafatası şeklinde bir maske takmış, siyah pelerininin başlığı çekilmiş birinin hızlı adımlarla Lenora'ya doğru ilerlediğini gördüm. Sanki partide değil de avdaymış gibi her adımında etrafı kolaçan ediyordu. Bizim tarafa baktığında buz mavisi gözleriyle karşılaştım. Temkinli bir şekilde elimi küreye attım. Viktor'la birkaç adım sahneye doğru yaklaştık.

Adam, Lenora'nın önünde başlığını açtığında dağılmış siyah saçları, kemiklerden oluşan maskesinin önüne düştü. Gözlerini çevreleyen maskenin alt kısmından adamın çenesine doğru iki tane keskin diş uzanıyordu.

Siyah kıyafetinin bel kısmını saran deri kemerlere zincirler takılmıştı. Uzun botları neredeyse dizine kadar geliyordu. Sol botunun hafif kabarıklığından silah taşıdığını tahmin edebiliyorum. Şık ama savaşması gerektiğinde de işlevseldi. Bir suikastçının balo kıyafeti.

Pelerinin üzerinde gül şeklinde metal bir broş asılıydı.

Viktor'un yanımda gerildiğini hissettim. "O, Azel mi?" diye sordu endişesini gizlemeye çalışmadan.

"Benziyor aslında ama Azel baloya katılmayacağını söylemişti. Hem bunun gözleri mavi. Vampir olmayan bir akrabası olabilir mi?"

"Vampirlerin farklı bir ırktan akrabası olmaz. *Üstün* ırklarını korumak için başka ırklarla ilişkiyi yasaklayan kuralları var. Eğer vampir olmayan bir Drakmor varsa, kraliyet çoktan onu idam etmiştir."

Azel hakkında benim bildiğim gerçeği bilmiyordu ama.

"Göz rengini bu mesafeden nasıl gördün anlamadım," dedi rahatlamış gözüken Viktor, düşüncelerimi bölerek. Gizemli yabancının Azel olmamasından memnun olmuştu. Omuz silktim. Yabancının gözleri, yüzünün çoğunu kaplayan maskesinin ardından bile çok net gözüküyordu.

"Niye geriliyorsun? Otuz yedinci kez, genç bir adamın hayallerinin yıkılmasını izlemek çok eğlenceli olacak."

Yabancı, Lenora'nın önünde durup hafifçe eğilerek selamladı. Lenora önce şaşkınca gözlerini kırpıştırdı. Bir tehlike hissetmiş gibi vücudu gergin, dimdik durmaya başladı. Parmakları, elindeki kadehi daha sıkı sardı. Yabancı bir şeyler söyledi ve elini kıza doğru uzattı. Lenora belli belirsiz geriye doğru adım attı. Aralarında neler geçtiği duyulmuyordu ancak ters bir hareketinde müdahale edebilmek için Viktor'un peşinde yaklaşmaya devam ettim. Partinin başında Prens Zaynel ile aramızda geçen bakışmayı hatırladım. Ya onun gönderdiği biriyse?

Artık neredeyse dans pistine gelmiştik ki Len; elindeki içkileri yakın bir masaya bıraktı, kendine uzatılan eli tuttu ve zarif bir reverans yaptı.

Elini sanki nadide bir taşı tutuyormuş gibi nazikçe okşayan yabancı, Lenora'yı dans pistinin ortasına doğru yönlendirdi. Boştaki elini de kızın beline koydu. Lenora ise sol kolunu, yabancının omzuna koydu ve müzikle birlikte peri ışıklarına taş çıkartan bir zarafetle dönmeye başladılar.

"Sonunda parti heyecanlanıyor," diye yankılandı kafamda Kitana'nın neşeli sesi.

Dans eden çiftin ardından sessizce bakakaldık.

Viktor, bardağında kalan içeceğin sonunu da kafasına dikti ve aniden arkasını döndü. "Benim gitmem lazım."

Viktor'un yüzündeki incinmiş ifade beni de harekete geçirdi. "Eh, geç oldu, hadi gidelim."

"Gelmene gerek yok. İyiyim."

"Ben de iyiyim. Odama gideceğim."

Bir an bana baktı ve omzuma elini koydu.

"Burada kal. Zaynel Drakmor'un Len'i rahatsız etmesini istemiyorum."

"Demek sen de fark ettin."

"Tabii ki, meydan okumanı da fark ettim. Tüm gece etrafımıza kalkan ördüm. Vampirlere satışılmaz dememiş miydim sana?"

Demek benim de arkamı kollayan birileri vardı.

"Tek başına kalmak istediğine emin misin?"

"Evet."

Viktor'un uzaklaşmasını seyrederken, *belki de zamanı varken Lenora'yı dansa kaldırması konusunda üstelemeliydim*, diye düşündüm.

"Sen ne söylersen söyle, cesaret kişinin kendi sesidir," diye yankılandı tekrardan Kitana'nın neşeli sesi.

"Çık beynimden!" Resmen hayatımı tiyatro sahnesindeymişim gibi izliyordu gözlerimin arkasından. Minyon bir el, arka taraftan uzanıp kafamda yamuk duran maskemi düzeltti. Dokunuşuyla sıçradım, hâlâ tilkiymiş ve bir kürkü varmışçasına sıcaktı.

Kitana -insan haliyle- karşımdaydı.

"Seni kimsenin görememesi çok yazık," diye düşüncelerimi ağzımdan kaçırıverdim. Karşımda görmeye alıştığım tilki kız yoktu. Karşımdakinin ne olduğundan emin değildim ama elektrik çarpmış gibi hissettiğimden emindim.

Tilki tüyleri gibi parlayan, altın rengi bir elbise giymişti. Belinde çok eski bir döneme aitmiş gibi gözüken kalın, altından bir kemer vardı. Kemerin daha küçük bir versiyonu olan, boynunu tamamen saran bir kolye takmıştı. Kolyesinden dekoltesine doğru altın ipliklere sarılmış elmaslar sallanıyordu.

"Gerekli insanlar görüyor," dedi bana bir adım yaklaşarak.

Tilki suratı şeklindeki maskesine hafifçe fiske vurdum. "Tilki mi? Ne kadar yaratıcısın."

Sivri dişlerini göstererek gülümsedi ve beni kolumdan tutup dans pistine götürdü. Kızıl saçlarının üst kısmını, tilki kulaklarını kapatacak şekilde çevresinde dolamış, kalanı dümdüz bir şekilde beline kadar iniyordu. Kuyruğu uzun eteğinin altından ara ara ayağıma değiyordu.

"Üzgünüm Kitana, ben dans etmeyi bilmiyorum," dedim yere bakarak. Oro Ana birkaç kere öğretmeyi teklif etmişti ama yaşlı kadınlarla dans etmek istemediğim için -aslında sadece uyuzun teki olduğum için- öğrenmemekte inat etmiş, köy meydanında yapılan kutlamalarda kadına eşlik etmemiştim.

Çenemden yukarı kaldırıp gözlerimin içine bakan kız, "Sen dans etmeyi çok iyi biliyorsun," dedi ve elimi tuttu, boştaki kolunu boynuma doladı.

"Sanki beni tanıyor gibi konuşuyorsun ama çok yanlış tanıyor..."

Aman, neyse.

Viktor gitmişti ve Lenora da gizemli yabancıyla dans pistindeydi. Azel hiç gelmemiş, Prens Zaynel de partiden erken ayrılmıştı.

Kısacası önemli olan kimse, tek başıma dans etmeye çalışırken rezil olduğumu görmeyecekti. Çekinerek sol elini kaldırdım, sağ elimi de tilkinin beline koydum. Ayaklarıma bakıyordum. Önce hangisini atmam lazımdı?

"Hey, bana bak," dedi çenemden tekrar yukarı kaldırarak. "Gözlerime bak. Sadece dinle, kulak asla unutmaz Elbis."

Kitana'nın gözlerine baktım. Sakince sağa ve sola doğru olduğumuz yerde sallanmaya başladık.

"Arada kırpabilirsin."

"Pardon." Gözlerimi kaçırdım ama yanaklarıma geldiğini hissettiğim kızarıklıktan kaçabildiğime emin değildim. Kitana beni kendine doğru çektiğinde beceriksizce birkaç adım attım ve güleрek utancımı gizlemeye çalıştım. Tilki hatalarımdan etkilenmemiş, beni yönlendirmeye devam ediyordu.

Sağ.

Sol.

Sol. Hayır sağ.

"Saydığını duyabiliyorum."

"Pardon."

Sağ. Sağ. Yine mi sağ?

"Kapat gözlerini."

"Seni nasıl takip edeceğim?"

"Hazır olduğunda."

---

* Yazar notu: El ve Kitana'nın dansını yazarken aklımda şu şarkı çalıyordu: Enemies to Lovers – Joshua Kyan Aalampour.

Başımı *olmaz* anlamında iki yana salladım. Zaten dışarıdan tek başıma dans ediyor gibi gözüküyordum. Bir de tek başıma gözü kapalı mı dans edecektim?

"Bana güveniyor musun?"

"Hayır." *Evet.*

Tilki gülümsedi. "*Kapat gözlerini,*" dedi aklımın içinden.

Lanet olası zihin okuyan Tilki.

"Duydum."

"İyi." Gözlerimi sımsıkı kapattım.

Gözlerimi kapattıktan bir müddet sonra saymayı bırakmıştım. Saymayı bıraktıktan bir müddet sonra dinlemeye başlamıştım. Dinlemeye başladıktan bir müddet sonra...

Ayaklarım tilkiyi takip etmeye başladı.

Daha önce hiç böyle bir şarkı duymamıştım. Ama duymuştum da çok eskilerden bir yerde... İçimden bir sesin, kendi sesimin, şarkıya mırıldanarak eşlik ettiğini fark ettim. Müzik beni ele geçirdiğinde artık şaşırmak için çok geçti.

Kitana ile ritim hızlandıkça daha hızlı dönüyor, yavaşladıkça ağırlaşıyorduk. Tüm bu süre boyunca ne zaman açtığımı anlamadığım gözlerimi Kitana'nın gözlerinden ayırmadım. Ne zaman yönlendiren tarafın değiştiğini ve kontrole geçtiğimi de bilmiyordum. Hiç öğrenmediğim hareketler yapıyor, Kitana'yı havaya kaldırıyor, hafifçe eğiyor, aniden döndürüyordum. Kitana ise yaptığım her harekete uyum sağlıyor, tüm zarafetiyle havadaki peri ışıkları gibi uçuşuyordu. Gözlerinin içine bakarken sanki etrafımız değişiyor, birçok farklı ana girip çıkıyorduk. Müziğin veya yaşadığımız zamanın bile olmadığı dönemler etrafımızdan geçiyordu. Ve sanki biz, farklı zamanların hepsinde dans etmiştik.

"Hepsinde müzik vardı. Müzik oldukça hep dans ettik," dedi Kitana aklımdan geçeni okuyarak.

Şarkının bitişiyle bir alkış koptu. Çevremizdekiler dans etmeyi bırakmış, bu dünya dışı şarkıyı sadece onlar biliyormuş gibi hareket eden çifti izlemeye başlamıştı. Şaşkınlıkla alkışların arasından, "Seni görüyorlar mı?" diye fısıldadım.

"Görmeseler çok yazık olurdu," dedi gülümseyerek. "Davet ettiğin için teşekkür ederim, birkaç dünyadır böyle dans etmemiştim."

Sanatçılar, eğlenceli bir şarkı çalmaya başladı. Müzik değişince misafirlerin de dikkatleri bu andan dağıldı ve çember oluşturarak hareketli bir toplu dans yapmaya giriştiler.

Tilki, sanatçılara da bana yaptığı büyüden yapmış olmalıydı çünkü onlarda da benim şu anki surat ifademin yansımasını görüyordum.

Ben daha deminki müziği çalmayı nereden öğrendim?

Ben bu şekilde dans etmeyi nereden öğrendim?

Kitana'nın avucumda kaybolan elini dudağıma götürdüm. "Bana dans etmeyi öğrettiğin için asıl ben teşekkür ederim."

Lenora'nın dans ettiği yabancıyı taklit ederek belime kadar eğilip reverans yaptım.

Başımı kaldırdığımdaysa beni şaşırtmayarak yok olmuştu.

Yerime doğru ilerlerken yüzümde saçma bir sırıtış vardı. Len çoktan yerimize oturmuş, beni bekliyordu. Yaklaştığımı görür görmez yüzü aydınlandı. Maskesini ve tacını çıkarmıştı, dağılmış saçları al yanaklarına düşüyordu.

"O KIZ KİMDİ?" diye üzerime atıldı. Omuzlarımdan sarsıp, "Kimdi o, ilk defa görüyorum, o müzik neydi? Ay, kesin söylemeyi öğrenmem lazım. O kadar güzeldi ki! Gizemli kız arkadaşın

elbisesini nereden almış? Şarkının adı neydi? O dans hareketlerini bana da öğretir misin?"

Beni sonunda rahat bıraktığında ceketimi düzelttim. Kitana'dan ilk bahsettiğimde bana inanmamışlardı. Haklı sebepleri vardı ve şimdi, tilkinin varlığını kanıtlamam için ayağıma gelmiş bir fırsat olabilirdi. Ancak kafam daha demin yaşadığım değişik olaydan sonra o kadar doluydu ki kimseye kendimi açıklamak istemiyordum.

"Burada kalan bir misafir," diye kestirip attım ve konuyu değiştirerek daha fazla soru sormasına izin vermeden, "Azel, ha?" diye ortaya attım yemi.

Lenora, bir an duraksadıktan sonra, "Başta ben de öyle düşündüm ama maskesinin ardına dikkatli bakınca gözleri maviydi," dedi.

Evet, sanırım gerçekten bu kadar uzaktan görmemem gereken bir detaymış göz rengi.

O esnada cevap sanki cebimdeymişçesine kürenin sıcaklığını hissettim.

"Dişleri de sivri değildi. Bir vampir olamaz yani. Ne olabileceğine dair ipucu veren hiçbir fiziksel özelliği yoktu," diye devam etti Len. "Kim olduğunu merak ettim."

"Yani yakışıklı olduğundan değildi. Her şey araştırma içindi."

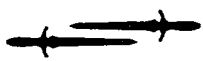
Yanakları daha da kızararak yere baktı. "Maskeden anlaşılmıyordu. Ama iyi bir dansçıydı."

"Kimmiş peki?"

"Söylemedi. Hatta neredeyse hiç konuşmadık. Sadece dans ettik." Esnedi. "Biraz yorgunum. Gidelim mi?" diye sordu, o da daha fazla sorgulanmak istemediğini belirtircesine.

Yabancıyla dansından, benim Kitana ile dansımın ardından hissettiğim kadar garip hissediyordu anlaşılan.

Birbirimize karşılıklı bir anlayışla gülümseyip odalara doğru yürümeye başladık.

Dördüncü kata, yani kız öğrencilerin katına geldiğimizde Lenora'nın odasına doğru yürüdük. O da dördüncü katın on üçüncü odasında, tam altımızda kalıyordu. On üçün uğursuz bir sayı olduğunu herkes bilirdi.

"Uğursuzlar ekibi," dedi Len, benimle aynı şeyi düşünmüş olacak.

"Kaotik bir ekip olduğumuz kesin."

Bana döndü, iyi geceler dilemek için ağzı açtığında sözleri havada kaldı. Güçsüz bir çığlık aramıza girdi. Odalardan birinden gelen ses yardım istiyordu. Bir an doğru duyduğumuza emin olmak için elimi ağzıma götürüp sessiz olması için işaret ettim. Çember katta hangi kapıdan geldiği anlaşılmayan ses, yine duyuldu.

"Sen sağdaki kapılara, ben soldaki kapılara," diye direktif verdim Lenora'ya.

Teker teker kapıları dinlemeye başladık. Çoğu öğrenci hâlâ baloda olduğundan odalar boştu.

"El!"

Lenora, sonuna kadar açtığı bir kapının önünde durmuş, elini ağzına götürmüştü. Hemen o tarafa koştum. İçeride, Maura veya Maula kımıldamadan yatıyordu. Zeminin tamamına kırmızı bir boya -boya olduğumu umut ediyorum- ile Athillerin amblemi çizilmişti. Gorgon kız, yattığı yerden fısıldamaya başladı. Kıza doğru eğildim, nefesinden gelen ağır koku gözümü yaşarttı.

"Kardeşimi aldılar. Maura'yı aldılar," dedi ve kafası güçsüzce yana düştü.

Lenora'nın ağzından küçük bir çığlık kaçtı. "Ö-öldü mü?"

"Hayır," dedim kendimden emin bir sesle.

Bu kokuyu nerede olsa tanırdım, ne de olsa son birkaç günüm farklı bir koku alamadan geçmişti.

Bilinç Kilitleme İksiri.

Azel'e vermek için götürdüğüm iksiri depoda, ortalıkta bırakmıştım değil mi? Azel'in alıp almadığını hatırlamıyordum. Lanet olsun.

Lenora, hemşire hanımla gelene kadar Maula'nın başında beklerken panzehri öğrenmeye vakit harcamış olsaydım diye hayıflandım. Bay İskelet haklıymış, panzehirler en az zehirler kadar önemliymiş.

Sınavlarımız, öğleden sonra dans dersi ile başlıyordu.

"Maura'nın kaybolmasıyla sınavları iptal etmemeleri çok saçma," diye söylendi Lenora. Hemşire ve hocaların odaya girmesiyle ikimizi de Maura'nın ikizinin yattığı odadan atmaları bir olmuştu. Koca bir Bilinç Kilitleme İksiri'nin şişesinin tamamını kızın boğazından dökmüş olmalıydılar. Saldırıya uğrayan kız kardeş, henüz kendine gelememişti. Bu durumu kimseye söylememiz istenmişti ancak derslerde yılan tıslamalarının duyulmaması tüm sınıfın dikkatini çekmişti tabii. Fısıltıların önünü alamazdınız.

O gün, Lenora'nın en önemli eşyalarını toparlamış ve hepsini bir üst kata taşımıştık. İçeri daldığımızda hâlâ daha balo kıyafetleriyle yatakta uzanmış tavanı izleyen Viktor'un yerinden sıçraması bile keyfimi yerine getirememişti. Olayın korkunçluğundan ağzı açık kalan Viktor, yüzünde suçlu bir ifadeyle yatağına oturdu. "Alt kattan sesler duydum ama balodan geliyor diye düşündüm, hiç oralı olmadım."

"Bilemezdin," dedi Lenora, kıyafet dolu bir çantayı yatağımın üzerine bırakırken. "Hem iki gorgonu alt ettiyse... Yapabileceğin bir şey olduğunu sanmıyorum."

Parmak ucunda Viktor'un yatağının boş kalan ucuna doğru adım attım ve sessizce oturdum.

"O çanta ne?" diye sordu Viktor.

"Elbis iki-üç gece sizinle kalabileceğimi söyledi."

"Öyle mi söyledi?" Havalanan kaşlarıyla kafasını bana çevirdi. "Peki Elbis nerede yatacakmış?"

Yatağın köşesinden arkadaşıma sırıttım.

"Kesinlikle tekmeliyorsun!"

"Asla tekmelemedim. Sen beni yataktan ittin asıl."

Ağzımı yırtacak kadar açıp esnedim. Karşımdaki Viktor da aynı şekilde esniyor, uyuşukça gözlerini ovalıyordu. Siyah sürmesi parmaklarına bulaşınca burnunu kırıştırdı. "Al işte."

"Bugün depoda uyuyacağım." Birkaç gündür Viktor'un ısrarıyla geceleri odamda kalıyordum.

"Sakın!" Uyku damlayan gözleri bir anda kocaman açılan Viktor, sağına soluna bakındı. "Len ile yalnız mı kalacağız?" İmalı bir şekilde göz kırpmaya çalıştım ama gözkapaklarım birbirine yapışınca geri açamadım. Viktor, omuzlarımdan tutup sarstı. "Emin mi..."

"Merak etmeyin, bugün odama dönüyorum." Arkamızdan Lenora'nın gergin sesini duyduğumuzda ikimiz de olduğumuz yerde sıçradık. Siren, çatık kaşlarla ikimizi de süzüyor, balıksırtı ördüğü saçının kuyruğunu sertçe çekiştiriyordu. Onun da gözlerinin altı en az bizimki kadar mordu.

"Ayrıca Elbis, tekmeliyorsun. Beni de tekmeliyorsun."

"Sen diğer yatakta yatıyorsun."

"Aynen!"

Viktor eliyle ağzını kapayarak kahkahasını başarısız bir şekilde bastırmaya çalıştı.

"Sana gelince..." Lenora, tek parmağını Viktor'un göğsüne batırdı. "Üç sabahtır saçını yapmanı bekliyorum diye yıkanamıyorum!"

Eliyle saçlarını yoklayan Viktor, "Daha önce bu konuda bir şikâyet almadım," derken yardım dilenen gözlerle bana döndü. Lenora önce hayretle kaşlarını kaldırdı, sonra kollarını göğsünde kavuşturarak onu desteklemem için bana döndü. İkisinin de bakışları, bir müddet sonra yataktan kalktığımdan itibaren dokunmadığım saçlarıma odaklandı.

"Beono koroştırmayouuo..." dedim esneyerek ve arkamı dönüp avlunun ortasından toplaşan sınıf arkadaşlarıma doğru yürümeye başladım.

"Of," diyen Viktor'un sesini işittim arkamdan.

"Aynen!" diye cevapladı Lenora.

"Sanki kendine ait bir yüz ifadesi var."

"Aynen."

Garen, her zamanki enerjisiyle avlunun ortasına geçerek öğrencileri etrafına toplamıştı. Gözlerindeki vahşi neşe, birazdan gireceğimiz sınavın sonunda hepimizin kan, ter ve gözyaşı içinde kalacağımızın habercisiydi. Ayrıca bunun her anından zevk alacağının da.

"Bugün, dövüş ringinden bazılarınız kurt olarak ayrılacak. Bazılarınız ise kendini korumayı öğrenmiş kuzular olarak. Her halükârda, kendi kategorinizde dersi geçmiş sayılacaksınız."

Eliyle iki muhafıza işaret verdi, onlar da ahşap bir sandığı iteklemeye çalıştı. Bir müddet sonuç alamayınca üçüncü ve sonrasında da dördüncü muhafız desteğe geldi. En sonunda Garen de sandığın bir ucundan tutup çektiğinde kulak tırmalayan bir gıcırtı çıkararak ortamıza doğru sürüklemeyi başardılar.

Boyu yarıma kadar gelen sandık yere bırakıldığında gelen şıngırtı avluda yankılandı. Garen, kapağı ayağının kenarıyla yana ittiğinde içerideki gerçek silahlar ortaya çıktı: kılıçlar, kalkanlar, mızraklar ve daha niceleri. Azel, çıkan gürültüyü fırsat bilerek derse şimdi katılmış, arkalarda bir yerde yerini almıştı. Yüzündeki morluk kayda değer bir şekilde azalmıştı. Göz göze geldiğimizde başıyla selam verdi.

Garen, boğazını temizleyip devam etti. "Herkesle teker teker, seçtiğiniz bir silahla düello yapacağız."

Ortam bir anda uğultuyla doldu. Bazıları, kendine bu derste daha fazla güvenenlerin arkasına doğru çekildi. Vampirler dışında yüzlerinden endişe ve kararsızlık okunan öğrenciler, eğitimde kullanılan tahta kılıçların yerini gerçek metalin almasını beklemiyordu. Garen ise hep bu anı bekliyormuş gibi keyifle elini çırptı.

"Gerçek mi? Şu ana kadar hiç gerçek silah kullanmadık. Ya size zarar verirsek?" diye itiraz etti Asmadian, soğan zarı gibi kanatları güneşin ışığını yansıtıyordu.

"Bana vurabilecek kadar iyi olduğunu düşünüyorsan Asmadian, lütfen buyur."

Kanatlarını gerginlikle birkaç kez çırpan kızcağız yutkundu. İçinden çenesine lanet okuduğuna emindim, en çok yaşadığım hislerden biriydi sonuçta. Yanındaki yeşil tenli kız, Asmadian'ın omzuna destek verircesine dokundu.

Kız her adımında, "Bunu yapabilirim," diye fısıldadı. Yine de sandıktan kısa bir kılıç çekerken elleri titriyordu.

"İki dakika düşmeden dayanabilirseniz sınavı geçersiniz," dedi Garen. "Ve eğer bana vurabilirseniz, kurt seviyesine yükselirsiniz."

Asmadian iki dakika anca ayakta kalmıştı ama sonuçta kalmayı başardı. Garen dahil herkesin alkışı avluyu doldurdu.

Kale duvarları ve avlunun çevresi üst sınıflar, diğer hocalar ve meraklı misafirlerle dolmuştu. Revir dışında bir yerde görmediğim hemşire bile avlunun kenarında hoşnutsuz bir suratla toplaşan grubu izliyordu. Vampir misafirimiz de en öndeydi. Prens Zaynel birkaç gün öncesinden farklı bir şey giymemişti. Elindeki kadeh bile aynıydı. Soylular için hayat her gün balo olmalıydı. Kollarını önünde birleştirmiş, sıkılgan bir ifadeyle avluyu izliyordu.

"Hâlâ gitmemiş mi bunlar?" diye sordu Viktor, izleyicilere bakarak.

Cevap veremeden Garen'in, Lenora'yı ringe çağırdığını duyduk.

Viktor ve Lenora ile birbirimize güven verici, belki biraz da endişeli bakışlar attık. Bugün, çalışmalarımız karşılığını verecek mi, görecektik.

Lenora; uykusuz, yorgun ve gergin ruh halini alımlı bir gülümsemenin ardına saklayıp alana girdiğinde sanki o güneşmiş de hepimiz ondan gözünü alamayan güneşebakan meyveleriymişiz gibi tüm başlar ona döndü. Omzundan göğsünün önüne sarkan örgüsünü geriye attı. Irkının sıklıkla kullandığı üç uçlu mızrağı sandıktan çıkardı. Mızrak, Len'den bir kafa daha uzundu. Zorlanmadan kaldırdığı mızrağı, iki eliyle sıkıca kavradı. Bol pantolonu, salaş bir gömlek üzerine giydiği deri korsesi, yanına diktiği mızrağıyla kitaplarda okuduğum korsanlara benziyordu, tabii çok daha çekici versiyonu.

"Trident, ha?" Garen, heyecanla sandıktan öteki tridenti aldı, sanki hiçbir ağırlığı yokmuşçasına etrafında çevirdi. "Bunlardan birini kullanmayalı yıllar olmuştu. Hatta elli sene bile olabilir, o zaman Ada Şehirleri'ne giden bir gem..."

Lenora'nın saldırısıyla Garen'in şovu yarıda kesildi.

Son anda, ağzından çıkan küçük bir oflamayla eğilen Garen, küçük bir çocuk gibi kıkırdayarak başını yukarı kaldırdı.

"O zamanki alfam da bir gün çok konuştuğum için öldürü..." Lenora bu sefer Garen'in göğsünü hedefledi ancak Garen, kendi mızrağını çapraz şekilde tutarak saldırının hızını kırdı. "...leceğimi söylerdi."

Garen, yukarı doğru bir hamle yaptı. Lenora, kendi mızrağını aynı anda indirerek saldırıyı engelledi. Mızrağını toprağa saplayıp güç alarak Garen'e doğru tekme atmak için sıçradı. Garen, arkadaşının bacağını tek eliyle havada yakaladı ve kızı savurdu. Lenora yere değdiğinde nefesimi tuttum. Sınavdan geçmesi için düşmemesi gerekiyordu. Prens Zaynel bile kırmızı gözlerini kırpmadan dövüşü izliyordu.

Lenora, etraftakilerden birkaç şaşırma nidası kazanarak geriye takla atıp ayağa kalktı ve mızrağını orada bırakarak kollarıyla Garen'in ilk derslerde öğrettiği savunma pozisyonunu aldı.

Dudaklarına memnun bir gülümseme yerleşen Garen de kendi mızrağını kenara attı ve yumruklarını kaldırdı. "Güzel."

"Geceleri Len de mi çalışıyordu?" diye Viktor'a fısıldadım.

Viktor ise gözlerini kırpmadan yüzünden açıkça okunan bir gururla Lenora'yı izlerken *bilmiyorum* anlamında omuzlarını kaldırdı.

Lenora bir müddet gelen hamleleri savuşturduktan sonra Garen saldırmayı bıraktı. "Tebrikler, kendini kollamayı öğrenmişsin. Sınavı geçtin."

Dans dersinde tüm yıl süren acımasız eğitimler sayesinde neredeyse her kuzu, iki dakika boyunca ayakta kalmayı başardı. Kendine bu konuda hiç güvenmeyen Viktor bile durmadan mesafesini korumayı başararak kıl payı da olsa sınavı geçti.

Sıra kurtlara geldiğinde hemşirenin neden orada olduğu anlaşıldı.

Garen'in bir anda tüm neşesi çekilmişti. Kişilik değiştirmiş gibi kaşlarını çatmış, kimsenin gözyaşına bakmadan öğrencilerini oradan oraya vuruyordu. Hemşire ikaz edene kadar da durmuyordu.

Ringe çıkanların kusma ve ağlama seslerinin arasından, "Sanırım asla kurt olmak istemiyorum," dedim yanımda hâlâ nefesini düzene sokmaya çalışan Viktor'a.

Bir kemiğin kırılma çıtırtısına yüzünü buruşturan Viktor'un beni onaylamasına gerek yoktu.

Detay vermek istemediğim birkaç öğrencinin daha sınavından sonra Azel, kurtlar arasında beş dakika ayakta kalabilen tek kişi çıkmıştı. Ona rağmen dudaklarından yere kan damlıyor, garip bir açıyla dönmüş serçeparmağını tutuyordu.

Tekrar ediyorum, asla kurt olmak istemiyordum.

Beş dakika bittiğinde ben dahil herkes coşkuyla alkışladı. En coşkulu alkışlayansa abisiydi. Azel hiçbir tezahürata aldırmadan bana, hatta abisine bile bakmadan sağlam eliyle Garen'in elini sıktı ve topallayarak dövüş alanından uzaklaştı. Sırıtışı yanaklarına ulaşan Zaynel, elindeki kadehten bir yudum alıp kardeşinin, öğrenci kalabalığının içinde kaybolmasını izledi. Ne yani, benim sınavımı izlemeden gidecek miydi? Bir müddettir bu ana beraber çalışıyorduk. İzlemesi gereken biri varsa oydu.

Geriye sadece ben kalmıştım.

Korkmuyordum, aksine sanki bunu yapmak için doğmuştum. Yürümek, yemek gibi doğal gelmeye başlamıştı dövüş sanatı.

Eh, yani ringe giden her adımımda bayılmamak için kendime söylediğim yalan buydu.

Kendi hançerlerimle katılmam yasaktı -zaten içeri silah sokmak da yasaktı- o yüzden boyutu, benim ikizlerime yakın olan iki tane hançeri sandıktan çıkardım.

"Çift el ha? Bugün beni şaşırtıyorsunuz çocuklar. Eğer ikisini de sen aldıysan..." Garen bir müddet düşünceli bir şekilde sandığın içini karıştırdıktan sonra bir kılıç ve kalkan seçmeye karar verdi.

Gülümseyerek bana baktı, kurtlara takındığı o vahşi ifade silinmiş, babacan adam geri gelmişti. Kafasıyla başlayabileceğimizi işaret etti.

İşaretini alıp almadığıma bakmadan aniden kılıcını boynuma doğru savurdu. Öngörülebilir ve derslerde işlediğimiz bir saldırıydı, sağ elimdeki hançerimle kolaylıkla durdurdum ve Azel'le geceler boyu çalışmamızın getirdiği bir hızla sol elimdeki hançeri kalçasına doğru saplamaya yeltendim. Saldırımdan birkaç adım geri sıçrayarak kaçtı. Neşeli gülümsemesi, bir anlık şaşkınlığa dönüştükten sonra kan dondurucu bir hızla yüzünden silindi. Başını yana eğdi ve beni ilk defa görüyormuş gibi ayak ucumdan kafama doğru inceledi. Bakışları saçlarımda oyalandı.

Aman ya, iyi ki bir saçımı taramadım! Viktor'dan fırsat mı kalıyor!

Bu, benim ona, onun da bana verdiği son boş andı. Birbirimize doğru atıldık, sayısız çarpışma sesleri arasında bir ileri bir geri giderek alanın her tarafını kullanmaya, birbirimizi yormaya çalışıyorduk. Garen'e karşı soluklanmak için bile duraksayamazdım. Beni gerçekten zorluyor, kafamı karıştıracak, daha önce göstermediği hareketlerle saldırıyordu. Yine de biraz odaklanma, biraz yetenek, biraz gecelerce Azel'den aldığım darbelere alışkanlık ve bolca şansla ayakta kalmayı başardım. Uzaktan bir yerden Lenora'nın bir şeylere itiraz ettiğini duydum ama kalbimin boğazımda atan sesi ne dediğini anlamamı zorlaştırıyordu.

Sadece bir anlığına nefeslenmek için durdum. Sadece bir an.

"Üçüncü dakikadasınız, haksızlık," diyordu Lenora'nın sesi.

Gözlerim aldığım darbenin sertliğiyle kararırken içinde bulunduğum durumu anladım.

Beni bir kurt gibi değerlendiriyordu! Yani beş dakika ayakta kalmam veya ona vurmam gerekiyordu. Sırtımı sandığa çarptım. Feci moraracağına emin olduğum belimi tutarak doğruldum. İkinci yumruktan kıl payı yana çekilerek kurtuldum. Garen'in yumruğu beni ıskalayınca sandığa bir milim kala havada durdu. Bu nasıl bir kontroldü, tanrılar aşkına!

Mücadelemiz uzadıkça yorgunluk belirtilerini saklamakta zorlanıyordum. Bir an geldi ki savurduğum hançer, havaya kaldırdığı kalkana çıkmayacak şekilde saplandı. Çarpışmanın gücüyle dengem bozuldu ve Garen'in kalkanıyla beni itmesi üzerine dizlerimin üzerine düştüm. Doğrulmaya çalıştım ama ağırlığımı taşıyamayan titrek kollarımın farklı planları vardı. Eh, madem öyle... Garen kafamın arkasına doğru kılıcını indirirken yere tamamen yatıp kendimi arkaya kaydırarak bacaklarına çelme taktım. Dikkati dağılan Garen, sırtüstü yere düştü.

Bir müddet herkes sessiz kaldı ve sonra bir alkış fırtınası koptu. Azel bile Garen'e hafif sıyrıklar dışında dokunamamıştı ama beş dakika boyunca düşmeden ayakta kalabilmişti. Ben yere düşmüş olabilirdim ama Garen'i de düşürmüştüm. Göğsümün kabardığını hissettim. Bu lanet Akademi'ye başladığımdan beri ilk defa çaresiz, güçsüz hissetmiyordum.

Biraz yattığım yerden alkışların tadını çıkarıp Garen'in yanına gittim. Uzattığım elimden güç alarak ayağa kalktı. Gözleri gururla parlıyordu. Omzuma vurup, "Aferin kurt," dedi.

Sevinç çığlıkları atan Lenora ve Viktor koşarak çevremi sardı. İkisi de heyecanla beni kucakladı.

"Fena değil, biraz yavaşlamışsın ama normaldir," dedi biri aklımın içinden.

Başımı kaldırdığımda, kızıl saçlarını topuz yapmış Kitana ile göz göze geldik. Kalenin tepesinde, taş muhafız heykellerinin birinin omzunda oturuyordu.

"Yavaşlamışsın mı? Daha deminki kapışmayı izlemek yerine kuyruğundaki tüyleri yalıyordun herhalde," dedim kolumu arkadaşlarıma dolarken, o ise olduğu yere gülümsüyordu.

Gülümserken kuyruğunu da sağa sola hızla salladı. Daha bir şey diyecek miydi bilmiyordum, birinin manzarayı kapatmasıyla tilki kızla göz kontağımız kesildi.

Prens Zaynel, tebaasıyla birlikte önümüzden geçiyordu. Tam önümde durduğunda kadehini tekrardan bana kaldırdı. Azel kadar uzun değildi ancak yeterince uzundu. Kandan gözlerini bana dikti ve zehirli bir tatlılıkla gülümsedi.

"Sevgili kardeşimin arkadaşı olmalısın, ne kadar sevimli. Anofela'ya geri dönüyorum, tebriklerimi ona ileteceğine güvenim tam. Eve benimle dönmesini umuyordum ama..." Ayak ucumdan saçlarıma kadar beni süzdü, gözleri saçlarımda biraz oyalandı. "Belki kendi isteğiyle gelmesi için biraz arkadaş teşviğine ihtiyacı vardır." Yumuşak sesine rağmen adamın gülümsemesi tüm tüylerimi kaldırdı.

"Tabii, iletirim." Demek Azel, bu yüzden ortalarda gözükmüyordu.

Tek tesellim, Prens Zaynel bu sefer Lenora'ya bakmamıştı. Sanırım bugünkü eğlencesi bendim.

Yemeğe gitmeden önceki boş aralığımda Azel'i bulmak için önce depoya uğramaya karar verdim. Buraya gün içinde hiç

gelmemiştim ancak akşamki halinden farkı yoktu. Hiçbir mumun veya meşalenin yanmıyor olması dışında. Zifiri karanlığa doğru adımımı attım.

Adım attığım anda duvara yapışmam ve boğazımdaki soğuk metali hissetmem bir oldu.

"Benden hoşlanıyorsan açık açık söyle çünkü bu şekilde ilişkimiz bir yere gitmez," dedim.

Dalga geçtiğimi duyan Azel, ben olduğumu anladığı anda geri çekildi.

"Seni beklemiyordum."

"Demek gün içinde burada saklanıyorsun."

Zifiri karanlıkta Azel'in kılıcını kınına soktuğunu duydum.

Günlerini karanlıkta geçirdiği için herhalde her yeri ezberlemişti, hiçbir yere çarpmadan uzaktan bir nesne aldı ve yaktı. Hafif mum ışığı sadece birbirimizi görebileceğimiz kadar ortamı aydınlatmıştı.

Garen'in bıraktığı hasar geçmiş, parmağını da yerine oturtmuştu ancak gözündeki abisinin eseri olan morluk hafif de olsa duruyordu.

"Sınavı geçtim. Garen'i düşürdüm," dedim gururla.

"Biliyorum." Hafifçe gülümsedi ve elini uzattı. "Tebrik ederim, boynuz."

"Gittiğini gördüm."

"Garen'in seni dövmesini kaçıracağımı mı sandın?" Gülümsedi. "En arkadaydım."

Uzattığı elini, iki elimle çekip kısacık sarıldım. "Teşekkürler."

Onu rahat bırakmam için homurdanan Azel, geri sarılmadı ama kendini çekmedi de.

"Garen sana çok daha sert davrandı. Yoksa sen de düşürürdün," dedim.

"Biliyorum."

Başımı sallayarak gülümsedim. Azel hâlâ sinir bozucuydu. Demek ki her şey yolundaydı.

Gitmek için arkamı döndüğümde aklıma geldi.

"Abin Anofela'ya döndüğünü söyledi. Artık saklanmak zorunda değilsin."

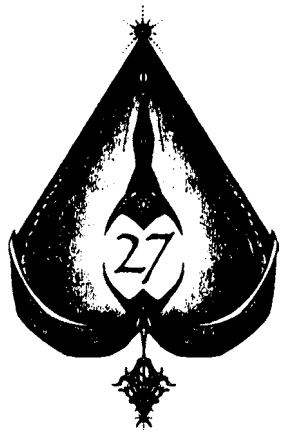
"Sana mı söyledi?" Bir anda, daha önce hiç şahit olmadığım kadar gerilmişti.

"Evet."

"Senden başkasıyla konuştu mu?"

"Hayır, sadece ben. Kendi isteğinle gitmen için arkadaş teşviğine ihtiyacın varmış."

Azel, öylece yüzüme bakarken eliyle omzunun üzerinden sırtındaki yara izinin olduğu yere dokundu. Ne diyeceğini bilemiyor gibiydi ancak soluk ışıkta korkuyla bakan hafif kızarık gözleri her şeyi anlatıyordu. İkisinin arasında bu, bir tehditti.

Geceleri depoya gidiyor, kaldığım yerden antrenmanlara devam ediyordum. Azel, abisinin Anofela'ya dönmesinden sonra rahatlamış, derslere katılmaya başlamıştı. Lenora odasına dönmüştü, Kitana ortalıkta yoktu ve Viktor'un ise suratı yerine her daim suratında tuttuğu kitaplardan birini daha çok görüyordum. Havaların da ısınmaya başlaması, bunca olaya rağmen içimde bu seneyi sağ salim atlatacağıma dair umutlar yeşermesine sebep oluyordu.

O akşam depoda hem yere kötü bir açıyla devrilmiş beni hem de beni yere seren dhampiri kan ter içinde bırakan sıcak hava, bu gece çok daha bunaltıcıydı. Ter damlaları alnımdan süzülürken nefesim daralıyor, yine de hareketlere odaklanmak için kendimi zorluyordum.

Azel, beni yere mıhlayan ayağını göğsümden kaldırmadan yüzünü buruşturarak havayı kokladı.

"Neler oluyor?"

Bakışları bir an için deponun kapısına gitti ve sonunda ağırlığını üzerimden kaldırdı. "Eşyalarını topla, hemen çıkıyoruz," dedi. "Bir şeyler yanıyor."

Başka bir şey söylemesine gerek kalmadan harekete geçtim. Silahlarımızı çantamıza sıkıştırdık. Gerçekten de gözlerim yaşarmaya, etraf buğulanmaya başlamıştı.

Kapının koluna elimi uzattığımda acıyla bağırarak geri çekildim. Sanki yanan bir şömineye açılan bir kapıymış kadar sıcaktı kolu. Azel beni geri iterek kapıya omuz atmaya başladı. Gömleğimin ucuyla ağzımı ve burnumu kapatıp kapıya doğru tüm vücudumu çarparak Azel'e yardım etmeye başladım. Sıcaklık bir anda muntazam bir dereceyle artmıştı. Alnımdaki terler gözlerime akıyor, boğazımdan yükselen öksürük krizini bastırmaya çalışıyordum.

Kapıyı açmak, Azel'in insanüstü gücüne rağmen birkaç omuz ve tekme darbesi gerektirdi. Sonunda büyük bir çatırtıyla ikiye ayrıldığında kendimizi gerçekten de bir şöminenin içine dönmüş koridora attık.

Gözümüz dumanların kapladığı manzaraya alıştığında bir alt katımızda öğretmenlere ayrılan odalardan yükselen alevlerle burun buruna geldik. Alevler öyle hızlı ilerliyordu ki yakında tüm dağı kaplayacak, tepesindeki delikten volkan gibi çıkacaktı.

Daha önce duymadığım, korkutucu ve yüksek sesli bir alarm çalmaya başladı. Üst katların sakinleri, kendilerine ait koridorlardan aşağı doğru sarkmış, dehşet içinde yangını izliyordu. Taş muhafızlar, alevlerin içinde kalan özelleri en üst kata uçuruyordu. Ara ara ateş gözalıcı bir parlaklıkla yükselirken patlamalar arasından birinci katta mahsur kalanların çığlıkları duyuluyordu.

Kollarımın parmak uçlarımdan itibaren uyuşmaya başladığını hissettim. Her adımım bir öncekinden çok daha ağır, çok daha zor geliyordu. Yanımda Azel bir şeyler bağırıyor ancak hiçbirini duyamıyordum. Bacaklarımdaki güç boşalarak yere kapaklandım ve artık bastıramadığım öksürük krizi boğazımda söküldü, nefes almaya

çalışarak boğazımı tırmaladım. İnsan vücudum, diğerlerine göre dumanlardan çok daha kolay etkileniyordu. Az ilerideki, dumanın içinde silueti gözüken merdivenlerin henüz kavrulmamış olduğunu umdum. Duman görüşümü etkilemesine rağmen Azel olduğunu tahmin ettiğim kütleyi çekiştirip son kalan gücümle alevlerin üzerinden atladım. Pantolonumun paçaları alev almıştı ama durup söndürecek zamanım yoktu. Ayak bileklerimdeki keskin acıyı, yanık et kokusunu almamdan bir an daha önce hissettim. Yine de ya Azel'in beni sürüklemeye çalışması ya da adrenalin durmamı engelledi. Birkaç alevin daha üzerinden Azel'in desteğiyle atlayıp üst kata ulaşabildim. Merdivenlere vardığımızda artık ikimiz de ayakta duramıyorduk. Sürünerek üst katlara çıktık. Bizi gören birkaç üst sınıf öğrenci merdivenlere doğru koştu.

Zangır zangır titreyerek ısınmış olan taş zeminde sırtüstü yattık. Doğrulmaya çalışıp Azel'e baktım. Yaraları şimdiden iyileşiyordu ama üstü başı yırtık içerisinde kalmıştı. *İyi misin* diye sormak istedim ama ağzımı açtığımda sadece acı bir inilti çıktı ve kendimi tekrar zemine bıraktım. Her çabaladığımda aldığım hava ciğerlerimi bir öncekinden daha az dolduruyor ve görüşüm bulanıklaştıkça önleyemediğim bir paniğe kapılıyordum.

Gözlerim kararda veya ben kapattım. Artık arasında bir ayrım olduğunu sanmıyordum. Azel'in bana seslenen sesi çok uzaktan geliyordu artık.

Hafif bir ayak sesi, iki parmağın dudaklarımı aralaması ve boğazımdan aşağı inen yakıcı bir sıvı...

Tadı o kadar keskindi ki can acıtıyordu.

Acı şok etkisi yarattı, görüşüm hızlıca yerine geldi. Nefesimi yakalamaya çalışırken bana sakince nefes almamı söyleyen hemşireyle yüz yüze geldik. Kadının normal halinden eser kalmamıştı;

onun da üstü başı parçalanmış, saçlarının yarısı yanmış, kulaklarından biri kömür gibi kararmıştı. Esmer yüzü isten ve külden neredeyse simsiyah olmuştu. Kadınla Azel beni iki elimden tutup kaldırdı ve kolumun altına girerek en üst kata doğru sürüklemeye başladılar.

Hemşire, yarısı yanmış başka bir özeli görünce beni tamamen Azel'e teslim etti.

"Adım at."

Deniyorum demek istedim, dudaklarımdan ses yerine nefes alamayan insanların genzinden gelen o hırıltı çıktı.

Sonunda odamın da olduğu en üst kata vardığımızda oksijenin az da olsa ciğerlerime ulaşabildiğini fark ettim. Azel beni taş zemine nazikçe oturttu ve elimden geldiğince çok oksijeni içime çekmeye çalışırken duvara yaslanarak o da çöktü.

Ölmeyeceğimi anlamam için birkaç dakika daha geçmesi gerekti. Sonunda çevreme bakınacak gücü bulabildim. Koridor kendini üst kata atan onlarca özel ile doluydu. Herkes perişan haldeydi. Durumu kötüden hallice olanlar, hemşirenin elinde gezdirdiği şişedeki sıvıyı dağıtıp daha kötü durumdakilere yardım etmeye çalışıyordu.

Hareket edebilecek gücü toplar gibi olduğumda yerde yığılmış yaralıların üzerinden atlayarak odamın kapısını açtım. Viktor'un olmasını umduğum yerde dağınık yatağı vardı. Her zaman düzenli olan arkadaşım yangını fark edince kendini dışarı atmış olmalıydı. Küresini alıp cebime koydum ve bir yandan Viktor ve Lenora'yı ararken diğer yandan ihtiyacı olanların yatabilmesi için yataklarımızı teklif etmeye başladım.

Biri omzumu tutunca arkamı döndüm,

"Arkadaşların iyi mi?" diye soran Azel'in, Nyxhaven'ı saran alevlerin yansımasından turuncuya dönen gözleriyle karşılaştım.

Ellerimi bulamadığımı belli edercesine kaldırdım. "Senin?"

Çember şeklindeki koridorda karşı tarafta duran vampir çetesini işaret etti.

Yangının durumunu incelemek için boyu neredeyse göğsüme gelen taş trabzandan bakmaya çalıştım. Cebimdeki küreyi avucumun içine aldım.

Daha önce Viktor kürenin enerjisini takip ederek beni bulmuştu. Belki küre de Viktor'u bulabilirdi. Uzakta bir hareketlenme gözüme çarptı. Daha iyi görebilmek için zıplayarak trabzanın tepesine oturdum. Küre, iki avucumun içinde usulca parlamaya başladı.

Alevlerin yansımasından artık turuncu gözüken Nyxhaven Gölü'nde bir hareketlenme olmaya başladı. Önce bir kadın çıktı. Platin saçları alevlerin ışığını yansıtıyordu. Sonra iki kadın oldular. Üç kadın. On kadın.

Aralarında tek tük erkekleri de görebildiğim sirenler, vücutlarını ikinci bir ten gibi saran gümüş puldan elbiseler giyiyordu. En son Lenora'nın gölden yükseldiğini görünce göğsümdeki sıkışma yarı yarıya azaldı.

Tek bir ağızdan şarkı söylemeye başladılar. En önlerindeki kadın kollarını nasıl hareket ettiriyorsa kalanlar da aynalamaya başladı. Sözsüz melodi alevlerin çıtırtısını aşıp kulağıma geldiği anda tüm gölü içeriden kaynıyor gibi köpükler kapladı.

Sesleri yükseldikçe kabaran göl de yükseliyordu.

Sirenlerin sadece temel seviyede su elementini kontrol edebildikleri öğretilmişti ama belki de bir düzine siren beraber çalışırsa yangını tamamen söndürebilirdi.

Su elementini kontrol edebilen büyücü hocalar ve öğrenciler de sirenlerin yanına koştu. Gölden yükselen dalgalar, Nyxhaven'ı yıkan ateşle savaşmaya başladı.

Viktor'u arayan gözlerim, onu Lenora'nın yanında dalga oluşturmasına yardım ederken görünce tuttuğumu bile fark etmediğim bir nefes bıraktım.

Beraberdiler. Güvendeydiler.

"Nereye bakıyorsun?" Azel de tek hamlede zıplayıp yanıma oturdu. Şimdiden yanıkları iyileşmişti.

"Sirenlere, yangını söndürüyorlar. Dinlesene."

Gözlerimi sirenlerden ayırmadan da Azel'in kafası karışık bir yüz ifadesiyle bir aşağı, bir bana baktığını hissedebiliyordum. Bir anda zaman yavaşlamış, etrafta kaos devam ederken ben bedenimden ayrılmış gibiydim. Her şeyin farkındaydım; sirenlerden her birinin seslendirdiği notanın, şaşkınca kaşları kalkmış Azel'in, ağlayan tüm özellerin, Nyxhaven'da yanan her bir noktanın.

"Şu yaptıkları hareketleri acaba hançere ve kılıca uyarlayabilir miyiz?" diye sordum ellerimle istemsiz bir şekilde sirenlerin hareketlerini taklit ederken. Kafası karışık, anlamsız bakışları rahatsız edecek şekilde uzun sürdüğünden, "Ne söyleyeceksen söyle, Azel," dedim.

"Nasıl görebiliyorsun?"

Etrafın hâlâ duman altı olduğunu, alevlerin gürültüsü ve çığlıklar arasından ne zaman bu kadar net görebildiğimi veya duyabildiğimi fark etmemiştim.

Azel, geniş elini yüzüme doğru getirdi. "El, bu sensin, değil mi?"

"Tabii ki benim, yanağımı ellemeyi kes!" dedim elini ittirerek.

"Sen hangi ırktan olduğunu söylemiştin?"

Önüme dönüp, "Söylememiştim," diye mırıldandım. Beni duyamadığından adım gibi emindim. Henüz insan olduğumu söyleyeceğim kadar güvenimi kazanmamıştı.

Artık insanların özellerden daha iyi görebildiğini iddia edemeyecektim çünkü bu imkânsızdı. Sanki cevabı biliyormuş gibi küre, elimde daha çok parlamaya başladı.

Bunun da cevabını elbet bulacaktım, belki Bay İskelet'e veya Bay Demari'ye sorabilirdim.

Bir ateşe, bir gölde taşan dalgalara bakarken diğer sorunlara odaklanmak oldukça zordu. Su ve ateşin durmaksızın birbirlerinin üstünü örtmesini izledikçe içimden, midemin derinliklerinden bir titreşim duymaya başladım.

En öndeki kadın, üzerinde mavi bir taş bulunan asasını havaya kaldırdı ve tüm sirenler elleri havada kendi etrafında dönerek dalgaları ona doğru itmeye başladı. Bu, Lenora'nın anne dediği liderleri olmalıydı! Suyu kontrol edebilen, siren olmayan diğerleri de çok geçmeden ne yaptıklarını anladı ve tüm dalgayı asasının ucundan yükselten kadına doğru suları itmeye başladılar.

Göl, kadının asasının ardında yükseldi, yükseldi ve dev bir dalga halinde alevlerin üzerine boşaldı.

Su kütlesi, yangının ilerlemesini engellemese de yavaşlattı ve dev dalga yaratma işlemi birkaç tur boyunca devam etti. Büyülenmiş gibi sirenleri izlerken şansıma Azel, cevaplamadığım sorusunu tekrarlamayıp sessizce yanımda oturmaya devam etti.

Elimde olmadan ellerimin arasındaki küreyi sıkıyordum. Molthar ile savaştığımız gün hissettiğim gibi bir enerjinin içimde hafifçe kımıldandığını hissettim. Çok derinden bir şeyler yukarı çıkmaya çalışıyordu. Midemde hissettiğim su birikintisi yine kaynamaya başlamıştı.

Ben ellerimi sıktıkça daha çok enerji hissediyor, gözümü kırptığım anda enerjim dağılıyordu.

Ulu Anne dedikleri sirenle göz göze geldik.

Sirenler her seferinde bir öncekinden daha büyük bir dalga yaratmayı başarabiliyorlardı. Her dalgayla birlikte elimdeki küre de daha güçlü bir şekilde parlıyordu. Sonunda elektrik çarpmış gibi hissettiğim parmak uçlarımdan benimle birlikte elimde sıktığım kürenin enerjisinin tamamı kadının asasına aktı. Asanın mavi taşı bir anda koyulaşmış, neredeyse mor olmuştu.

Mücadele, son alevin de bir cızırtıyla sönmesiyle son buldu.

Sirenlerin lideri, tamamı simsiyah olan gözlerini bana çevirdi, dizlerini hafifçe kırarak saygıyla eğildi. Asasını yere vurduğu an, kocaman bir enerji dalgası geri küreye, oradan da vücuduma aktı. Bir elektrik akımı her bir hücremin içinden geçti. Panikle bağırmak için ağzımı açtığımda gözlerim dışında hiçbir yerimi oynatamadığımı fark ettim.

"El?"

Azel kaskatı kaldığımı hissetmiş olacak ki bana seslenmeye, hareket ettirmeye çalıştı. Parmaklarımı küreden ayırmaya çalışıyordu ama acı bir haykırışla ellerini geri çekti. Parmakları yanmıştı ve iyileşmiyorlardı. Zorla, dişlerimin arasından ona uzaklaşmasını söyledim. Gitmedi. Koridorda kaos olurken kimse benim kaskatı öylece oturduğumu fark etmemişti. Azel, beni sırtlayıp indirmeye çalışırken başka bir çift el yardımına koştu.

Genç Bay İskelet ve Azel; öğretmenlerin eşlik ettiği, yangını çeşitli yerlerden izleyen öğrencilerin kalabalığı arasında oturur vaziyette kalan vücudumu odama taşıdılar. İçerideki yaralılar çoktan revire taşınmış olacak ki yatakların ikisi de boştu. Sırtüstü yatağa bırakıldığımda tüm gücümle hareket etmeye çalıştım ama sadece parmaklarım çabama cevap verdi. Ağzımdan kaçan acı dolu bir inilti, dilimin de açıldığının habercisiydi.

Birkaç dakika içerisinde Bay İskelet'i az daha yanacağımızı ve vücudumun şok tepkisi verdiğini, daha önceden de yaşadığım için korkulacak bir şey olmadığına ikna etmem zor olmadı. Hem ben profesyonel bir hikâye anlatıcısıyım hem de zaten benden çok daha zor durumda bir sürü özel vardı. Adamın işi başından aşkındı anlayacağınız.

Öteki yandan Azel, zar zor söndürdüğümüz alevlerden bile daha yakıcı bakan kırmızı gözlerini bana dikmişti. Gözlerinin içine bakmamaya çalışarak iyi olduğuma ikna etmeye çalıştım ama nafileydi. Bay İskelet odadan çıktığında Azel bana yaklaştı.

"İyi olup olmaman umurumda değil. Sen nesin, El? Orada ne yaşandı?" diye gergince sorusunu tekrarladı. Neyse ki o an kapı sert bir şekilde açıldı ve Viktor, yaşlı bir öğretmenin eşliğinde odaya girdi. Onun da her yeri parçalanmıştı, bileğinde kan lekesinin üste çıktığı kirlenmeye şimdiden başlamış bir sargı vardı.

İkisi de hiçbir şey söylemeden birbirlerini baştan aşağı tarttı. Kaşları çatılan Viktor, en az bizim kadar perişan gözüküyordu ancak Azel'e baktıkça vücudundaki taşlar parlamaya başladı.

"El, iyi misin?" Gözlerini Azel'den bir an bile ayırmamıştı.

Yumruklarını sıkan Azel, hepimizi şaşırtarak hiçbir şey söylemeden kapıya doğru yöneldi. Kapıyı arkasından kapatmadan önce bana son kez *bu iş burada bitmedi* dercesine bir bakış fırlattı.

"Bu da neydi?" Sesim ister istemez nevrotik çıkmıştı. Artık vücudumu iyiden iyiye oynatabilmeye başlamıştım.

Viktor, yorgun gözlerle bana baktı, enerjisinin çoğunu gölü kontrol etmek için harcadığı açıktı. "Hiçbir fikrim yok," diye mırıldandı. Sonra isle kaplanmış simsiyah bedenime ve yarısı yanmış kıyafetlerime endişeyle baktı. "Yine depoda mıydın?"

Evet anlamında başımı salladım. Viktor bir anda gelip sağımı solumu ellemeye, beni çevirmeye başladı.

"HEY!"

Omuzlarımdan sarsıp, "Yaralandın mı?" dedi bağırırcasına.

"Ayak bileklerimdeki birkaç yanığı saymazsak hayır, ciddi bir şeyim yok." Sarılı bileğini gösterdim. "Sen kendine bak."

Arkadaşımın rahat bir nefes bıraktığını duydum. Sargılı bileğini sağlam eliyle kapattı. "Sorun yok, buralarda bir yerde Len'in bıraktığı merhemlerden olmalı. Hızlıca geçer."

"Len iyi, değil mi?"

"Sana gelmek istedi ama ailesi izin vermedi." Sonra gözleri hâlâ elimde tuttuğum küresine gitti. "Kürenin enerjisinin hareketinden senin hayatta olduğunu biliyordum, ailesiyle ters düşmesine gerek olmadığına ve sana göz kulak olacağıma söz verdim."

"Üzgünüm. Kapıyı yaralılara açmıştım, küreye bir şey olmasın diye yanımda tuttum." İnanın neden sürekli küreyi aldığımı bilmiyordum, bilsem gerçekten doğruyu söylerdim. "Viktor, bu küreyi nereden aldıysan bana da alır mısın?" dedim, arkadaşım hiçbir şey söylemeden elimden küreyi aldığında. Bu sefer sinirli değildi, sadece elinde çevirerek bir zarar olup olmadığına baktı.

"Tabii ki. Büyücülerinin çoğunda var, sana da alırız," dedi. "Hatta madem bu kadar seviyorsun, dönem bittiğinde bunu sana hediye edeceğim."

Benim sevinçle parıldayan gözlerime karşın onun koyu gözlerine karanlık düşmüştü.

Dışarıdan gelen sesler artık iyice azalmıştı. Taş muhafızların kanatlarının sesi ve Viktor'un pijamalarını giyerken çıkardığı hışırtılar etraftaki tek ses kalana kadar yatakta oturdum, Len'in odamızda

bıraktığı yosun merhemlerinden birini sızlayan ayak bileklerime sürdüm.

"Sınavları iptal ederler mi acaba?"

"Etmeliler," dedi sadece, büyücünün sesi tükenmiş bir haldeydi. Ardından kendini yatağa attı. "Sence Athillerin işi mi? Yarın son gün," diye sordu.

Neyin son günü olduğunu ikimiz de biliyorduk, dillendirmeye gerek yoktu. Yarın *Arayış*'ta not edilen son tarihti. Gözlerim odayı taradı, Viktor'un başucunda parlayan küreye bakarak derin bir iç çektim. "Bence esas parti yarın olacak," dedim, içimi her saniye daha çok yiyen huzursuzlukla. "Dinlenelim. Yarın birbirimizden ayrılmayalım."

Viktor sadece başını sallayarak gözlerini kapadı. Bu, belki de fırtına öncesi son sakin gecemizdi.

Ertesi sabah yorgun suratların arasında Bay Demari'nin yangında çok ağır yaralandığı dedikodusu dönüyordu. Yangın öğrencilerin katına ulaşamamış ancak öğretmenler ve depoların olduğu ilk katı küle çevirmişti. Viktor'la birlikte yemek salonundaki masamıza oturmuş, Lenora'yı bekliyorduk.

Bir anda havadaki dedikodu uğultusu kesildi. Hocaların masasından, daha önce hiç görmediğim biri ayağa kalktı.

Geniş boynuzları kafasının önüne doğru kıvrılıyordu. Kızıl tenini çok sayıda yara izi kaplıyordu. Üzerindeki siyah cüppesi, kaslı vücudunu saklamak için yetersiz kalmıştı. Karşımızdaki koç boynuzlu özelin yaşı anlaşılmıyordu. Ancak buradaki en güçlü varlık olduğunu tahmin edebilmek için yaşını bilmeye gerek yoktu. Geniş, parmak yerine üç adet pençe bulunan elini havaya kaldırdı, tüm gözler de anında ona döndü. Viktor kulağıma eğilerek, "Müdür Jakit," diye fısıldadı.

Nyxhaven Akademisi'nin müdürünü ilk defa gözlerimle görüyordum.

Ayağa kalktığında arkasındaki kuyruğu ortaya çıktı. Kuyruğunun ucunda aynı saçları gibi bordo tüyler bulunuyordu. Tüm

hocalar sessizce önüne bakıyordu. Bay İskelet dışında. Yaşlı adamın başı önüne düşmüş, uyuyakalmıştı. Tanrılar, bana bu adamın vurdumduymazlığından verin lütfen.

"SESSİZ OLUN!" diye bağırdı müdür. Herkes oturduğu yerde sandalyesine çöktü.

"Dün geceki yangında sevgili dostum, Hanz Demari'yi kaybettiğimizi üzülerek bildirmek istiyorum."

Bir anda bastırılmaya çalışılan fısıltılar, önlenemez bir şekilde yükseldi. Birkaç kişi hafif bir çığlık attı. Ağzına attığı ekmeği çiğneyemeden donan Viktor ile birbirimize bakakaldık.

"Sınavlarınız ve dersleriniz bir sonraki duyuruya kadar ertelenmiştir," diye devam etti, beynimin ardının zonklamasına sebep olan gür sesiyle.

Ben hiçbir zaman Bay Demari'ye bayılmamıştım ama Viktor... Müdür Jakit'in her dediğini duymak istiyor gibi sadece o tarafa bakıyordu. Viktor'un sargı olmayan kolunu tuttum ve "İyi misin?" diye sordum.

Sadece başıyla onayladı ama kolu, elimin altında kaskatı kesilmişti. Diğer elimde tuttuğum çayı ağzıma götüremeden masaya geri koydum. Onca öğretmen arasında Bay Demari. *Arayış* ile ilgili olma olasılığı aklıma geldikçe suçluluk hissiyle karnım ağrımaya başladı.

"Kusacak gibisin, El," dedi Viktor, koluna koyduğum elimi sıkarak.

"Üzgünüm," diye fısıldadım.

Bir anda onun da sanki çok önemli bir şeyi yeni hatırlamış gibi gözleri büyüdü. Kitabın bu olayla bir ilgisi olabileceği onun da artık aklındaydı. Hiçbir şey demeden suçlulukla birbirimize bakarken yanağından bir damla yaş süzüldü.

Müdür Jakit tekrardan herkesi susturdu, devam ederken sesi daha da tehditkârdı.

"Yangını kimin başlattığı bulunana kadar hepiniz, hocalar ve misafirler dahil olmak üzere sorgulanacaksınız." Sağında ve solunda oturan öğretmenlere baktı. "Önce öğretmenlerden başlıyoruz. Ardından öğrencilere geçeceğiz," dedi ve geniş yemekhanenin her köşesinde kümelenmiş zırhlı muhafızlara işaret edip, "Tüm öğrencilere kütüphaneye kadar eşlik edilsin," diye emir verdi. "Sorgusu bitmeden kimse Akademi'den ayrılamaz."

Artık çıkan uğultunun önünü Müdür Jakit bile alamazdı. Herkes korku dolu gözlerle çift olacağı arkadaşının yanına geçiyor, koridorda tek sıra halinde dizilmeye çalışıyordu. O esnada detayını duyamadığımız bir kargaşa oldu, Garen masaya yumruğunu vurdu ve önündeki herkesi iterek yemekhaneden bir hışımla çıktı.

İtilmekten nasibini alan Viktor, "Neydi şimdi bu?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum. Lenora nerede kaldı?"

Başını *bilmiyorum* anlamında sallarken endişeyle yemek salonunun girişine doğru bakındı.

Kaos Tanrısı çok sıkılmış diye düşünürdüm hep, keşke bir anlığına benim yerimde olsaydı. Kütüphanede beklemek, oturduğum yerde çürüyormuşum gibi hissettiriyordu. Kosyna'da bile bu kadar sıkıldığımı hatırlamıyordum! Yayıldığım sandalyede sıkıntıdan bacağımı o kadar çok sallıyordum ki birkaç kişinin durmam için uyarması gerekmişti. Şimdiyse bir sağa bir sola volta atıyordum. Neredeyse iki saattir buradaydık ve daha sorgulanmamış kırk

küsür öğrenci vardı. Sorgulama, öğretmenlerden sonra üst sınıflardan devam etmişti.

Viktor, belli etmemeye çalışsa da arada hafifçe iç çekişlerini duyabiliyordum. Gözleri kolundaki sargıya kitlenmiş, bu sabah yenilediği sargıdan kaçmış birkaç ipliği bakışlarıyla yakabilecekmiş gibi odaklanmıştı. Arkadaşımı rahatlatmak için diyebileceğim hiçbir şey yoktu, sahip olduğu tek baba figürü bizim yüzümüzden ölmüştü.

"Lenora acaba gölde kalmaya devam mı edecek?" diye sordum bir süre sonra endişemi gizlemeyi bırakarak.

Viktor omuz silkti. "Bilmiyorum," dedi kayıtsızca. Bir müddet önce gözyaşları bitmiş olmalıydı. Şimdi karşı duvardaki bir noktaya boş boş bakıyordu.

"Dün, en son sen yanındaydın. Bugüne dair hiçbir şey söylemedi mi?"

Viktor aniden yükseldi. "Bilmiyorum dedim ya! Kıçınızı kurtarırken muhabbet edecek zamanı bulamadım." Öfkeli sesi birkaç kafanın bize dönmesine sebep oldu.

Yumruğumu sıktım, Viktor'un önünde dikildim ve...

Bir mucizeyi gerçekleştirdim.

Çenemi kapalı tuttum.

Ters bir şey söylememek için dudağımı ısırmam gerekti tabii ama arkadaşımın, Bay Demari'nin ölümünü sindirmeye çalıştığını göz önünde bulundurarak tepki vermemem en mantıklısıydı. Daha önce birini kaybetmemiştim ama acı çeken birinin kendisi gibi davranmamasının çok doğal olabileceğini tahmin ediyordum.

Viktor, muhtemelen ağzıma kadar gelen lafları yutmak için verdiğim mücadeleyi yüz ifademden anlamış olacak ki bakışları yumuşadı, derince bir iç çekti ve bir özür mırıldandı. "Demari'yi kurtaramadım," dedi gerginliğini açıklamak istercesine. "Lenora'nın

ailesi muhtemelen yangından sonra buraya gelmesine izin vermemiştir."

Başımla onayladım ve sessizce yanındaki koltuğa çöktüm, Viktor'un karşı duvardaki baktığı noktaya bakmaya başladım.

"Elbis Saren!"

İlerideki odadan adımın seslenildiğini duyduğumda Viktor ile birbirimize endişeli bir bakış attık. Yavaşça yerimden kalktım, midem birbirine girmişti. Küçük sorgu odasına doğru attığım her adımda endişeyle tırnaklarımı avuçlarıma bastırıyordum.

Yangını başlatmasam da o gece nerede olduğumu sormaları, birçok kuralı çiğnediğimi ortaya çıkaracaktı.

Ve kuralları çiğnediğimi öğrendiklerinde yangın konusundaki şüphelilerden biri olacaktım.

Şüpheli olduğumda beni daha detaylı inceleyecekler.

İnsan olduğumu öğrenecekler.

Beni öldürecekler.

Başımı iki yana sallayıp karanlık bir kuyu gibi beni içine çeken olumsuz düşünceler zincirine aklımı kapatmaya çalıştım.

Her şey yoluna girecek. Ben yangın başlatmadım.

Sorgu için ayrılan odanın demir kapısını ittiğimde havasızlığın o kendine has kokusu yüzüme çarptı. İçeride, karanlıkta net seçemediğim üç kişinin silueti yan yana oturuyordu. Müdür Jakit'in boynuzları, yaşlıca bir kadın ve odanın bir tarafının tamamını kaplayan bir dev.

İlk gün koridorda üzerime basmadan geçtiğinden beri Telith'i tekrar görmemiştim. Viktor, Telith'in Nyxhaven Dağı'nın altında yer alan zindanlarda çalıştığını söylemişti, değil mi? Burada geçirdiğim süre boyunca zindana gönderilen birilerini hatırlamaya çalıştım ama dedikodu olarak bile lafı tekrardan açılmamıştı.

Gözlerim, sadece ortadaki masada bulunan birkaç mumla aydınlatılan odaya alışmaya başladıkça gizemli kadının da yüzü belirginleşti.

Kalbim bir an duracakmış gibi oldu.

Oro Ana?

Olduğum yerde kaldım. Başımı iki yana sallamaya başladım. "Nasıl bir büyü bu?"

Oro Ana burada ne arıyor?

"Hoş geldin, El," dedi Müdür Jakit eliyle önlerindeki boş koltuğu işaret ederek. Müdürün sesi bu sefer yumuşaktı, sabahki gerginliğinden eser yoktu. Bense gözlerimi, beni yetiştiren huysuz yaşlı kadından alamıyordum. Üzerindeki rüküş kıyafetler gitmiş; yerine vücudunu saran siyah, şık bir elbise giymişti. Karmakarışık gri saçları dümdüz taranmış, parlıyordu. Kırmızı ruju ve siyah sürmesiyle sanki vampir çetesinin lideri gibiydi. Tek eksiği kırmızı parlak gözler ve sivri bir çift dişti.

Kucağında tanıdık, parlak bir tilki sırtüstü uzanmış, geriniyordu.

Bana gülümseyerek duyduğumda içimin gittiği, sıcak sesiyle, "Merhaba çocuğum," dedi.

O an, içimde bir yerlerde bunca olayın arasında onu ne kadar özlediğimi fark ettim. Büyü veya değil, aniden masanın etrafında koşup kollarımı kadına doladığımda hiçbiri umurumda değildi. Üzerine koştuğumda tilki ciyaklayarak yere düşmüş, odanın köşesinden patisini yalarken bana pis pis bakıyordu.

"Hiç değişmemişsin. Hâlâ kötü karışımlarından kokuyorsun."

Omuzlarımdan uzaklaştırdı ve baştan aşağı, kocaman bir gülümseme ve dolu gözlerle beni inceledi.

"Sen de değişmemişsin. Hâlâ tek parçasın."

"Burada olduğumu biliyor muydun?" Sesimden özlem, hüzün, sorgu, kırgınlık ve tanımlayamadığım birçok duygunun tınısı geliyordu. Titrememesini sağlamak bile yeterince zordu.

"El, yerine geç lütfen. Bu konuşmayı baş başa yaparsınız," dedi kafasını aramıza uzatan müdür.

Başımla onayladım ve masanın bana ayrılan kısmındaki ahşap sandalyeye yerleştim. Ben gider gitmez Kitana yeniden Oro Ana'nın kucağına zıplamış, göbeğini açarak yatmıştı.

"Akademi yaşın gelmişti. Kitana'dan seni götürmesini ben rica ettim. Tabii yolda yaşadığınız maceraları bilmiyordum."

Konuşurken sakince tilkinin göbeğini okşuyor, zevkli hırıltılar odayı dolduruyordu. *Seninle sonra hesaplaşacağız, tilki* diye düşündüm. Cevap olarak neşeli bir gülüş zihnimi doldurdu.

"Niye bana söylemedin?"

"Seni korumak için elbette, oğlum. Athiller yıllardır peşimizdeydi. Artık köy köy gezip seni saklamanın bir anlamı kalmamıştı." Gözlerini kapatıp derin bir iç çekerek ekledi. "Kendim de şanslıydım ama senin izini hep çok hızlı buldular. Akademi'de güvende olacaktın... aynı benim olduğum gibi."

Sözleri zihnimde yavaş yavaş taşların yerine oturmasını sağladı. "Elli altı yıl önce Kosyna'da seni kaçırmaya çalıştılar," dedim gözlerimi onun gözlerine kilitleyerek. Şimdi şaşırma sırası Oro Ana'daydı.

"Sen nasıl biliyo..."

"Niye bana söylemedin?" Sesim artık kontrol edemediğim kadar kırgın çıkmaya başlamıştı.

Oro Ana cevap vermek için ağzını açtı ama bu sefer Telith bizi sabırsızca böldü. "Aranızdaki özel olayları başka zaman çözün, Orana." Başmuhafız için benim kim olduğum değil, yangını kimin başlattığı önemliydi.

Orana.

Bay İskelet geçen gün sayıklarken bana Orana dememiş miydi?

Her günümün beraber geçtiği kadını hiç tanımadığım gerçeği yüzüme tokat gibi çarptı. O zaman son çocuk da bendim. Şimdi geriye tek bir soru kalıyor. Testi geçebildim mi?

"Sykai'da..."

Oro Ana başını salladı. "Konuşacağımız çok şey var."

Dev, eliyle sertçe masaya vurup dikkati yine üzerine çekti.

"Dün gece neredeydin?" Sesi o kadar sertti ki oturduğum sandalyenin sarsıldığına yemin edebilirim. Müdür, elini devin dirseğine koydu. Eli anca oraya yetişebiliyordu.

"Sakin ol, çocuklarımın baskı altında olmasını istemiyorum."

"Yazık, kafalarını keyifle çiğneyebilirdim." Oturduğum yerde rahatsızca kımıldandım.

Müdür, Telith'i azarlar gibi cık cıkladı ve bana döndü. Öne doğru eğildi ve bordo rengi gözlerini, gözlerime dikti. "Merak etme evladım." Gözbebekleri yavaş yavaş büyüdü, tüm bordo alanı kapladı. "Burada her şeyi konuşabiliriz."

"Burada her şeyi konuşabiliriz," diye tekrarladım. Hayır hayır, dilim neden beynimden bağımsız hareket ediyor?

"Bize güven."

"Size güveniyorum." *Güvenmiyorum!*

"Dün gece odanda mıydın, El?"

"Hayır, odamda değildim." Yok artık! Tırnaklarımı dizlerime batırdım ve gözlerimi kaçırmaya çalıştım ama gözlerim de dilim gibi beni dinlemiyordu.

"Neredeydin?"

"İkinci kattaki depoda." Hay böyle işe...

"Yangının başladığı yere yakındın yani. Kiminle?" Alnımdan, Azel demek için hazırlanan sesimi kesmek için verdiğim mücadelenin eseri, bir ter damlası çeneme doğru kaydı.

"Ben..."

"Gerçekten buna gerek var mı, müdür bey? El'in yangını başlatmadı..." Jakit, üç toynaklı elini uzatarak kadını susturdu. Bana tekrar odaklanmasına, yeni bir şey sormasına fırsat vermemeliydim. Belli ki doğruyu söylemekten başka çare bırakmıyordu bana gözleri.

"Bay Demari size kitaptan bahsetmiştir herhalde," deyiverdim tek nefeste. Adam iki kaşını da kaldırarak gözlerini kırpıştırdı. "*Arayış*?"

Evet diyeceklerine emin olduğum bir soru karşısında şaşkın suratlar görmek beni de dumura uğratmıştı. Kitabı vereli bir müddet olmuştu ve yüzlerine bakılırsa müdürün dahil haberi olmaması çok ilginçti. Üçü de hangi kitaptan bahsettiğimi birbirine sorarcasına aralarında bakıştı.

"Huzur içinde yatsın, Hanz, bize herhangi bir kitaptan bahsetmedi El. Neler oluyor?" diye sordu Müdür Jakit. Bu sefer gücünü kullanmıyordu.

Yine de bakışlarımı müdürden çekip Oro Ana'ya odaklandım, ne olur ne olmaz.

Titreyen sesimi kontrol etmeye çalışarak *Arayış*'ın içeriğini özetlemeye çalıştım. Üçü de yüzlerindeki şaşkınlık ifadesi değişmeden, beni can kulağıyla dinledi. Kayıp potansiyel tanrı çocukların olduğu kısma geldiğimde Oro Ana endişeyle eliyle ağzını kapattı.

"İkinci çocuğun bir kız olduğu ve Kosynalı olduğu yazıyor. Sadece noktaları birleştirdim," dedim Oro Ana'ya, daha önceki sorusunun cevabı olarak.

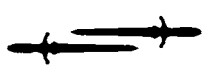
"Elbis'in bahsettiği kitap, kalıntılardan kurtarılanlar arasında mı?" diye sordu Müdür Jakit, muhafız başına. Telith hayır anlamında başını salladı.

"Belki de her şey bu kitabı çalmak içindi," diye fısıldadı Oro Ana.

Kitabın arkasında bulduğum tarihleri ve son tarihin bugün olduğunu hatırlattığımda yine endişeyle birbirlerine döndüler. "Eğer Athiller kitaplarının çalındığının bilincindeyse belki tarihlerle oynamışlardır. Belki dün sadece bir hırsızlık değil, aynı zamanda bir dikkat dağıtmadır," dedi Oro Ana. Yaşlı kadını ilk defa görüyormuş gibi inceledim. Tabii ki keskin bir zekâya sahip olduğunu biliyordum ancak bu söyledikleri, yıllardır bana bile çaktırmadan insan haliyle Athiller'den kaçmayı başarması ve beni kollaması? Bunu sindirmem zaman alacaktı.

Müdür Jakit korkuyla başını kaldırıp gözümün içine baktı. Bu sefer gözlerimi kaçırmadım.

"Bayan Zigra'ell'i en son ne zaman gördün?"

Bembeyaz olmuş bir şekilde sorgu odasından çıktığımda Viktor ve Azel'i yan yana oturmuş, beni beklerlerken buldum. İkisi de meraklı gözlerini bana çevirdi.

Bana soru sormalarını beklemeden, "*Arayış*, Demari'nin odasından çalınmış," dedim, sesimin titremesini engellemeye çalışmaktan vazgeçmiştim. "Mücadele izlerini kapatmak için de odayı ateşe vermiş olmalılar."

Kendimi en yakın sandalyeye attım. Viktor, parmaklarını koltuğa batırdı ve şişmiş gözlerini bana dikti. "Ve?"

Derin bir nefes aldım, bakışlarımı arkadaşlarımdan kaçırarak devam ettim. "Demari, diğer hocalara kitapla ilgili hiçbir şey anlatmamış."

Azel, duyduklarına inanamadığını belirten bir ses çıkardı.

Yutkunarak sözlerimi toparladım. "Lenora... dün geceden beri kayıp."

@ayisigikitap

"Ne!" diye haykırdı Viktor.

Normalde sessizlik büyüsü yapılan kütüphane, sorgu için düzeltilmişti. Viktor'un haykırışı, şu ana kadar burada duyulmuş en yüksek ses olabilirdi.

Panikle çevremizdekilerin duymasına engel olmak amacıyla elimle ağzını kapattım. "Şşş, sessiz ol!"

Azel ayağı fırlamıştı. "Lenora'yı bulmalıyız," dedi titreyen bir sesle.

Viktor, "Sana ne oluyor?" diye çıkıştı. Normalde yumuşak ve uyumlu olan Viktor, bugün cidden çok garipti.

Azel sivri dişlerini göstererek âdeta hırlar gibi konuştu. "Senden daha çok işe yarayacağım kesin, korkak melez." Görünüşe göre Azel de stres altında sakin kalmakta pek başarılı değildi.

Viktor, yüzükleri parıldayan ellerini kaldırdı. Azel'in aynı anda sargılı bileğini tutmasıyla yüzü acıyla buruştu. Bu durum kontrolden çıkmadan aralarına girip, "İkiniz de kendinize gelin," dedim.

"Lenora'yı bulmak istiyorsak birlik olmalıyız, dövüşerek benim zamanımı harcamaktan başka bir işe yaramıyorsunuz." Müdahalem, iki tarafın da söyleyeceği kimbilir ne hakaretleri yutmasını

sağlamıştı. Kendini ilk toparlayan Azel, Viktor'un kolunu serbest bırakıp bana döndü, başıyla onayladıktan sonra yerine oturdu. Viktor da ardından yerine geçti ama gözlerinde hâlâ sakinleşmemiş olduğunu gösteren, sık karşılaşmadığım o tehlikeli ışıltı vardı.

"Önce Len'in nereden kaçırıldığını bulmamız gerekiyor," diye önerdim. "Odasından başlayabiliriz. Lenora tanıdığım en akıllı özel, bize kesin bir işaret bırakmıştır."

Azel, yerinden kalkmaya yeltenen Viktor'a dönüp, "Sen henüz sorgulanmadın. Bu, çok dikkat çeker," dedi.

Viktor itiraz edecek gibi ellerini kaldırdı ama lafa giremeden, "Azel haklı," diye durdurdum. Viktor sinirli bir şekilde kafasını çevirdi. Derin bir nefes aldım ve çıkarabildiğim en yumuşak sesle, "Sen de hocalardan daha fazla bilgi almaya çalış, en sevdikleri öğrencisin sonuçta," dedim. "Bay Demari ile yakınlığın biliniyor, belki seninle bizimle paylaşmadıkları detayları paylaşırlar." Viktor, yüzüme bakmadı. Başı hüzünle önüne düştü. Bir günde onun için önemli iki kişiyi kaybeden arkadaşımın omzunu sıvazladım ve Azel ile kütüphaneden çıktık.

Dördüncü köprü, on üçüncü oda. Viktor ve benim odamın tam altı.

"Bunu yapmana gerek yok," dedim merdivenlerden mümkün olduğunca sessiz çıkmaya çalışırken. Azel, hiçbir karşılık vermedi. Merdivenden çıkarken saçlarını kılıç talimi yaparkenki gibi toplamaya başladı. Savaşa hazırlanıyordu.

"Sen niye bunu hocalara bırakmıyorsun?"

"Lenora en yakın arkadaşlarımdan biri. Kenarda oturup yaşlılar ekibinin çözüm bulmasını bekleyemem." Yutkundum. "Ayrıca Bay Demari'den yardım istemiştim, devamını biliyorsun..." Suçluluk hissinin yoğunluğuyla son kelimemi yuttum.

Kitabı vermeseydim belki hâlâ hayatta olacaktı. Acaba çok mücadele etmiş miydi? Çok korkmuş muydu?..

Boğazım düğümlendi.

Azel bir anda durdu. Yine düşüncelere daldığımdan hafifçe arkadan ona çarptım.

"Senin suçun değildi El," dedi elini omzuma koyup.

Sonra sanki yaptığı temasa inanamıyormuş gibi elini hızlıca geri çekti ve merdivenlerden çıkmaya devam etti. Bu beklenmedik yakınlık beni istemsiz şekilde gülümsetti.

Ağır havayı dağıtmak için konuyu değiştirmeye çalıştım. "Senin sebebin ne? Lenora ile en yakın arkadaş olmadığını biliyorum." Azel bakışlarını kaçırdı. Kızardı. Fena kızardı. "Lenora'dan hoşlanıyorsun!" dedim fısıltı halinde. Tabii ya, arkadaşlığımıza dair saçma sorular, durmadan bizim ekibe bakmalar... "Hoşlanıyorsun ama canını tehlikeye atmaya değecek kadar mı?"

"Hoşlanmıyorum. Lenora'yı bulursam, Ellanore'u da bulurum."

Makul bir cevap. Başımla onaylayıp peşinden merdiveni çıkmaya devam ettim.

"Diğer arkadaşların yardım eder mi?"

"Rafi, evet. Diğerlerinden emin değilim."

"Sen onların prensisin."

"Başka bir prensleri daha var," diye mırıldandığında Lenora'nın kapısının önüne gelmiştik. İçimize odada nasıl bir manzarayla karşılaşacağımızı bilememenin getirdiği gerginlik çökmüştü.

Daha kötüsü, ya hiçbir şey bulamazsak?

Kafamdan bu düşünceleri uzaklaştırmaya çalışarak kapının kolunu açmaya yeltendim. Ne kadar denersem deneyeyim kapı kolu dönmüyordu.

"İçeri girmememiz için kapıya bir engelleme büyüsü yapılmış olabilir."

Azel bir an inanamazmış gibi bana baktı, sonra umutsuz denemelerle kapıyı tekmeledi, çekti, itti... O da çabalarının sonuç alamayacağını biliyordu, ben de ama ne yapabilirdik?

Arkamızdan tanıdık bir kız sesi kıkır kıkır gülerek, "Çalmayı denemediniz, sizi kaba çocuklar," dedi.

Olduğum yerden zıpladım. Azel şaşkınlıkla bana döndü. "Ne var?"

"Tık tık," dedi aynı melodik kız sesi.

Azel'i takmadan deli gibi etrafıma bakındım ama hiçbir yerde Kitana'yı göremiyordum.

"Oyun oynamayı bırak lütfen. Nasıl girebileceğimizi biliyor musun?"

"Kafayı mı yedin, kiminle konuşuyorsun?" Azel, kafası karışmış bir ifadeyle iki adım geri gitti.

"Lütfen, Kitana."

Ses yine oyuncu bir şekilde güldü ve hemen ayaklarıma bir tüy sürtüldüğünü hissettim. Minik tilki oradaydı. Azel ve benim ayaklarımın arasında durdu.

"Giremiyor musunuz?"

Göz hizasında olabilmek için çömeldim. "Girişi mühürlemişler."

Tilki tembel tembel ayağının altındaki yeri kazıyarak bir oyuk açtı ve içine yerleşti. "O zaman yeni bir giriş yapın?"

İki adım öteden, kendi kendime konuşmamı endişeyle izleyen Azel, sonunda patladı. "Ayaklarının oradaki oyuk gözlerimin önünde oluştu! Neler oluyor?"

Azel ile konuşarak vakit kaybedemezdim çünkü Kitana'nın, dikkatim dağıldığı anda yok olma gibi bir huyu vardı.

"Nasıl bir giriş?" diye sordum yalvarırcasına.

"CEVAP VER BANA!" diye bağırdı Azel.

Tahmin ettiğim gibi başımı kaldırıp Azel'e bir anlık baktım, geri tilkiye döndüğümde ise yok olmuştu, sadece kazdığı çukur gözüküyordu.

İç çektim. "Sakin ol, o bir kitsune. Herkese gözükmezler," dedim. "Derslerde kitsuneleri işlemiştik. Tilki Tanrıça'nın hizmetkârları hani."

"Lanet kitsunelerin ne olduğunu biliyorum. İçeri girmemize yardım edecek mi?"

Gözlerimi devirdim. "Hayır, işe yaramaz tilki." Kitana'nın oluşturduğu oyuğa baktım. "Gidin kendinize giriş oluşturun dedi."

Bir müddet sessizce açılmayan kapıya baktıktan sonra Azel'in gözleri parladı.

"İşte bu!" diye bağırdı. "Senin odan Lenora'nın odasının tam üzerinde değil mi? Kitsune, bize sadece kapının mühürlü olduğunu söylüyor. Yani duvarı oyabilirsek..."

Azel'in benim aksime, kitanayı tek seferde anlayabilmesi biraz şaşırtsa da gülümsedim. Doğru ya.

Azel'in cümlesini bitirmesine fırsat vermeden merdivene doğru koştum. Odaya girdiğimizde Viktor henüz dönmemişti. Azel, iki yatağın ortasında kalan alandaki halıyı kaldırdı, kulağını taş zemine yasladı. Eliyle vurup dinlemeye çalıştı.

"Ne duymayı umuyorsun?"

Sorumu önemsemedi. "Bayağı kalın. Duvarı nasıl oyacağız?" dedi kulağını yerden kaldırmadan.

"Bir fikrim var ama..."

Viktor bir saat kadar sonra sarsılmış bir şekilde odaya girdi.

"Nasıldı?" diye sordu Azel sakince. Sanki bir saat önce birbirlerinin boğazında değillerdi.

"Aynı şeyler."

Hiç vakit kaybetmeden, "Sana ihtiyacımız var," diye atıldım ortaya. Kaşlarını sorar gibi kaldırdı. "Aşağı doğru portal açacaksın."

Viktor şaşkınlıkla yüzüme baktı. "N-ne portalı? Ben bu konuda uzmanlaşmadım."

"Çok kısa mesafe," dedim, ayağımla yeri vurarak. "Hocalar kapıyı mühürlemiş, yani artık odasından kaçırıldığını kesinlikle biliyoruz."

Bir an ayağımı vurduğum yere bakan Viktor'un, isteğimi anlamasıyla yüzü endişeyle çarpılmaya ve başını olmaz anlamında sağa sola sallamaya başladı.

"Bu, sahip olduğun en kötü fikir El," dedi. "Ya odaya değil de Irkall'ın dibine portal açarsam?"

"O zaman Irkall'dan Lenora'ya ulaşmak için farklı bir plan yaparım."

"Ben..." Viktor başını iki yana deli gibi sallamaya başladı. İki adım geriye gidip yatağına oturdu. "Bunu yapamam."

Yanına oturdum. "Bunu yapabilecek bir kişi varsa o da sensin." Bu cümle, son zamanlarda arkasında durabileceğim tek cümlemdi. Portal en yüksek büyü yeteneğini gerektiriyordu ve Viktor'un bunu başarabileceğine güvenim tamdı.

Birazdı.

Biraz portal şakam, ilk tanıştığımızda güldüğüm kadar komik gelmiyordu artık.

"Çok tehlikeli. Seni de kaybetmek istemiyorum."

"Tehlikeli olduğunu biliyorum. Biz Lenora için bu riski aldık." Portalların tehlikesi konusunda hiçbir fikri olmayan Azel'e baktım. "Ve Ellanore için."

Azel beni başıyla onayladı. "Burada güvende olmayan herkes için."

Viktor bakışlarını kucağında güçsüz bir şekilde duran ellerine indirdi. Bir müddet o şekilde bekledik.

"Odasında Lenora'nın nereye gitmiş olabileceğine dair bir ipucu olduğuna eminim," diye ısrar ettim. "Oda arkadaşı da yok, yakalanmayacağız."

Arkamda sabırsızca volta atan Azel'in ayak sesleri yankılanıyordu.

"Portal dışında bir fikir bulmaya çalışıyor..."

Bir anda bir çift güçlü kol beni kenara itti. Azel yüzünü Viktor'a yaklaştırmıştı.

"Eğer kötü niyetli biri olsam bu gizemin çözülmesini istemediğini düşüneceğim, melez büyücü," diye hırladı.

Bu kadarı yetmişti artık. Azel'i omzundan çekerek tekrardan aralarına girdim.

"Bu işte beraberiz. Bir daha Viktor'u tehdit edersen köpekdişlerini törpülerim." Cümlenin sonunda, sadece Azel'in duyabileceği bir şekilde kulağına doğru *dhampir* diye fısıldadım. Esas tehdit buydu, ancak daha fazla bu saçmalığa tahammül edemeyecektim. Gözleri şok içinde büyüyen Azel, elleri Viktor'un pelerininden sıkıca tutmuş bir biçimde bir anlık bana bakakaldı.

"Sen..."

Boğazımı temizledim. "Uzaklaş." Kaşlarını çattı ve hâlâ bana bakarken bembeyaz olmuş parmak eklemlerini, sıktığından çok daha yavaş bir şekilde gevşetti. O da boğazını temizledi. Ellerini kafasının

üzerine doğru teslim olur gibi kaldırırken yüz ifadesine masum bile denilebilirdi. "İkna sürecini hızlandırmak istedim sadece."

Viktor bir ona bir bana şaşkınca baktıktan sonra gözlerini zemine kilitledi. Odamızın, her daim küreden yansıyan mor ışığı düşünen yüzüne yansıyor, esmer yüzünü daha da koyulaştırıyordu. Yüzü, ağır bir odaklanmayla donuklaştı. Zihnindeki çarkların nereye gideceği belli olmayan bir portal açmak dışındaki seçenekleri değerlendirdiğin hareketini neredeyse duyuyordum.

Bir an sonra hiçbir uyarı almadan ayaklarımızın altında çatırtılar duyduk.

BAM!

Lenora'nın odasının zeminine yapışmıştık.

Oflaya puflaya yerimizden kalkarken tavandaki portalın diğer tarafından Viktor'un alaycı bir tonla, "Pardon," deyişini duydum. Bunu kesinlikle bilerek yapmıştı.

"Bunu hak etmiş olabilirim," diye fısıldadı Azel üzerindeki tozu silkelerken.

Sıyrılmış avucumun içinin acısını hafifletmek için üflerken, "Başarabileceğini biliyordum!" dedim ve sesimi yükselttim. "Yine de bir sonrakine sadece Azel'i düşürebilirsin, fikir olsun diye söylüyorum."

Viktor'un gururla parlayan gözleri portalın ardından gözüktü. "Denerim," dedi ve sonra bakışları gördüğü manzarayla büyüdü.

Keyfim kısa sürede odanın içindeki kaosu fark ettiğimde sönüp gitti. Lenora'ın odası bir savaş alanı gibi gözüküyordu. Ayrıca o tanıdık koku...

Yatağı parçalanmış, yastıkların içindeki yün odanın dört bir yanına saçılmıştı. Yerde sanki birileri sürüklenmiş gibi çizikler, halıda yırtıklar vardı. Yerler yosun ve çamur karışımından kayganlaşmıştı.

Ayna boydan boya kırılmış, yarısı yerlere saçılmıştı. Sağlam kalan kırık aynadan kendi yansımama baktım. Her sabah aynada gördüğüm aynı kahverengi dağınık saçlar, aynı yeşil gözler, aynı surat bu sefer bana yabancı geldi. Athillerin aradığı surat... Tüm vücudumdan bir ürperti geçti. Gözlerimi aynadaki yansımamdan kaçırıp ayna kırıklarının arasına dökülmüş, kokunun en yoğun geldiği sarı sıvıyı kokladım. Len'e verdiğim Bilinç Kilitleme İksiri olduğuna emindim. Şişesi de az ileride, yarısı kırık bir şekilde yana yatmıştı.

Yerdeki cam parçalarına basmamaya dikkat ederek etrafımıza bakındık. Her yer ama her yer çamur içindeydi.

"Lenora işlerini kolaylaştırmamış," diye dehşetle fısıldadım.

Sonra yatağın altında beklediğim sembolü gördüm. Maura'nın odasındaki sembole benzer, kan olmadığını umduğum kırmızı boyayla yapılmış bir çizimdi ancak bariz farklılıklar göze çarpıyordu. Sanki her bir kaçırılan özel, farklı sembollerle temsil ediliyordu.

Lenora'nın merhem yapabilmek için getirdiği yosunların fanusları kırılmış, içlerindeki topraklar boşalmıştı. Çamura bu şekilde erişmiş olmalıydı, toprakla suyu birleştirerek. Ama neden direkt savaşmasın, neden çamur yapmaya enerjisini harcasın...

"En az iki kişi saldırmış," diyerek düşüncelerimi böldü Azel, yerdeki izleri göstererek.

İşte bu sebepten! Çamurda iki farklı ayakkabı izi vardı gerçekten. Kaçamayacağını anladığında onu takip edebilmemiz için ipuçları bırakmıştı. İki kişi olmaları birinci ipucuydu.

Çamurun bulaştığı her alanı dikkatlice incelemeye başladım. "Sen yerlere bir şey yazılmış mı, çizilmiş mi diye bak. Ben duvarlara bakıyorum." Taş duvarları elimle yoklayarak ilerlemeye başladım.

"Bak!" diye duvarı işaret ettim. Çıkışa doğru gerçekten çamurla bir şeyler karalamıştı. Yakından baktığımda bu bir kalpti, Nyxhaven Akademisi'nin amblemi. Alelacele çizildiğinden yanlış ve yamuk bir açıyla çizilmiş, ters kalpten çok düzgün bir kalbe benziyordu. Çizgilerin titrekliğinden Len'in onu kaçıranları oyalamaya çalışırken duvara bakmadan çizdiği anlaşılıyordu. Hangi açıdan olursa olsun anlamını çok iyi biliyordum.

"Niye Akademi'yi çizsin?" diye sordu Azel. O da acemice çizilen çamurlu amblemi tanımıştı.

"Hey, ne buldunuz?" diye seslendi Viktor portalın ucundan sabırsızca.

"Dağın kalbi," diye fısıldadım.

Çamurla hem kaç kişi beklememiz gerektiğini göstermiş hem de nereye götürdüklerinin ipucunu bırakmıştı.

"Hadi, gidelim," dedim. Portalın tam altına geldiğimde Viktor'un endişeli suratına doğru bağırdım. "Çarşaflardan birini sarkıtıp bizi çeker misin?"

Başıyla onaylayan Viktor öteki tarafta kayboldu.

"Önce ben çıkıyorum. Sen alttan desteklersin. Sonra da seni Viktor'la birlikte çekeriz."

Ancak Viktor çarşafı aşağı sarkıtamadan kapı gümbürtüyle açılıverdi. Müdür Jakit, Garen ve birkaç muhafızla bir müddet bakıştık. Müdür Jakit'in bordo gözleri alev gibi parlamaya başladı.

"Buraya nasıl girdiniz?"

İki adım geri atarak, "Yardımcı olmaya çalış..." diyecektim ama Müdür Jakit sözümü bile bitirmeme izin vermedi.

"Muhafızlar, bu çocuklar belli ki kurallarımızı yok sayıyor. Zindana götürün ve odaya nasıl girdiklerini öğrenin."

Portalın öteki ucundan Viktor, sadece bizim duyabileceğimiz şekilde okkalı bir küfür mırıldandı.

"Efendim, biraz büyük bir tepki değil mi? Kaybolan kız, yakın arkadaşlarıydı," diye bizi savundu Oro Ana. İfadesiz bir şekilde bizi izleyen Garen'in arkasında kaldığı için onun da orada olduğunu fark etmemiştim.

"Böyle bir durumda öğrencilerin kafasına göre koşuşturması çok daha büyük bir tehlike. Hem de kanıtları dikkatsizce karıştırarak soruşturmamıza engel oluyorlar." Sonra Oro Ana'ya doğru dönüp sertçe, "Birkaç gün zindanda kalmak bu çocuğa senin öğretmediğin disiplini öğretecektir," dedi. Oro Ana bu hakaretin üzerine yumruklarını sıktı ve itiraz etmek için ağzını açtı. Müdür, sesini daha da kısarak, "Hem de orası, Elbis ve Prens Azel için en güvenli yerimiz," deyince ağzını geri kapattı. Yine de gözleri, müdürü yiyecekmiş gibi bir hırsla parlıyordu.

"Güvenli bir yere değil, Lenora'ya ihtiyacımız var," diye itiraz ettim geri adım atarken.

"Garen, gereğini yap lütfen."

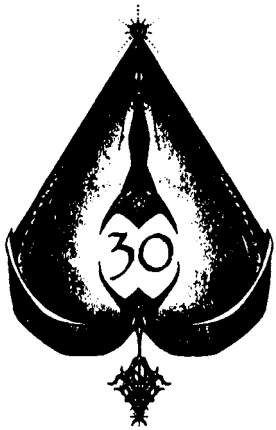
Artık portalın tam altında duruyordum. Çaktırmadan yukarı doğru, portalın öteki tarafından kafası gözüken Viktor'a baktım. Gözleri fal taşı gibi açılmış, ne yapacağını bilemez bir şekilde bizi izliyordu.

Eğer Garen ve muhafızların içeri girmelerine izin verirsem Viktor'u da göreceklerdi ve Lenora'yı arayan herkes zindana kapatılacaktı.

"Pekâlâ," diye bağırdım sesimin portaldan duyulacağından emin olduğum bir yükseklikte. "Bizi zindana atabilirsiniz ama elbet birileri Lenora'yı arayacaktır. Onu bulduğumuzda beraber planladığımız dövmeyi de yaptırabiliriz. Yolumuz o dövmeye

çıkıyor," deyip kapıya doğru yürüdüm. Azel dahil herkes sözlerimin saçmalığından kafası karışmış bir şekilde bana baktı, ancak kimseye sorgulayacak fırsat bırakmadan uysalca Garen'e kendimi teslim ettim. Kapıyla aramda duran Azel'in de kolunu beni izlemesini söyler gibi çimdikledim. Azel'in yüzündeki kafası karışık ifade silinmese de hiç ses çıkarmadan alelacele odadan çıktı.

En önemlisi Viktor'a, portalı kapatıp dağın kalbine giden bir yolu bulması, bizsiz devam etmesi gerektiği mesajını vermekti. Odadan çıkarken son kez arkama hızlıca baktım, portal kapanmıştı.

İki öğrenciyi zindana götürmek için beş muhafız ve bir koca kurt insan gerekli miydi, emin değildim ama işte buradaydık.

Muhafızların soğuk bakışlarını ensemde hissederken Garen, ikimizi de kolumuzdan acımasızca çekiştiriyordu. Derslerde olduğundan çok daha farklı biri vardı karşımızda. Kalenin bodrumuna doğru inerken yangından kül olmuş alt katlarda dolanan tek tük özeller, bakışlarını bizden kaçırdı. Daha önce yolumuzun düşmediği bir kapıdan alt katlara doğru indik. Zindanın geniş girişine vardığımızda kan, ter ve bir tutam idrarın oluşturduğu ekşi bir koku burnumuzu sızlattı.

"Birkaç saate alışırsınız," dedi Garen, yüzümüze bile bakmadan.

Telith'e benzeyen iki dev, Garen'i görünce hazır ola geçti. Devler kenara çekilip girişi açtıklarında arkamdan biri beni itekledi.

Dikdörtgen odada bulunan karşılıklı hücreleri saydım. Toplam on iki. Girişe en yakın olanların kapıları açıktı. İleridekilerse kapıyla değil, parmaklıklarla kapanmıştı. Bir tanesinin içinden çıkan ince el, ne olduğunu anlamadığım bir dilde bir şeyler söyleyerek muhafızları işaret ediyordu. Sonuncu hücrelerin içini göremiyordum ama çoğunlukla sakin gibiydi. Bizim ayak seslerimiz dışında

ses çıkmıyordu. Ayrıca duvarları sarmış sarmaşıklar dışında da gayet temiz gözüküyordu.

Demek zindan denilince aklımda canlanan o korkunç yerler tamamen asılsızmış.

Tam karşıda, aşağı inen başka bir merdiven vardı ve zırhlı bir dev önünde nöbet tutuyordu. Zindan hiç güneş ışığı almıyor, duvara asılmış meşalelerin ışığı birçok yeri karanlıkta bırakıyordu. Birkaç gargoyle heykeli zindanın çeşitli köşelerine tünemiş korkunç ama zararsız dekorasyonlar gibi gözüküyordu. Garen, hemen girişin yan tarafındaki hücreye doğru bizi çekiştirdi.

Yanımdaki sakalı göbeğine kadar tek bir örgü şeklinde sarkan asker, zindanın sonundaki parmaklıklı hücreleri göstererek, "Görebileceğimiz hücrelerde tutulması daha iyi olmaz mı efendim?" diye sordu.

"Hayır. Karanlık onları ehlileştirecektir," dedi Garen ve ardımızdan tek meşaleyle aydınlanan, içinde de bir tane zavallı kovadan başka bir şey olmayan hücreye girdi.

"Siz ikiniz, kendinizi ne sanıyorsunuz!" Sesi o kadar güçlüydü ki duvarlar titremişti sanki. Gerçi bacaklarım da titrerken farkı anlayamıyordum. Adamın her kelimesi zindanın duvarlarına çarpıp geri yankılandı. "Kendinizi de başkalarını da öldürebilirdiniz. Hiç mi beladan uzak kalamıyorsunuz!"

Sözlerini bitirir bitirmez duvarda, Azel'in saçlarına çok yakın noktaya yumruk attı. Elini geri çektiğinde vurduğu yerde yumruğu boyutlarında bir çukur kaldı. Azel'in yerinde olsam altıma kaçırabilirdim ama o, kılını bile kımıldatmadı. Yara izlerini düşündüğümde çok daha kötüsünü gördüğünü tahmin edebiliyordum.

"Meşaleleri söndürün," diye emir verdi. Muhafızların hepsi zindanın demir kapısının dışında toplanmış, Garen'in bizi

azarlamasını izliyordu. "Meşaleyi söndürün!" diye tekrarladı otoriter bir sesle ve muhafızlara asla odamıza ışık verilmemesini emretti.

"Karanlıkta iki gün sizi kendinize getirir."

Garen bir hınçla demir kapıları kilitlemek için cebinden anahtarları çıkaracakken anahtarlık elinden kaydı ve yere düştü. Daha önce hiç duymadığım küfürler ederek eğildi ve anahtarlığı kaptı. Gözümün içine son bir kez baktı ve kapıyı arkasından çarptı.

Kapının ardından birkaç muhafıza dikilip bizi izledikleri için bağırdıktan sonra uzaklaşan ayak seslerini dinledim.

Bana attığı son bakışında farklı bir şeyler vardı. Muzip, tanıdığım Garen'den bir parça.

Garen'in uzaklardan, merdivenlerin başında nöbet tutan deve seslendiğini duydum. "Telith'i çabuk bana getir."

Devin ayak sesleri gitgide uzaklaşırken kapının üzerimize kilitlenmesi ile zifiri karanlıkta kaldık. Bir müddet ikimiz de korkudan kımıldayamadık. Kalp atışlarımız normal ritmine döndüğünde yavaş yavaş durduğumuz yerde çömeldik.

"Buradan çıkmalıyız," diye fısıldadım Azel'e. Kesik nefeslerinden çaprazımda durduğunu tahmin ediyordum. İki gün boyunca karanlıkta, aç ve susuz kalmak değildi korkum. Buradan çıktığımızda Lenora için çok geç olmasıydı.

"Viktor sence bizi kurtaracak mı?" diye sordu Azel.

"Elinden geleni yapacaktır ama ona plana uymasını ve Lenora'yı bulmaya çalışmasını söyledim. Bu işte biz bize olabiliriz."

Azel'in ayağa kalktığını duydum. Duvarlara tutunarak yürümeye çalıştı. Yani yürümeye çalıştığını varsayıyordum çünkü hiçbir lanet şey gözükmüyordu!

"Vampirler karanlıkta görebiliyor sanıyordum."

"Dhampirlerin bazı temel güçleri eksiktir," diye homurdandı. "Karanlıkta herhangi bir ırk kadar görebiliyorum. Ne zamandır biliyorsun?"

"Kolumu kırdığından beri."

"Başka kim biliyor?"

"Kimse." *Hemşire.*

Azel inanmadığını belirtircesine hıhladı, ben de kendimi kanıtlamak için çabalamadım. Dhampirin bir müddet el yordamıyla kapıya doğru yürüdükten sonra duvara dayanıp yere değene kadar aşağı kaydığını duydum. Ayaklarımın altındaki taşların aralarındaki delikleri el yordamıyla yoklayarak vakit geçirdim.

"Şu dövme olayı nedir?"

"Lenora, Viktor ve ben, bu saçmalıktan kurtulup birinci sınıfı sağ salim bitirdiğimizde Nyxhaven Akademisi'nin amblemini bileklerimize çizelim diye konuşmuştuk." Bu güzel hatıra sanki çok uzaklarda kalmış gibi geliyordu.

"Yani?"

"Akademinin amblemi, dağın kalbini gösteriyor ya hani."

Azel, şimdi taşların yerine oturduğunu belirten bir ses çıkardı. "Hiçbir şey göremiyoruz. Ne arıyorsun?"

Zindana atıldığımızdan beri aklımda sürekli dönüp duran tek şey, Garen'in kapıyı kilitlemeden önce bize attığı son bakıştı.

"Garen, vücudunun her santimini kontrol edebilen bir savaşçı," dedim hafif gevşek bir taşın kenarını parmağımla ittirmeye çalışarak. "Sence de anahtarlığı sinirden düşürmesinde bir gariplik yok mu?"

Azel yine dediklerimi tarttığına yorduğum bir ses çıkardı. Ardından yavaşça dizlerinin üzerine kalktı. Karanlıkta gelen sürünme

seslerinden Garen'in bizi azarlarken durduğu yeri bulmaya çalıştığını anladım.

"Bence bir şey düşürseydi görürdük," dedi eliyle zemini yoklarken.

"Sence neden karanlıkta kalmamızı emretti?"

"*Karanlık bizi ehlileştirecekmiş*," dedi, Garen'in sert sesinin taklidini yaparak.

"Karanlık bizi saklayacak. Karanlık eğer bize anahtarı bıraktıysa onu da saklayacak. Sadece bizden değil, muhafızlardan da."

Teorimin karşılığında sadece homurdanma aldım. Yine de dizlerin zemine sürtünme seslerinden hâlâ aramaya devam ettiğini duyabiliyordum.

Elim canlı bir şeye değince geriye sıçradım. "Burada iğrenç, hareket eden bir şey var!"

"O benim parmağım."

"Tamam." Derin bir enfes verdim. "Kurtçuk sandım."

"Sana göstereceğim kurtçuğu."

Azel'in homurdanmasına kulaklarımı tıkayarak her bulduğum girintiye ellerimi sokmaya, eskisinden daha temkinli bir biçimde devam ettim.

Bu sefer yumuşak, uzun tüylü bir şeye dokununca ağzımdan kaçan iğrenti dolu sesi durduramadım.

"O BENİM KAFAM!"

"DİBİMDE NE ARIYORSUN?"

"DİBİN NEREDE BİLMİYORUM Kİ GÖREMİYORUM!"

Elimle kafasını ittirdim. "Çekil şuradan."

Yana doğru devrilen Azel, beni tekmeledi. "Kes şunu."

"Dur bir dakika." Elimin tersiyle bacaklarını itekledim. "Sakın kımıldama, bir şıngırtı duydum."

Tepinmeyi anında kesen Azel, artık hangi pozisyondaysa çıt bile çıkarmadan durdu. Ellerimle biraz önce debelendiğimiz yerlerdeki girintileri yoklamaya başladım.

"Aha, işte burada!"

Bir yuvarlanma ve ardından Azel'in bu sefer bir tık daha memnuniyet içeren homurdanması az ötemden geldi.

Kalbim bir anda hızlandı. İçimdeki mide ağrısı, yerini yeşeren bir umuda bırakmış, sanki zifiri karanlık oda biraz olsun aydınlanmıştı. "Tahmin ettiğim gibi..." dedim yerimde duramayarak. "Garen, bizim Len'i kurtarmamızı istiyor."

Dağın kalbine nasıl gideceğimiz hâlâ belirsizdi ama en azından buradan çıkabilirdik.

Çıkabilir miydik?

Azel'in bir anda ayağa kalktığını işittim ve büyük bir ağırlık sırtıma bindi. Daha sesimi çıkaramadan Azel'in boğazından kaçan şaşkın bir haykırış ve diğer tarafıma doğru yere yapışmasının gümlemesi geldi.

"Bana bastın, seni salak kan emici," dedim sırtımı ovalarken.

Acıyla inlerken dişlerinin arasından, "Keşke suratına bassaydım da çenen iki dakika kapansaydı," dedi.

"Ne diye ayağa kalktın ki?"

Bir an daha acı dolu inlemesini dinledikten sonra dizlerinin üzerinde duvara süründüğünü duydum. Sonra da ayağa kalkmasının sesini.

"Garen'in yumruğunu hatırlıyor musun?"

Elbette. Gözümün önünden hiç silinmedi ki. Öyle büyük bir güçle vurmuştu ki...

"Duvardaki oyuk," dedim.

"Buldum!" dedi neşeyle. "Sen ayağımın altında dolanmayınca bak işlerim ne çabuk çözülüyor."

"Ne buldun?"

"Küçücük bir şişeye benziyor. Yüzeyi camdan."

Dizlerimin üzerinde Azel'in durduğunu tahmin ettiğim yere doğru süründüm. El yordamıyla birbirimizi bulunca ayağa kalkmama yardım etti ve avucuma şişeyi bıraktı.

Oro Ana'nın küçük iksir şişelerini ayırt edebilmem için gözlerime gerek yoktu.

Tıpasını açtığımda ortama yayılan sarımsaklı kokuyu içime çekerken Azel'in burnunu kapattığını ve yüzünü buruşturduğunu anlamak için de gözlerime gerek yoktu.

Bulanıklık İksiri'ni tanımam için de gözlerime gerek yoktu.

"Teşekkür ederim Oro Ana," dedim ve iksirin ne işe yarayacağından hızlıca Azel'e bahsettim. İlk defa homurdanmayan Azel ile bu sefer de bir müddet el yordamıyla kapıyı bulmaya çalıştık. Sonra da anahtar deliğini. Öyle bir büyü yapılmış olmalı ki anahtar deliği bile ışık geçirmiyordu.

"Şşşt!" Anahtar deliğini kurcalayan Azel'i durdurdum.

"Bence şimdi içmeliyiz. Çok az bir miktar ama odaya varana kadar idare edecektir." Minik şişenin yarısını kafaya dikip kalanı Azel'e uzattım. Azel iğrenç koktuğunu otuzuncu kere söylerken kalan yarısını içti. İksirin sarımsaklı tadı boğazımızı kısa bir an yaktığında etkisini gösterdiğini anladım. Kulağımı kapıya dayadım, bir müddet dinledim. Eğer kilitlendiğinde ses geçirmeme büyüsü yapılmadıysa kapımızın önünde kimse nöbet tutmuyordu. İki tane birinci sınıf öğrencisini o kadar da ciddiye almamışlardı demek.

Muhteşem.

Azel dikkatlice anahtarı deliğe yerleştirdi, ardından ağır metal kapıyı yavaşça ittik. Biz ne kadar sessiz olmaya çalıştıysak kapı da o kadar gürültüyle açıldı. Ses tüm zindanda yankılandığında en uçtaki içeri girerken sadece elini gördüğüm mahkûm da anlamsızca bağırmaya başladı.

Kapıyı arkamızdan mümkün olduğunca yavaş kapattık ama sessizliği tekrar sağlayamadık. Ayak sesleri eşliğinde merdivendeki meşalelerden duvara yansıyan gölgelerin yaklaştığını gördüğümde Azel'i kolundan çekiştirip ateşin ulaşamadığı bir köşeye çökmesini sağladım.

"Garen, Telith'i ayağına çağırmış."

"Ne var bunda? Garen daha üst rütbe değil mi?"

"Nyxhaven'da evet. Zindanlarda hayır."

Biri dev, diğeri de yürüyen bir mantara benzeyen iki muhafız fısıldayarak önümüzden geçti. Gölgede kalan köşe ikimizi birden saklamıyor olsa da iksir sayesinde bize dikkat etmedikleri için görmemişlerdi.

Gölgelerde saklanarak odamıza doğru yol aldık. Odada bir kitap yığınının ortasında bizi karşılayan Viktor'un, hiç mola vermeden okuduğu belliydi. Önüne saçtığı notlarla odanın onun tarafı da benimki kadar dağınık gözüküyordu. Bizim karanlıktan kurtulmaya çalıştığımız saatlerde Viktor da dağın kalbine nasıl gidileceğine dair hızlı bir araştırma yapmıştı. Kütüphaneye geri gitmiş ve Mesiaran'ı bulmuştu. Görevliyle samimi olduğumu bildiğinden yardım alabilmek için benim adıma geldiğini söylemiş ancak harpy, kafası karışık bir şekilde Viktor'a bakarak, "*El Saren diye birini tanımıyorum*," yazmış.

Viktor beni tarif ettiğindeyse kadın, sarı gözleri parlayarak, "*Azul*," yazmış. Viktor durumu çevirmek için nasıl yalan sıktığını anlatırken gözleriyle beni yiyordu âdeta.

En sonunda ikna olmuş gözüken ama hâlâ Viktor'a şüpheyle bakmaya devam eden Mesiaran'ın yardımıyla Nyxhaven Dağı, Akademi'nin amblemi ve dağın kalbiyle ilgili tüm kitapları toplamış, kütüphaneden odamıza taşımıştı.

Azel'in gözlerine bakmamaya çalışarak, "Beni Azel olarak tanıyor. Bu iş bitince sanırım gerçek ismimi söylemeliyim," dedim.

Azel şaşkınlıkla bana döndü. "Ben hiç kütüphaneye gitmem ki."

"Kayıtlarda neredeyse her gün gidiyorsun."

Azel kaşlarını çattı. "Ne..."

"Tahminimce zindanın altında daha da derine giden tüneller var," diye konuyu odağımıza geri çekti Viktor. Önünde bir devin nöbet tuttuğu merdiveni gözümde canlandırdım. Garen, devi Telith'i bulmak için yollamış, zindandan kaçışımızı kolaylaştırmıştı.

Azel, bir an daha bana baktıktan sonra attığı voltaya geri döndü.

"Tahmin mi, yoksa lanet kitaplarda yazıyor mu?"

"İnsanın kalbi nasıl kaburgalar gibi birçok katmanla korunuyorsa dağın kalbi de en korunan yerde olmalı. Yani en derinde..." dedim.

"Ayrıca bir haritam var," dedi Viktor ve kitaplardan birinden kopardığı bir sayfayı hızlıca katlayarak çantasına attı. "Zindanlardan başlıyoruz."

Azel ile birbirimize zindandan kaçabilmek için atlattığımız bin bir badireyi düşünerek hayal kırıklığı dolu bir bakış attık.

Üçümüz de pelerinlerimizi giydik, başlıklarımızı geçirdik. Azel kılıcını, ben hançerlerimi kuşandım. Viktor silaha ihtiyacı olmadığını ısrarla söylese de tahta bir pratik kılıcını zorla kemerine sokuşturdum. Yanına aldığına çok sevindiğim büyücü küresini avucunda tutuyordu. Benim hançerler çantamda yeterince yer kapladığından

kalan son Bilinç Kilitleme İksiri'ni de Viktor'un çantasına sıkıştırdım. Keşke biraz da Can İksiri depolasaydım.

Viktor'un haritasında yazana göre planımız öncelikle kalenin zindanına geri dönmek, en derindeki kapıyı bulmak ve dağın kalbine giden yolculuğa başlamaktı.

Ayrıca yakalanmamak, hapsedilmemek, ölmemek.

Yeterince basitti.

Güneş artık iyice batmıştı ve zindana gidene kadar etraf, ilk turumuzdaki kadar boştu. Çıkmadan önce zulamda kalan son Bulanıklık İksiri'ni eşit şekilde bölerek yudumladık. Tahminen etkisi bir saat sürecekti. Dolunay bugün yanımızda olmayı tercih etmiş ve geceye çıkmayarak karanlığın müttefikimiz olmasını sağlamıştı. Karanlık gökyüzüne baktığımda sonunu tilki olarak bitirdiğim bir gecenin dejavusunu yaşadım.

Kalenin sütunlarında tüneyen gargoyleler bize dikkat etmiyordu. Yine de tüylerimi diken diken eden bir izlenme hissi peşimi bırakmıyordu. Her temkinli adımımda, her gölgelerden çıkıp meşalelerin aydınlattığı bir yoldan hızlıca geçmemiz gerektiğinde, Garen bizim tarafımızdaysa onların da öyle olduğunu düşünerek kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Olmak zorundalardı.

Alt kattaki kapıya varıp sessizce merdivenlerden inmeye başladık. Zindanın girişini bekleyen devlerin yerini de iki tane gargoyle heykeli almıştı. Aralarındaki boşluktan öyle elimizi kolumuzu sallayarak geçersek Bulanıklık İksiri bile bizi saklayamazdı. İşte şimdi taş muhafızlar, yani Nyxhaven kimin tarafında anlayacaktık.

"Ne yapıyoruz?" diye fısıldadı Azel.

"Siz burada bekleyin," dedim ve omuzlarımı dikleştirerek heykellerin önüne yürüdüm. İki yaratık, taştan gözlerini bana çevirdi.

Boğazımı temizledim. "M-merhaba."

Tembelce gözlerini kırptılar.

"Beni anlayabiliyor musunuz?"

Taştan yüzlerde hiçbir ifade yoktu.

"Acaba..." Aralarındaki boşluğa doğru bir adım attım. Tepki yok. "Buradan geçsek..." Bir adım daha attım. "Bizi..." Bir adım daha. "Yer misiniz?" Artık tamamen zindanın girişinden geçmiştim. Merdivenlerin başında nöbet tutan devin yokluğu dışında her şey bıraktığımız gibiydi. Çeşitli yerlerdeki heykellerse hâlâ hareketsizdi. Belki zindana gün ışığı girmediğinden, buradaki heykeller gerçekten korkunç dekorasyon ürünleridir?

Kapıdaki taş muhafızlar gözleriyle geçişimi takip etmek dışında bir tepki vermedi. Garen'le birlikte Nyxhaven da benim tarafımdaydı!

Elimle gölgelerde saklanan arkadaşlarımı çağırdım. Hızlı ve ürkek adımlarla geçmelerini bekledim.

"Buna inanamıyorum!" diye fısıldadı Azel, daha çok bağırarak.

O anda zindanın içinde kımıldamayan heykellerin aynı anda kafaları bize doğru çevrildi.

Tek bir ağızdan, "Sıçtık," dedik.

Kapıdaki heykellerden biri taş kanatlarını tamamen açtı ve genzinden bir hırıltı çıkardı. Yavaş yavaş hepsi bizi bir çembere alıyordu. Hırıltılar yükseliyor, anlamadığımız bir dilde anladığımız bir konuyu tartışıyorlardı.

Geçmemize izin versinler mi yoksa bizi yesinler mi?

Kanatları açık heykel, diğerlerinden daha yüksek bir ses çıkarınca ağır ağır diğerleri de geri çekildi.

Üçümüz de aynı anda nefes verdik. Kanatlarını geri kapatan gargoyleye bakıp başımla teşekkür ettim. Tepkisiz yüzüne tekrardan bakmadan merdivenlere doğru koşmaya başladık.

Demek zindan denilince aklımda canlanan o korkunç yerler tamamen doğruymuş!

Sadece daha alt kattalarmış.

Merdivenlerden indiğimiz anda alt katın taş geçidinden adım attığımızda vücudumuzdan bir titreme geçti. Sanki görünmez bir bariyeri geçmiştik ve... aştığımız an kulaklarımızı acı dolu çığlıklar doldurdu. Korku dolu gözlerle etrafımıza bakarken üçümüz de birbirimize sokulduk.

Yukarıdan zincirlerle ters şekilde bağlanmış biçimsiz et yığınları, her tarafından bir platforma mıhlanmış biçimsiz et yığınları, yerlerde sürünen biçimsiz et yığınları...

Viktor burnunu tutup öğürdü.

"Demek ünlü Nyxhaven Zindanları burası," dedi Azel, ilgiyle ne için kullanıldığını öğrenmek hiç istemediğim, sivri bir aleti incelerken.

"Devam edelim," dedim Viktor'un kolunun altına girerek. Tam karşı duvarda başka bir merdiven aşağı kıvrılıyordu. Seslere kulağımı tıkayarak, gördüklerime gözlerimi kapatarak merdivene ulaşmayı başarıyordum ki önümden giden Viktor aniden durdu ve ben ona, Azel de ikimize çarptı ve böylece zincirleme bir şekilde çarpıştık. Az daha merdivenden aşağı yuvarlanıyorduk. Viktor eliyle susmamızı işaret etti. Bir meşalenin hızla yaklaşan görüntüsü duvara yansıyor, yükselen ayak seslerini işitiyorduk.

Viktor gergince, "Duvara yapışın ve nefes bile almayın," diye fısıldadı. Sonra dediklerini anladık mı diye kontrol etmeyi

beklemeden eliyle bazı işaretler yapmaya başladı. Elleri hareket ettikçe etrafımızdaki hava sanki donuyordu.

Üçümüz de duvara yapışmıştık, kımıldamıyorduk.

Sesler iyice yaklaştı.

"Bu katı kontrol ettik sanırım," dedi tam takır zırhını kuşanmış bir dev.

"Diğerleri Komutan Telith'de, yüzyıllardır kullanılmayan kapıları bile kontrol ediyor," diye cevapladı alaycı bir sesle, domuza benzeyen burnu olan öteki dev.

Muhafızlar bu geceyi sıcak evlerinde geçirmek istedikleriyle ilgili Telith hakkında dedikoduya dalmışken bizi fark etmemişlerdi. Söylediklerine göre Telith, ne Garen'e ne de taş muhafızlara güvendiğinden tüm kapıları kendi ekibine kontrol ettirmeye karar vermişti. Şimdi tam önümüzden geçiyorlardı. Elimi birazcık uzatsam adamın zırhına dokunabilecektim.

Domuz burunlu olan birden Viktor'un önünde durdu ve havayı koklamaya başladı. Viktor'un fal taşı gibi açılmış gözleri, kırpmamaktan sulanmıştı.

"Ne kokusu aldın yine?"

Domuz burunlu, kaşlarını çattı ve neredeyse Viktor'un alnına düşmüş buklelerine değecek şekilde eğildi.

"İlginç. Bir şeyler doğru değil."

Nefesimi tuttum. Sessizce elimi çantamın içine sokup hançerlerden birini kavradım. Olayların bu raddeye gelmesini gerçekten istemiyordum ama...

Adam ağzını şapırdattı. "Güneşebakan meyvesi... Acaba mutfakta biraz kalmış mıdır?" Guruldayan karnını tutup, "Sanırım acıktım," diyerek zırhlı arkadaşına döndü.

Sohbetlerinin sesleri iyice zayıflayana kadar duvara yapışık beklemeye devam ettik.

Biraz daha nefesimi tutmam gerekirse bayılacaktım. Üçümüz de çok derin bir oh çektik. Viktor hemen kendini kokladı, sonra kafası karışık bir şekilde bize baktı.

"Devam edelim," dedim, liderliği üstlenip koridorda yürümeye başlayarak. "Telith'i diğer muhafızlarla buluşmadan bulmayız."

"Neden Telith?"

"Yüzyıllardır kullanılmayan kapılar tam ihtiyacımız olan bir şeye benziyor."

Viktor başıyla onayladı ve çevreyi kolaçan ederek yürümeye devam ettik. Saptığımız bir koridorun iki tarafı da hücrelerle doluydu. Toprak zemin, kan olmadığını umduğum bir sıvıyla yer yer kaplanmıştı. Çürük et kokusundan yüzümü buruşturdum. Çığlık atan, bizi yanına çağıran, kapıdaki boşluktan elini uzatıp dokunmaya çalışan hiçbir mahkûma bakmamaya çalıştık.

"Sen!" dedi bir hücreden tıslar gibi bir ses. "Sana kim olduğunu söyleyebilirim. Ben bilirim. Ben görürüm."

"Hadi, devam et," diye itekledi arkamdan Azel.

"Her şey, sensin. Sen, ey büyük..."

Farklı bir koridora saptığımızda tıslayan sesin anlamsız konuşmaları da yarım kaldı.

Telith'i zindanın dar merdivenlerinden inip üç kat aşağıda, duvarda bir çatlağı incelerken bulduğumuzda Viktor sessizce bir büyü yapmaya hazırlanıyordu. Ancak dev, arkasına bile bakmadan bıçağını çekip Viktor'u cüppesinin tepesinden duvara mıhladı. Viktor, boğazından boğuk bir inilti çıkararak bir pelerin gibi asılı kaldı. "Sizi hiç gözüm tutmamıştı zaten."

Azel ile aynı anda silahlarımızı çekerken çıkardığımız metalin sürtünme sesi, Telith'in dikkatini bembeyaz olmuş Viktor'dan bize çevirdi.

"Bunu yapmak istemezsiniz çocuklar."

İki katım olan bedenini baştan aşağı süzerken yutkundum. "Gerçekten istemiyorum."

"Sorun çıkarmadan benimle gelirseniz kimse zarar görmez," dedi ve bize doğru bir adım attı. Aynı anda bir adım gerileyip silahlarımızı kaldırdık. Yüzünü bir böcek görmüş gibi buruşturan dev, sırtında taşıdığı koca *claymore*'u tek hamlede çıkardı. "Madem öyle, Garen'in durmadan böbürlendiği kadar var mısınız görelim."

Kılıcı benim tarafıma doğru geniş bir yay şeklinde indirdiğinde yuvarlanarak kenara kaçtım. Azel, kılıcın ağırlığını kendi lehine kullanabilmek için vakit kaybetmeden Telith'e doğru hücum etti. En büyük kılıç türlerinden olan *claymore*, belli ki bir dev için bastondan farksızdı. Telith, açısını değiştirip kılıcının kabzasıyla Azel'in göğsüne bastırdı. Azel, karşı duvara doğru uçarken devin ayaklarına hançerleri saplayıp zemine sabitlemek için çaktırmadan yaklaşmaya çalışmam, az daha ezilecek olmamla son buldu. Azel sonunda duvara çarptığında tavandan tozlar saçlarımıza dökülürken birkaç saniye içerisinde ikimiz de yere serilmiştik.

Telaşlı bir şekilde büyü sözleri mırıldanan Viktor'un sesi, devin ilgisini geri ona döndürmesiyle ciyaklamaya döndü.

"Tek kelime daha söylersen seni duvardan kazımak zorunda kalırlar, çocuk." Viktor dudaklarını birbirine bastırdı ve yutkundu.

Uzaktan gelen ayak sesleri, diğer muhafızların çok da uzakta olmadığını gösteriyordu.

"Zamanımız daralıyor," dedim derisi sıyrılan dirseğimi tutarak ayağa kalkmaya çalışırken.

"Bu dövüşü kaybetmemizin tek sebebi zamansızlık çünkü." Azel yattığı yerden resmen hırlamıştı.

"Garen'in favorilerinden daha iyisini beklerdim." Telith, kılıcının ucunu yere dayadı ve çarpık dişlerini göstererek esnedi.

"Eh, birimizin günün kahramanı olması gerek," dedi Azel doğrulurken. Beni kenara itip Telith ile kaybedeceği bir kılıç savaşına girmek için önüme geçti. "Viktor'u al ve git." Bana göz kırptı. Niye göz kırptı?

Dev, hayatında daha komik çok az şey duymuş gibi başını arkaya atarak kahkaha attı. Yani ben o çıkardığı korkunç sesin kahkaha olduğunu umuyordum.

Gözlerimi kırpıştırarak Azel'e baktım, onu bizim için kendini feda edebilecek biri olarak düşünmemiştim hiç. O ise bana kararlı bir şekilde başını salladı. Yoksa... yoksa bir planım olduğunu mu düşünüyordu?

Sonunda Telith gözünden gelen yaşları silip bize döndü. Azel'in soğuk bakışlarıyla karşılaştığında yavaş yavaş gülümsemesi soldu. Kılıcını iki eliyle kaldırarak elinde dengeledi. Azel, belki gerçekten devi bir süre oyalayabilirdi ama bunun yeterli olmayacağını hepimiz biliyorduk. Bana zaman kazandırmaya çalışıyordu. Zaman kazanırsam planımı gerçekleştirebileceğime inanıyordu belki de. Gözlerim Telith'in kemerinde şıngırdayan anahtarlara takıldı.

Yüz yıldır açılmayan kapılar. Buraya kadar geldik, anahtarları almadan hiçbir yere gidemezdim. Ancak Garen'den bile güçlü birinin kemerine nasıl yaklaşabilirdim ki? Bu kapışmayı kazanmak için başka bir yol bulmalıydım.

Daha... yaratıcı.

Azel'in omzunu sıvazladım. "Dikkat et," dedim ve aralarında ezilmemek için hızla kenara çekildim, sırtımı duvara yaslayarak aslı Viktor'a doğru sürünmeye başladım.

Azel, rakibine doğru koşmadan önce tekrar başıyla onayladı. "Ne yapacaksan çabuk yap."

Kötü haber, gerçekten bir planım yoktu. Bir planım olmalıydı, yoksa ne işe yarayacaktım? Devin arkasındaki duvara vardığımda kemerde şangırdayan anahtarlığa tekrar baktım.

Düşün, düşün. Anahtara ulaşmalıydım. Gerekirse...

Azel ile Telith'in kılıç sesleri inleyen mahkûmlarınkine karışırken, kendime planımın mantığını sorgulama fırsatı bile vermeden Telith'in arkasından koşup pantolonunun kemerini kestim. Telith elinin tersiyle kafama patlattığında gerisin geri duvara uçup sinek gibi aşağı kaydım. Afallayan dev, dizlerine inen pantolonunu tutmak için refleks olarak *claymore*'u bıraktı. Böyle deyim yerindeyse bel altı bir saldırıyı beklemediği için paniklediği hareketlerinden belliydi.

Benim hazırlıksız yakalandığım noktaysa Telith'in iç çamaşırı giymemesiydi.

Durmadan milletin pantolonunu kesip durmuyordum sonuçta ama zor durumlar, yaratıcı çözümler gerektirirdi. Ve unutmak isteyeceğin manzaralar...

Neyse ki Telith'in dikkat dağınıklığını fırsat bilen Azel, zıplayıp var gücüyle kılıcının kabzasını kafasına geçirdi. Dev, bir inlemeyle dizlerinin üzerine çöktü. Hâlâ olduğu yerde çakılı olan Viktor ise neredeyse bağırarak daha demin yarıda kalan büyülü sözlerini tamamladı ve Telith'in gözleri yavaşça arkaya kaydı. Muhafızların lideri, büyük bir gümbürtüyle yere düşüp yarı açık ağzından horlamaya başladı. Oflayarak doğruldum, muhtemelen feci şişecek olan başımın arkasını ovaladım.

Azel parmağıyla devin inmiş pantolonunu gösterip, "Planının bu olduğunu bilseydim ikinizi de bırakıp kaçardım," dedi.

"PLANIM OLDUĞUNU NEREDEN UYDURDUN?"

Omuz silkti. "Senin her zaman bir planın vardır."

Boştaki elimle suratını dürtüp devin bize bir problem olmayacağından emin olduktan sonra Viktor'un palto gibi asıldığı duvara koştum. Onu mıhlayan bıçak, ne kadar çekersem çekeyim yerinden oynamıyordu bile.

"Bunun için bir büyü falan yok mu?" dedim dişlerimin arasından, ayaklarımı duvara yaslamış tüm ağırlığımla bıçağı çekmeye çalışıyordum.

"Y-yok, üzgünüm."

"Çekil." Sonunda Azel, Viktor'u omuzlarından tutup öyle sert çekti ki içinde mahsur kaldığı pelerinin başlık kısmı yırtılıp tamamen duvarda asılı kaldı.

Hepimizin tek parça halinde olduğuna emin olduktan sonra istemeye istemeye devin horlayan bedenine döndüm. Anahtarlar oradaydı işte. Üçümüz de birbirimize baktık, kimse oraya yaklaşmaya cesaret edemiyordu.

"Eh, birimizin günün kahramanı olması gerek," dedim ve devin dizlerine inmiş pantolonuna yaklaştım. Kemerinden anahtarlığı söküp -gözlerimi kapatarak- pantolonunu yukarı doğru çektim ve bir özür fısıldadım. "Keşke Len yerine beni kaçırsalardı da bunu görmeseydim," dedi Viktor, avuçlarını gözlerine bastırarak. Elindeki kılıcın boyunu karış karış ölçmeye çalışan Azel, sessizliğini korumayı tercih etti.

Viktor çantasından Bilinç Kilitleme İksiri'ni çıkardı. "Enerjiye ihtiyacım var. Büyüyle Telith'i uyutmaya devam edemem," diye açıklayarak baygın devin ağzından sarı, kıvamlı sıvıyı döktü.

Ayak sesleri artık hemen ötemizdeydi. Bu aşamadan sonrasını gizliliğe önem vermeyerek çeşitli inleme sesleri ve çığlıklar gelen kilitli odaların sıralanmaya devam ettiği, labirent gibi koridorlarda koşturmaya başladık.

Çıkmaz bir yola vardığımızdaysa önümüzde sadece aşağı inen bir merdiven vardı.

Artık yarı yuvarlanarak yarı zıplayarak ne kadar basamak indik hatırlamıyordum ama bacaklarımın ağrısından ve ciğerlerimin yanmasından merdivenlerin sonunu getiremeyeceğimden korktum. Merdiven sonsuz gibi gözükmüştü ama şimdi son, önümüzde duruyordu. Ne başka bir oda vardı ne bir koridor. Sadece bir duvar.

Yol, burada bitiyordu.

"Çıkmaz yol," dedi Azel.

"Hayır, bak!" diye duvarın önündeki küçük alanın zeminini gösterdi Viktor.

Merdivenin son basamağına geldiğimde aşağı doğru açılan metal bir kapağı fark ettim. Kapağın pastan orijinal rengi anlaşılmıyordu bile. Üzerine kocaman ters duran bir kalp işlenmişti. Ortasında da genişçe bir anahtar deliği vardı. Telith'in anahtarlarını çıkardım. Ellerim terli, nefesim düzensizdi. Beceriksiz hareketlerle anahtar deliğine uygun olanı bulmaya çalıştım. İlk birkaç başarısız denemeden sonra Viktor, beni hafifçe kenara itti.

Anahtar deliğinden bakıp başını sallayarak, "Karanlık," diye fısıldadı. Sakinleşmek için derince bir nefes aldım. Odaklan El, odaklan. Yüzyıllardır kullanılmamış bir anahtar... En paslı olanının bu antik kapakta işe yarayacağını umut ederek Azel'e en eski görünümlü olanını uzattım.

Anahtarı kilide yerleştirdik ve pasın direnciyle savaşarak çevirdik. Ardından kapağı kaldırmak için üçümüz de var gücümüzle çektik. Paslı menteşeler inatla açılmamak için direndi. Sonunda yenildiler. Kapak ağır ağır yukarı kalktı, içinden yükselen toz ve rutubet kokusundan hepimiz bir an başımızı çevirdik. Toz dağılınca tekrardan aşağı bakacak cesareti topladım.

Kapağın altında...

Bir hiçlik.

Sanki dünya burada sona ermiş, ötesi var olmamıştı. Göz alabildiğine karanlık, içine çeken sessiz bir boşluk. Oraya baktığımda bir şeyin eksik olduğunu değil, hiçbir şeyin var olmadığını hissettim. Bu, basit bir karanlık değildi. Işığın, hayatın, senin, benim, her şeyin anlamını yitirdiği, herhangi bir kavramın hiçbir zamanda yaratılmadığı bir boşluktu.

"Ne yapacağız?" diye sordu Azel.

Duvardaki meşaleyi kaptığım gibi aşağı attım. Karanlık, alevleri yutuverdi. Söndürmedi. Resmen yuttu!

Başladığımız yere geri dönmüştük.

Viktor, kararlı bir sesle, "İlk ben gidiyorum," dedi ve ben daha, "Dur!" diyemeden atlayıverdi. Aşağıdan ne bir yere çarpma sesi ne de başka bir ses geldi.

Azel bir küfür savurdu ve "Bir melezin beni geçmesine izin veremem," diyerek ayaklarını kapaktan sarkıttı. Sesini kızgın ve kararlı çıkarmaya çalışmıştı ama atlamadan önce son kez bana baktığında korku gözlerinden çok net okunuyordu. "Aşağıdan sana seslenmeye çalışacağım."

"Bekle..."

Böylece saniyeler içinde sona kalmıştım. Belki son hayatta kalandım. Ne Azel'in ne de Viktor'un sesini duyabiliyordum. Kafamı içeri uzattım, boşluktan sidik yarıştırma uğruna atlayan arkadaşlarıma seslendim. Karanlık, sesimi de yuttu.

Çevreme son bir kez baktım, derin bir nefes aldım.

"Len, seni kurtardığımızda bizim için bir kahramanlık şarkısı bestelesen iyi edersin," diye söylenerek aşağı atladım.

Gözlerimi araladım, öksürerek boğazıma yapışmış kum tanelerini çıkarmaya çalıştım. Saçlarımdan, yüzümden kumları silkeleyerek sırtüstü yattığım yerden doğruldum. Belime kadar kuma gömülmüştüm. Rüzgâr olmamasına rağmen bir saniye önce silkelediğim kumları tekrar saçımdan ve yüzümden silkeleyerek çevreme bakındım. Neresi ya burası?

Yan tarafımda yatan Viktor'u gördüm; kirlenmiş, zayıflamıştı ve saçları yolculuğa başlamış halimizden de karman çormandı. Yüzündeki yorgunluk, yalnızca fiziksel değildi. Bakışlarının ardındaki bir şey tükenmişti.

Azel de diğer yanımda yarı açık gözlerle gökyüzüne bakıyordu. Onun da durumu pek farklı değildi, vücudu sanki yüzyıllardır burada bekliyormuş gibi solmuş görünüyordu.

"El, sen misin?" diye sordu Viktor, zayıf bir sesle. Sahip olduğu son enerjiyi kafasını azıcık bana çevirmek için harcamış gibiydi. Gözlerinde bir şüphe vardı, sanki burada olduğuma inanmıyordu. Ben de aynısını Viktor'a soracaktım. Birkaç dakikada nasıl bu kadar hırpalanmışlardı?

Tam o sırada, Azel aniden boynuma yapıştı.

"Kaç gündür seni bekliyoruz," diye hırladı, ardından sert bir öksürük nöbetine girdi. Sesi uzun zamandır kullanılmamaktan paslanmış gibiydi.

"Günler mi?" Kafam karışmıştı. "Hemen ardınızdan atladım," diye kendimi savundum ama sözlerim nedense çok emin bir şekilde çıkmıyordu ağzımdan. Burada ne kadar süredir olduğumu ya da nasıl geldiğimi anlamaya çalışırken zihnim bulanıklaştı. Viktor yerde süründü, ani patlaması tüm enerjisini tüketmiş gibi gözüken Azel'in çökmüş omzuna elini koydu.

"Ben de günler boyunca tek başıma birinizin gelmesini bekledim. Beni burada bıraktığınızı düşündüm," dedi sessizce. Gözleri beni baştan aşağı tartıyordu, hâlâ gerçek olup olmadığımı anlamaya çalışıyor gibiydi. "Gerçeklik algısını kıran bir zaman deliği olmalı," diye devam etti Viktor gözlerini geldiğim yöne, havaya kaldırarak.

Gözlerimle karanlık gökyüzünde bir iz aradım ama bulamadım. Düşmüş olduğum kapaktan ya da herhangi bir delikten eser yoktu. Belki de hep bu yerde yaşamıştım. Kapağın ötesi diye bir yer asla var olmamıştı. Hep bu kumlar arasında bir taneydim, zaman ve mekânın benim için bir anlamı yoktu.

Hafif kum tepelerinin kapladığı sahil, göz alabildiğince uzanıyordu. İleride, bir tekne gölün dalgalarıyla hafif hafif sallanıyordu. Nyxhaven Gölü'nün altında bir tane daha mı göl vardı? Yoo, ben her zaman bu göldeydim. Değil mi? Artık ne taraftan geldiğim ve nerede olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Biraz ileride duran, ahşap tekneyi gösterdim. "Bakın, buna binebiliriz."

Azel ve Viktor'un yarı kapalı gözleri kocaman açıldı. "Tüm sahili günlerdir dolaşıyoruz. El, burada böyle bir tekne yoktu."

Birbirimize endişeli gözlerle baktıktan sonra gözkapaklarımız tekrardan düştü. Kendimi silkeleyerek ayağa kalktığımda tüm dünya etrafımda döndü, dizlerimin üzerine kapaklandım.

İkinci denememde ayakta kalmayı başarmıştım. Teker teker Azel'i ve Viktor'u da gömüldüğü yerlerden çektim. Saçlarımdaki kum tanelerini silkeledim. Daha demin silkelememiş miydim? Kalan enerjimle arkamdaki ikili beni takip ediyor mu diye bakacak gücü bulamadan sessizce tekneye doğru yürüdüm.

"Peki, nereye gideceğiz?" dedi Viktor arkamdan.

"Nasıl yani? Tabii ki..." Duraksadım. Sahi ya, biz neden buradaydık?

Cümlemin sonunu arkadaşlarım da hatırlamıyordu. Cümlemin başını ben hatırlamıyordum. Sadece içimden hırıltılı bir ses, devam etmek zorunda olduğumu söylüyordu. Işığa uçuşan böcekler gibi tekneye doğru yürümeye devam ettik.

Tekneye yaklaştıkça içinde oturan yaşlıca bir adamın silueti netleşmeye başladı. Kumları saçlarımdan ve gözlerimden silkeledim. Adamın sırtı dönüktü, dümdüz gölün ötesine bakıyordu.

"Pardon beyefendi," derken korkunç bir öksürük krizi cümlemi bitirmemi engelledi. Kumlu bir balgam attım sahile. Yüzüme gelen kumları elimin tersiyle silip temkinli bir adım attım. Her adımım çok fazla enerjimi alıyordu.

"Bakar mısınız?" Adam yavaşça başını kaldırdı. Sonra başını yüz seksen derece bize doğru çevirdi, vücuduysa hâlâ diğer tarafa doğru bakıyordu.

"Sıçtık," diye mırıldandım.

Hikâyemi buraya kadar okuyanlar bilir ki hayatımda şu son bir yıl içinde çok fazla garip şey görmüştüm. Konuşan bir tilkinin peşinde avcılardan kaçtım, iskelete dönüşen bir adamdan ders aldım,

sıçana benzeyen bir canavarı içeriden patlattım, bir devin çamaşırsız halini gördüm hatta bir tanrı olma ihtimaliyle karşı karşıya kaldım.

Karşımdaki adam, hepsini gölgede bırakacak kadar korkunçtu. Ve ben o kadar yorgundum ki korkamadım bile.

Ardımdan Azel'in, "Sıçtık," diyen fısıltısını işittim.

Vücudunun bize ters duruyor olması bile tamamdı ama kolları ve bacakları... kâbustan fırlamış gibiydi. Her biri örümcek gibi uzun ve eklemliydi. Her biri farklı bir yöne bakan şekilsiz elleri ve kolları birbirine karıştı. Bu yaratık Doğa Tanrıçası'nın tüm kurallarını altüst ediyordu. Yüzü -yüzü olduğunu varsayıyorum- birkaç düzine etrafa dağılmış gözden ibaretti. Her biri ters bir açıdan bakan bu gözlerin hepsi sanki hayatımızın farklı bir evresini görüyordu. Bazı gözleri genç bir ışıltıyla parlarken bazıları yorgun, bazıları kapalı, bazı gözler de yeni oluşuyordu.

"Sıçtık," dedi Viktor.

Geriye doğru adım atmaya çalıştım, her hareketim bir öncekinden daha ağırdı. Eğer bu şey bize saldırırsa ne kadar savaşabilecek enerjimiz vardı, bilemiyordum. Kendimi teslim etme düşüncesi bir anda içime huzur verdi.

Doğru ya. Eğer insanın içini bu kadar huzurla dolduruyorsa apaçık kendimi kumlara bırakmalıydım. Bu deforme yaratık artık tamamen dönmüş, karşımızda yükselmişti. Bir anda, iki büklüm bir şekilde eğildi. "Hoş geldiniz canlarım," dedi, ürkütücü görünüşünün aksine daha önce kimseden duymadığım bir kibarlıkla.

Bu yaratıkta bir sıcaklık hissediyordum. Sanki bu dünyanın tüm kargaşasını geride bırakmak, onun yanında kendimi zamana bırakmak... çok kolay olacaktı. Viktor ve Azel de aynı şeyleri

hissediyor gibi uyuşukça gülümsedi. Sadece çok yorgunduk. Şurada iki dakika uzansaydık, bu sonsuz kumlarda... Hem nereye gidiyorduk ki cidden?

Azel yavaş yavaş eğildi ve yerde kıvrıldı. Kum, sanki ağına takılmış bir böcekmiş gibi dhampirin üzerini örtmeye başladı.

"Dağın kalbine gideceğiz. Tekneni kullanabilir miyiz?" Kısık bir ses huzurumu böldü.

Viktor, dizlerinin üzerinde emekleyerek yaratığa yaklaşmıştı.

Azel çığlık atarak yerinden kalktı. Üzerinden tüm kumları silkelemeye çalışırken ona yardım edebilecek enerjiyi kendimde bulamadım.

Kafam çok karışmıştı. Neden bu huzurlu diyardan gitmek istiyorduk?

Yaratık da Viktor'a yaklaştı. Artık suratlarının arası bir nefes mesafesiydi. Sonra yüzündeki yüzlerce gözü bana çevirdi.

"Tabii ki canım. Eğer bilmecemi çözerseniz seve seve teknemi size ödünç verebilirim," dedi, huzur dolu nezaketli sesiyle. Canım derken M harfini uzatıyor, insanın kendini o M harfine bırakası geliyordu.

Doğru bilemezsek ne olur?

O esnada Viktor yere yığıldı. Azel son bir çabayla Viktor'u tutmaya çalıştı ama o da dizlerinin üzerine düştü. Kumlar yine bellerine kadar her tarafı sardı.

Yaratık kafasını hafifçe yana eğdi, güçsüz düşen dostlarım ilgisini çekmişti.

"Veya lezzetli genç arkadaşlarınızdan birini burada bırakırsanız, bilmece olmadan da size teknemi ödünç verebilirim. Zaman sahilinde misafirlerimizi çok iyi ağırlarız."

"Burası neresi?" diye sordum, odaklanmaya çalışarak. Zihnim sanki yüzlerce Karataç çileği yemişim gibi karmakarışıktı.

"Canım," diye tısladı. "Burada tüm dertlerinizi geride bırakabilir, uçsuz bucaksız sahilde bir kum tanesi olmanın huzuruna varabilirsiniz."

Yaratığın ağzı yoktu ama gözlerinden gülümsediğini görebiliyordum. Nasıl konuşabiliyordu o zaman?

"Zamanın dili yoktur, aklınızdan bir an gibi geçer gider."

Enerjimin artık sonuna yaklaştığımı hissedebiliyordum. Burası içine düşen herkesin zamanını emen bir yerdi. Ayak bileğime kadar gelen kumlara baktım. Kum değil, minicik beyaz örümcekler gibiydi. Önlerinde büyük bir ziyafet varmış gibi hızla etrafımı sarıyorlardı.

Acı bir iniltiyle doğrularak yaratığın gözlerinin içine baktım. Başımı onaylarcasına salladım, ağzımdan tek bir kelime dahi çıkaramamıştım.

Canavar ipek gibi yumuşak sesiyle fısıldadı:

"Kendimi bilmem,

Güçlerim nerede?

Sınırlarımı bilmem,

Parçalarım nerede?

Ben yokum ama,

Kalbim nerede?"

Bu. Ne. Lan?

Yardım için arkadaşlarıma döndüm ama onlar çoktan gözlerini kapatmış, huzurla dinleniyordu. Kumlar boyunlarına kadar gelmişti. Artık buradan çok uzaklardaydılar, bilmeceyi bile duymadıklarına emindim.

Her kelimeyi, her satırı sindirmeye çalışarak teker teker kafamdan geçirdim.

Kendimi bilmem, güçlerim nerede?

Sizin aklınıza ilk gelen, benim aklıma da geldi elbette. Bu bilmece, güçlerini kaybeden Kaos Tanrısı'nı anlatıyordu.

Sınırlarımı bilmem, parçalarım nerede?

Sınırlarını bilmek. Her şey bir noktada sınırlıydı, Kaos Tanrısı bile hapsedilmişti. Sınırsız olan tek şey... Etrafımdaki uçsuz bucaksız sahile baktım. Acaba zamandan mı bahsediyor?

Adımı bilmem, kalbim nerede?

Elimi kalbime koydum. Güçlerini kaybetmiş, bir zamanlar sınırsız olsa da parçalara ayrılmış, kalbi kayıp olan birinden bahsediyor.

"Bir müddettir beslenmedim canım, zamanınız azalıyor."

Kaos Tanrısı'nın gerçek ismini kimse bilmiyordu ama Athiller potansiyel çocuklardan birinin ben olduğumu düşünüyorsa... Deneyi tamamlayamamışlardı ancak risk almaya değerdi. Başka fikrim de yoktu zaten. Başka bir fikir üretecek kadar da enerjim yoktu.

"Kao..."

Ağzımı açtım ancak midemde bir titreme beni durdurdu. Düzenli vuruşlar.

Aynı kalp atışı gibi... Arada midemin bulanmasına, arada öfkeyle kaynamasına sebep olan o derinimdeki göl hafifçe titriyordu.

Zaman yaratığı tüm gözlerini ayrı ayrı kırpıştırarak yaklaştı. Tüm gözleri elimle tuttuğum mideme çevrildi. Uzuvları huzursuzca kımıldanmaya başladı. Yanlış yapmama çok az kalmıştı. Karnını iyice doyuracağının bilincinde yerinde duramıyordu.

Tamam tamam, sakin ol ve odaklan El. Gözlerim çok ağır. Herkesin unuttuğu ismi, ben nereden bileyim? Kendi adımı mı söylemeliyim? Belki de bu, Athillerin bahsettiği o deneydir. Gözlerim...

Aç gözünü. Odaklan!

Daha önce duymadığım, gök gürültüsü gibi bir sesle gözümü açtığımda yaratığın binlerce gözü burnuma değecek kadar yakındaydı. Kolları etrafımı sarmış bir kafes gibi içine almıştı. Uzanıyordum. Kumlar, boynuma gelmişti.

"Canım, hadi devam et. Cevabı ver."

Yaratık, Kaos Tanrısı demeye başladığım için çok hevesliydi. Fazla hevesli. Bir dakika. Kafamı yana çevirdim, Azel ve Viktor'un yattığı yer artık hafif kabarık bir kum tepesiydi.

"Canım."

Kaos'un ismini kimse bilmiyorsa bu yaratık da bilmiyordu. Bilmediği bir soruyu soramaz herhalde. Bu yaratığın bilebileceği, ismi unutulmamış tek...

Artık sadece yüzüm kumların üzerindeydi. Derin bir nefes alarak, "İlk Tanrı," dedim. "Yalnkı'nın kalbi, dağın kalbinde."

Sesim güçsüz bir fısıltı halinde çıkmıştı. İlk Tanrı, artık yoktu. Yedi parçaya ayrılmıştı. Kalan her gücü farklı bir parçayla yok olduysa da kalbinin, Nyxhaven Dağı'nın kalbinde olduğunu söylemişti Viktor.

Yaratığın binlerce gözlerinin her birinde derin bir hayal kırıklığı belirdi, hızla suratımdan uzaklaştı. Tekrardan başını eğerek aşağı kadar reverans yaptı.

"Hoş geldiniz. Yolum, yolunuz; teknem, pusulanız olsun."

Üzerimizdeki kumların hepsi hareket etmeye başladı. Küçük bacaklarıyla dev yaratığa doğru gidiyorlardı. Çekilen kumların

altından Nyxhaven Dağı'nın taş zemini gözükmeye başladı. Türn zamanımızı ve enerjimizi gerçekten de bu küçük kum canavarları yiyormuş gibi kumların bizi rahat bırakmasıyla enerjimizin yerine gelmesi bir oldu. Azel ve Viktor anında ayağı zıpladı, şaşkınlıkla hâlâ kuma benzeyen küçük yaratıkların uzaklaşmasına baktılar. Yaratık da yüksekçe bir taşa tırmandı ve ters bir şekilde durup kafasını değişik bir açıyla bükerek hareketimizi izlemeye devam etti. Artık bize zarar vermeyecekti ama bu onu daha az tehlikeli yapmıyordu.

"Bizi nasıl kurtardın?"

"Çekiciliğimle."

Elimi mideme götürdüm. Yanlış cevabı vermemi ne engelledi, içgüdülerim mi? Viktor beni, hiç zaman kaybetmeden tahta tekneye doğru sürüklerken aklımda işte bu soru dönüp duruyordu.

Akıntı yönünde gitmeye başladık. Azel vampir solgunluğuna rağmen daha da soluktu ve bir daha asla konuşamayacakmış gibi gözüküyordu. Arada eliyle ağzını kapıyor ve öğürüyordu. Arkadaşlarım daha on beş dakika önce sahilde, gencecik yaşlarında yaşlanmayı yaşamıştı, şimdi kimsenin içinden bir söz söylemek gelmiyordu. Azel, endişeli bakışımı fark ettiğinde titreyen bir sesle, "Yüzme bilmiyorum," dedi. Sonra bakışlarını tekrardan göle çevirdi. Viktor ise teknenin başında oturmuş, birkaç saat veya yıllar önce odamızdayken cebine attığı haritadan doğru yolu bulmaya çalışıyordu.

Küreği çekmeye gönüllü oldum. Kafayı yememek için bir iş yapmalıyım, herhangi bir iş. Küreğin pürüzsüz gölde çıkardığı sakinleştirici ses, Azel'in öğürmesi ve arada sırada Viktor'un yönlendirmeleri dışında çıt çıkmıyordu. Sahip olduğumuz tek ışık, nehrin derinliklerinden gelen pırıltı ve Viktor'un elinde tuttuğu, etrafı mora boyayan küresiydi.

Arada arkamı kontrol edip zaman yaratığının peşimizden gelmediğinden emin oluyordum. Artık kumla kaplı olmayan sahilin, gitgide bir sis bulutunun içinde kaybolmasını izlerken ritmik bir şekilde küreklere asılmaya devam ettim. Viktor'un da arkada bıraktığımız garip yere kaçamak bakışlar attığını yakalıyordum. Azel ise kendini tamamen bırakmış, gözleri odaksız bir şekilde bakarken derin derin nefes alıp veriyordu.

"İşte kara orada!" Azel, yolculuk boyunca ilk defa bir yaşam belirtisi göstermiş, heyecanla sislerin içerisindeki belli belirsiz görünen kara parçasını işaret ediyordu. Bu sefer kollarımda olmasına şaşırdığım kadar büyük bir güçle küreğe asıldım. Akıntı da benim tarafımda olduğundan hızla karaya doğru ilerlemeye başladık.

Azel'in hâlâ parmağıyla karayı gösteren eli havada kalmıştı. "Sıçtık," dedi ve parmağını yan tarafa çevirdi.

Ne gösterdiğini benden daha önce gören Viktor, küreyi daha sıkı kavradı. "Sıçtık."

Küreği bırakıp teknenin ön kısmına, yanlarına iki büyük adımda gittim.

"Sıçtık."

Yan taraftan hızla yüzen dev yüzgeçler, bizi daire içine almaya başladı. "Burada normal boyutlarda herhangi bir yaratık yok mu?" diye söylendi Azel.

"Tamam, sakin olun," dedi Viktor. "Bir plana ihtiyacımız..."

Teknenin altından gelen darbeyle bir anda öte tarafa savrulduk. Azel hayatı buna bağlıymış gibi oturma yerine yapışmıştı ama Viktor, çaresiz bir çığlık atarak suya düştü.

Kaygan güvertede tutunacak yer bulmaya çalışırken arkadaşıma seslendim ancak cevap alamadım. Saniyeler sonra bir başka devasa

balık, teknenin diğer tarafına vurdu. Tahta çıtırdayarak parçalandı ve yan tarafta açılan büyük delikten su dolmaya başladı.

"Azel!"

Beni korkutan Viktor değildi, kendi başının çaresine bakabilirdi. Gözlerimin önünde suya düşen Azel, yüzmeyi bilmiyordu. Akıntıyla anında sürüklenmeye başladığında bana seslendi. Parçalanmış tekneden atlayıp o tarafa doğru yüzmeye başladım. Çok geçmeden peleriniyle birlikte ağırlaşmış bedenini kollarının altından yakaladım ve suyun üzerinde tutmaya çalıştım. Can havliyle çırpınıyordu. Benden çok daha iri olan dhampirin hem ağırlığı hem de çırpınması yüzünden ilerlemeyi bırak, yüzeyde kalmakta bile zorlanıyordum. Bata çıka birkaç metre yüzmüştük ki siyah yüzgeçli bir balık, suyun yüzeyine yanaştı ve tüm gövdesiyle gökyüzüne doğru atladı.

Azel bile çırpınmayı bıraktı.

Kocaman ve uzun zaman önce ölmüş olması gereken bir yunus gibiydi. Vücudunun yarısında etleri yoktu, deliklerden iskeleti gözüküyordu. Gözlerinin olması gereken yerde sadece hafif pırıltılar vardı.

Gölün pırıltıları.

Yan tarafımızdan zıplayarak geçti. Balığın dişlerinin kenarından koyu lacivert, başlığı olmayan bir Nyxhaven Akademisi pelerini sarkıyordu. *Viktor*, diye düşündüm endişeyle. Sol tarafta parçalanmış teknemizden kalan bir tahta parçasına doğru yarı boğularak yarı kulaç atarak bedenini sürükledim. Tahtayı Azel'in kolunun altına tutuşturup düşmeyeceğinden emin oldum. Gücüyle övünen dhampir, şu an ıslak bir yavru kediye benziyordu. Tir tir titreyerek ciğerlerine dolan suyu çıkarmaya çalışıyordu.

"Akıntının seni sürüklemesine izin ver. Sakın çırpınma," diye nefes nefese uyardım. "Balıkların dikkatini farklı yere çekeceğim."

Beni anladığından emin değildim ama cevabını duyacak kadar zamanım yoktu. Derin bir nefes aldım ve Azel'i bırakıp tam tersi yöne doğru kulaç atmaya başladım. Hiçbir zaman mükemmel bir yüzücü olmamıştım ama en azından boğulmadan ilerleyebilecek kadar biliyordum.

Ben kulaç attıkça Azel ve umarım Viktor'un peşindeki balıkların dikkatinin bana kaydığını fark ettim. Gitgide daralan bir çemberde etrafımda dönüyorlar, yakamozlu suyun altında büyük gölgeler oluşturuyorlardı.

Elim, hâlâ belimde asılı olan hançerlerden birine gitti. O kadar kolay lokma olmayı planlamıyordum. En azından Viktor ve Azel akıntıyla birlikte karaya çıkana kadar zaman kazandıracaktım.

Sağ çaprazımdaki yüzgeç hızla bana doğru yaklaşıyordu. Kalp atışı kadar kısa bir sürede elimle kafası olduğunu düşündüğüm yere bastırdım ve su beni havaya kaldırdı. Dev balık altımdan geçip giderken sol taraftaki yüzgecin de bana doğru geldiğini gördüm ve hançerimi savurdum. Hem akıntıya karşı tek elle suyun üzerinde kalmaya çalışmak hem de diğer elinle hançerle savaşmak gerçekten çok zordu. İmkânsızdı hatta. Yine de hançerimi gelişigüzel saplamaya başladım.

Arka kalçamdaki keskin dişleri hissettiğimde acıyla haykırdım. Hançeri refleksle ısıran balığa doğru sapladım. Etraf yavaşça kırmızıya boyanıyordu ama benden mi, balıktan mı geliyor, ayırt edemiyordum. Etrafımdaki yüzgeçlerin sayısı gittikçe artıyordu ve ben suda çırpınmaya devam edemezdim. Gözümün önünde yıldızlar uçuşturacak kadar acı bir sancı öteki bacağıma saplandı. Bacağımdan tutan güçlü çene, önce sağa sonra sola doğru oyuncakmışım gibi salladı beni. Artık suyun üstünde kalmaya çalışmamın bir anlamı yoktu.

Umarım hızlı olur diye düşünürken buldum kendimi. En azından Azel akıntıyla iyice uzaklaşmıştır. İçimde korkuyla birlikte bir rahatlama vardı. Burada varlığım sonlansa bile Azel ve Viktor, Len'i kurtaracaktı. Her şey iyi olacaktı. Viktor'un balığın ağzından sarkan pelerini gözümün önüne geldi. Hayır hayır, bunu düşünmemeliydim. Her şey yoluna girecekti. Belki Oro Ana için topladığım Karataç çileklerinden hâlâ halüsinasyon görüyordum, bunların hiçbiri yaşanmamıştı. Onca şeyden sonra hayatta kalmam zaten ancak çılgın bir hayalde mümkün olurdu, değil mi?

İki tane yüzgeç, farklı yönlerden hızla bana doğru gelirken kendi kendime kıkırdadım. Herhalde buraya kadardı. Beklediğimden fazla bile hayatta kalmıştım. Çırpınmayı bıraktım. *Tanrılar, sizinle pek iletişime geçmiyorum ama umarım işimi hızlı bitirirler ve canım acımaz.* Gözlerimi kapatıp içimden sevdiklerime veda ettim. Kitana, Viktor, Len, Oro, Azel, Bay İskelet, Garen... Hepsinin ismini içimden son bir kez geçirdim.

Bir şey yaralı ayak bileğimi kavradı ve sertçe suyun altına çekti. Nefesimi toparlamaya bile zaman bulamamıştım. Son gördüğüm sahne yüzeyde iki dev balığın manevra yapamayıp çarpışmasıydı...

Suyun altında gitgide nefesim tükenirken beni çeken ele karşı mücadele etmeye çalışıyordum. Daha demin her şeyden vazgeçmişken şimdi çırpınmam çok ironikti. Sonuna kadar açık ağzımdan ciğerlerime gölün suyu doldu. Kollarımı, başımı birileri tutup sabitledi. Yüzüme bir şeyin yaklaştığını hissedebiliyordum ama derin sularda karanlıktan başka bir şey göremiyordum.

Yüzüme yaklaşan her neyse yavaşça dudağıma bir öpücük kondurdu. Öyle hemen hayalinizde canlanmasın, kitaplarda okuduğum romantik öpücüklerden değil. Öpücük bile denilemezdi, sanki ağzıma üfledi.

Etraf bir anda aydınlandı. Art arda birkaç tane derin nefes aldım. Gözlerimi açtığımda...

Suyun altında nefes alabildiğinizde çığlık da atabiliyormuşsunuz, biliyor muydunuz? Çığlık atarken bunu düşünüyordum. Karşımda... nasıl anlatabilirim... bir siren duruyordu. Şeyken muhteşem güzellikte olduğu çok barizdi. Şeyken...

Hayattayken.

Sirenin bel bölgesini sadece bir omurga kemiği tutuyordu. Yüzünün bazı kısımlarını yosun ve deniz kabukları sarmıştı. Artık parlamayan gri kuyruğu da parçalanmış, çeşitli deniz kabuklarıyla yama yapılmıştı. Gözleri, bize saldıran ölü balıkların gibi sadece gölü yansıtan boşluklardı.

Kolumu tutan ellerindeki parmaklar perdelerle birbirine bağlıydı. Ayağımı da tıpatıp ona benzeyen başka bir siren tutuyordu. Önümdeki siren bana baktı, acıma olduğunu sonradan fark edeceğim bir yüz ifadesi vardı. Ardından yüzeydeki dev balıklara bakarak kulak tırmalayan bir çığlık attı ve denizin altındaki kayalıklardan onlarca ölü siren çıktı. Çoğunun kılçığa benzeyen iskeletleri gözüküyor, bazı yerlerdeki etlerini sadece deniz kabukları veya gri mercanlar tutuyordu. Dişleri yoktu. Kolları hâlâ yerinde olanlar, perdeli ellerinde Lenora'nınki gibi üçlü mızrak tutuyordu.

Dev balıklara karşı hepsi dişsiz ağızlarıyla aynı tiz çığlığı atarak saldırmaya başladılar.

Ayağımı serbest bırakan öteki siren, yanıma gelip yanağıma dokunduğunda donakaldım. Sirenlerin hepsi birbirine benziyordu ancak bu kesinlikle Lenora'ydı! Aynı yaşlarda olmalıydık. Sadece o, büyümeyi bir müddettir bırakmışa benziyordu.

"Len?"

Siren cevap vermedi, derileri soyulmuş perdeli elini uzattı. Elini tuttuğumda o da parmaklarını benim elime kilitledi ve sanki bir dalgaymışım gibi hızla beni kıyıya doğru çekmeye başladı. Koca ölü balıkların, ölü sirenlerle çarpıştığı sularda darbe almamak için ani manevralar yaparak ilerledik. Sadece gölün dibinden büyük bir titreşim ve korkunç bir inilti duyunca hızımızı kesip arkaya baktık. Muhtemelen yine dev ve yine ölü bir canavarın sesi; balıkların kaçışmasına, sirenlerin de geri çekilmesine sebep olmuştu. Siren, diğer elimi de kavradı ve eskisinden de hızlı yüzmeye başladık. Ayağımı değebileceğim kadar sığ bir yere geldiğimizde kafalarımızı sudan çıkardık. Sirenin saçları platin ışıltılarla parlıyor, gözlerimi kamaştırıyordu. Sol gözünün üzerinden kafasının arkasına doğru giden parça yosun tutmuştu, boynundaysa büyükçe bir denizyıldızı vardı. Burnunun olması gereken yerde iskeletinin iki deliği gözüküyor, oradan da yosunlar uzuyordu. Kulağıma eğildi.

"*Kradesiszzz gerszzzi getisssz.*" Bir şey söylüyor ancak sesi, boğazındaki denizyıldızıyla kapadığı boşluktan veya dişsiz ve dilsiz ağzından belki de sadece uzun zamandır ölü olmasından kaynaklı kelimeler yerine anlamsız tıslamalar gibi çıkıyordu.

"Anlamıyorum."

İstemsiz olarak geriye kaçmaya çalıştığımda iskelet kollarıyla sıkıca tuttu ve "*Gersszi getirssz,*" diye bağırdı. Geri getir. Geri getirmemi istiyordu.

Tüylerim diken diken oldu. Kimi diye sormama gerek yoktu.

"Ilena?" diye fısıldadım, hafızamı zorlayarak.

Siren, kendi ismini uzun zamandır duymuyormuş gibi gölü yansıtan boş gözlerini şaşkınlıkla kırptı. Lenora bana kardeşinin öldüğünü söylememişti. O zaman neden Akademi'de beraber değillerdi? Ilena'ya başımı salladım. "Ne olursa olsun Len'i geri

getireceğiz." Siren, perdeli eliyle yanağını okşadı. Tıslayarak dediği şeyin teşekkür olduğunu çıkarmam için kelimeleri anlamama gerek yoktu. Beni karaya doğru itekledi ve derinliklere dalmadan önce son bir kez baktı, el salladı.

Karaya kendimi atıp bir müddet havaya baktım. Ciğerlerim ağrıyor, aldığım her nefes canımı acıtıyordu. Bana doğru koşan ayak seslerini duyduğumda kafamı çevirip bakacak gücü zor bulmuştum.

"Neydi onlar?" diye sordu Azel. Toprağa basınca eski gücünü toparlamış gibiydi.

"Ölü sirenler," diyebildim fısıltıyla. Lenora'nın kardeşi olduğunu söyleyemedim. Başımızda yeteri kadar dert vardı. Canlı bir sireni kurtarmak, uzun zamandır ölü bir sirenin derdinden daha önemliydi.

Viktor'a dönüp, "Balığın ağzında... pelerinin vardı. Öldün sandım," dedim.

"Ben de öyle sandım ama sanırım ölümü kolay olan şanslılardan değiliz," dedi gülümseyerek.

Anlaşılan diğer sirenler, tahtaya tutunan Azel'i kıyıya getirmişti. Viktor ise tekneden düştüğünde kendine özel bir akıntı yaratıp peşine takılan balıklardan hızlıca kaçmayı başarmıştı. Tabii onu yakalayan bir balıktan, pelerini son anda sıyrılırken kaçabilmişti ama olsun. Cebindeki harita ve küre dışında çantası gölün dibini boylamıştı. Azel ile ben de sırılsıklam olan ve ağırlık yapmaya başlayan pelerinlerimizi çıkardık. Bu saatten sonra bizi yavaşlatmak dışında hiçbir işe yaramazlardı. İkisine de iyice, yaralanmadıklarından emin olana dek baktım. Yok artık, bunca olaya rağmen Viktor'un bukleleri bozulmamıştı!

"Hepimizin hayatını kurtarmak yerine saçların ıslanmasın diye kalkan yapmaya enerji harcadığını söylemeyeceksin, değil mi?"

"Ne yapabilirim, güzellik önemli," dedi Viktor saçlarını savurarak. Gülümsedim, bazı şeylerin değişmediğini görmek güzeldi.

Yeteri kadar dinlendiğimize kanaat getirdiğimizde birbirimizden destek alarak ayağa kalkıp yola devam ettik. Kalçamın oradaki kanama durmuştu ancak her ağırlığımı sol bacağıma verdiğimde zonkluyordu. Viktor kolumun altına girmiş, düşmemem için destek oluyordu. Bu taraftaki sahil dardı; çok geçmeden de karanlık, mağaraya benzeyen bir girişe vardık. Tanıdık mağaraya yaklaştıkça gözüm girişin üzerindeki amblemi daha iyi seçebiliyordu.

"Nyxhaven'ın girişine çok benziyor," dedim. Kitana ile dağa girdiğimiz ilk günün üzerinden aylar geçmişti ama geniş mağara ağzı ve üzerindeki amblemi sanki dünmüş gibi hatırlıyorum.

"Derine gittikçe Nyxhaven'in çarpık bir versiyonunda ilerliyoruz gibi," dedi Viktor.

Eve dönen yol her zaman kolay olmaz.

Parlak gölden uzaklaştıkça ışığımız da azalıyor, yavaş yavaş zifiri karanlık etrafımızı sarıyordu. Temkinli adımlarla ilerlerken üçümüzün de dillendirmediği soru buradan nasıl döneceğimizdi.

"Ateş yapabilir misin?" diye sordum Viktor'a.

Viktor iç çekti, beni desteklemediği eliyle ateş çıkarmaya çalıştı ama nafileydi, sadece küçük kıvılcımlar çıkarabiliyordu. "Tüm gücümü balıklardan kaçarken harcamış olabilirim." Harika, tek ışık kaynağımız küreydi.

Mağaranın derinlikleri artık hiç ışık almıyordu. Ben ve benim gibi hâlâ ıslak arkadaşlarım, dağın içindeki esintiyle titreyerek ilerlemeye devam ettik. Sendeleyerek yürümeseydim de diğerlerinin benden hızlı gideceğinden şüpheliydim, hepimiz perişan haldeydik.

Nereye gittiğimizi bilmeden, sadece kürenin aydınlattığı iki adım ötemizi görerek, bir müddet daha ilerledik. Ta ki uzakta bir

meşale görene kadar. Heyecanla elimi aydınlığa doğru uzattım. Çok uzaktaydı ama ışık, ışıktır!

Bu, hem karanlıktan kurtulacağımız anlamına geliyordu. Hem de buradan daha önce, muhtemelen Lenora'yı kaçıranların geçtiğini gösteriyordu.

Aksi gibi meşale biz yaklaştıkça uzaklaşıyor, durdukça yakınlaşıyordu. Ne kadar uzakta olduğunu asla anlayamıyorduk. Bazen tavandan gidiyordu bazen de yerde sürünen biri taşıyor gibiydi.

"Bu bir tuzak olabilir mi?" diye sordu bizi durdurup meşalenin tutarsız hareketlerini gözlemleyen Viktor. Elinden ıslanmış ama yırtılmamış harita parçası sarkıyordu. "Doğru yoldayız ama bir şeyler doğru değil."

Duvara yaslanıp yukarı bakan Azel, bıkkınca iç çekti. "Bizdeki bu şansla esas bir şeyler doğru gitse doğru olmazdı."

"Tuzak veya değil, ışığı takip etmekten başka çaremiz yok," dedim ve hâlâ zonklayan bacaklarımı ileri adım atmaya zorladım. O esnada Azel, elini uzatıp beni durdurdu ve kılıcını kınından çekti.

Meşalenin alevi, hızla bize yaklaşıyordu.

Yeter ya. İki dakika dümdüz yürüyemeyecek miydik?

"Beyler, çarpışmaya hazırlanın," diye uyardım arkadaşlarımı ve iki hançerimi de elime alıp önümde kaldırdım. Hafifçe çevremizi sarmaya başlayan Viktor'un şeffaf koruma duvarını hissediyordum.

Alev yaklaştıkça kalbim de ağzımda atmaya yaklaştı. Gözlerim, alnımdan akan terden yaşardı. Ellerim hançerlerin kabzasını daha da sıkı tuttu.

Bize doğru hızla gelen alev yaklaştıkça küçüldü, küçüldü, ayaklarımızın orada durdu.

Kuyruğunu salladı.

Azel kılıcını indirmeden, daha yakından bakabilmek için yere çömeldi. "Bu ne ya?"

Tilki, en az kendi kadar parlak kehribar gözleriyle bize bakıp kulaklarını oynattı.

"Hep olmadık yerlerde karşıma çıkıyorsun, Kitana." Ağlama ve gülme karışımı bir ses çıkararak durduğum yere çöktüm.

Kitana başını sevimli bir şekilde sağa eğdi.

"Hep olmadık yerlerdesin, Elbis."

Arkadaşlarım tilkinin konuştuğunu duyduklarında iki adım geri sıçradı. Beniyse birbirini kovalayan talihsizliklerin arasında güneş gibi doğmuş bir tilkiyi görmenin mutluluğu sarmıştı. Sevinçle başını okşayıp sarıldığım tilki, hırpalanmış yüzüme burnunu sürttü. Sonra tek hamleyle kollarımdan uzaklaşırken kıkırdadı. Kendini açıklamaya zahmet etmeden arkasını döndü ve yürümeye başladı. Şaşkın arkadaşlarıma başımla, ara ara genzinden gülmeye benzeyen sesler çıkarmaya devam eten tilkiyi takip etmelerini işaret ettim. İkisi de soran gözlerle birbirlerine baktı. Azel ellerini iki yana kaldırıp *ne bileyim* der gibi ağzını oynattı. Viktor da omuz silkip küreyi cebine koydu. Kitana'nın tüylerinin ışıltısı her tarafı yeterince aydınlatıyordu.

"Buraya nasıl geldiğini sorar mısın?" diye rica etti Viktor.

"Kitsuneler dilediği her yerde var olabilirler." Anında cevap verdi Azel. Kitana bile Azel'in kitsuneler hakkındaki bilgisine şaşırmış gibi bize döndü. "Dersi sadece siz dinlemiyorsunuz," diye açıklama yaptı gözlerini devirerek.

"Neden daha önce yanımıza gelmedin?" diye sordum. Kalçam ve bacağımdaki yaranın acısından yüzümü buruşturarak duvara dayandım, nefesimi topladım.

"Size yolu gösteriyordum."

"Bizden kaçarak mı?"

"Evet, yakalarsınız sanmıştım. Sonra da oynamaktan sıkıldım," dedi tilki kayıtsızca.

Aynı Nyxhaven Akademisi'ne açılan tüneller gibi uzanan koridorlarda topallayarak birkaç köşeden daha döndükten sonra güçlü bir elin üstümden çekiştirmesiyle geriye doğru sendeledim. Yüzüne Kitana'nın parlaklığı vurmuş Azel'e şaşkınca döndüm. Beni tutmadığı eliyle Kitana'nın durduğunu yeri gösterdi. "İlerisi yok."

Tilkinin bir meşale gibi saçtığı ışık bile önümdeki karanlıkla baş edemiyordu. Önce zamanı emen bir sahil, sonra ölüleri barındıran bir göl, şimdi de dünyanın sonu gibi bir uçurum. Bu dağın kalbi gerçekten iyi korunuyordu. Kitana, hayal meyal seçilen toprağın en kenarında patilerini yalıyordu.

"Uçurum uyarısı yapabilirdin."

"Hı?" Kafasını yan çevirdi. "Şurada bir uçurum var. Dikkat edin."

"Teşekkürler."

Viktor da hemen aramızdan görünmeyen uçuruma doğru bakıp yutkundu.

"Eh, düşüp parçalanmadıysanız, yolumuza devam edelim," dedi Kitana ve duvarın sağ taraftaki daracık bir yoldan yürümeye başladı. Yol bile sayılmaz, birkaç taştan çıkıntıydı! Nefesimi tutarak sırtımı duvara yasladım ve adımlarımı dikkatle atarak yan yan ilerlemeye başladım. Tek sıra halinde beni takip eden Azel, sırtını uçuruma dönmeyi tercih etmişti.

"Sakın aşağı bakmayın." Attığım bir adım, birkaç mıcırın dökülmesine sebep olmuştu. "Sıçtık."

Azel parmaklarını taş duvara geçirip aşağı göz attı. "Sıçtık."

Tam ardından gelen Viktor, zavallı denilebilecek zayıflıkta bir ateş yaktı ve hiçbir şekilde aydınlanmayan karanlığa baktı. "Sıçtık."

Tek bir yanlış adım sonumuzu getirebilirdi. Her adımımızda küçük taş parçaları aşağı doğru yuvarlanıyor, küfürle karışık dualar eşliğinde ilerlemeye çalışıyorduk.

"Doğru yol olduğuna emin miyiz?" Sorum boşlukta yankılandı.

Arkamdan Viktor'un, elindeki buruşuk haritayı hafifçe araladığını duydum. Bir müddet sonra, "Evet," dedi. Cevabı boşlukta yankılandı.

Azel kayarak geriye doğru sendelediğinde yakalamak için öne doğru eğildim. Tek ayağının bastığı kaya da aşağı yuvarlandı ancak aşağıdan zemine çarptığına dair hiçbir ses gelmedi. Azel elimin arasından kayarken korku dolu gözlerle birbirimize baktık. Elleri, sanki tutacak bir şey varmış gibi aramızdaki boş havayı kavramaya çalıştı.

Siktir, lütfen. Tanrım, yardım et. Eğer ben bir tanrıysam gücümün mucize eseri ortaya çıktığı an bu olmalı.

Gözlerimin önünde Azel, çaresiz bir haykırışla düşüyordu.

Lütfen. Lütfen.

Azel'in boştaki ayağı sert bir şeye çarparak düşmesini engelledi. Hâlâ korkuyla birbirimizin yüzüne bakarken düşmediğini anlamamız için bir an geçmesi gerekti. Havada süzülen ayağına baktım. Hayır, bu gizli bir tanrının veya işe yaramaz bir insanın işi değildi. Viktor'un yanındaki zayıf ateş sönmüş, tüm odağını Azel'in ayağının altına oluşturduğu şeffaf platforma vermişti.

"Eh, birimizin günün kahramanı olması gerek," dedi Viktor.

Ölmediğini idrak eden Azel, kendine rahat bir nefes alma fırsatı vermeden vücudunu yanımıza çekti. İşte o zaman boğazımdan küçük bir hıçkırık kaçtı. Kitana, sıkılmış bir ifadeyle oturmuş bizi izlerken nefesimiz düzene girene kadar kımıldamadık.

Azel, Viktor'un omzuna hafifçe vurdu, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. Mırıldanması daha bitmeden önüne döndü ve gözlerini geri tilkiye dikti. Başıyla devam edebileceğimizi onayladı.

Sağ tarafımızda dağın yüzeyi, sol tarafımızda uçurum gittikçe yavaşlayan bir şekilde yol aldık. Kitana bile artık sekerek hareket etmiyor, seyrekleşen çıkıntılara adımını tedbirle atıyordu. Uçurumun derinliğine doğru esen sert rüzgârlara karşı hepimiz tırnaklarımızı dağın duvarına geçirdik. Kitana'nın uçurum tarafında kalan, sol yanının tüyleri bile sağına göre daha sönük bir şekilde parlıyordu.

Tilki, bir süre sonra durdu ve karanlığa doğru baktı. Sanki sonraki adımından emin olmaya çalışıyormuş gibi kafasını hafifçe yana eğerek patisini kaldırdı. Uçurumun içine, karanlığa doğru bir adım attı.

Onu durdurmak için ileri atıldım.

Ancak Kitana'nın ışığı, bastığı yeri aydınlattı. Bu, gecenin karanlığıyla aynı renk olan bir merdivendi! Oraya ait olmadığı çok belli olan sonradan yapılmış bir merdivendi.

Kitana göz açıp kapayıncaya kadar insan haline döndü. Salık kızıl saçları uçurumun derinliğine çekilen rüzgârla uçuşuyordu. Her zamanki kumaştan, vücuda sarılan beyaz elbisesi, hayalet gibi görünmesini sağlıyordu. Yine aynı kumaştan bir bez çantayı omzuna çapraz bir şekilde asmıştı. Her şeyi yutan karanlık uçurum bile gözlerinin ve gülüşünün ışıltısını içine çekememişti.

"Yok artık!" Viktor'un tedbirli, Azel'in heyecanlı sesi aynı anda arkamdan geldi.

Ağızları açık kalan arkadaşlarım daha demin defalarca ölümden döndüğümüzü unutmuş, heyecanla insana dönüşen tilkiyi inceliyordu. İlgi tilkinin hoşuna gitmiş olmalı ki ikisine de göz kırptı. Kitana'nın çantasından buram buram yayılan nefis bir koku

burnuma geldiğinde karnım guruldayarak cevap verdi. Ne zamandır yemek yemiyorduk?

Merdivenlerin nerede bittiği, durduğumuz basamaktan gözükmüyordu.

Kitana aşağı doğru başını uzatarak, "Buraya kadar inebilirim," dedi.

"Neden?"

"Gelebilirim ama gelmek istemem," dedi klasik sırıtışını yaparak. Ama bu sefer gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. Bir şeyler saklıyordu.

"Lütfen," dedim. Gerekirse ayaklarına bile kapanırdım.

Kitana tekrardan gözlerini merdivene çevirdi ancak ne düşündüyse kafasını sallayarak bana döndüğünde sırıtışı tamamen silinmişti. Ciddi hatta belki de üzgün diyebileceğim bir ifadeyle yaklaşarak elindeki çantayı uzattı. "Yolunuz uzun."

Viktor, öne çıkıp çantayı kızın ellerinden aldı. Kitana, birkaç büyük adımda Azel'in dibine geldi. Kollarını kocaman açıp parmak uçlarında boynuna doğru uzandı. Temasa alışkın olmayan Azel'in çenesi kasıldı ama geri çekilmedi. Kız, boynunu teğet geçip ardına yetişti. Zarif parmaklarıyla teker teker silahlarımıza dokundu. Dokunduğu silahlar, turuncu bir ışıkla parlamaya başladı.

Azel'in kılıcına dokundu. "Kendin ol."

Belimdeki hançerlerden sağ taraftakine dokundu. "Sev." Sol taraftakine dokundu. "Affet."

Viktor'un küresine dokundu ve...

Gözlerini kocaman açarak genç büyücünün gözlerine dikti. Başını sanki hâlâ bir tilkiymiş gibi yana eğdi. Keyifli bir merak, hüzünlü surat ifadesini sildi. "İlginç," diye mırıldandı.

Viktor da aynı derecede açılmış gözlerle kıza bakıyordu. Kitana'nın bakışları en uzun süre Viktor'un gözlerinde oyalandıktan sonra bana çevrildi. "Sözümü tuttum. Sıra sende." Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama midemin derinliklerinde bir şeylerin kımıldandığını hissettim.

Gülümsedi ve arkamızda bir noktaya kilitlendi. Üçümüz de bu sefer nasıl bir yaratık peşimizde diye aniden arkamızı döndük. Dağın karanlık iç duvarlarından başka bir şey yoktu.

"Bir şey mi var?" diye sordum başımı tekrar Kitana'ya çevirirken.

Tilki, durmadan tetikte olan dikkatimizi kolayca dağıtıp yokluğa karışmıştı.

"Hep böyle veda etmeden mi kaybolur?" diye sordu Azel.

Parlayan hançerlerimin kabzasını biraz daha sıkarken başımla onayladım.

"Haydi, yolumuz uzunmuş," diye ilk adımı Viktor attı. Ardından sırasıyla ben ve Azel inmeye başladık. Merdivenler geniş ama dikti, her basamak dizimize kadar yükseliyordu. Ayrıca inerken tutunmak için herhangi bir yeri bulunmuyordu. Dizimi bükmek veya zıplamak zorunda kaldığım her basamakta balıkların ısırdığı yerler dehşet derecede acıtıyordu.

"Kitana *sözümü tuttum* derken ne demek istedi?" diye sordu Azel.

"O tilkinin anlattığı şeylerin yarısını anlamıyorum," diye itiraf ettim.

Yüz yirmi dördüncü basamak.

Yüz seksen dokuzuncu basamak.

Artık tilkinin dokunduğu silahlarımız, buraya kadar bizi getirmiş kürenin ışığından çok daha fazla ışık saçıyor, önümüzdeki iki

üç basamağı aydınlatıyordu. Yine de bu çukurdaki karanlık öyle güçlüydü ki dağın iç duvarlarını veya merdivenlerin sonunu göremiyorduk. Bazen Azel basamakları sayıyor, bazen de ben bulunduğumuz sayıyı söylüyordum.

İkiz yüz yetmişinci basamak.

Odalarımıza gidene benzeyen spiral şeklinde yapılmış merdivenden aşağı doğru indikçe hava ılıyor gibiydi. Saçlarımız hâlâ nemli olsa da titrememiz geçmişti. Ayrıca bacağımın acısı tahammül edilebilir bir dereceye kadar azalmıştı. Belki de son çare vücudum bu yaralarla hareket etmeye alışmak zorunda kalmıştı.

"Athiller, Tanrı'nın gücünü kaybetmiş bir grup sıradan insansa zaman yaratığından veya ölülerin gölünden nasıl geçti?" Aklımı kurcalayıp duran soruyu sonunda patlattım.

"Yüzyıllarca Kaos Tanrısı'nın gücünü kullandılar. Belki hâlâ birkaç numaraları vardır," diye cevapladı Viktor.

"Ben Tanrı'nın gücünü nasıl kullanabildiklerini de ara ara düşünüyorum. İnsan vücudu, Tanrı'nın gücünü kaldıramaz sanki. Kaldıramamalı," dedim tekrardan. Bu sorunun cevabı *Arayış*'ta bile yazmıyordu.

"Zaten minik haplar şeklinde alıyorlarmış, öyle değil mi?" dedi Azel.

"Peki üst düzey Athil dedikleri, taşıyıcıya sahip olanlar?" diye sordum.

İkisi de bu soruma sessiz kaldı.

Üç yüz on dördüncü basamak.

Yorulmaya başlamıştık. Viktor basamakları sayıyorsa bile hiçbir şey söylemiyordu. Özellikle soru sorsak bile cevap vermesi için dürtmemiz gerekiyordu. Sadece önündeki basamaklara odaklanmıştı.

Beş yüz yedinci basamak.

Başım dönmeye başladı. Merdivenden inmek bu kadar zorsa bu kadar merdivenden geri çıkma düşüncesi şimdiden midemi bulandırıyordu.

Bin seksen ikinci basamak.

Bacaklarım titremeye, yaramdan da kan sızmaya başlamıştı ancak ilk pes eden ben değildim. Azel kendini bir basamağa bıraktı.

"Daha fazla devam edemeyeceğim."

"Dinlenelim," diye önerdim yansıtmak istemediğim kadar şevkli bir sesle.

"O zaman burada bekle. Lenora'yı bulana kadar durmayacağım," diye çıkıştı Viktor.

"Saçmalama Viktor, kimse geride kalmıyor. İstese de istemese de." İkisinin de gözlerinin içine baktım. "Biraz dinlenmezsek Len'i kaçıranlara karşı hiçbir şansımız kalmaz."

Viktor itiraz etmek için ağzını açacak gibi oldu ama ben çoktan Azel'in yanına çökmüştüm bile.

Azel ile zindana atılalı kaç saat olmuştu? Bir saat, bir gece, bir hafta? Acaba müdür ve muhafızlar yokluğumuzu fark etmiş miydi? Baygın şekilde bıraktığımız Telith'i bulmuşlar mıydı?

Yokluğumuzu fark etseler bile buraya gelebileceklerini sanmıyordum.

Burada üç tane genç, tek başımızaydık.

Pardon, bir de Athiller.

Kaç kişilerdi, nasıl bir güce sahiplerdi? Merdivenden indiğimiz süre boyunca bilmediğimiz tüm bu değişkenlerin cesaretimi kırdığını hissediyordum. Geri dönemezdim tabii. Lenora sözkonusu olmasa bile geri nasıl döneceğimi bilmiyordum. Yine de kendimi

zindandan kaçtığımız veya Telith'i uyuttuğumuz anki kadar özgüvenli hissetmiyordum.

Ayrıca, buradan kurtulduğumuzda alacağımız cezaları... Tüylerim kendi düşüncelerimle diken diken oldu. Yanımda Viktor, Kitana'nın verdiği çantayı sertçe karıştırıyordu. Bize yansıtmadığı öfkesini bez parçasından çıkarıyordu sanki. İçinden üç tane güneşebakan meyvesi ve su matarası çıktı.

"Bizi muhafızlardan kurtardığı için teşekkür etmeliydik," dedi Viktor, meyveye bakıp gülümseyerek.

Yüz ifademden anlamadığım belli oluyordu ki meyveyi burnuma tuttu. Tabii ya, üzerinden sanki aylar geçmişti. Muhafızlar Viktor'u yakalayacakken güneşebakan meyvesinin kokusuyla dikkatleri dağılmıştı. Demek tilki, her adımımızı izliyordu. Gülümsedim.

"Buradan çıktığımızda ona yemek ısmarlarız."

Üçümüz de muhtemelen canlı çıkamayacağımızı dillendirmedi. Onun yerine suları ağzımdan akan leziz meyveden koca bir ısırık alıp Kitana'ya sessizce teşekkür ettim. Hapur hupur yeme sesleri dışında kimseden çıt çıkmıyordu.

Sessizliği ilk bozan Azel oldu. "Şu lanet olası göz tabakaları çok pis batıyor." Gözlerini ovuşturdu. Sonra elini gözüne soktu.

ELİNİ GÖZÜNE SOKTU.

"Ne yapıyor..."

Gözünü çıkarmadı çok şükür ama gözbebeklerinin üzerindeki mercek gibi bir tabakayı çıkardı. Minik kırmızı mercekleri tutan elinin ardındaki gözleri buz mavisiydi.

"Ama gizli..."

"Viktor'la zaman sahilinde çok uzun süre beraber kaldık. Sonsuzluk insana garip arkadaşlıklar kurduruyor," dedi omuz silkerek. Viktor da zayıfça gülümsedi.

"Biz melezler birbirimizin arkasını kollamalıyız."

Belki de bu ikisinin arkadaş olabilmesi için böyle bir yerde mahsur kalmaları gerekiyordu.

"Bence mavi, kırmızıdan daha çok yakışıyor," dedim. "Bundan sonra böyle kullanmalısın."

"Melez olduğumu sevgi dolu ailem dışında kimse bilmiyor. Her zaman takmam gerekiyor."

"Ve tabii annen," dedim ama der demez ortam buz kesti. Viktor üzüntüyle başını yere eğdi. "Yani doğurdu ya seni, ondan de..."

"Vampir camiasında melezlere yer yoktur El, hele bir vampirle birlikte olmuş bir insanın yaşamasına asla izin verilmez," diye durdurdu beni Viktor. Bu bilgiyi bana baloda da vermişti ancak gerçekten Azel'in annesinin öldürülmüş olabileceği aklıma gelmemişti.

Azel elindeki iki kırmızı göz tabakasına baktı, sonra tüm gücüyle uzağa fırlattı.

"Kral Drakmor..." Duraksadı. Baba demiyor, ismiyle hitap ediyordu. "Kindar bir vampir." Büyükçe yutkundu, âdemelması titredi. "İnsanlardan nefret ediyor. Savaştan sonra Özel Irklar Koruma Antlaşması ile birlikte yeraltında yaşamaya zorlandığı için özellere de kinli. O parşömen parçasını imzalamayan tek kral olduğunu biliyor musun? Hıncından görüşmeye bile gitmedi. Amcam, aileyi temsilen gitti."

Sinirden hafifçe gülümsedi.

"Arada sırada parti yapmayı sever. Partilerinde de en iyi kanı ikram etmeyi."

"İnsan kanı," diye fısıldadım.

Başını *evet* anlamında salladı ve devam etti. "Birkaç yılda bir ama dikkat çekmeyecek kadar. Farklı şehirlerden önemsiz insanları kaçırır ve bir ziyafet verir."

Vampirlerle ilgili anlatılan tüm o kaçırılma hikâyeleri aklıma geldi. Demek gerçeklik payı varmış.

"Annem, Selymbria'da yaşayan fakir bir çiftçinin eşiymiş. On yedi yıl önceki parti için annemi de kaçırmış. Eğer açgözlü olmaz, öğünlerini iyi ayarlarsan, bir insanın kanının bitmesi neredeyse bir buçuk ay aldığını biliyor muydun?"

Kanım dondu. Viktor küfrederek ellerine bakmaya devam etti.

"Annem çok güzelmiş. Çok akıllıymış. Duygularını yüzyıllar önce kaybetmiş olan Kral Drakmor'u bile yumuşatacak kadar şefkatliymiş. Kral, halihazırda bir veliaht vermiş kraliçesi olmasına rağmen anneme âşık olmuş." Başını kaldırıp bana baktı, buz mavisi gözlerinin çevresi kızarmıştı ve içimdeki ses sadece alerjiden kaynaklı olmadığını söylüyordu. "Amcamın bana anlattığı en azından o şekilde."

"Sonra?" Bir de sıkıcı hayatıma söylenirdim. Oro Ana'nın bana güvenli bir ortam, huzurlu bir aile vermiş olması ne kadar değerliymiş.

"Sonra Kral Drakmor, kraliçe aldatıldığını fark etmeden annemin gitmesine izin vermiş. Ancak annem, dokuz dolunay sonra nasıl besleyeceğini bilemediği yarı vampir bir çocukla kapısına geldiğinde kraliçe çıldırmış. Gelenekler gereği annemin ve benim öldürülmem emrini vermiş."

Viktor ile birbirimize baktık. Hikâyenin sonunu ikimiz de tahmin edebiliyorduk.

"Kral, annemin kanı çekilirken kılını bile kımıldatmamış. Sadece izlemiş."

Çok ağır bir sessizlik oldu. Bir müddet sonra merakıma dayanamayıp sordum. "Annen neden geri gelmiş?"

"Belki de gidecek bir yeri yoktu. Belki de ailesi, kucağında canavar bir bebekle onu kabul etmedi. Asla öğrenemeyeceğimiz bir sürü cevaplar."

"Sen nasıl kurtuldun?" İlk defa Viktor bir soru yöneltiyordu.

"Sıra bana gelmişken kralın kardeşi, Büyük Kan Tanrısı Tapınağı'nın rahibi ve sonrasında beni büyüten amcam, soylu vampir kanına sahip bir bebeğin erişkin olmadan öldürülmesinin Kan Tanrısı'nı çok kızdıracağını söylemiş. Biz, İkiz Tanrılar'dan Kan'a taparız. Sadece Kan Tanrısı'na taptığımız için de ikizi Ölüm, bizi asla ziyaret etmez ve sonsuza kadar yaşarız."

"İkizlerden biri Yaşam Tanrısı, diğeri Ölüm Tanrısı değil mi?" Tanrılar hakkında da kitap okumuştum. Kan Tanrısı diye birini duymamıştım.

"Tanrıların isimleri unutulduğundan beri her ırk, tanrıları kendi geleneklerine göre farklı isimlendirmiştir, El. Vampirler için yaşam, kan demek. Onların İkiz Tanrısı Kan ve Ölüm," diye cevapladı Viktor.

Sorumun cevaplanmasını sabırla dinledikten sonra Azel devam etti. "Kan Tanrısı'nı kızdırmamak için beni kendilerinden biri gibi büyütmeye karar verdiler, Drakmor Ailesi'nin bir melezi barındırdığını kimsenin öğrenmediğinden emin oldular. Kendimi bildim bileli göz tabakalarını takmaya, avlanmaya zorlandım. Melez vampirlerin yaşatılmamasının en büyük sebebiyse erişkin sayıldıklarında, yani on yedi yaşına girdikleri gün vampir ırktan olmayan genlerinden ötürü bir seçim yapmaları gerekir. Ya Kan Tanrısı'na tapmaya devam edip gerçek bir vampir olacaklar ya da Ölüm Tanrısı'nı kalplerine kabul edip ölümlülüğü seçecekler."

"İkizini seçerse Kan Tanrısı'na saygısızlık olacağından mı melezlere karşılar?"

"Hayır, henüz ikizi seçen bir melez olmadı. İkizi seçebilecek kadar uzun yaşamasına izin verilen de bir melez olmadı. Hem Kan Tanrısı'nın hem Ölüm Tanrısı'nın kutsamasını alan bir melezin,

ölümlü olsa bile var olan her vampirden daha güçlü olacağı rivayet ediliyor."

"Senin seçim yapmana çok az kalmış."

Azel son söylediğimi duymamış gibi yaparak devam etti. "Çok geçmeden anladım ki soylu çevrem arasında en güçlü, en acımasız olana saygı duyuluyordu. Ben de kendimi öyle olmaya zorladım." Son cümlesini söylerken gözlerini, sanki aylarca yaptığı zorbalıkları açıklamak ister gibi Viktor'a dikti.

"Vampirler, insanların kitaplarında anlatıldığı kadar kötüymüş," dedim.

Azel'in bir an yüzü aydınlandı. "Hayır, çok iyiler var aralarında. Bunca yıl Anofela'da hayatta kalmamı sağlayan vampirler var. Mesela amcam." Özlemle gülümsedi. "Aralarında çok bilge, adil vampirler de var."

"Kral Drakmor'a karşı bu adil vampirler bir şey yapmıyor mu?"

"Benim bildiğim şu ana kadar kimse cesaret edemedi. Zaten Drakmor ailesi de saltanatı güle oynaya almadı. İç savaşın Athiller ile olan savaştan bile kanlı olduğu anlatılır."

"Abin nasıl biri?" diye sordum.

"Zaynel mi? Kral Drakmor'u on kere tercih edersin." Tüylerim diken diken oldu. "Akademi'ye geldiğinde seni izlemesinin sebebi buydu. Arkadaşım olduğunu anladığı an tehlikeye girdin. Bu yüzden herkesten kaçtım, saklandım ama yeterli olmadı. Artık işaretlendin," dedi bana dönerek.

Sorun değil, görünüşe göre tanrıymışım zaten, diye dalga geçmek istedim, ancak ironi dolu sözlerim boğazımda kaldı.

"Melezsen... Akademiye nasıl geldin?" diye sordu Viktor, tereddütlü bir şekilde.

"Ben sana nasıl geldiğini sormuyorum," dedi Azel sertçe kestirip atarak. Bunun hikâyesi kırmızı çizgisiydi belli ki. Viktor, bir melezden başka bir meleze, ortak bir anlayışa vardıklarını belirterek kafasıyla onayladı.

"Bunları size anlattım çünkü burada muhtemelen öleceğiz," dedi Azel. Sonunda biri korkunç gerçeği yüksek sesle söylemişti. "Birilerinin gerçek beni görmesini istedim."

Son cümlesi yumruk gibi mideme oturdu. Madem ölmeden önce içimizi döküyorduk...

"En azından gerçek seni, sen tanıyorsun." İkisi de kafası karışık bir şekilde bana döndü. "Hayatım boyunca herkes bana, *ailesi tarafından terk edilmiş, zavallı Elbis* diye baktı. Kimse yüzüme söylemedi ama o acımayı gözlerinde hep gördüm. Gerçek ismimin bu olup olmadığını bile bilmiyorum."

Artık insan olup olmadığımı bile bilmiyordum.

Geçmişi acılarla dolu olan Viktor ve Azel, hiç geçmişi olmayan birine ne diyeceğini bilemedi belli ki, sessizce bana bakmaya devam ettiler.

"Oro Ana, kendi doğurmadığı bir çocuğu güvenli bir şekilde büyütmek için elinden geleni yaptı. Hatta fazlasını bile... Söylenmiyorum, yanlış anlamayın. Sadece kim olduğumu bilmek isterdim, şimdi bunu asla yapamayacağım."

Yine o kimsenin ne diyeceğini bilemediği ağır sessizlik. Bu sefer sessizliği Viktor bozdu.

"Sen tanıştığımız ilk gün odamızda yaralı, pis, yorgun yatarken bile gülümseyebilen birisin," dedi, anıyı hatırlayıp gülümseyerek.

"Tanıştığımız ilk gün vampirlere kafa tutup kitabımı gölün dibine yollayacak kadar da cesur," dedi Azel sırıtarak.

"Şey, aslında hepinizi halüsinasyon sanıyordum. Uzun hikâye, anlatırım," diye geçiştirdim. Yine de ilk günümü hatırlayınca gülümsemekten kendimi alamadım. Ne kadar uzun zaman geçmişti...

"Beni kurtarmak için bir moltharın midesine girdin."

Azel o anda içtiği suyu püskürterek güldü. "N-ne dedin?"

"Uzun hikâye," dedi gülerek Viktor.

"Bu olayı duymadan ölemem," dedi Azel gülümsemesine karşılık vererek.

"Beni, daha iyisini yapabilmem için her gün teşvik ettin. Sen çok çalıştıkça ben de çok çalıştım." Viktor'un bu dediğini Azel de mırıldanarak onayladı.

"Sırf seni dövebilmek için her gece depoda, daha önce hiç yapmadığım kadar kılıç salladım," diye ekledi dhampir.

Dediklerindeki gerçeklik payı hepimizi güldürdü. Gülmeler bittikten sonra Azel derin bir iç çekti. "Kolunu kırdıktan sonra bile benim sırrımı korudun, El. Sahip olduğum ilk arkadaş olabilirsin."

"Benim ilk değilsin ama sahip olduklarımdan en iyisisin," dedi Viktor.

Ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." Sesimin titremesine engel olmak için tüm gücümü kullandım.

Viktor ve Azel sessiz bir anlaşma yapmış gibi birbirlerine baktı.

Sözü alan Viktor oldu. "Demeye çalıştığımız o ki seni dünyaya getirenler tanımlamıyor. Seni davranışların, seçimlerin tanımlıyor. Sen, her gün kendini geliştirmeye çalışan, tehlikeden korkmayan..."

"Hatta biraz da seven," diye ekledi Azel.

"Korkutucu derecede zeki, ne zaman başım sıkışsa sorunu kolaylıkla çözebileceğine inandığım, hatta sorunu kendim çözebileceğime inandıran insansın."

"İNSAN! BİLİYORDUM!" Azel parmağıyla beni göstererek ayağa fırladı.

Viktor büyük bir pot kırdığını düşünerek ağzını endişeyle kapattı ama önemi olmadığını belirtircesine elimi salladım. Birkaç saat içinde öleceksen ne olduğunun bir önemi yoktu. İnsan ya da özel, hepimiz aynı ölüyorduk sonuçta. Açıkcası insan olduğumu itiraf etmek, Kaos Tanrısı olabileceğimi itiraf etmekten kolaydı.

"Bir insanın seni dövüşte pataklaması nasıl bir his?" diye sırıtarak sordum.

Şaşkın ifadesi geçtikten sonra Azel sinirleri bozulmuş bir şekilde gülmeye başladı. "Lanet olası bir insan çocuk burnumu kırdı..."

Azel'in gülümsemesi bulaşıcı, sinirlerimiz de oldukça haraptı. Bir müddet neye güldüğümüzü bilmeden gülüştük, sanki sonumuza yaklaşmıyormuşuz gibi.

Yemeğimizi sindirdikten sonra aşağı doğru yolculuğumuza kaldığımız yerden devam etmek için ayaklandık. Kitana'nın verdiği çanta sadece yiyecek ve mataraları içerdiğinden ağırlık yapmaması için basamaklarda bıraktık. Artık hiçbirimiz kaç saat veya kaç basamak indiğimizi saymıyordu. Sayılar bir süredir anlamını yitirmişti.

Aynı anda zemini gördük.

Adımlarımız hızlandı. Son basamağa yaklaştıkça ikişer üçer inmeye başladık. Belki yemek ve dinlenmenin getirdiği enerji, belki içimizde biriktirdiklerimizi anlatmanın verdiği rahatlama belki de merdivenin sonunu görmenin sevinciyle bir an için... umutlu bile sayılabilirdik.

Zemine bastığımızda duvarlara açılmış yüzlerce delik, doğal olmayan sarı bir ışıkla etrafı aydınlattı. Önümüzde uzanan taş sütunların ilerisinden fazlaca gürültü geliyordu. Bulmayı beklediğimiz cevap her neyse orada olmalıydı.

Kararlı bir bakışla tüle doğru yürüyen Viktor'u kolundan çektim, arkadaşım kaşları çatık bir biçimde bana döndü. Döndüğü anda da tülün ardından gelen tüm sesler kesildi.

"Öylece girecek miyiz? Tuzak olabilir."

"Ben Lenora için bu riski alıyorum. İsterseniz burada bekleyin." Sonra kolunu benden kurtarıp sütunların arasında ilerlemeye devam etti. Artık elindeki haritayı buruşturmuştu, bakışları ileriye sabitti. Tabii ki Viktor da biliyordu ki bu riski, başka riski, şu dünyada var olabilecek tüm riskleri Lenora için alabilirdim. Yanımda adımlarını hızlandıran Azel de alabilirdi belli ki.

İyi ki Lenora'yı ben kaçırmadım, diye düşünürken buldum kendimi. Viktor'un bu haliyle karşı karşıya gelmek istemezdim.

Sütunları geride bıraktıkça ardındaki duvarların sarı ışıkla parlayan deliklerinden altın rengine benzeyen bir sıvı akmaya başladı.

"Nereye gittiğimizden eminsin, değil mi?" diye sordu duvardan akan sarı sıvıları bir anlığına inceledikten sonra ardımızdan koşar adım gelen Azel.

"Oldukça," dedi Viktor, başını hafifçe bize doğru çevirerek.

Sıvılar koridorun ortasına doğru geldikçe ortamdaki bu dünyaya ait olmayan, ağır bir enerji içimi sıkıştırmaya başladı. Sanki her adımda omuzlarım çöküyor gibi hissediyordum.

Herkes çok sınırdaydı, tek bir su damlamasının sesi veya yanlışlıkla temas etmemiz bile sıçramamıza sebep oluyordu. Koridorun sonunda bir geçit vardı. Girişi tül gibi bir kumaşla kapatılmıştı. İçerideki hareketleri seçebilsek bile net göremiyorduk. Sonunda gelmiştik ama nereye geldiğimiz hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Kaşlarını çatan Viktor, ben bir plan yapamadan tülden içeri dalıverdi. Derin bir nefes alırken iki elimi hançerlere yerleştirdim. Azel ile birbirimize bir an baktıktan sonra Viktor'a yetişmek için tüle doğru koştuk.

Gözüm, iyi aydınlatılmış alana alışınca ilk dikkat ettiğim şey *Arayış*'ın kapağında da olan, altı benzer sembol ve ortasında çember olan çizimdi. Duvarlardan akan sıvıyı bir kâse kırmızı boyayla karıştırmışlar, tüm zemini kaplayacak şekilde yere çizmişlerdi. Çemberin ortasında bir delik vardı ve duvarlardan akan o sıvı, deliğin içerisinde birleşip bir girdap gibi dönüyordu. Omuzlarımdaki, göğsümdeki ağırlık hissinin tüm kaynağı, girdap gibi dönen sıvıydı. Sembolün dışında ters dönmüş seramik kâsenin yanında hareketsiz bir beden yatıyordu. Hem de artık kâsenin içindekinin boya olduğu yalanını kendime söylemeye devam edemeyeceğim kadar ters bir açıyla yatıyordu.

"Sıçtık," dedi Azel yanımda.

Dağın kalbi.

Çevresindeki altı sembolün dördünün içerisinde yerden zincirlerle bağlı birileri, dizlerinin üzerinde oturuyordu.

Elimi gözlerime siper ederek yaklaştıkça onları daha net görebildim.

Birbirinden farklı ırkta dört tane genç. Hepsinin yüzüne yine altın rengi, dağdan akan sıvıyla bazı şekiller çizilmişti.

Siyah uzun saçları karmakarışık olmuş vampir Ellanore, bembeyaz kanatları kirden griye dönmüş Sam, saçlarındaki yılanlar bile uykuda olan Maura.

Lenora.

Platin saçları kirlenmiş, eğik başının önünden yere doğru sallanıyordu.

Hepsinin bir transtaymış gibi gözleri kapalıydı ve hafifçe gülümsüyorlardı. Yüzlerinde ancak iyi bir öğle uykusunun getirebileceği türden bir huzur vardı.

"Sıçtık," dedim.

Azel, "Lenora!" diye haykırarak alanın ortasına koştu. Kendime tekrar düşünüp korkaklık yapma fırsatını vermeden ben de peşinden atıldım. Neredeyse her gün gördüğüm platin saçların önüne geldiğimde etrafımdaki uğultu gitgide yükseldi ve kelimeleri seçebildiğim ama anlamını bilmediğim bir ilahiye dönüştü.

Lenora'nın kavisli kulakları, sesimizi duyduğunda hafifçe oynadı. Gözlerini açmadan dudaklarını zorla kımıldattı. Transla mücadele ediyor gibiydi. Sesi çıkmadı ama dudakları tek bir kelimeyi söylercesine hareket etti.

Kaç.

Birçok mor cüppeli kişi sözleşmiş gibi aynı anda ortaya çıktı. Azel, Lenora'nın bileklerindeki zincirleri sarsıyor ve bana bir şeyler bağırıyordu. Yardım etmemi istiyordu sanırım ama ben, sadece söylenen şarkıyı duyabiliyordum.

Çevremizi saran, yüzleri kapalı insanların kelimeleri başımı döndürüyor, adım atmamı zorlaştırıyordu. Hepsi ellerini belli bir senkronizasyonda hareket ettirmeye başladı ve beni de çevreleyen, yerdeki sembol parlamaya başladı. Üstüm başım sanki gölden yeni çıkmışım gibi sırılsıklam oldu.

Ter, gözyaşı; ağzım, burnum...

Her yerimden bir şey akıyordu. Elimi dudaklarıma götürdüm, koyu renk bir sıvı parmaklarımı boyadı.

Yukarı baktığımda bulunduğumuz odanın üzerindeki kat kat balkonlarda ağızlarının çevresi mor, cüppeli birçok insanın daha durduğunu gördüm. Tek ağızdan söyledikleri neyse iyice sesleri yükselmişti. Görüşüm bulanıklaşmaya başladı. Ne konuşabiliyordum ne de hareket edebiliyordum. Her tarafım parlak bir ışık huzmesi tarafından sarılmıştı, enerji beni zorla girdap gibi dönen suyun içine, sembolün ortasına çekiyordu.

Yanağımda ani bir yanmayla görüşüm netleşti. Azel, suratıma sert bir tokatı basmış, diğer eliyle kılıcını kavramıştı.

"Odaklan." Önüme geçip kılıcını diğer eliyle daha sağlam tutarak şarkı söyleyenlere doğru kaldırdı. "Burada öleceksek hepsini bizimle götüreceğiz."

Sadece başımı sallayabildim.

Hadi El, korkudan donakalmanın sırası değil. Azel'in dilinden ölümden sonra bile kurtulamazsın yoksa.

İçimden, Oro Ana'nın söylediği şarkılardan birini mırıldanarak kulaklarımı insanların ilahisine kapattım.

Karanlığın dibinden sirenlerin sesi...

Odaklanmaya çalışarak çevremi taradım. Herkesin, her umutsuz durumun bir zayıf noktası vardır. Sadece izle, dinle, odaklan. Her zaman kıçını kurtaran şey bu oldu, yine başarabilirsin.

Görüş açımdaki mor cüppeli insanlara odaklandım. Hepsi farklı yerlerden gelmişti; uzun, kısa, esmer, sarışın her şehrin özelliğini taşıyan kadınlar ve erkekler vardı.

Yetmez seni kurtarmaya âşığının sesi...

İlahinin gücü, Azel'i benim kadar etkilemişe benzemiyordu. En zayıf halkayı, kaçış rotasını, Lenora'nın zincirlerinin anahtarını bulmaya çalıştığını dikkatle bakan gözlerinden anlıyordum. Viktor'un arkamdaki varlığını hissediyordum ancak gözlerimi bu insanlardan bir an bile ayırmaya cesaretim yoktu.

Gitme derine, duyma, aldanma...

Kafası ve cüppesinin açık bırakmış, önünden gözüken vücudunun tamamı dövmeyle kaplanmış, orta yaşlı bir adam öne çıktı. Üzerinden ağır kumaşı attı ve yanık yaralarıyla deforme olmuş kollarını iki yana açtı. Saçları olmadan tanımak zordu ama kafasını boydan boya ikiye bölen yara izi, hiçbir zaman tam olarak ısınamadığım o gözler...

Boğulanların şarkısı bu, kaybolma.

"Demari!"

Adam, bana bakıp tüm kemiklerimi titreten bir kahkaha attı. İlahinin sesi yavaş yavaş alçaldı, ta ki sadece artık tek ayağımın içinde olduğu girdabın sesini duyana kadar.

"Bu da ne?" diyerek kafamı Viktor'a çevirdim.

Viktor, kıvırcık saçlarını bir peruk gibi çekip çıkarmış, elinde sallandırıyordu. Kafasında *Arayış*'ın kapağında olan sembol, birçok farklı dövmenin yanında usul usul parlıyordu. Diğer eliyle tüm yolculuk boyunca tuttuğu kâğıdı yere fırlattığında üzerinde sadece saçma sapan bir iksir tarifi olduğunu gördüm.

Buraya bir haritadan bakarak gelmemişti. Ezbere gelmişti!

O an acı gerçeği anladım. Lenora aslında onu nereye kaçırdığını değil, aynı zamanda kimin kaçırdığını da söylemeye çalışmıştı. İstemsizce bileğimde, haftalar önce üçümüze çizeceğini söylediği hayali dövmeye dokundum.

"Sen!" diye hırladım. İhanetin verdiği öfke her şeyden güçlüydü. Gözlerimden akan mor sıvıyı elimin tersiyle sildim ve tüm gücümle ayağımı girdaptan çekmeye çalıştım.

"**Seni en korkunç kâbuslarına hapsedeceğim!**" Ağzımdan çıkan bu ses, benim değildi. Bu kalın, kaba, dağı titreten hırıltılı ses kimindi bilmiyordum ama öfkemiz ortaktı.

Ve ben şu an müttefik seçebilecek durumda değildim.

Tehdidimle yüzü korkuyla çarpılan Viktor, bir an sonra hüzünlü gözlerle bakıp, "Üzgünüm," diye fısıldadı.

"Sen benim en iyi arkadaşımdın!" Bu, benim sesimdi. Muntazam bukleli peruğunu yere attı. Kel kafasını aşağı eğdi ve gözlerini benden kaçırdı. "Neden Viktor?" Sesim o kadar kısık çıktı ki Viktor'dan çok kendime soruyor gibiydim.

Tüm senemi gözümün önünden geçirdim.

Viktor'un inatla *Arayış*'ı Bay Demari'ye vermem için ısrar etmesi.

Maura'nın odasındaki Bilinç Kilitleme İksiri, benim ona verdiğim şişe olmalıydı.

Lenora'nın odasındaki iki ayak izi.

Yangın, Oro Ana'nın tahmin ettiği gibi sadece bir dikkat dağınıklığıydı. Gerçeğe yaklaştığımı bildiği için planlarını değiştirmişlerdi.

Salak Elbis, her keşfettiğini anlattın.

Saçlarını her zaman özenle koruması. *Çok Viktorluk bir hareket derdim*, peruğu koruyormuş. *Salak Elbis.*

Her taş yerine oturuyordu.

Salak salak salak!

İşe yarayan tek şey zekâmdı, o da boş havadan başka bir şey değildi.

Salak.

Ben kendime acırken Athiller, ağızlarına küçük bir hap attı ve korkunç bir yavaşlıkta çiğnedi. Ağızlarından mor salyalar damlarken dev balıkların veya zaman yaratığının bu canavarlardan çok daha masum olduğunu düşündüm. Viktor da ağzına bir hap atmış, ağır ağır çiğniyordu. Ağzının kenarından bir damla mor sıvı akarak yere damladı.

İlahi yeniden başladı; bu sefer daha ağır, daha duygulu.

Vahşi bir çığlık bölmese güzel bile olduğunu düşünebilirdim. Azel büyük bir öfkeyle kılıcını Viktor'un boynuna indirmek üzereydi ki Viktor'un tek bir parmak hareketiyle metrelerce geriye uçtu. Büyücü, havaya uçurduğu eski yoldaşına bakmadı bile. Gözleri hâlâ bendeydi. Diğer Athillerin aksine gözlerinde heyecanlı bir parlaklık yoktu. Yorgun bakışlarında hüzünlü bir kabulleniş vardı.

"Gücünün tek damlasıyla neler yapabildiğimizi görüyor musun, Tanrım?" Demari'nin sesi tepeden çınladı. Adamın sesiyle herkes tekrardan sustu.

Ani gelen sessizliğin gürültüsü başımı döndürdü.

"Gel oğlum," diye kolunu Viktor'a doğru uzattı.

Enerji dalgası beni hâlâ çizilmiş amblemin ortasındaki deliğe sabitliyordu. Tek ayağım dizlerime kadar ılık, sarı suyun içindeydi. Sanki diğer bacağımı da soksam girdabın içine düşecek ve sonsuza kadar enerji dalgasının içinde dönüp duracaktım.

Eğer zorla tutuluyor olmasam da hareket edebilecek cesareti bulabilir miydim? Hayır. *Hiçbir işe yaramıyorum.*

Viktor, birkaç adımda beni geçerek odanın ortasına doğru yürüdü.

"Viktor Dukhanes, sevgili oğlum. Kayıp Tanrı Elbis'i bulup buraya getirdiği için üstün fedakârlığı yapmaya layık görüldün."

Vay anasını, bu manyaklar beni ciddi ciddi kayıp Tanrı olarak görüyordu.

Bir fısıltı uğultusu alanı doldurdu. Fısıltılar, taş duvarlardan yankılanarak büyüyüp her tarafımı sardı. Ses öyle yüksekti ki ellerimi kulaklarımla kapatmam gerekti. Bazı Athiller dizlerinin üzerine çöktü ve Viktor'a dua etmeye başladı. Bazıları balkondan Viktor'a ulaşmaya çalışır gibi ellerini uzatmıştı.

Azel, yattığı yerden doğrulmuş, yüzünde karışık bir ifadeyle, "El, ne diyor bunlar?" dedi. Kafasının yan tarafı vampir genleri sayesinde hızla iyileşiyordu ancak mavi gözleri tamamen kanlanmış, kurumuş kan saçlarına yapışmıştı. Dizlerinin üzerinde zorlukla kalktı.

"Hareket edemiyorum," diyebildim sadece.

Viktor abartılı hareketlerle BaşAthil'i, yani Demari'yi selamladı. Sonrasında Lenora'ya bakmamaya özen göstererek kızın yanında boş duran dairenin içine geçti ve dizlerinin üzerine çöktü. Lenora'nın gözlerinin hafifçe aralandığını hissettim ama hayal mi gerçek mi bilmiyordum.

Hiçbir şey bilmiyordum.

"Bize ne yapacaksınız?" diye bağırdım Viktor'a. Viktor her zaman en iyimizdi. Hep bizi düşünür, bizi kurtarmak için her şeyi yapardı.

Beni.

Tanrı'sı sandığı beni.

"Geriye bir tek dhampiri yerine koymak kaldı," diye gürledi liderleri. Halihazırda şokta olduğumuz için mi bilmiyorum, Azel'in gözleri de benimkinin aynası gibi sadece bir anlık açılmasından başka tepki veremedik. İkimiz de sanki daha fazla ihanet edebiliyormuş gibi aynı anda Viktor'a kafamızı çevirdik, dizleri üzerindeki Viktor da aynı şekilde şaşkınca Bay Demari'ye bakıyordu.

"Sen söyledin," dedim. Viktor başını iki yana sallarken Bay Demari araya girdi.

"Abinin selamları var, Azel Drakmor." Tek eliyle transta duran Ellanore'u işaret etti. "İkizler'i temsil edebilecek bir vampir ve bir dhampir ikilisinden daha çok kim yakışabilirdi?" Ellerini çırptı. "Tüm kafiyelerin ahenk içinde aktığı bir şiir gibi olacak ritüelimiz."

Lenora, Doğa Tanrıçası için verilecek kurbandı şüphesiz.

Ellanore ve Azel, Kan ve Ölüm için.

Sam, anlık da olsa hükmedebildiği Zaman için.

Maura tahminen Aşk için. Sevginin en safına sahipti o. Bir kız kardeşe.

Ve ben Kaos için buradaysam gözlerimi tekrardan Viktor'a çevirdim. Kitaplara ve öğrenmeye ne kadar önem verdiğini bildiğimden, Bilgelik Tanrıçası'nın yerini Viktor'un alması gerçekten şaraneydi. İçimden Kitana benimle aşağı inmeyi kabul etmediği için şükrettim. Güvende olacaktı.

Son bir kez gülüşünü duyabilseydim.

Çevremizde bulunan dört tane adam çoktan cüppesini çıkarmış, ağızlarından kuduz köpekler gibi mor sular akıtarak yavaş yavaş etrafımızda dönmeye başlamıştı.

"Arkanda!" diye bağırdım Azel'e.

Yardım edebilmek için atıldım ama üzerime baskı yapan enerji hâlâ çok kuvvetliydi, kımıldayamıyordum. Ne zaman girdiğini hatırlamıyordum ancak iki dizim de artık sarı sıvının içindeydi.

Azel kılıcını sıkıca kavramış, dört düşmanın hareketlerini izlemeye başlamıştı. Balık ağını taşıyan adam ağını fırlattı. Azel yana takla atarak ağa yakalanmaktan kurtuldu.

Tam o sırada kırbaç kullanan adam, şaklatarak savurdu. Kırbacın keskin sesi havayı yırtarken Azel eğilerek saldırıdan kurtuldu. Dhampir artık bir özelden çok, gerçek bir yırtıcıya benziyor, göğüskafesi patlayacakmış gibi inip kalkıyordu. Boğazından gelen vahşi bir hırlamayla insanüstü bir hızla kılıcını kırbaçlı düşmanın üzerine savurdu. Tek hamlede havaya uçan kırbaçlı eli henüz yere düşemeden adamın karnı deşilmişti bile. Azel, eserine bakmadan sıradakine saldırdı.

Yüksek bir kayada duran başka bir adam okunu yalıyordu. Artık koyu renk salyalar oktan aşağı damlıyordu. Hızlıca yayına takıp iğrenç, salyalı oku fırlattı. Azel oku görmemişti. Eğer bir şeyler yapmazsam saplanacaktı ama daha kendimi kurtaramıyordum.

"Durun," dedim yalvarırcasına.

İlk ok tamamen şans eseri, hedefini ıskaladı. O esnada Azel vahşice kılıcını savuruyor, karşısına yeni geçmiş kılıçlı bir adam da başarısız bir şekilde kendini savunmaya çalışıyordu. Athil de olsa, haptan da içse bir insanın Azel karşısındaki şansı neydi ki? Yine de adamın yüzünde korku yoktu. Aldığı darbelere rağmen mücadeleye devam ediyordu. Sanki arkadaşlarına zaman kazanmaya çalışıyordu. Sonunda gönderdikleri tüm adamlar neredeyse on parçaya ayrılmış halde yere devrildiğinde Demari balkonundan aşağı atladı. Yerdeki kesik koldan kırbacı çekiştirerek aldı ve Azel'in ayak bileklerine ustaca bir hamle yaptı. Bu, Demari'nin ilk kırbaç kullanışı değildi belli ki.

"Durun, lütfen."

Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Hayatımda hiç bu kadar çaresiz, bu kadar güçsüz hissetmemiştim. Kılıçlı başka bir adamı daha ikiye bölen Azel, ayaklarından kırbaca yakalanıp kötü bir açıyla yere düştü. Birkaç adam, hiç zaman kaybetmeden üzerine ağı attı.

Azel ağın altında deli gibi çırpınıyordu. Onu zapt etmek ve boş kalan son dairenin içine sürüklemek için neredeyse on tane güçlü insanın üzerine kapanması gerekti.

Yanaklarımdan süzülen yaşın bıraktığı izi hissedebiliyordum. Elimi kaldırıp silecek kadar bile oynatamıyordum.

Demari ellerindeki kanı pantolonuna sildi. Üst kattaki yerine tekrardan çıkarken sırtının da boydan boya yanmış olduğunu gördüm. Kimbilir kendi ölümünü tasarlarken kimin cesedini yakıp koymuştu. Kokusunun sinmesi için kendini de yakmış olmalıydı.

Adam bir kez daha ellerini kaldırdı, gür sesi taş duvarlarda yankılandı.

"Yüz elli yıllık arayışımız son buldu, kardeşlerim. Atamız gibi Tanrı Elbis'in güçlerini aldığımızda artık gölgelerde yaşamamıza gerek kalmayacak. Üstün Athiller, melezlerin önderliğinde tüm dünyaya yeniden hükmedecek."

Çıkan alkış furyasıyla bütün alan sarsıldı. Tüm cüppeliler tek bir zihinmiş gibi aynı anda başlıklarını indirdi. İnsanların ön taraflarında sayıları daha az, dövmeleri daha fazla olan büyücü melezlerini seçebiliyordum. Kazınmış kafalarından açıkça gözüken uçları hafif sivri kulaklarından onları ayırt etmek çok kolaydı. Melezlerin önderliği mi?

Melez!

Kral Athillius melez miydi? Aklıma okuduğum her kitabı getirdim ancak cüppesinin, yüzünün yarısını kapatması dışında krala ait bir görsel, bir bilgi yoktu.

Ya yüzünü değil de kestiği söylenilen kulaklarını kapatıyorsa?

"Küllerimizden yeniden doğacağız, benim liderliğimde. Yeni Athillius!" diye sesini yükselterek devam etti.

"Athillius!" Koro halinde Athiller bağırdı.

"Ben Tanrı değilim!" diye bağırmaya çalıştım. Sesim çok güçsüz ve titrek çıktı.

"Kim olduğunuzu hatırlayacaksın, Tanrım," dedi bana ifadesiz bir yüzle bakarak.

"Nasıl bu kadar eminsin, deney dediğiniz her neyse geçip geçmediğimi bilmiyorsun."

"Ah, enerji deneyi, tanıştığımız günü hatırlıyorsun demek."

Ama o adam daha yaşlı olmalıydı, Demari'ye hiçbir şekilde benzemiyordu. Gerçi saçı sakalı karışmış adamın yüzünü hatırlıyorum diyemezdim. Sanki aklımı okumuş gibi, "Yıllar boyu yollarda sizi aramak bir ölümlüye iyi davranmıyor, Tanrım," dedi. Sonra yine o deli kahkahasından attı. Athillerden bile birkaçı rahatsızca kımıldandı.

"Akademi'ye ilk geldiğin gün deneyi tekrar geçtiniz, onu da mı unuttunuz, Efendi'miz? Ağzınız gücünüzle boyanmadı çünkü haptan açığa çıkan enerji zaten size ait."

Hafızamı zorladım ancak ben ağzıma hap falan atma...

Bulamaç... Viktor'un güç kazanmam için ilk gün bana getirdiği yemek. Ağzıma attığım an nasıl tüm enerjimin geri geldiğini hâlâ o günkü kadar iyi hatırlıyordum. İhanete uğramanın ağırlığıyla Viktor'a baktım ancak o gözlerini kapatmış, başını eğmişti. Bunca zamandır benim kim olduğumu biliyordu. Kalbim o kadar acıdı ki ihanetten mi, yoksa Athiller'in büyüsünün etkisinden mi bilmiyorum.

"Kim olduğumu hatırladım diyelim. Gücümü sizinle tekrar paylaşacağımı nereden çıkardınız?" diye sordum, zaman kazanmayı umarak.

Demari ağzından mor salyalar akıtarak zehirli bir biçimde gülümsedi. "Hiçbir zaman paylaşmamıştınız, Tanrım."

Cümlenin devamı çıkan alkış ve tezahüratların arasında boğulmuştu.

Demek Tanrı, güçlerini paylaşmamış. Yani güçleri ondan zorla mı alınmıştı?

"Sizi lanetleyen altı Tanrı'yı simgeleyen altı canavarı yakaladık. Sizi insan vücuduna hapseden o hainlerden intikamımız bugün alınacak. Gücünüzün... Gücümüzün tamamını geri alacağız, Tanrım."

Adam ellerini başının üzerine kaldırdı. Elinde Viktor'un küresinin tıpatıp aynısından vardı. Alandaki melezler de kürelerini çıkardı ve havaya kaldırdılar.

Üst balkonlarda kalan insan çoğunluğu, sadece ellerini dua eder gibi yukarı kaldırmıştı. Sonuma yaklaştığımı hissediyordum.

Eğer bir insansam öleceğim. Elimi karnıma koydum.

Eğer bir tanrıysam... orada bir yerlerde bir Tanrı saklanıyorsa, buradaki herkese yaptıklarını ödeteceğine söz ver.

Arayış'ta yazanların hepsini kafamın içinden geçirdim. "Üst rütbe Athiller" yazılan her yerde melezlerden bahsedildiğini fark etmem gerekirdi. Bana ormanda saldıran adamın kulağıyla bu bilgiyi birleştirmem gerekirdi. O gün hayatta kalmaya çalışmak dışında hiçbir şeyi umursamıyordum.

"Bir grup sıradan insanın Tanrı'nın gücünü kullanabilmesini aklım almıyor," demiştim Akademi'deki ilk günümde. Farklı işler döndüğünü hep hissetmiştim, ancak melezlerin hem insanlara hem özellere kök söktürecek bir imparatorluk kurabilecekleri... Bu çok uçuktu. Çok uçuk, çok anlaşılır. Hep hor görülmüş bu arada kalmışların dünyadan, onları bu halde yaratan tanrılardan, insanlardan ve özellerden öç almak istemesi çok anlaşılırdı. Dünya, onlara ait olabilecekleri bir yeri çok görmüştü. Onlar ise onları kabul etmeyen bu dünyanın düzenini bozmuş, kendi istedikleri gibi

şekillendirmişlerdi. Henüz acemi bir büyücü olan Viktor'un inanılmaz gücünü düşündüm, buradaki melezler çok daha tecrübeli olmalıydı.

"*Deum Calamitatis saluto.*"

"*Deum Calamitatis saluto.*"

Hep bir ağızdan, "*Deum Calamitatis saluto,*" sesleri yükselmeye başladı.

Deum Calamitatis saluto.

Durmadan tekrarladıkları bu cümle üst katlarda birilerinin vurduğu davulların sesine karışmaya başladı.

Deum Calamitatis saluto.

Athiller, kafalarının üzerine kaldırdıkları küreleri havaya attı. Dizlerimin altındaki girdap daha güçlü dönmeye başladı. Bir anda belime kadar delikten aşağıya çekildim.

Deum Calamitatis saluto.

Onlarca küre havadan bana doğru uçmaya başladı.

Ağır olmamalarını, çarptıklarında canımın acımamasını umdum.

Gözlerimi kapattım ve dik durmaya çalışarak çarpışmayı karşılamaya hazırlandım.

Sadece son bir kez gülüşünü duyabilseydim...

@ayisigikitap

Hiçbir şey bana çarpmadı.

Gözlerimi hafif kısarak baktığımda kürelerin hepsinin havada asılı kaldıklarını gördüm. Ben de havadaydım. Birkaç metre aşağıda, dağın kalbine gömülmüş İlk Tanrı'nın enerjisi daha sık dönmeye başladı. Beni hatırladı. Eski bir dostu... veya düşmanı. Artık hikâyeyi kimin ağzından dinlemeyi tercih ederseniz.

Parmaklarımı oynattım.

Elimi kaldırıp inceledim, artık hareket edebiliyordum.

Kürelerin hepsine dokunmak istiyordum. Hepsinin içinde benim gücüm vardı. Neden kürelerdeydi ki?

İki dakika önce önemli olan olaylar; dağın kalbinde olmamız, arkadaşlarım, korkunç ayin... Hiçbiri umurumda değildi.

Hayatımda hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Bana ait olan, benim ait olduğum bir andaydım.

Ağır ağır aşağı süzüldüm ve parmak uçlarıma kondum. Vücudum bana ait değil gibiydi. Kimdi ki bu, bu bacaklar, bu kollar? Benim böyle parmaklarım yoktu ki. Ben sonsuzdum, niye sınırlı bir bedene bakıyordum?

Zonklayan kafamı tuttum. Boğazımdan acı dolu bir feryat kaçtı. Başım. Başım çok ağrıyordu. Güçsüz parmakların arasındaki küçük kafatasını sıktım. Anılarım geri gelmeye başladıkça sanki patlayacakmış gibi hissediyordum. Hayır, bu sınırlı insan algısı benim anılarımı taşıyamayacaktı.

Yıllarca Kaos Tanrısı dediler. Kaos Tanrısı değildim ben.

Evrenin enerjisinin düzenini korumak görevimdi. Lanet olası sıkıcı düzeni. Kayboluşumun ardından tüm düzen bozulduğu için Kaos demeye başladılar bana. Tek bir hata beni yermeye, kötü karakter yapmaya yetmişti.

Diğer tanrılar... Kardeşlerim...

Athillius'un benimle görüşebilmek için yaptığı büyük fedakârlıkta kendi torununu kurban ettiğinde, sonsuz sıkılmışlığımda dikkatimi çoktan çekmişti. Athillius yaşam ona dokunduğu andan itibaren dikkatimi çekiyordu. Sonrasında kendi katlettiği torununun suçunu vampirlere atacağını, dünyayı kaosa sürüklemek için meşru bir sebep yaratacağını bilsem ona gider miydim?

Giderdim. Canım çok ama çok sıkılıyordu.

Ah evet, içinde durduğum bu sembolü hatırlıyordum.

Athillius'un hayatını izlemek her zaman keyifliydi, hırslı ölümlüler beni her zaman cezbetmişti. Kulağı kesik Melez Kral ile görüşürken de bu amblemin içindeki tuzağa yürümüştüm. Hırsı küçük görmenin acısını beş asırla ödemiştim.

Boğulur gibi sesler duyuyordum. Biri boğuluyordu ve sudan çıkmak için tüm gücüyle çırpınıyordu.

Yıllarca Kral Athillius ve takipçilerinin yaptığı her kötülüğün, onunla güçlerini paylaştığı sanılan Tanrı'dan bilinmesi...

Melez büyücülerden oluşan Athiller'in kalabalıkları kontrol edebilmek için insanları dinle yönetmeleri, adıma yapılan onlarca tapınak, işlenen onlarca günah...

İnananların duasıyla gücümün her gün katbekat büyüdüğünü hissettim, ancak bu iğrenç kapanda kendim yerine Melez Kral'ın güçlendiğini izledim.

Sinirden tüm vücudum titredi. Boğazımdan tekrar bir haykırış kaçtı. Başım. Başım çok ağrıyordu.

Günlerce, aylarca, yıllarca kurtulmaya çalıştım. Athillius'un baskısıyla bana tapanların sayısı artıkça kardeşlerimin gücü azalmıştı. Düzen bozulunca kaos etrafı sarmıştı.

Evet, kan bağı olmayan ama güç bağı olan kardeşlerim.

Kalleşler!

Sesim bir deprem etkisi yaratmış, küçük mahluklar ayakta durabilmek için tutunmak zorunda kalmıştı.

Beş kardeşimin beni kurtarmak yerine, ortadan kaldırmak için tutsaklığımı fırsat bilip lanetledikleri anı çok iyi hatırlıyorum. Beni insan vücuduna hapsetmişlerdi. Biri dışında...

İçimde, kalbimde bir şeyler beni içeriden tırmalıyor gibi bir his vardı.

En gencimiz, Tilki Tanrıça beni savunmaya çalışmıştı.

Ama diğer kardeşlerimiz çok fazlaydı, o ise çok yalnızdı. Elinden gelen tek şey, laneti kıracak bir şart yaratabilmekti.

"*Sevgiyi ve affetmeyi öğrenirsen.*" Kitana'nın sesi kulağımda çınladı.

İhanet! Hayatı birlikte yarattıklarımdan bile ihanet gördüm. Kalbime saplanan bir sancıyla iki büklüm olarak dizlerimin üzerine çöktüm. O zamanki öfkemin anısını kırılgan insan vücudum kaldıramayacaktı.

"*Beni bulacağına söz ver,*" demiştim ve ardından Tanrı ve Tanrıçaların hepsine lanet okudum. Tilki Tanrıça son gücünü beni kurtarmaya adamıştı. Bense son gücümle hepimizin isminin unutulmasına sebep olmuştum.

Sonrası, yıllarca süren karanlıktı.

Hepsi bir anda geri geldi ama aslında hiç gitmemişlerdi. Anılarım sadece sağlam bir kutuya kapatılmış ve tozlu bir rafa unutulmak için kaldırılmış gibiydi. Şimdiyse bahar temizliği yaparken bulunan eski fotoğraflarlarmış gibi bakıyor, hepsinin yankısını yeniden yaşıyordum.

Benim gerçek ismim, yasaklanan ismim Elbis. Ben Kaos Tanrısı Elbis'in cezalandırılmış vücuduydum.

Boğulma hissini, içerilerden gelen tırmalama hissini sonu yokmuş gibi yükselen öfkem bastırdı. Bunca bastırdığım, biriktirdiğim öfkeyle ne yapacaktım? Benden kurtulmaya çalışan kardeşlerim, tuzağa düşürüp gücümü alan melezler. Güç uğruna Athiller'e hizmet eden zayıf insanoğlu...

İntikam sırası çok uzundu ve ben, uzun zamandır açtım.

Kırılgan insan ellerime baktım. Avucumda bir küre hafif bir mor ışıkla parlıyordu. Gücüm, avuçlarımın içindeydi.

Başımı kaldırdım, havada asılı kalan tüm küreler çalınan gücümü tutuyordu.

Ben ortadan kaybolunca Athiller de gücümün kurtarabildikleri bir kısmının yansımasını kullanabilmişti. Benden çaldıkları gücü kaybolmasın diye sihirli kürelerde saklamışlardı.

Alçak melezler, benim küreleri kırmamı bekliyorlardı. Yüksek balkonlardan sarkan, gücümün küçük haplar halindeki yansımasına bağımlı olmuş insanlarsa olaylardan habersiz, çok mutlu gözüküyordu. Hiçbiri akşam yemeğim olacaklarını bilmiyordu.

Onların enerjisini emerken çok eğlenecektim.

Ağzımın sulanmasıyla birlikte elimdeki küreyi sıkmaya başladım. Hafif çatlaklar oluşan yüzeyinden mor, soluk ışıklar sızıyordu.

"El!"

El. Takma ismim. Küçük insan çocuğun gerçek ismimi saklamak için uydurduğu kısaltma. Komik.

"El, yapma bunu."

Zayıf sesin geldiği yöne doğru baktım. İki büklüm bir şekilde insanlar tarafından yere mıhlanmış genç adam, gözlerinde büyük bir korkuyla bana bakıyordu. Boynumu ona doğru insanüstü bir açıyla çevirdim. Genç adamın mavi gözleri sulanmış, saçları darmaduman olmuştu. Deli gibi çırpınıyor, onu tutan adamlardan kurtulup sanki bana gelmeye çalışıyordu.

İzle, dinle, odaklan. Güçsüz taşıyıcıma bunu söyleyenin ben olduğumu düşünürdüm, oysa onun iç sesi şimdi bana ulaşmaya çalışıyordu. Ne anlatmaya çalışıyorsun, küçük insan?

Etrafıma bakmaya başladım. Kürelerin ötesine... Altı tane genç dairelerin içerisinde, dizlerinin üzerinde duruyordu. Saçları kirden grileşmiş bir kız dikkatimi çekti. İçim ısınır gibi hissettim ama benim içim yoktu ki. Kızın yanında duran kel çocuk, transta olmadığı halde bana bakmayan tek kişiydi. Yere bakıyordu.

Gözüm seyirdi. Öfkemi kontrol altında tutmakta zorlanıyordum. İnsan çocukla ortak öfkemiz. Tüm küreleri kırıp gücümü geri alacaktım. İntikamımı alacaktım.

Önce yarattıklarımızdan, sonra sevgili kardeşlerimden.

"Önce arkadaşlarını kurtar."

İçimdeki boğulan ses netleşmiş, bana bağırmaya başlamıştı. On altı yıldır duyduğum, bazen konuştuğum bu ses.

"Eğer onlara zarar verirsen yemin ederim karnımı deşerim."

Attığım kahkaha, duvarlardan taş parçalarının düşmesine sebep oldu. Birkaç çığlığa bakılırsa ezilenler de olmuştu.

Beni tehdit ediyordu. Bir Tanrı'yı? Benimle birlikte büyüyen bir mahluktan daha azını beklemezdim zaten.

Bunu fark etmemle gözümdeki perde kalktı sanki ve kürelerin ötesini netleşmeye başladı.

Kendi düşüncelerim ve içimdeki insan dışında başka sesleri de duymaya başladım. Viktor'un sessiz duası, Azel'in savurduğu küfürler, çalan davullar ve adıma söylenen şarkılar...

Güçle aramda hiçbir engel yoktu artık. Üzülme küçük insan, artık çaresiz hissetmeyeceksin. Artık güçsüz hissetmeyeceksin.

"Arkadaşların."

"Eh, başlatma arkadaşlarına, tanrıların arkadaşı yoktur. Güç budur, yalnızlıktır!" diye bağırdım. Şarkı söyleyenlerden birkaç tanesi ve Viktor bana doğru kafasını kaldırdı.

Belimden hançerlerimi çıkardım. Tek arkadaşlarım, hançerlerim. İkizlerden zorla kazandığım hançerlerin anısı aklımda canlandığında neşeyle kıkırdadım. Onları özlemiştim. Kardeşlerimi değil, hançerlerimi.

Teker teker Athiller tarafından yakalanmış canavarların yüzlerine baktım. Her biri ölümsüz kardeşlerimi temsil ediyordu. İnsan vücudunun sınırından kurtulup özgür olabilmem için hepsini kurban etmem gerektiğini içgüdüsel olarak biliyordum. O zaman içimdeki velet de sesini kesecekti.

En yakınımda dizlerinin üzerine çökmüş, saçları yerine yılanlar olan canlının önünden geçtim. Gözlerinden yaşam enerjisini almam için durmam, ona bakmam bile gerekmemişti. Cansız beden yere düşemeden havaya karıştı. Hiçbir zaman var olmamış gibi... Emdiğim enerji, havada asılı olan kürelerden yayılan ışığı bir anlığına parlattı.

Mücadelesini midemde hissettiğim insanın, yemeğimden hoşlanmadığını hissettim. Sıradaki kurbana doğru yürürken içimden dışarı tırmalanıyor gibi bir rahatsızlık hissi beni durdurmaya çalıştı.

Tamam, minik insan, hazmedemiyorsan senin için sonrakini hançerimle dilimleyeceğim.

Hançerlerin kabzasını avucumda sıkarken zamanında iyi arkadaşım olan Viktor olarak tanıdığım çocuğun önünde durdum.

Dualar yükselmeye başlamıştı. Viktor sessizce hıçkırıyordu, yaşlarla ıslanmış yüzünü bana çevirdi. Neredeyse alnına değecek kadar eğildim. Gençten yayılan yoğun enerjiyi kokladım.

"Müthiş bir potansiyel. Senin yerine boktan liderlerini kurban etmelilerdi."

Gözyaşlarına rağmen genç büyücünün koyu renk gözlerinde korkudan eser yoktu. Bakışlarını kaçırmadan bana bakmayı sürdürdü. Sonra dudaklarını kımıldattı ve bir özür mırıldandı. Son sözü olarak benden özür dilemeyi seçmişti. Benden değil, insandan.

Başını eğdi. Kafasındaki amblemi çok net görebiliyordum. Her şeyi çok net görebiliyordum.

Hançerleri kafamın üzerine kaldırdım. Viktor, boynunu biraz daha eğdi. Mideme saplanan ani bir acıyla dişlerimi gıcırdattım.

Kalbimdeki bu garip ağırlık da neydi? Hançeri indirmeme ne engel oluyordu?

İnsan kollarımı içimdeki diğer ses mi tutuyordu yoksa yine insan olan?

Bir anda gözlerimin ardında şimşekler çaktı. İnsan anılarım tüm diğer anılarımı bastırmış, bedenimi ele geçiriyordu.

Ellerimle başımı tutup sesi susturmaya çalıştım.

Tekrar tutsak olmamalıyım. ***Tekrar tutsak olmamalıyım.***

Duygularıma tutsak olmamalıyım. Gücümü geri almalıyım.

Tek yapmam gereken kalan beş genci kurban etmek. Zamanında sıklıkla yaptığım bir şey. Çok basit olmalıyken neden yapamıyorum?

"Sev." Kitana'nın sesi, benim sesimden çok daha yüksek şekilde tekrardan yankılandı aklımda.

Aniden dönüp iki hançeri de ağın altında çılgınlar gibi mücadele eden çocuğu bastıran adamlara savurdum. Tam isabet. İki hançer, farklı açılardan altı kişiyi tek bir darbede indirdi. Ellerime baktım.

"**Hiç fena değil,** küçük insan," derken kendi sesime döndüm.

Mücadeleyi İnsan Elbis kazandı.

Ve ölümlü ruh, Kaos Tanrısı'nı yendi. Bu sefer tuzağa düşürerek değil, arkadaşına duyduğu sevgiyle.

Ani saldırım karşısında bir müddet herkes donakaldı ancak Azel, diğerlerinin neler olduğunu anlamasını beklemeden arkasında duran adamın yüzüne dirseğini geçirdiğinde gelen kemiğin kırılma sesi, bu gürültüde bile duyuldu. Ben de Viktor'un kafasının arkasına, vurduğumda bilincini kaybedeceği alana sert bir darbe indirdim.

Neşeli şarkıların yerini çığlıklar kaplamıştı. Hoş bir ses değildi tabii ki ama kendiminkilerdense onlarınkini duymayı tercih ederdim. Azel, bir fırtına gibi hareket ediyor, önüne geleni kesiyordu. Yine de Athiller onlarca kişiydi ve aralarında savaşçıların olmasının yanı sıra benim gücümün yansımalarını da kullanabiliyorlardı.

Hançerleri atmamla birlikte çıkan kargaşa, halkalara zincirlenmiş gençlerin üzerindeki büyüyü de kırmış olacak ki transtaki özellerin hepsi oturdukları yerde ağır ağır doğruldu. *Yani, enerjisini emdiğim dışında. Maura. Hayır El, bu vicdani hesaplaşma buradan kurtulunca yapılacak.*

Diğerlerinin şaşkın bakışlarının aksine doğrudan zincirlerini kırmaya çalışan Lenora'yla göz göze geldik. Yapılması gerekeni ikimiz de biliyorduk.

Elimi havaya uzattım ve çevredeki küreler hızla bana doğru uçmaya başladı. Hepsini kontrol edebiliyordum.

"Sonunda işe yaradın, Kaos," dedim.

Midemde bir şeyler itiraz eder gibi titredi.

Küreleri, Len'i sabit tutan zincirlere doğru fırlattım. Kırılan her küre, büyük bir enerji patlaması yayıyor, hem beni hem de Athilleri güçlendiriyordu. Etrafa saçılan başıboş enerjiyi damarlarımda hissedebiliyordum. Tüm gücümü damarlarıma çekebilirsem Athillerin çalmasına fırsat da vermezdim.

Azel odanın diğer tarafında ayakta kalan son adamı da indirmiş, Sam'in zincirlerini kırmaya çalışıyordu. Lenora da Ellanore'un zincirlerini kırmaya çalışırken yarı ağlar yarı bağırır şekilde bir şarkı söylüyordu. Len'in şarkısını duyacak kadar kızlara yaklaşan her Athil, boğazını tırmalayarak yerde kıvranmaya başladı. Bense küreleri, bombalarmış gibi Athiller'in üzerine fırlatıyordum. Küreler patladıkça insanlar ölüyor ancak melezlerin neşeli nidaları bu savaş alanında bile duyuluyordu. Demari, deli bir adam gibi kahkahalar atmaya devam ederken, "Daha fazla! Daha fazla!" diye bağırıyordu. Kürelerin enerjisiyle sarhoş olmuştu. Bu duruma böyle devam edemezdim. Her enerji patlamasıyla iki taraf da güçlendiği için birbirimizi yenmemiz daha zor olacaktı.

Ayrıca sayıca bizden çok üstünlerdi.

"Herkesi etrafımda topla!" diye bağırdım Azel'e. "Beni kolla," dedim düşmüş bir savaşçının mızrağını yerden kaldıran Lenora'ya.

Sam ve Ellanore da bizim tarafımızda savaşmaya başlamıştı. Vampir kız ilk günkü gösterisindeki gibi önüne geleni ortadan

ikiye ayırıyor; Sam, etki alanına giren herkes yavaşladığı için kolaylıkla etkisiz bırakabiliyordu. Çığlıklardan birbirimizi duyamıyorduk. Viktor'u bilinçsiz yattığı daireden amblemin ortasına doğru sürükledim. Ne kadar öfke hissetsem de sahip olduğum ilk arkadaşı burada bırakmaya gönlüm el vermiyordu. Baygın çocuğun ağırlığıyla zar zor hareket ederken bir de içimden çıkmaya çalışan Tanrı'nın çırpınışlarını bastırmaya çalışıyordum.

Ortaya geldiğimde etrafımdaki kaosa baktım. Athil savaşçılarını püskürten dostlarım çevremi sardı.

"Bana yardım et."

"Beni özgür bırak."

"Bu işte beraber olmazsak bizi yine hapsedecekler. Tek bir insanla mı mücadele etmek istersin yoksa seni yıllarca tutsak etmeyi başarmış bir sürü büyücüyle mi?"

Kaos, homurdanırken midemdeki o tanıdık titreşimi yine hissettim.

Ellerimi havaya kaldırdım. Küreler, ellerimin çizdiği dairesel hareketleri takip ederek oluşturduğumuz çemberin üzerinde dizilmeye başladı. Ayaklarımı girdap gibi dönmeye devam eden altın rengi suya soktuğumda ayak uçlarımdan parmak uçlarıma kadar ürperdim. Dağın enerjisinin de bana yardım etmesi için dua ettim.

Sonrası adımıza yaraşır bir şekilde, tam bir kaostu.

Önce bize en yakın duran küreleri patlattım ama midemdeki Tanrı'nın da yardımıyla enerjinin boşa gitmesine izin vermedim. Viktor'un bu numarayı yapmasını sayısız kere izlemiştim, çıkan enerjiden kubbe gibi kalkan ördüm. Çevremi son kez kolaçan edip herkesin kubbenin içinde kaldığına emin oldum.

Demari ne yapacağımı anladı ve gözlerini kocaman açarak bize doğru koşmaya başladı.

"Durdurun on..."

Cümlesini bitirmesine fırsat vermeden ortalıktaki kalan onlarca küreyi aynı anda patlattım. Ortaya çıkan enerji o kadar büyüktü ki küçük koruma kalkanımızı kendi gücüme karşı tutarken neredeyse bayılacaktım. Becerikli melez büyücüler bile çıkan enerjiyi vücutlarına çekemiyordu.

Dışarıda herkesin yok olduğunu, ortaya çıkan enerji patlamasıyla birlikte uçuşarak havaya karıştığını hissettim. Athiller yok oldukça çaldıkları gücüm bana geri dönüyor, enerjileri benim enerjime karışıyor, kubbenin dışındaki patlamaları daha da şiddetlendiriyordu.

Kör edici mor bir ışık etrafı sarmıştı.

Kendi gücümü tutmaya çalışırken nefesim kesildi. Boğazımı yakan feryadım dışarıdakilere karıştı. Eğer bu kalkanı tutamazsam hepimiz ölecektik. Dağın sarsıntısından tüm dünyada yer yerinden oynamış olabilirdi. Tavandan dev kaya parçaları üzerimize düşüyor, zaten zar zor tuttuğum kalkana çarpıp parçalanıyordu.

Birinin sol elimi tuttuğunu ve enerjisini kalkana aktardığını hissettim. Çok güçlü biri olmalıydı çünkü bir anda omuzlarımdan yük, hatırı sayılır şekilde hafifledi. Gözümü açıp baktığımda Viktor'un kararlı gözlerle bana baktığını gördüm. Giydiği tüm takılar ve dövmeleri enerjisiyle parlıyordu. Tek ayağını benim yanıma, dağın kalbine gömmüştü. Gözleri, ayağının durduğu delikteki sarı sıvı gibi, sarı bir renkle parlamaya başladı.

Patlamalar ne kadar sürdü, enerji ne zaman hafifledi, emin değildim. Dışarısı sakinleşip herkesin güvende olduğuna emin olduğumda kalkanı indirdim ve yere yığıldım.

"El!" Lenora koşarak yanıma geldi, kafamı taşa çarpmaktan son anda kurtardı.

Etraf enkaz halindeydi. Athillerin onlarca üyesi toz olmuştu. Merdivenler, taş balkonlar hepsi yıkılmıştı. Azel de sürünerek bize doğru geldi.

"İyi misiniz?"

Ben başımla onayladım, Lenora ise beni sımsıkı tutarken, "Yaralanmadık," diye fısıldadı. Üçümüz de yorgunluktan ve korkudan titriyorduk.

Ayakta durmakta zorlandığı belli olan Viktor, bir eliyle başına vurduğum yeri tutuyor, bir yandan topallayarak uzaklaşıyordu.

Aniden kalkıp peşinden koşmaya çalıştım. Etrafımın hızlıca dönmesiyle tekrar yere düştüm, midemde ne varsa boşaltmaya başladım. Neyse ki pek bir şey yoktu, boş öğürtülerin arasından, "Bekle!" diyebildim.

Viktor büyük bir kaya parçasının önünde durdu. Son gücüyle havada birtakım işaretler çizerken elleri titriyordu. Önünde küçük bir portal açıldı. Kimsenin bir şey yapacak, onu durduracak gücü kalmamıştı.

"Neden?" diye sorumu tekrarladım.

"Onlar..." Çevrede toz haline gelmiş onlarca Athil'e baktı. "Biz melezler birbirimize sahip çıkmalıyız. Başka kimse çıkmadı," dedi. Son cümlesi fısıltı olarak çıkmıştı.

"Benim umurumda değildi. Melez olman umurumda değildi." Kendimi tutamadım, bağırmaya başladım. "Hiçbirimizin umurunda değildi!"

Viktor sakince, "Onlar benim ailem, Tanrım," dedi. Sonra sustu ve tekrar ailesinin uçuşan tozlarına baktı. "Ailemdi."

Sahip olduğu tek aileyi yok etmiştim.

"Peki annen ne olacak?"

Annem küçükken beni terk etti." Koyu gözlerinde çakan ani öfkenin kıvılcımlarını görebildim. "Kulakları sivri bir çocuğa nasıl bakabilirdi?"

"Bana anlattığın, doğru olan herhangi bir şey var mı?"

Başını olumsuz anlamında çok hafifçe salladı. "Üzgünüm."

Sonra bana tüm vücudunu döndü, bir şey dememi bekliyor gibiydi. Ne emredersem yapardı, sonuçta ben onun Tanrı'sıydım.

Öldür o haini.

Enerjisi lezzetli kokuyor.

Bir anda aklımda dönüp duran, bana ait olmayan düşüncelerin korkunçluğuyla ürperdim.

Her zaman bu kadar çok konuşur muydun, Kaos?

Sadece küçük bir ısırık?

"Bir daha dönme," dedim dişlerimin arasından.

Viktor'un gözlerinde ağır, hüzünlü bir ifade vardı. Ya pişmanlığın ya da tüm tanıdıklarını kaybetmenin getirdiği yükün yüz hatlarına yansımasını görebiliyordum. Hayatını bağışladığımı anladıktan sonra başını teşekkür etmek için öne eğdi ve tek ayağını açtığı portala attı.

Tamamen kaybolmadan önce son kez gözlerimin içine bakarak, "Arkadaşınız olmak bir onurdu, Tanr..." Bir anlık sustu. "El," dedi.

Dünyayı kurtarmamızın üzerinden bir yeryüzü dolunayı geçmişti ve gündem çoktan değişmişti bile.

"Onca olaydan sonra oturup sınavlara hazırlandığımıza inanamıyorum," dedi Lenora kalenin sahilinde otururken. Yaşadığımız olayların fiziksel etkilerini atlatmıştı, sımsıkı tepeden topladığı saçları ve okul üniformasıyla ilk günkü kadar hoş gözüküyordu. "En azından sana Tanrı kıyağı geçip sınava sokmamalılar."

Azel uzanıp kollarını arkada birleştirmiş, uyukluyordu. Yanında tilki, hafif parlak bir ışık saçarak yatıyordu. Ara ara gerinirken çıkardığı hırıltılı sesler cümlelerimizin boşluğunu dolduruyordu. Bu ikilinin sınavları pek de umursamadığı belliydi.

Sahildeki klasik yerimizde ders çalışmak için buluşmuştuk ama kimse odaklanamıyordu. Her zaman Viktor'un oturduğu boşluğa hüzünlü bir şekilde baktım. Lenora, yüzüme düşen karanlığı sezmiş olacak ki elimi tuttu ve hafifçe sıktı.

"Nerede olduğuna dair bir haber gelmedi, değil mi?" diye sordu, gözlerini hafif aralayan Azel.

"Hayır." Bir daha gelmemesini emrettiğimi kimseye söylememiştim. Viktor'un küresini hissetmeye devam ettiğimi de. Tüm

küreleri patlatmıştım ama koruma kalkanının içinde kaldığı için bir şekilde onu patlatamamış olmalıydım. Bir şeyleri özlemenin kalbe verdiği hafif sızı gibi arada kürenin varlığını hatırlıyordum. Çoğunlukla hızlıca o his de arkadaşımın portalda kaybolduğu gibi kayboluyordu.

Eski arkadaşımın.

Athil İmparatorluğu'nun yöneticilerinin melezler olması, tarihimizi çok daha karanlık bir noktaya çekmişti. Eskiden melezler önemsiz sayılırdı, şimdiyse ne kadar tehlikeli olduklarını görmüştük.

Athillerin, üst rütbelerinin aslında melezlerden oluştuğunu burada bulunanlar dışında kimseye söylememeye karar vermiştik. Onları bu hale nefret ve dışlanmışlık getirmişti. Daha fazlasına ihtiyaç yoktu.

Lenora, o geceyle ilgili sessizliğini koruyordu. Onu kaçıranların Demari ve en yakın arkadaşlarından Viktor olduğunu düşününce bu konuda konuşmak istememesini çok iyi anlıyordum.

İyileşmek zaman alacaktı.

En azından birbirimize sahiptik.

Göldeki hayatımı kurtaran kardeşinin konusunu henüz açmaya fırsat bulamamıştım. Tamam, biraz da çekiniyor olabilirdim. Nasıl konuya gireceğimi bilemiyordum açıkcası. Ne diyecektim?

"Hey Len, bizi kardeşin kurtardı. Hah, bu arada feci şekilde ölmüş ve yosun tutmuş."

Onun da zamanı gelecekti ve zamanı geldiğinde isterse arkadaşımın yanında zamanın sonundaki o göle bile geri gidecektim.

Son bir yıldır Viktor'la her anımı paylaştığım odaya geri dönmek, kalbimi iki yumruğun ortasında sıkışıyormuş gibi hissettiriyordu. Bu bir türlü geçmeyen iç sıkıntısından kaçabilmek için

Müdür Jakit'e özel olarak rica etmiştim ve Azel ile farklı bir odaya taşınmıştık. Zaten bizi zindana attırdığı için bir özür borcu olan müdür, hemen talebimi kabul etmişti. Artık benim kadar dağınık bir oda arkadaşım vardı. Bu dağınıklığın ortasında, akşamları kendi odamızda rahatça pratik yapabiliyorduk.

Neşeli konuştuğuma bakmayın, bu benim akşamları tekrar tekrar yaşadığım vahşetle baş etme şeklimdi. O gün Kaos, yok ederken Maura'nın suratına bakmamıştı bile ama ben, gözlerinin ardından görmüştüm. Kâbuslarımda yılanlarının bile transa girdiğini ve cansız bir şekilde omuzlarından döküldüğünü görüyordum. Sonra bir anda... yoktu. Havaya karışan moleküllerini her akşam baştan görüyordum.

Azel ve Lenora'ya ayrı zamanlarda konuyu açmaya çalıştım.

Aldığım tek cevap, "Maura kim?" oldu.

Sınıfta Maula bana günaydın derken gözümü kaçırıyordum. Ders esnasında başkasıyla oturuyor, molalarda ve bahçede başkalarıyla takılıyordu. Hiçbir zaman bir ikiz kardeşi olmamış gibi davranıyordu.

Maura'yı sadece öldürmemiştim.

Maura hiçbir zaman var olmamıştı.

Özellikle böyle kâbuslardan uyanıp Viktor'a ağzıma geleni saydırdığım anlarda Azel bana hiç eşlik etmiyor, sadece dinliyordu. Onun içten içe melez olmanın getirdiği öfkeyi anlayabildiğini biliyordum. Bu öfkenin yaratılmasında rol oynadığının da farkındaydı. Korkunç bir zorbalık zincirinin bir parçasıydı kısa süre öncesine kadar. Belki bu yüzden göz tabakalarını kullanmayı bırakmıştı, vampir çetesiyle eskisi kadar çok takılmıyordu.

Lenora ise itiraf etmese de odasında tek başına kalmaktan korktuğu için Kitana ile odasını paylaşmaya başlamıştı.

Evet, Kitana! İlginçtir ki Kitana bir gün derse gelip okula başlamaya karar verdiğini açıklamıştı. Müdür Jakit de soyu tükendiği düşünülen genç bir kitsunenin okula sığınmasına olumlu bakmıştı. Tabii ki Bilgelik Tanrıçası'nın derse ihtiyacı olmadığının hepimiz farkındaydık ancak amacını açık açık söylemese de beni gözü önünde tutmak için olduğunu anlayabiliyordum. Sadece beni gelebilecek saldırılara karşı korumak gibi tatlı bir sebebi olduğunu söylemek çok isterdim ancak içimden bir ses, dünyayı da benden koruduğunu söylüyordu. İçimdeki bu kontrolsüz gücün bir anda patlaması ve evreni yok etmemesi için her adımımda tilkinin keskin gözlerini üzerimde hissediyordum.

Elimden çıkan hafif mor ışığı seyretmeye daldım. Tanrı Elbis veya herkesin bildiği ismiyle Kaos... sessizdi.

Sessiz olması orada olmadığı anlamına gelmiyordu. Varlığının ağırlığı her hareketimde oradaydı. Ancak ne güçlerini ne de anılarını öylece paylaşıyordu. Sadece zaman zaman uyurken kâbuslarımın arasında yaşanmışlıklarını net olarak görebiliyordum. Korkunç bir baş ağrısıyla uyandığımdaysa çoğunu unutmuş oluyordum. Kitana, geceleri gördüğüm rüyalardaki bölük pörçük sahneleri birleştirmem konusunda yardımcı olmaya çalışıyordu ancak çok uzun süredir bir kitsune olarak insanların arasında beni arayan Tilki Tanrıça bile bazen her şeyi açıklayamıyordu. Zaten açıklayabildiklerini de anlamam çok zaman alıyordu. Beraber üzerine çalışmamız gereken çok konu vardı, neredeyse İlk Tanrı'nın yok edilmesinden itibaren...

Zamanın başlangıcından itibaren.

Bir ay önce, dağın kalbinden kurtulduğumuzda merdivenin başında bizi bekleyen bir grup vardı: Kitana, Müdür Jakit ve Garen.

Tilki kıza bakıp, "Artık hatırlıyorum," diyerek uzanmaya çalıştım. Ancak sesim çıkmadı, yine de beni duyabildiğini gözlerindeki tarif edemediğim histen anladım.

Garen, bizi görünce hızla koşup boynumuza sarıldı. Kollarının arasında kendimi güvende hissettiğim o an, tüm yorgunluk ve gerginlik birden üzerime çöktü ve yere yığıldım. Sonrasını hiçbirimiz hatırlamıyorduk. Hepimiz gözlerimizi Akademi'nin beyaz revir odasında açmıştık.

Müdür Jakit'in anlattığına göre Telith'i buldukları anda kaçtığımızı anlamışlar, ancak ünlü Nyxhaven Zindanlarından nasıl çıkabildiğimizi çözememişler. O esnada biraz arkada durup bizi tamamen ciddiyetle dinleyen Garen hiç renk vermedi. Müdür, dağın kalbine mümkün olan son hızla ulaşmaya çalıştıklarını ama zaman yaratığının bilmecesini bilemedikleri için savaşmaları gerektiğini, büyük patlama olmasaydı, zaman tarafından hepsinin az daha yutulacağını anlattı.

"Patlamadan orası da etkilendi mi?"

"Patlama dünyanın her yerinden, hatta muhtemelen tanrılar diyarından bile hissedildi El."

"Zaman yaratığı öldü mü?"

"Hayır, durdu. Bu da bize zaman kazandırdı ve hepimiz tekneye atladık."

Müdür Jakit pencereden bakarak bir süre düşündü.

"Oradan kurtulanların tam olarak ne yaşandığını hatırlamaması çok ilginç ama işimize yarayabilir. Athiller'in dönüşünü gizli tutmalıyız."

Zaten hepsini havaya uçurdum, rica ederim.

Belli kişiler dışında kimse benim kim olduğumu bilmiyordu. Ellanore ve Sam zaten büyüyle uyutuluyordu. Uyandıklarındaysa

gördükleri tek şey önce büyük bir mücadele, sonra da Viktor'un da yardımıyla bir kalkan oluşturup dışarıdaki inanılmaz patlamalardan onları korumamdı. Ben, onlar için Kaos Tanrısı'na kurban edilmek üzere Athiller tarafından yakalanan bir başka özeldim.

Tabii dönüştüğüme tanıklık etmiş Azel ve tüm süre boyunca nasıl başardığının sebebini anlatmaktan kaçınan, transtaymış taklidi yapan Lenora dışında.

"Balıkları nasıl geçtiniz?"

"Ne balığı? Yine sayıklamaya başladın, El." Müdür, kafası karışık bir şekilde bana baktı, pençeli eliyle ateşimi ölçtü.

O esnada üzerime sıçrayan Kitana uyarı dolu bir gözle bir bana, bir de yandaki sedyeye baktı. Lenora yan tarafımda uyuyordu.

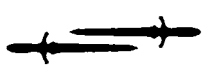
"Herhalde ilaçlardan."

Müdür Jakit, bakışlarından ikna olmadığını anlasam da başıyla onaylayıp anlatmaya devam etti.

Bizi bulduklarında da Müdür Jakit hepimizi teker teker yukarı taşımış, tekneyle de karşıya geçmişler. Sorunsuz, olaysız, ölü sirensiz. Dönüşteyse zaman yaratığı hâlâ donmuş bir şekilde hareketsizmiş.

"Hareket etmeye başladı mı bilmiyorum. Öğrenmek de istemem," dedi ihtişamlı boynuzunu kaşıyan müdür.

"Amma çok merdiven inmişsiniz, dizlerimiz mahvoldu," diye söylendiğinde yattığım yataktan Garen'e hafifçe gülümsedim.

Günlerce yarı uyur, yarı uyanık bir halde iyileşmeye çalışmıştım. Uyanık olduğum nadir anlardan birinde, yatağımın ayak ucunda kıvrılıp yatan Kitana'ya, "Madem beni kurtarmaya çalışıyordun, neden aşağı gelmedin?" diye sordum.

"Benim gücüm aynı anda her şeyi görmek, hatırlamadın mı?" Kafam karışık bir şekilde tilkiye bakmaya devam ettim.

Beni şaşırtarak ilk defa, oyunsuz bir şekilde açıklamaya başladı.

"An içerisinde gerçekleşen veya gerçekleşme olasılığı olan her olayı görürüm. Her gerçeği bilir, yaşarım. Seninle geldiğim anlardan birinde patlama esnasında benim enerjimi de emdin. Vücudun böyle bir gücü kontrol etmeye hazır değildi. Kontrolsüz bir şekilde bir tanrı ve bir tanrıçanın enerjisi çarpıştığında dünyalar yok olur."

"İhtimallerden biri dünyaların yok olmasıydı ve bunu engellemek için mi gelmedin?"

Kulaklarını onaylarcasına oynattı. "Gelsem bile ben olaylara müdahale edemem. Sadece bilirim."

"İçinde bulunduğumuz zaman diliminde hangisinin gerçekleşeceğini göremiyor musun yani?"

"Her şey olabilir. Her şey mümkün. Farklı hayatlarda seninle aşağı indim. Bazısında kurtuldun. Bazısında dünyalar yok oldu."

"Mümkün olmaması için aşağı gelmedin."

Yumuşak patisini elime koydu. "Gelmeyi çok istedim. Seni bulmaya söz verdim, kurtarmaya değil. Ancak sen, kendini kurtarabilirdin."

"Kendimi kurtardığım gerçekliğin başarılı olma olasılığı kaçtı peki?"

Tilki halindeyken bile tüm kaslarının kasıldığını hissettim. "Bilmek istemezsin."

Bu cevap karşısında içim ürperdi. Kafamı yastığa geri koydum.

"Maura'yı öldürdüm."

Tilki, sanki bir hesaplama yapar gibi başını yana eğdi ve kehribar gözlerini kırpıştırdı. "Yanılıyorsun, Maura diye biri hiçbir hayatta orada yoktu."

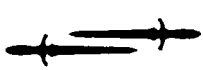
Kafayı mı yiyordum? Aşırı ağrıyan kafamı. Yaşaran gözlerimi geri kapattım. Maura, her şeyi bilen Tanrıça'nın kayıtlarından bile silinmişti.

"Neden güçlerimin bir kısmını geri kazandım? Athiller gücümü serbest bırakacak ritüellerini tamamlayamadı," diye sordum, zayıf bir sesle.

"Belli ki orada yaptığın bir hareket üzerindeki lanette bir çatlama yarattı, sevgili Kaos."

Yeniden Tanrı olmaktansa arkadaşlarımı kurtarmayı tercih etmiştim. Yine olsa yine yapardım. Viktor'un gitmesine izin vermiştim. Bu konuda doğru seçimi yapıp yapmadığımdan hâlâ emin değildim.

Sevgi ve affetmek. Ritüel esnasında Tanrı Elbis ortaya çıktığında aklıma gelen anılarda, Tilki Tanrıça laneti ancak bu şekilde kırabileceğimi söylemişti.

Düşüncelere dalmışken uzaktan adımın seslenildiğini duydum ve şimdiki zamana geri döndüm. Kafamı kaldırıp baktığımda Oro Ana biraz ötede el sallıyordu.

Tarih kitabını kenara bırakıp kalkmaya çalıştım. Bir müddettir oturmaktan bacaklarım uyuşmuştu. Karıncalanan ayaklarımı sürüyerek Oro'nun yanına yürüdüm. Lanet olası zayıf insan vücudu.

Oro, insan olmasına rağmen Nyxhaven Akademisi'nde bir ilki başarmıştı. Yeni iksir öğretmenimiz olarak işe başlamıştı. Bay İskelet'in favori öğrencisi olduğundan zaten kendini yıllar önce kanıtlamıştı.

Bay İskelet'e gelince, Zaman Tanrısı'nın hediyesini -lanetini- geri çevirebileceği bir çözüm aramak için uzun bir yolculuğa

çıkmıştı. Oro Ana, benim hasta yatağımın başucunda Kitana ile birlikte beklemediği zamanları yaşlı iksir hocasının yanında geçirmişti. O günlerde neler yaşandı, bilemem ama bir ayın sonunda Bay İskelet uzun bir seyahate çıkmış, Orana Saren de öğretmenliğe başlamıştı.

Yaşlı kadına kocaman sarıldım. Bir yıl öncesine göre çok daha güçlü olan kollarımdan çaresizce kurtulmaya çalıştı.

"Çok hızlı büyüyorsun, çocuğum. Deli kuvvetiyle sıkma beni," diye ittirdi uzağa, sesindeki huysuzluğa tezat oluşturan bir şekilde yüz ifadesi sıcacıktı.

"Söylenme Orana." Yıllardır saklanmak için kendine Oro dedikten sonra tam isminin söylenmesine hâlâ alışamamıştı.

"Oro'yu tercih ediyorum."

"Biliyorum," deyip yanağından bir makas aldım. "Kuzgunlarıma cevap vermediğin için kendini affettirene kadar sana Orana diyeceğim."

"Sana söyledim, evimiz izleniyordu. Kuzgunları geri gönderemezdim. Ayrıca mektupta sorduğun İkizler ne demek, hiçbir fikrim yok."

"Bana verdiğin hançerler işte."

Kadın şaşkınca gözlerini kırpıştırdı. "Ben sana hançer falan vermedim."

Ben de şaşkınca gözlerimi geri kırpıştırdım. "Alınacaklar listesine yazdığına eminim."

"İnan bilmiyorum, oğlum. Elbet bir açıklaması vardır ama o açıklama, ben değilim." Gömleğimin yakasını düzeltti ve boğazını temizledi. "Seni çağırma sebebime gelirsek... Bay Vuxzaxclo'har bu sene asistanı olduğundan bahsetti. Sınavlara hazırlandığını biliyorum ancak asistanım olmanı çok isterim."

Bay İskelet'in gerçek ismini bir çırpıda doğru telaffuz edebilen tek kişi Oro Ana'ydı. Müdür Jakit bile her seferinde farklı bir isim sallıyor gibiydi. Şimdi bana hak veriyorsunuz, değil mi?

"Nereye gittiği hakkında bir fikrin var mı?"

"Yerini bilmiyorum ama onu özleyeceğim," dedi. "En son ben bir maceraya çıktığımda neredeyse on yedi sene ayrı kalmamız gerekti. Şimdi sıra onda."

"Macera, ben miydim?"

"Potansiyel Tanrı bakıcılığı, evet."

"Ben olduğuma inanıyor muydun?"

"Başta şüphelerim vardı ama işin sonunda benim gibi sadece yetenekli, garip bir çocuk da çıkabilirdin."

"Sykai'daki o gün. Ben bayıldıktan sonra ne oldu?" Kadın derin bir iç çekti ve gözlerini kapattı. Sanki o ana dönmüş gibi bir an öylece durdu.

"Adamın kafasına, testi geçip geçmediğini anlayabileceği bir fırsat vermeden kütükle vurdum ve bir uçurumdan aşağı attım."

"Ne?" Şaşkınlıktan sesim fazla yüksek çıkmıştı. Sonra bir kahkaha koyverdim. "Uçurumdan atılmak Demari'nin yara izini açıklıyor."

Bir anda gülümsemem silindi.

"Testi geçmiştim, değil mi?"

"Evet. O haplardan çıkan enerji, sadece sahibinde iz bırakmaz, emilirdi. Sonrasında farklı şehirlerde seni saklayıp Kitana'nın gelmesini bekledim."

Uzaklara bakarken Oro Ana'nın testte başarısız olduğunu *Arayış* sayesinde öğrendiğimi hatırladım. Benim aksime onu kollayacak kimsesi yoktu. Kimbilir o dönem ne kadar korkmuştu. İkimiz de

bir müddet sakince dalgaları sahile vuran gölü izledik. Nyxhaven, sanki kısa süre önce kıyamet kopmamış gibi huzurlu gözüküyordu.

"Sana hiç teşekkür etmedim."

Oro Ana *ne için* diye sorarcasına bana döndü.

"Kendinden çok daha büyük, korkunç güçlere karşı yıllar boyunca beni sakladın. Kendin zar zor kaçmışken ki bu hikâyeyi en kısa sürede anlatmanı bekliyorum, bu travmaları yeniden yaşamana sebep olacak bir çocuğun sorumluluğunu almaktan çekinmedin."

Kadın tekrardan şaşkınca gözlerini kırpıştırdı. Sonra hüzünlü bir gülümseme dudaklarına yerleşti. "Beni kaçırmaya çalıştıklarında..." Durdu, düzgünce düzleştirilmiş parlak gri saçlarıyla oynamaya başladı. Sanki anıların üzerinden onlarca yıl geçse bile acısı azalmıyordu.

"Beni kaçırmaya geldiklerinde ailemi katlettiler. Annemi, babamı, kardeşlerimi."

Na-nasıl? Böyle bir vahşet... Demek bu yüzden hiçbir zaman bahsetmemişti ailesinden.

Bir müddet sessizce yere baktık. Kaybedilenlerin acısını hangi söz dindirebilirdi?

Öfkeden tırnaklarımı batırdığım elimi, kadının omzuna koydum ve kendime doğru çektim.

"Nasıl kurtuldun?"

"Athiller beni, Tanrılar Athiller'i, Bay Vuxzaxclo'har ise Zaman Tanrısı'nı takip ediyordu. Beni kaçırdıkları yerden o kurtardı, sonra da buraya getirdi ve eğitti. Nyxhaven'dan mezun olana kadar da bana sahip çıktı. Sonra da burada kalıp iksir dersinde asistanlık yapmaya devam ettim. Kapımın önüne bir tilkinin ağzında küçük bir bebek bırakılana kadar burası benim evimdi."

"Eve döndün."

"Evimize," dedi saçlarımı karıştırarak.

"Nyxhaven'da şimdi melezlere bile izin verilmezken geçmişte insanlara mı izin vermişler?"

"O zaman insan olduğumu gizliyorduk. Tüm Akademi hayatım boyunca özel ırklardanmışım gibi davrandım."

Tahmin edebildiğimden çok daha fazla ortak özelliğimiz vardı.

"Burada değiştirmek istediğim birçok noktadan biri de bu," diye devam etti yaşlı kadın. Bunu söylerken sesindeki hüzün gitmiş, yerini her zamanki inatçı tını almıştı. Oro Ana'yı tanıyorsam, bir yıl içerisinde Nyxhaven kapılarını melezlere ve hatta kendisi gibi garip insanlara bile açardı.

"Bay İskelet'i ben de özleyeceğim. Buradaki en sevdiğim öğretmenimdi."

Taktığım takma isim hoşuna gitmiş olmalı ki kadının ağzından bir gülücük kaçtı.

"Sınavlardan sonra belki Bay İskelet'i ziyarete gideriz, dünyanın neresindeyse artık?" diye önerdim kadının koluna girerek.

"Bay Vuxzaxclo'har'ın macerası onu, erişebileceğimiz dünyanın ötesine götürmüş olabilir. En azından benim erişebileceğim bir yerin ötesine. Ancak buralardaysa tabii ki gideriz, bu sefer on yedi yıl ayrı kalmaya niyetim yok."

"Bana hâlâ bir tane müfredat dışı iksir öğretme borcu kaldı. Dünyanın sonuna da gitsem borcumu toplarım," dedim, aylar önceki anlaşmamızı güzel bir anıymış gibi hatırlayarak.

"Ben sana öğretirim."

"Öğretmek mi? Tanrı'na dilediği iksiri kendi ellerinle hazırlamaz mısın?"

Oro Ana kafama elindeki kâğıtlarla aniden sertçe vurdu. "Seni zehir gözlü velet, altını kaç kere değiştirdim ben. Tanrı'ymış hah, boklu seni," dedi ve hızlı adımlarla uzaklaştı.

Bazı şeyler asla değişmiyordu...

Uzaktan Lenora, Azel ve şimdi insan halini almış Kitana'nın gülüşmeleri kulağıma geldi. Kitana ile göz göze geldiğimizde hızlıca gelmem gerektiğini belli edecek şekilde elini salladı. Kafamın içinde oyuncu sesi yankılandı. "Azel'e yüzme öğreteceğiz, koş!"

Sırıtarak onlara doğru koşmaya başladım. Beni yaklaşırken gören Azel, hafifçe doğruldu ve kaşlarını kaldırarak, "Sırıtışın hiç tekin değil, Kaos Tanrısı," dedi. Mavi gözleri, güneş vuran buzun üzerindeki ışıltılar gibi parladı. Lenora, onu kurtarmaya çalışan dhampirin arkadaşlığına bir şans vermeye karar vermişti. Hâlâ temkinliydi, hâlâ birbirlerine hunharca laf sokuyor ve bolca göz deviriyorlardı. Ancak sert sözlerinin ardındaki düşmanlığın erimeye başladığı gözle görülüyordu.

"Onca şeyden sonra bana güvenmiyor musun?" dedim hınzırca gülerek.

Muhtemelen olumsuz bir cevap vermek için ağzını açan Azel'i, konuşma fırsatı bırakmadan bacaklarından kaptım. Diğerleri de çırpınan kollarını tuttuktan sonra suya doğru sürüklemeye başladık. Çığlıklar ve gülüşmeler havada çınladı.

Sanki zamanın doğduğu andan itibaren yalnızdım ve ilk defa içimdeki bu boşluk doluyordu.

Eminim güçlerime ve anılarıma yavaş yavaş kavuştuğumun haberini diğerleri de almıştı. Eminim acımasız Tanrılar ve Tanrıçalar tekrardan karşıma çıkacaktı ama bu sefer farklı olacaktı.

Suyun üzerinde sanki uçuyormuşçasına ayakta duran neşeli kitsuneye, hafif dalgalar oluşturup yüzme hareketlerini gösteren güzel

sirene, şu andan nefret eder gibi somurtan ama artık saklamadığı gözleri aksini iddia eden melez vampire baktım.

Bu sefer yalnız olmayacaktım.

Devam Edecek...

@ayisigikitap

TEŞEKKÜRLER

Bundan iki yıl önce, yedi yıldır bankada çalışan Simge şu anda kitabının teşekkür kısmını yazdığına inanamazdı.

Bundan on yıl önce, hayatını kurma mücadelesinin bir noktasında hayal kurmayı ve ejderhalara inanmayı bir kenara bırakmış Simge de şu anda kitabının teşekkür kısmını yazdığına inanamazdı.

Bundan yirmi yıl önce, sırf daha çok hayal kurabilmek için yatağa erken giden küçük Simge. İşte sen buna inanırdın.

Herkesin huzurunda, beni bu noktaya getiren her versiyonuma ve yanımda yürümüş herkese teşekkür ederim.

Elbis'e karakterini ödünç veren ve bu hikâyeyi yazmama vesile olan kız kardeşim Yankı'ya,

Gönül rahatlığıyla hayali diyarlara sığınabilmem için güvenli bir alan yaratan eşim Utku'ya,

Vazgeçmemi yasaklayan, talihin cesur hayalperestlerden yana olduğunu öğreten arkadaşım Dilan'a,

Servisteki o günden bu teşekkürü yazdığım geceye kadar, varlığıyla bile hayatımı hafifleten arkadaşım Gizem'e,

Zekice yorumlarının yanında muhteşem bir espri anlayışına sahip olan beta okurum Tuğçe'ye,

Konuşmayı öğrendiğim andan itibaren her fırsatta kitap yazmam gerektiğini söyleyen anneme,

Yeni deneyimlere, gezmeye, görmeye, öğrenmeye neredeyse fiziksel bir açlık besleyen ve beni de kendine benzeten babama,

Kitana karakterinin önemini bilen ve yaratılmasına vesile olan, başta kuzenim olmak üzere tüm aileme,

Kaos Tanrısı'nın çıkacağını söylediğimde kendi kitabıymış gibi sevinen, kitap çıkmadan içerik üretmeye başlayan, "internetten arkadaş olunmaz" lafını tarihe gömen arkadaşlarıma teşekkür ederim.

Basılı eser olma yolundaki her adımda beraber çalıştığım editörüme ve İndigo Kitap ekibine teşekkür ederim.

Ve sen! Hikâyeme şans veren, desteğini esirgemeyen, benimle birlikte eğlenen her okuruma çok teşekkür ederim. Benim için tahmin dahi edemeyeceğiniz kadar değerlisiniz.

SELYMBRIA
PINEBAY
SYKAI
ANOFELA
DORYLAION
PHILAE
YUKARI ZIGRA
KHALKERA İÇ DENİZİ
ZIGRA BOĞAZI
BÜYÜK PHILAE ÇÖLÜ
AŞAĞI ZIGRA
KÖKSÜZLER
THELMESSOS
ADA ŞEHİRLERİ
PRUSA
NYXHAVEN
KOSYNA
ELBİS'İN KÖYÜ

KHALKERA

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP